

Дан Симънс

Ендимион

Не трябва да забравяме,
че макар философията да ни я представя
като нещо, създадено независимо,
по рождението и развитието си
човешката душа е неотделима
от вселената, в която е родена.

Теяр дьо Шарден¹

Дайте ни богове. О, дайте ни ги! Дайте ни богове. Толкова сме
уморени от хора и машини.

Д. Х. Лорънс²

1. Пиер Теяр дьо Шарден (1881–1955) – френски свещеник йезуит, палеонтолог и философ. – Б.пр.

2. Дейвид Хърбърт Лорънс (1885–1930) – английски писател. – Б.пр.

1.

Вие не четете това, което трябва.

Ако го четете, за да разберете какво означава да се любиш с месия, – с нашия месия – не продължавайте, защото едва ли сте нещо повече от обикновен воайор.

Ако го четете, защото сте почитатели на „Песните“ на стария поет и сте любопитни какво е станало по-нататък в живота на хиперионските поклонници, ще останете разочаровани. Аз не знам какво се е случило с повечето от тях. Те са живели и умрели почти три века преди да се родя.

Ако го четете, защото се стремите към по-голямо проникновение в посланието на Онази, която учи, също ще се разочаровате. Признавам, че се интересувах от нея повече като от жена, отколкото като от учител или месия.

И накрая, ако четете, за да откриете нейната съдба, или дори моята съдба, вие не четете верния документ. Аз не бях с нея, когато се решаваха нейната съдба, а докато пиша тези думи, моята собствена съдба все още очаква развръзката си.

Ще се удивя, ако изобщо четете това. Но събитията не за пръв път ме удивяват. През последните няколко години се редуваха невероятност след невероятност, всяка следваща все по-чудата и като че ли по-неизбежна от предишната. Причината да пиша сега е, че искам да споделя тези спомени. Навярно мотивът ми дори не е да ги споделя – тъй като знам, че този документ почти сигурно няма да бъде открит, – а просто да изложа разказа за събитията, така че да мога да ги подреда в собствения си ум.

„Как да разбере какво мисля, преди да съм видял какво ще кажа?“ – е написал някакъв доходжирски автор. Съвършено точно. Трябва да видя тези неща, за да знам какво да мисля за тях. Трябва да видя събитията превърнати в мастило и чувствата в букви, за да повярвам, че са били действителни и са се докоснали до мен.

Ако четете по същата причина, поради която пиша аз – за да приведа в някаква система хаоса на последните години, да внесе някакъв ред в тази по принцип случайна поредица от събития, която властваше над живота ни през изминалите стандартни десетилетия – то в края на краищата, вие може би четете това, което трябва.

Откъде да започна? От смъртната присъда, навярно. Но чия – моята

смъртна присъда или нейната? Мога да избирам от няколко възможности. Сигурно последната е най-подходяща. Да започна от края.

Пиша това в Шрьодингерова котешка кутия във висока орбита около поставения под карантина свят Армагаст. Котешката кутия не прилича на кутия, а по-скоро на овоид с гладък корпус с размери точно шест на три метра. Това ще е целият ми свят до края на моя живот. Светът ми представлява спартанска килия, състояща се от черната кутия на устройството за рециклиране на вода и отпадъци, мястото ми за спане, синтез-атора на храна, маса и накрая тоалетната, мивката и душа, които са разположени зад фибропластмасов параван поради благоприятни причини, които ми убягват. Защото никой никога няма да дойде при мен.

Имам текстова плоча и перо. Щом свърша поредната страница, аз я прехвърлям върху микропергамент, произведен от устройството за рециклиране. Бавното натрупване на тънките листове е единствената видима промяна в обстановката.

Стъкленницата с отровния газ не се вижда. Тя е поставена в статично-динамичния корпус на котешката кутия и е свързана с устройството за филтриране на въздуха така, че цианидът да се задейства при всеки опит за докосването ѝ, както и при всеки опит за разбиване на самия корпус. Радиационният детектор, броячът и изотопният му елемент също са разтворени в замръзналата енергия на корпуса. Не ми е известно кога случайността ще активира детектора. Не ми е известно кога случайността ще отвори оловния щит към мъничкия изотоп. Не ми е известно кога изотопът ще произведе частица.

Но ще разбере кога се активира детекторът в мига, в който изотопът произведе частица. Ще усетя мириxa на горчиви бадеми в онези една-две секунди преди газът да ме убие.

Надявам се, че ще са само една-две секунди.

Според древната загадка на квантовата физика от техническа гледна точка сега аз не съм нито мъртъв, нито жив. Намирам се в междинното положение на застъпващи се вероятностни вълни, запазени някога за котката в теоретичния експеримент на Шрьодингер³. Тъй като корпусът на котешката кутия, едва ли е нещо повече от течна енергия, готова да експлодира при най-малкото смущение, никой никога няма да погледне вътре дали съм мъртъв, или жив. На теория никой не е пряко отговорен за моята екзекуция, тъй като неизменните закони на квантовата теория

3. Ервин Шрьодингер (1887–1961) – английски физик. – Б.пр.

ме оправдават или осъждат с всяка поредна микросекунда. Наблюдатели няма.

Освен мен.

Ако четете това, вие почти със сигурност не четете каквото трябва. Но както с толкова много неща в живота ни, причината да правим нещо не е най-важното. Накрая остава самият факт на извършването му.

Откъде да започна? С нея ли? Тя е онази, за която искате да прочетете, и единственият човек в живота ми, когото искам да си спомням над всичко и всички други. Но навярно би трябвало да започна със събитията, които ме отведоха при нея, а после и дотук по пътя из тази галактика и извън нея.

Смятам да започна от началото – с първата ми смъртна присъда.

2.

Казвам се Рол ЕНДИМИОН. Малкото ми име се римува с Пол. Роден съм на Хиперион през 693 г.а.д.с. според местния ни календар, 3099 г.сл.Хр. по дохеджирското летоброене или – както отчитат времето повечето от нас през епохата на Мира – 247 г. след Падането.

Когато пътувах с Онази, която учи, казваха, че съм бил пастир, и това беше вярно. Почти. Семейството ми изкарваше прехраната си по полята и ливадите из най-отдалечените райони на континента Аквила, където отраснах, и като дете аз понякога се грижех за овцете. Спомням си онези спокойни нощи под осеяните със звезди небеса на Хиперион като приятно време. Когато станах на шестнайсет (по хиперионския календар), избягах от къщи и се записах войник в планетарната гвардия, контролирана от Мира. Изкарах три еднообразни години с неприятното изключение на четирите месеца, когато ме пратиха на ледения шелф на Нокътя, за да се бия с местното население по време на въстанието на Урсус. След като се уволних от планетарната гвардия, работих като крупие в едно казино на Деветте опашки, бях капитан на шлеп по горното течение на Канс в продължение на два дъждовни сезона, а после се обучавах за градинар в някои от имененията в Клюна под ръководството на пейзажиста Аврол Хюм. Но „пастир“ трябва да е звучало по-добре за хронистите на Онази, която учи, когато настъпи време да се изброят предишните професии на най-близките ѝ ученици. Самата дума „пастир“ носи в себе си прекрасно библейско звучене.

Не възразявам срещу това звание. Но в този разказ ще ме видите като пастир, чието стадо се състои от една безкрайно важна овца. И аз по-скоро я загубих, вместо да я намеря.

По времето, когато животът ми завинаги се промени и всъщност започна тази история, бях двайсет и седем годишен, висок за човек, роден на Хиперион, забележителен единствено с мазолестите си ръце и със страстта си към дяволитите идеи. Тогава работех като ловен водач в блатата над залива Тошахи, сто километра на север от Порт Романс. Вече бях понаучил малко нещо за секса и много за оръжията, лично бях открил силата на страстта в отношенията между мъжете и жените, бях се научил да използвам юмруците и скромния си ум, за да оцелея, бях любопитен за адски много неща и бях уверен единствено в това, че остатъкът от живота ми почти сигурно няма да ми предложи големи

изненади.

Бях идиот.

По-голямата част от онова, което представлявах през есента на двайсет и осмата си година, може да се опише с отрицателни краски. Никога не бях напуснал Хиперион и изобщо не си бях помислял, че мога да го сторя. Бях посещавал църковни катедрали, разбира се; дори в отдалечените райони, където беше избягало семейството ми след плячкосването на град Ендимион един век преди това, Мирът бе разпространил цивилизоващото си влияние – но не бях приел нито катехизиса, нито кръста. Бях се любил с жени, но никога не се бях влюбвал. Бях самоук и образованието ми изхождаше от книгите.

Не знаех нищо.

Така че, без много да му мисля, аз извърших постъпката, която щеше да ми донесе смъртна присъда и да постави началото на действителния ми живот.

Блатата над залива Тошахи са опасни и нездравословни, но стотици богати ловци ги посещават всяка година заради патиците, които спират там по пътя си.

Събудих четиримата „ловци“ час и половина преди зазоряване. Бях приготвил закуска от жамбон, препечен хляб и кафе, но дебелите бизнесмени мърмореха и проклинаха, докато я поглъщаха. Напомних им да проверят оръжието си: трима бяха със сачмени пушки, а четвъртият беше толкова глупав, че носеше дъвен енергомет. Докато мърмореха и ядяха, отидох зад колибата и поседях с Изи. Кучката усещаше, че отиваме на лов, и трябваше да я погаля, за да я успокоя.

Качихме се в лодката. Ловците – господата Ролман, Хериг, Ръшомин и Поняску – седнаха на предната пейка, а аз хванах веслата, като ги помолих да не разговарят толкова високо. И четиримата ми хвърлиха свирепи погледи, но снижиха гласове и скоро се умълчаха.

На развиделяване спрях точно край ловното блато и пуснах прикритията им да плават. Закопчях кърпения си непромокаем костюм и се плъзнах в дълбоката до гърдите вода. С блеснали очи Изи се наведе през борда, но аз ѝ махнах да не скача. Тя потрепери, но седна.

– Дайте ми пушката си, моля – казах на Поняску, първия от тях. Бях ги помолил да изпразнят оръжието и да вдигнат предпазителите, но червената светлина на индикатора показваше, че патронът е в цевта и предпазителят е свален. Извадих патрона, вдигнах предпазителя, пъхнах пушката в провесения на рамото ми водонепромокаем калъф и задържах прикритието, докато тежкия мъж се прехвърляше от лодката.

– Ще се върна веднага – тихо казах на другите трима и нагазих сред чалмовия гъсталак, като теглех ремъка на прикритието. Можех да остава ловците сами да изберат къде да се разположат, но блатото избобилстваше от кални цисти, които всмукваха и греблото, и гребца, с кърлежи вампири с големина на пълни с кръв балони, които скачаха по движещи се обекти от надвисналите клони, украсени с висящи змии, изглеждащи на непред пазливите точно като чалмови листа, и с риби игли, които спокойно можеха да отхапят пръста на човек. За новациите имаше и други изненади. Освен това опитът ме бе научил, че повечето от тези „неделни“ ловци разполагат прикритията си така, че да се изпозастрелят още при излитането на първата патица. Моята работа бе да не позволя това да се случи.

Наместих Поняску, посочих му къде ще разположа другите плаващи прикрития, казах му да не стреля, докато всички останали не заемат местата си, и се върнах за другите трима. Скрих Ръшомин на двайсетина метра отдясно на първия ловец, намерих подходящо място близо до брега за Ролман и накрая се върнах за мъжа с идиотския енергомет, господин Хериг.

Слънцето щеше да се покаже след десет минути.

– Най-после си спомни за мен, мамка му – изръмжа дебелакът, докато газех към него. Вече се беше наместил в прикритието си. Метановите мехурчета между лодката и устието на протока подсказваха за голяма кална циста, затова всеки път, когато тръгнах или се връщах, трябваше да минавам близо до брега.

– Не ти се плаща да ни губиш времето – изръмжа той, захапал дебела пура.

Кимнах, протегнах ръка, дръпнах запалената пура измежду зъбите му и я захвърлих надалеч от цистата. Имахме късмет, че мехурчетата не се бяха възпламенили.

– Патиците могат да усетят дима – казах аз, без да обръщам внимание на зяпналата му уста и почервенялото му лице.

Нахлузих хамута и изтеглих прикритието му в открития участък на блатото, като прокарах с гърди пътека сред червено-оранжевите водорасли.

Хериг погали скъпия си и безполезен енергомет и ми хвърли свиреп поглед.

– Момче, внимавай – рече заплашително той. Пончото и хамелеоновата му ловна блуза не бяха активирани, така че можех да видя блясъка на двойния златен кръст на Мира, който висеше на шията му, и

червения кант на действителния кръстоид в горната част на гърдите му. Хериг бе прероден християнин.

Не казах нищо, докато не разположих прикритието му отляво на протока. Сега вече и четиримата можеха да стрелят към езерото без опасност да се изпотрепят.

– Изчакайте да наглася примамките – казах аз, после посочих към местата, където бях разположил другите прикрития. – И не се целете към протока. Ще чакам там в лодката.

Хериг не отговори.

Свих рамене и се върнах при лодката. Изи седеше там, където ѝ бях заповядал, но по напрегнатите мускули и блесналите ѝ очи можех да видя, че едва се сдържа. Почесах я по шията, издърпах лодката в гъсталака, махнах на Изи да остане на носа и извадих изпод пейките четири от примамките. По брега имаше съвсем тънка ледена кора, но по средата блатото беше чисто и аз започнах да разполагам и активирам примамките. Водата стигаше най-много до гърдите ми.

Тъкмо се бях върнал в лодката и легнах под листака до Изи, когато пристигнаха патиците. Тя ги чу първа. Цялото ѝ тяло се напрегна и носът ѝ се вирна, сякаш можеше да ги подуши по вятъра. Миг по-късно се разнесе шепот на криле. Наведох се напред и се втрених през листака.

Примамките в центъра на езерото плуваха и чистеха перата си с клюнове. Една от тях изви шия и изкряка точно, когато над линията на дърветата на юг се появиха истинските патици. Три от тях се отклониха от ятото и се спуснаха по невидима пътека към блатото. Изи стоеше неподвижна и напрегната като абаносова статуетка.

Тримата с пушките гръмнаха едновременно и продължиха да стрелят толкова бързо, колкото можеха да вадят гилзите. Енергометът прорзваше блатото с лъчите си – тънкият сноп виолетова светлина ясно се виждаше в утринната мъгла.

Първата патица бе улучена поне от два залпа едновременно и избухна във взрив от пера и вътрешности. Крилето на втората се свиха и птицата падна, мигновено загубила цялата си грациозност и красота. Третата се плъзна надясно, право към Изи и мен, и енергийният лъч я последва, разсичайки листа и клони като беззвучна коса. Пушките загърмяха отново.

– Спрете огъня! – ревах със заповеднически тон, който бях усвоил по време на кратката си кариера като сержант в планетарната гвардия, и двама от мъжете се подчиниха. Но третата пушка и енергометът продължаваха да стрелят. Патицата изобщо не се поколеба, докато прелиташе

на метър вдясно от лодката.

За миг зърнах виолетовия лъч, който проблесна към нас през надигащите се от блатото изпарения. Извиках и дръпнах Изи под пейките.

Внезапно въздухът замириса на озон и една съвършено права линия разсече кърмата. Хвърлих се на дъното, като сграбчих нашийника на Изи и я придърпах колкото можах по-близо.

Виолетовият лъч мина на милиметър от стиснатите ми пръсти и нашийника. Видях краткия насмешлив проблясък във възбудените очи на Изи и после тя се опита да сведе глава на гърдите ми, както правеше като кутре, когато се чувстваше виновна. Главата и част от шията над нашийника се отделиха от тялото ѝ и с тих плясък паднаха настрани. Все още държах нашийника и тежестта ѝ падаше върху мен, а предните ѝ лапи все още потрепваха върху гърдите ми. После от равно отрязания врат шурна кръв и аз се претърколих настрани и отблъснах потръпващото, обезглавено тяло на кучето си. Кръвта му беше топла и имаше вкус на мед.

Енергийният лъч отново проблесна, отсече един дебел чалмов клон на метър от лодката и после изчезна, сякаш изобщо не бе съществувал.

Седнах и погледнах през езерото към Хериг. Дебелакът палеше пурата, оставил енергомета върху коленете си. Димът от пурата му се смесваше с валмата, които се издигаха от блатото.

Плъзнах се в дълбоката до гърдите ми вода и тръгнах към него. Кръвта на Изи се виеше по повърхността около мен.

– Е, имаш ли намерение да отидеш и да прибереш патиците, или... – почна Хериг, щом го доближих.

Сграбчих го за яката. Той се опита да вдигне енергомета, но аз го изтръгнах от ръцете му и го запокитих надалеч в блатото. Хериг извика, пурата му падна, а аз го дръпнах във водата. Той се изправи, като плюеше водорасли, и аз го ударих право в устата. Главата му се блъсна в ръба на прикритието и той пак плъсна в блатото.

Изчаках тлъстото му лице да се покаже на повърхността като корама на някоя мъртва риба и го натиснах под водата. Другите трима ловци започнаха да викат. Не им обърнах внимание.

Когато ръцете на Хериг се отпуснаха и потокът от мехурчета се превърна в съвсем слаба струйка, го пуснах и отстъпих назад. За миг си помислих, че няма да изплува, но дебелакът избухна на повърхността, хвана се за ръба на прикритието и повърна вода и водорасли. Обърнах му гръб и се отправих към другите.

– Това е всичко за днес – казах. – Дайте ми оръжията си.

Прибираме се.

И тримата отвориха усти, сякаш за да възразят, но погледнаха очите и измазалото ми с кръв лице и ми подадоха пушките си.

– Отидете да приберете приятеля си – казах на Поняску, отнесох пушките в лодката, изпразних ги и ги заключих във водонепроницаемото отделение под носа. Обезглавеното тяло на Изи вече беше започнало да се вкочанява. Дъното на лодката бе покрито с кръв.

Приготвих обяда в примитивната кухня, когато Хериг излезе от спалното помещение с къс военен игломет. На Хиперион тези оръжия бяха забранени – Мирът позволяваше да ги носи единствено планетарната гвардия. Зърнах преbledнелите лица на другите трима ловци – надничаха през вратата. Хериг тежко влезе в кухнята сред мъгла от алкохолни изпарения.

– Ти, шибан езически кучи сине... – започна той, но аз не дочаках да чуя останалото. Хвърлих се на земята и напред в мига, в който той стреля от бедро.

Шест хиляди иглички пръснаха на парчета печката и тенджерата със задушено, което готвех, мивката, прозореца над мивката, лавиците и съдовете по тях. Храна, пластмаса, порцелан и стъкло заваляха отвсякъде, докато се мъчех да докопам краката на Хериг, а той пък – да ме обсипе с нов залп иглички.

Сграбчих го за глезените и го дръпнах. Той се стовари по гръб с трясък на прашния дъсчен под. Хвърлих се върху него с намерението да избия оръжието от ръцете му, но той го държеше здраво и пръстът му все още беше на спусъка. Пълнителят тихо изскимтя и в затвора влезе нов заряд иглички. Хериг с триумфална гримаса насочи дулото към мен. Блъснах тежкия игломет и го затиснах под месестата му брадичка. Очите ни се срещнаха за миг, после той натисна спусъка.

След час плъзгачът на Мирската служба за сигурност вече кацаше върху тревистата морава. На континента работеха само десетина плъзгача, така че гледката на черната машина на Мира действаше меко казано отрезвяващо.

Завързаха китките ми, плеснаха на слепоочието ми кортикален принудител, натикаха ме в арестантската кабина и започнаха да събират всички парченца от черепа и разпръснатата мозъчна тъкан на Хериг от пода и стените. После, след като разпитаха другите ловци, полетяхме на юг към Порт Романс.

Процесът беше след шест дни. Господата Ролман, Ръшомин и Поняску свидетелстваха, че съм обидил господин Хериг по време на лова и

после съм го убил. Те отбелязаха, че ловното куче е било убито в престрелката, която аз съм започнал. Заявиха, че щом сме се върнали в плантацията, съм бил размахал незаконния игломет и съм заплашил да ги избия всичките. Господин Хериг се опитал да ми отнеме оръжието. Бил съм го застрелял от упор, като залпът буквално отнесъл главата му.

Господин Хериг свидетелства последен. Все още неуверен и блед след тридневното си възкресение, облечен в тъмен делови костюм и пелерина, той с треперещ глас потвърди показанията на другите и разказа как брутално съм го убил. Назначеният ми от съда защитник не го подложи на кръстосан разпит. И четиримата бяха преродени християни с високо положение в Мира и никой не бе подложен на наркотика на истината или на каквото и да е друг вид химическа или електронна проверка. Аз проявих желание да се подложа на наркотика на истината или на пълно сканиране, но адвокатът на ищеца възрази, че такива методи са неуместни, и одобреният от Мира съдия се съгласи. Моят защитник не протестира.

Нямаше съдебни заседатели. На съдията му трябваша по-малко от двайсет минути, за да издаде присъда. Бях признат за виновен и осъден на екзекутиране чрез жезъла на смъртта.

Изправих се и помолих присъдата да бъде отложена, докато съобщя на леля си и братовчедите си в северна Аквила, за да могат да ме видят за последен път. Молбата ми беше отхвърлена. Екзекуцията бе определена за изгрев слънце на следващия ден.

3.

Същата вечер ме посети свещеник от мирския манастир в Порт Романс. Беше дребен нервен мъж с оредяваща руса коса и леко заекваше. Представи се като отец Це и махна на охраната да ни оставят.

– Синко – започна свещеникът и на мен ми се прииска да се усмихна, тъй като той изглеждаше приблизително на моята възраст, – синко... готов ли си за утрешния ден? Отец Це започна да хапе устните си.

– Ти не си приел нашия Господ... – с напрегнат от вълнение глас рече той.

Понечих отново да свия рамене, но вместо това отвърнах:

– Не съм приел кръстоида, отче. Може би не е едно и също.

Кафявите му очи ме гледаха настоятелно, почти умолително.

– Едно и също е, синко. Нашият Господ ни го е показал.

Не отговорих нищо.

Отец Це остави требника си и докосна завързаните ми китки.

– Знаеш, че ако тази нощ се разкаеш и приемеш Иисус Христос за свой личен Спасител, три дни след... утре... отново ще се възправиш за живот по всеопрощаващата милост на нашия Господ. – Кафявите му очи не мигаха. – Знаеш това, нали, синко?

– Да, отче – отвърнах аз. – Знам как действа кръстоидът. Отец Це силно поклати глава.

– Не кръстоидът, синко. Милостта на нашия Господ. Кимнах.

– Вие преживели ли сте възраждането, отче? Свещеникът сведе очи.

– Все още не, синко. Но не се страхувам от този ден. – Той отново ме погледна. – Ти също не трябва да се боиш.

За миг затворих очи. Бях мислил за това почти всяка минута през изтеклите шест денонощия.

– Вижте, отче – казах аз, – не искам да нараня чувствата ви, но преди няколко години реших да не се подлагам на кръстоида и мисля, че сега не е времето да променям решението си.

– Всяко време е подходящо да приемеш нашия Господ, синко. Утре след изгрев слънце вече няма да има време. Трупът ти ще бъде хвърлен в морето като обикновена храна за рибите в залива...

– Да – отвърнах аз, – знам какво наказание очаква убийците, ексекутирани, без да са приели вярата. Но аз имам това – почуках по

кортикалният принудител, вече завинаги поставен на слепоочията ми. – Йямам нужда от кръстоиден симбионт, за да ме постави под още по-тежко робство.

Отец Це се дръпна, сякаш го бях зашлевил.

– Чистият живот, отдаден на нашия Господ, не е робство – рече той. Заекването му беше изчезнало, заменено от студен гняв. – Милиони са правили тази жертва още преди да ни бъде предложена действителната благодат на незабавното възвръщане в този живот. Милиарди я приемат сега с благодарност. – Свещеникът се изправи. – Изборът е твой, синко. Вечна светлина с дара на почти безкраен живот в този свят, в който да служиш на Христа, или вечен мрак.

Свих рамене и извърнах поглед.

Отец Це ме благослови, сбогува се с глас, в който се смесваха тъга и презрение, обърна се, извика охраната и си тръгна.

Няма да ви отегчавам с мислите, които се носеха из ума ми през онази безкрайна есенна нощ. Бях двайсет и седем годишен. Обичах живота със страст, която понякога ми докарваше неприятности... макар никога преди да не ми се беше случвало нещо толкова сериозно. През първите няколко часа от онази последна нощ мислих дори за бягство. Но затворът бе разположен върху отвесни скали и всичко беше направено от нечуплив перспекс, стомана и пластмаса без шевове. Пазачите носеха жезли на смъртта и аз нямаш никакво желание да ги използват. Дори да успееш да избягам, едно докосване до бутоната на дистанционното управление на принудителя ми щеше да ме хвърли в агония, докато не откриеха скривалището ми по излъчвания от уреда сигнал.

Последните часове прекарах в размисли за безполезността на краткия си живот. Не съжалявах за нищо, но пък и нямаш какво толкова да кажа за прекаранията на Хиперион двайсет и седем години. Основният ми проблем, изглежда, беше капризната упоритост, която ме бе накарала да отхвърля възвръщането.

„Ще дължиш на Църквата живот, отдаден на служба – прошепна един отчаян глас в ъгълчето на ума ми. – Но поне ще получиш живот! А след него и други! Как можеш да отхвърляш такава сделка? Всичко, което е по-добро от действителна смърт... от това разлагащият ти се труп да нахрани амприте, латимериите и скарковите червеи. Помисли за това!“ Затворих очи и се престорих на заспал, просто за да избягам от кръщите, които къртаха в главата ми.

Нощта продължи цяла вечност, но въпреки това слънцето като че ли изгря прекалено рано. Четирима стражи ме отведоха в смъртната

камера, завързаха ме за един дървен стол и после заключиха стоманената врата. Ако погледнех през лявото си рамо, можех да видя лицата, които ме наблюдаваха през перспекса. Някак си бях очаквал да има свещеник – може би не пак отец Це, а свещеник, някакъв представител на Мира, – който да ми предложи последна възможност за безсмъртие. Обаче нямаше. Само една част от мен се радваше на това. Сега не мога да кажа дали в последния момент бих променил решението си.

Методът на екзекутиране бе прост и механичен – навярно не толкова оригинален, колкото Шрьодингеровата котешка кутия, но въпреки това хитроумен. На стената беше поставен късообхватен жезъл на смъртта, насочен към стола, на който седях. Виждах премигването на червената лампичка на прикачения към оръжието малък инфотерм. Затворниците от съседните килии весело ми бяха прошепнали техниката на смъртта ми още преди да бъде произнесена присъдата. Инфотермният компютър имаше генератор на случайни числа. Когато се получи просто число, по-малко от седемнайсет, лъчът на жезъла на смъртта се активираше. Всички синапс в сивата маса, която представляваше личността и паметта на Рол Ендимион, щяха да бъдат стопени. Унищожени. Разтворени в невронния еквивалент на радиоактивна шлака. Автономните функции щяха да прекъснат само милисекунди по-късно. Специалистите твърдели, че тази смърт била най-безболезненият начин да се умре. Възкресените след екзекуцията с жезъл на смъртта обикновено не искали да говорят за усещането, но в килиите се приказваше, че адски боляло – сякаш експлодирала всяка верига в мозъка ти.

Гледах червената лампичка на инфотерма ѝ късия жезъл на смъртта. Някакъв шегобиец беше приспособил светодиоден екран, така че можех да виждам получаваните числа. Те се редуваха като номера на етажи в някакъв асансьор към ада: 26-74-109-19-37... инфотермът бе програмиран да не генерира числа, по-големи от 150... 77-42-12-60-84-129-108-14...

После пред очите ми причерня. Стиснах юмруци, опънах неподдаващите пластмасови ремъци и закрепях мръсотии към стените, към бледите лица, изкривени от перспексовите прозорци, към шибаната Църква и нейния шибан Мир, към шибания страхливец, който уби кучето ми, към проклетите шибани страхливци, които...

Не видях малкото просто число да се появява на екрана. Не чух тихото бръмчене на жезъла на смъртта, когато лъчът му се активира. Но почувствах нещо, някакъв отровен студ, който започна от задната част на черепа ми и стигна до всяка част от тялото ми със скоростта на

невропроводимост, и се изненадах, че изобщо чувствам нещо. „Специалистите грешат, а затворниците са прави – безумно си помислих аз. – Можеш да почувстваш собствената си смърт, причинена от жезъла на смъртта.“ Бих се разсмял, ако вцепението не ме беше обляло като вълна.

Като черна вълна. Черна вълна, която ме отнесе.

4.

Не се изненадах, че идвам в съзнание жив. Предполагам, че човек би се изненадал само, ако се свести мъртъв. Във всеки случай, когато се свестих, изпитвах само слабо изтръпване в крайниците. Минута или повече останах да лежа и да гледам как слънчевата светлина пълзи по грубата мазилка на тавана. После една ненадейна мисъл ме разтърси и ме върна в пълно съзнание. „Почакай малко, не бях ли... не ме ли?...“ Седнах и се огледах. За миг в главата ми се мерна подозрение, че екзекуцията ми е била сън, но прозаичността на обстановката незабавно го разсея. Стигаше ми само един поглед през отворения сводест прозорец към лазурното небе, за да разбере, че все още съм на Хиперион. Нямах начин да съм в затвора в Порт Романс – камъкът тук бе прекалено стар, детайлите на вратата – прекалено орнаментални, ленената покривка на масата – прекалено скъпа.

Изправих се, открих, че съм гол, и се приближих до прозореца. Есенният вятър беше хладен, но слънцето стопляше кожата ми. Намирах се в каменна кула. Жълти чалми и ниски водни дървета покриваха хълмовете до хоризонта. Вечносияя растителност обгръщаше гранитните скали. Видях още постройки, укрепления и извитата стена на съседната кула на хребета. Стените изглеждаха стари, а градежът им говореше за епоха на умение и ВКУС, датираща много преди Падането.

Веднага се досетих къде съм: чалмовите и водните дървета предполагаша, че все още се намирам на южния континент Аквила, а изящните руини говореха за изоставения град Ендимион.

Никога не бях посещавал мястото, от което родът ми беше получил името си, но бях слушал много негови описания от Баба, разказвачката на нашия клан. Ендимион бил един от първите градове на Хиперион, заселен след катастрофата на спускателния кораб преди близо седемстотин години. До Падането той бил известен с отличния си университет – огромна, подобна на замък сграда, която се извисявала над стария град. Дядото на пращадото на Баба бил професор в университета, докато войските на Мира не завладели целия централен район на Аквила и буквално не прогонили хиляди хора.

А сега аз се бях завърнал.

Някакъв плешив мъж със синя кожа и кобалтовосини очи влезе при мен, остави върху леглото бельо и прост костюм от тъкан, която

приличаше на домашно тъкан памук, и каза:

– Моля, облечете се.

После се обърна и излезе. Останах безмълвно зяпнал. Синя кожа. Яркосини очи. Никаква коса. Той... това... трябваше да е андроид. Никога не бях виждал андроиди. Казаха, че на Хиперион не бил останал нито един. Те СЯХА обявени извън закона още отпреди Падането и маркар да са били внесени преди векове от легендарния Тъжен крал Били за издигането на повечето от градовете на север, никога не бях чувал все още да съществуват на нашия свят. Поклатих глава и се облякох. Костюмът ми беше по мярка.

Андроидът се върна, застана до отворената врата и направи жест с отворена длан.

– Отгук моля, господин Ендимион.

Устоях на желанието да го засипя с въпроси и го последвах нагоре по стълбите. Помещението на върха заемаше целия етаж. Късната следобедна слънчева светлина се процеждаше през жълто-червените цветни прозорци.

Стаята бе бяла и гола като килията ми, с изключение на медицинската апаратура и комуникационните пултове в средата. Андроидът излезе, а аз едва след секунда осъзнах, че наред цялата тази машинария има човешко същество.

Поне си мислех, че е човешко същество. Мъжът полулежеше върху течнопреновото гравитолегло. Регулируеми системи за течности, мониторни проводници и органични наглед тръби свързваха апаратурата със съсухрената фигура. Казвам „съсухрена“, но всъщност тялото на мъжа изглеждаше почти мумифицирано, кожата му бе сбръчкана като гънките на старо кожено яке, черепът му беше на петна и почти съвършено плешив, ръцете и краката му бяха изтощени до такава степен, че представляваха атрофирани израстъци. Всичко в положението на стареца ме караше да мисля за сбръчкано и още неоперено пиле, паднало от гнездото си. Пергаментовата му кожа имаше син оттенък, който за миг ме наведе на мисълта за андроид, но после забелязах различния нюанс на цвета, бледия блясък на дланите, ребрата и челото и разбрах, че пред мен е истински човек, наслаждавал се – или страдал – в продължение на векове на Пулсенови процедури.

Вече никой не се подлага на Пулсенови процедури. Технологиата е била загубена по време на Падането, както и суровините от светове, загубени във времето и пространството. Или поне така си мислех. Но пред мен беше човешко същество на многовековна възраст, което трябва да

бе подложено на Пулсенови процедури само преди десетилетия.

– Приближи се, Рол Ендимион. – Гласът бе като стържене на тъпо острие по пергамент. Устата на стареца се мърдаше като клон на морска костенурка. Но очите му ме гледаха властно.

Пристъпих по-близо и спрях до комуникационния пулт. Старецът премигна и вдигна костеливата си длан, която изглеждаше прекалено тежка, за да се държи на тънката като вейка китка.

– Знаеш ли кой съм аз? – Стържещият глас бе тих като шепот.

Поклатих глава.

– Знаеш ли къде си?

– В Ендимион. В изоставения университет, струва ми се.

Бръчките му се изпънаха в беззъба усмивка.

– Много добре. Съименникът разпознава купчината камъни, която е дала името на рода му. Но не знаеш ли кой може да съм аз?

– Не.

– И нямаш никакви въпроси за това как си оцелял след екзекуцията? Не отговорих и старецът отново се усмихна.

– Много добре. Който чака, дочаква. А подробностите не са чак толкова поучителни... подкупи тук-там, зашеметител вместо жезъл на смъртта, още подкупи на онези, които удостоверяват смъртта и погребват тялото. Не ни интересува въпросът „как“, нали, Рол Ендимион?

– Не – най-после отвърнах аз. – Само защо. Клонът на костенурката потръпна и тежката глава кимна. Забелязах, че въпреки белезите, нанесени от вековете, лицето все още е умно и ъгловато – изражение на сатир.

– Точно така – рече той. – Защо? Защо да си правя труда да подправам екзекуцията ти и да те пренасям през половината континент? Защо наистина? Продължавах да чакам.

– Искам да те натоваря с една мисия, Рол Ендимион – изхриптя старецът. Светло вещество течеше по интравенозните системи.

– Имам ли някакъв избор?

Лицето отново се усмихна, но очите бяха студени като камъните в стените.

– Ние винаги имаме избор, скъпо момче. В този случай можеш да пренебрегнеш всичко, което навярно ми дължиш за това, че спасих живота ти, и просто да си тръгнеш... Слугите ми няма да те спрат. С известен късмет ще успееш да излезеш от тази забранена зона, да стигнеш до по-цивилизовани райони и да избегнеш патрулите на Мира там, където самоличността ти и липсата на документи могат да ти създадат... хм...

затруднения.

Кимнах. Дрехите ми, хронометърът, документите за работа и картата ми за самоличност сега навярно плуваха в залива Тошахи. Покрай работата си на ловен водач в блатата бях забравил колко често властите проверяват личните документи в градовете. Скоро щяха да ми припомнят това, ако се отправех към който и да било от крайбрежните градове или към селищата навътре в континента. Дори за да работиш като овчар или водач, се изискваше карта за самоличност за данъците и формулярите за плащане на десетъка. През остатъка от живота си можех единствено да се крия във вътрешността далеч от населените райони и да избягвам срещите с хора.

– Или можеш да изпълниш поръчението ми и да станеш богат – продължи старецът.

– Обяснете ми – казах аз.

– Можеш ли да четеш, Рол Ендимион? – попита старецът.

– Да.

– Чел ли си поемата, известна под името „Cantos“⁴?

– Не.

– Но си чувал части от нея, нали? Естествено, щом си роден в един от номадските овчарски кланове на север, разказвачът сигурно е рецитирал някои от „Песните“. – В сухия глас се усещаше странна нотка. Навярно скромност.

Свих рамене.

– Чувал съм някои моменти. Кланът ми предпочиташе „Епоса за Градината“ или „Сагата за Гленън-Хайт“. Сатирското лице се сбръчка в усмивка.

– „Епос за Градината“. Да. В него се разказва за героя кентавър Рол, нали?

Не отвърнах нищо. Баба обичаше образа на кентавъра Рол. И двамата с майка ми бяхме израснали с приказките за него.

– Вярваш ли в тези истории? – рязко попита старецът. – В разказите на „Песните“, искам да кажа.

– Да вярвам ли? – попитах аз. – Че наистина е било така? За поклонниците, Шрайка и всичко останало? – Замълчах за миг. Имаше хора, които вярваха във всички истории от „Песните“. Имаше и такива, които не вярваха на нито една и ги смятаха за несвързани помежду си митове, целящи да обвият в тайнственост страшната война и хаоса на Падането.

4. Песни (ит.) – Б.пр.

– Всъщност никога не съм мислил за това – честно отвърнах аз. – Има ли някакво значение? Старецът като че ли се задави, но после разбрах, че сухите хъркащи звуци са смях.

– Всъщност не – накрая рече той. – Слушай ме сега. Ще ти нахвърлям очертанятията на... мисията. Говореното ми отнема много енергия, тъй че си спести въпросите за накрая... и така, разказът ми започва преди почти двеста седемдесет и няколко години, по време на Падането. Една от поклонниците от „Cantos“ ми беше приятелка. Казваше се Брон Ламия и бе действителна личност. След Падането... след унищожаването на Хегемонията и отварянето на Гробниците на времето... Брон Ламия роди дъщеря, Диана. Момиченце беше много твърдоглаво и промени името си почти щом проговори. Известно време бе известна като Цинтия⁵, после като Кейт... съкратено от Хеката⁶... а сетне, когато навърши дванайсет години, настоя приятелите и семейството ѝ да я наричат Темида⁷. Когато я видях за последен път, се казваше Енея⁸...

Старецът замълча и ме погледна с присвити очи.

– Мислиш си, че това няма значение, но имената наистина са важни. Ако не те бяха кръстили на този град, който на свой ред носи името на една древна поема, нямаше да привлечеш вниманието ми и днес не би бил тук. Щеше да си мъртъв. Да храниш скарковите червеи във Великото южно море. Разбираш ли, Рол Ендимион?

– Не – признах аз. Той поклати глава.

– Няма значение. Докъде бях стигнал?

– Последния път, когато сте видели момичето, то се казвало Енея.

– Да. – Старецът отново затвори очи. – Тя не беше особено привлекателно дете, но бе... уникална. Всички, които я познаваха, чувстваха, че е различна. Особена. Не разглезена, въпреки всички глупости с промяната на имената. Просто... различна. – Той се усмихна, показвайки розовите си венци. – Срещал ли си някога някой, който да е съвършено различен, Рол Ендимион?

5. Латинска транскрипция на един от епитетите на богиня Артемида, произведен от името на планината Кинт на остров Делос, на която богинята се родила заедно със своя брат-близък Аполон. – Б.пр.

6. Дъщеря на титана Перс (затова я наричат и Персия) и титанидата Астерия, или на Зевс и Деметра. Според Хезиод – богиня на подземния свят. магьосница с власт над тайнствените природни сили, подстрекателка на нощните привидения, господарка на душите, които напускат тялото. – Б.пр.

7. Титанка, дъщеря на Уран и Гея, съпруга на Зевс преди Хера, богиня на божествения и природния ред, на нравствеността, правото и законността. – Б.пр.

8. От Еней – един от първите троянски герои. – Б.пр.

За миг се поколебах – този старец беше различен. Но знаех, че не ме пита за това, така че отвърнах:

– Не.

– Кейт... Енея... беше различна – продължи той, отново затворил очи. – Майка ѝ го знаеше. Разбира се, Брон знаеше, че детето е особено, още преди да се роди... Чувал ли си тази част от „Песните“?

– Да – отвърнах аз. – Един киборг предсказал, че жената на име Ламия ще роди дете, известно като Онази, която учи.

Стори ми се, че старецът ще се задави.

– Глупаво име. Никой не наричаше Енея така по времето, когато я познавах. Тя бе просто дете, твърдоглаво, но все пак дете. Цялата ѝ уникалност беше само потенциална. Но после...

Гласът му се провлочи и очите му като че ли се замъглиха. Сякаш бе загубил нишката на разказа си. Аз чаках.

– Но после Брон Ламия умря – няколко минути по-късно продължи той, вече с по-силен глас, сякаш монологът му изобщо не беше прекъсвал, – и Енея изчезна. Бе дванайсетгодишна: На теория бях неин настойник, но тя изобщо не ми се обади. Един ден си тръгна и никога вече не я видях... Да, никога не я видях, но знаех къде е отишла и кога ще се върне. Сега достъпът до Гробниците на времето е забранен и около тях са разположени войски на Мира, но помниш ли имената и функциите на самите гробници, Рол Ендимион?

Изсумтах. Навремето Баба ме разпитваше почти по същия начин за различни моменти от устните предания. Бях си мислил, че Баба е стара. В сравнение с това древно съсухрено създание разказвачката беше истински младенец.

– Струва ми се, че си спомням гробниците – отвърнах аз. – Сфинкса, Нефритената гробница, Обелиска, Кристалния монолит, където бил погребан войникът...

– Полковник Федман Касад – измърмори старецът. После погледът му се върна към мен. – Продължавай.

– Трите Пещерни гробници...

– Само Третата Пещерна гробница водеше нанякъде – отново ме прекъсна той. – Към лабиринти на други планети. Мирът я затвори. Продължавай.

– Това е всичко, което си спомням... а, Двореца на Шрайка.

На лицето на стареца се появи рязката усмивка на костенурка.

– Човек не бива да забравя Двореца на Шрайка, нито пък нашия стар приятел Шрайка, нали? Това ли са всичките?

– Така ми се струва – отвърнах аз. – Да. Мумифицираната фигура кимна.

– Дъщерята на Брон Ламия изчезна през една от тези гробници. Можеш ли да се сетиш през коя?

– Не. – Не знаех отговора, но подозирах.

– Седем дни след смъртта на Брон момичето остави бележка, отиде посред нощ в Сфинкса и изчезна. Спомняш ли си накъде води Сфинкса, момче?

– Според „Песните“ – отвърнах аз, – Сол Уайнтрауб и дъщеря му се отправили през Сфинкса към далечното бъдеще.

– Да – прошепна древното създание в гравитолеглото.

– Сол, Рахил и неколцина други изчезнаха в Сфинкса преди Мирът да го затвори и да блокира Долината на Гробниците. През онези първи дни се опитваха мнозина – опитвах се да намерят пряк път към бъдещето, – но Сфинкса сякаш избираше кой може да пътува по неговия тунел през времето.

– И е приел момичето – казах аз. Старецът само изсумтя: явно смяташе извода ми за очевиден.

– Рол Ендимион – изхриптя накрая той, – знаеш ли какво ще поиска от теб?

– Не – отвърнах аз, макар да изпитвах нещо като предчувствие.

– Искам да потърсиш моята Енея – рече старецът. – Искам да я намериш, да я закриляш от Мира, да избягаш с нея и – когато порасне и стане онова, което трябва да стане – да ѝ предадеш едно съобщение. Искам да ѝ кажеш, че чичо ѝ Мартин умира и че ако тя има желание отново да разговаря с него, трябва да се върне у дома.

Опитах се да скрия въздишката си. Бях се досетил, че това древно създание някога е било поетът Мартин Силенъс. Всички знаеха „Песните“ и техния автор. Как беше избягал от чистките на Мира и как го бяха оставили да живее в тази забранена зона бе мистерия, но предпочитам да не задълбавам в нея.

– Искате да отида на север на континента Еквус, да си пробия път през няколко хиляди войници на Мира, някак си да се добера до Долината на Гробниците на времето, да вляза в Сфинкса, като се надявам, че той... ще ме приеме... после да потърся момичето в далечното бъдеще, да се навъртам около него няколко десетилетия и тогава да му кажа да се върне навреме, за да се срещне с вас?

За миг настана тишина, нарушавана само от тихия шум на живото-поддържащите системи на Мартин Силенъс. Машините дишаха.

– Не точно – отвърна той. Аз чаках.

– Тя не е отишла в някакво далечно бъдеще – продължи старецът. – Поне вече не толкова далеч от нас. Когато преди двеста четирийсет и седем години е минала през входа на Сфинкса, тя е пътувала съвсем малко през времето... двеста шейсет и две хиперионски години, за да сме точни.

– Откъде знаете? – попитах аз. От всичко, което бях чел, никой – дори учените на Мира, които бяха имали на разположение два века, за да проучат затворените гробници – не е бил в състояние да предскаже колко далеч в бъдещето ще прати някого Сфинкса.

– Знам – отвърна древният поет. – Съмняваш ли се в мен?

Вместо да отговоря, аз казах:

– Значи детето... Енея... ще излезе от Сфинкса някъде през тази година.

– Тя ще излезе от Сфинкса след четирийсет и два часа и шестнайсет минути – отвърна старият сатир. Признавам, че премигнах.

– И Мирът ще я чака – продължи той. – Те също знаят мига, в който ще се появи...

Не го попитах как са получили тази информация.

– ...а залавянето на Енея е най-важната цел на Мира – изхриптя старецът. – Те знаят, че бъдещето на вселената зависи от това.

Разбрах, че старият поет се е вдетинил. Той продължи:

– В този момент в и около Долината на Гробниците има повече от трийсет хиляди войници на Мира. Поне пет хиляди от тях са ватикански швейцарски гвардейци.

При тези думи подсвирнах. Ватиканската швейцарска гвардия беше елитът на елита, най-добре обучената, най-добре въоръжената военна сила в огромните простори на Мира. Дванайсетина ватикански гвардейци можеха да разбият цялата десетхилядна войска на хиперионската планетарна гвардия.

– Значи – казах аз – имам четирийсет и два часа да стигна на Еквус, да пресека Тревното море и планините, някак си да се промъкна през двайсет-трийсет хиляди от най-добрите войници на Мира и да спася момичето?

– Да – отвърна древната фигура на леглото.

– И после? – попитах. – Няма къде да се скрием. Мирът контролира всички космически кораби, космическите пътища и всички планети, които някога са влизали в Хегемонията. Щом тя е толкова важна, те ще обърнат цял Хиперион с главата надолу, докато не я открият. Дори

някак си да успеем да се измъкнем от планетата, което е невъзможно, няма начин да избягаме.

– Има начин – с уморен глас каза поетът. – Има кораб.

Преглътнах с усилие. „Има кораб.“ Идеята да пътувам сред звезди-те в продължение на месеци, докато десетилетията или годините у дома отлитат, пресекна дъха ми. Бях постъпил в планетарната гвардия с детинската мечта някой ден да вляза в армията на Мира и да летя сред звездите. Глупава мечта за младеж, вече решил да не приема кръстоида.

– И въпреки това, пак ще ни хванат – настоях аз. – Освен ако няма-те предвид да бягаме с кораб в продължение на векове време-дълг.

– Не – отвърна старецът. – Не векове. Не десетилетия. Ще избягате с кораб на една от най-близките планети от старата Хегемония. После ще тръгнете по таен път. Ще видите старите светове. Ще пътувате по река Тетида.

Съвсем се убедих, че старецът е загубил разсъдъка си. Когато телепортаторите се разпаднали и Техноцентърът на ИИ напуснал хората, Мрежата на световите и Хегемонията не загинали, но тиранията на междувездените разстояния отново била наложена на човечеството. Сега единствено силите на Мира, техните марионетни търговци и омразните прокудени дръзваха да пътуват в крака между звездите.

– Ела – изхрипя той. Наведох се над комуникационния пулт. Можех да доловя мириса на поета – смъртно съчетание от лекарства, старост и нещо като кожа.

Не се нуждаех от спомена за приказките на Баба около огъня, за да си обясня какво е Тетида и да разбера защо вече знаех, че старецът напълно се е вдетинил. Всички бяха чували за река Тетида – тя и така наречената Главна магистрала били двата постоянни телепортаторни пътя между световите от Хегемонията. Магистралата свързвала стотина планети под стотина слънца. Широките ѝ платна били отворени за всички и били осеяни с телепортали, които никога не се затваряли. Река Тетида не била толкова оживена, но все пак била важна за едрата търговия и за безбройните ваканционни лодки, които плавали без усилие от свят на свят по един-единствен воден път.

Падането на телепортаторната система на Мрежата на световите разкъсало Магистралата на хиляди отделни части. Тетида просто престанала да съществува, телепорталите станали безполезни, единствената река на стотици светове се превърнала в стотици по-малки реки, които така и не били отново свързани заедно. Дори старият поет, който седеше пред мен, бе описал края на реката. Спомних си как Баба речитираше

„Песните“:

И реката, що бе текла
през пространство и през време,
спря да се лее
на Фуджи и Света на Бърнард,
на Актеон и Денеб Драй,
на Есперанс и Невърмор.
Порталите се захлопнаха,
пресъхнаха речните легла,
завинаги изчезнаха пътниците,
заклучена беше вратата
и Тетида спря да тече.

– Красивото носи вечна наслада; красотата му расне и никога няма в небитие да изчезне... – прошепна поетът.

Отдръгнах глава и кимнах, като че ли беше казал нещо смислено. Луд човек.

Сякаш отгатнал мислите ми, поетът се засмя.

– Онези, които подценяват силата на поезията, често са ме наричали луд. Не е нужно да решаваш веднага, Рол Ендимион. Ще се видим на вечеря и ще ти кажа още някои неща. Тогава ще трябва да решиш. А сега... почивай! Смъртта и възкресението ти сигурно са те изтощили. – Старецът се приведе и пак се разкикоти с хриптене.

Андроидът ме отведе в стаята ми. През прозорците на кулата виждах дворове и сгради. Забелязах и друг андроид – също мъжки – да пресича двора.

Водачът ми отвори вратата и се отдръпна. Разбрах, че няма да бъде заключен вътре, че няма да съм затворник.

– Пригответни са ви вечерни дрехи, господине – каза синьокожият мъж. – Разбира се, ако желаете, сте свободен да излизате или да се разхождате из района на стария университет. Трябва обаче да ви предупредя, че в съседните гори и планини има опасни животни.

Кимнах и се усмихнах. Опасните животни нямаше да ми попречат да си тръгна, ако поисках. В момента обаче няха такова желание.

Андроидът се обърна и аз импулсивно пристъпих напред и направих нещо, което завинаги щеше да промени живота ми.

– Почакай – протегнах ръка към него, – Още не сме се запознали. Казвам се Рол Ендимион.

Андроидът само гледаше протегнатата ми ръка. Бях сигурен, че по

някакъв начин съм нарушил протокола. В края на краищата, преди векове, когато са ги произвеждали за използване по време на хеджирската експанзия, андронидите са били смятани за по-низши от човека. После изкуственият мъж стисна ръката ми в своята и силно я разтърси.

– Аз съм А. Бетик – тихо рече той. – За мен е удоволствие да се запозная с вас.

А. Бетик. Името ми напомняше за нещо, но не можех да се сетя за какво.

– Бих искал да си поговорим, А. Бетик – казах аз. – Да науча повече за... за теб, за това място и за стария поет.

Андронидът вдигна сините си очи и ми се стори, че виждам в тях нещо подобно на веселие.

– Да, господине – отвърна той. – Ще се радвам да поговоря с вас. Но това ще трябва да стане по-късно, тъй като сега трябва да се погрижа за много неща.

– Значи по-късно – съгласих се аз и отстъпих назад. – Ще те чакам.

А. Бетик кимна и заслиза по стълбите.

Влязох в стаята си. Освен че бяха оправили леглото и че бяха оставили върху него елегантен вечерен костюм, нищо не се бе променило. Усмихнах се: каквато и неизвестност да ме очакваше, бях дяволски доволен, че съм жив. После изведнъж ми просветна.

А. Бетик. Баба споменаваше това име, когато рецитираше „Песните“. А. Бетик беше андронидът, който управлявал поклонническият левитационен кораб „Бенарес“ на север от град Кийтс на континента Еквус, нагоре по река Хули покрай речната спирка „Наяда“⁹, шлюзовете Карла и гората на Дукхобор до Ръба, където свършвал плавателният участък от реката. От Ръба поклонниците продължили сами през Тревното море. Спомних си, че като дете се бях чудил защо А. Бетик е единственият андронид, за който се споменава, и се питах какво ли се е случило с него, след като поклонниците са го оставили зад Ръба. Не се бях сещал за това име повече от двайсет години.

Поклатих глава и се зачудих кой все пак е лудият – старият поет или самият аз. После излязох да разгледам Ендимион.

9. Наяди – нимфи на водите. – Б.пр.

5.

В мига, в който се сбогувам с А. Бетик, на разстояние от шест хиляди светлинни години една мирска спецчаст, състояща се от три фотонни кораба за светкавична атака, предвождани от отец-капитан Фредерико де Соя, унищожават една орбитална гора. Дърветата на прокудените нямат защита срещу бойните кораби на Мира и сблъсъкът може да се опише по-точно като клане, а не като битка.

Тук трябва да поясня нещо. Аз не мисля за тези събития: те се извършват в момента, в който ги описвам. Нито пък екстраполирам или правя предположения за сцените, които ми предстои да споделя, когато ви казвам какво прави отец-капитан де Соя или другите командири, при положение че там не присъстват свидетел и., Ил и какво мислят. Или какво чувстват. Тези неща са чиста истина. По-късно ще ви обясня как стана така, че знам за тях, но засега ви моля да ги приемате за такива, каквито ви ги казвам – за самата истина.

Трите фотонни кораба на Мира излизат от релативистичната си скорост и се движат с над шестстотин гравитации ускорение. При една АЕ отец-капитан де Соя включва орбиталната гора на видеосферата. Всички в Бойния контролен център спират, за да погледнат към екрана:

няколко хиляди адаптирани от прокудените дървета, всички високи поне по половин километър, се движат в сложен танц по равнината на еклиптиката – скупчени от гравитацията гъсталаци, усукани клони и не-уловимо променящи се мотиви в постоянно движение, чиито листа непрекъснато се обръщат към слънцето тип „G“, чиито клони се местят, за да открият съвършеното подреждане, чиито жадни корени са дълбоко в мъглата от влага и хранителни вещества, осигурени от кометите пастири, минаващи сред горските купове като гигантски мръсни снежни топки. Сред клоните на тези дървета и между самите тях се виждат да прелитат различни прокудени – хуманоидни фигури с лъскава сребриста кожа и свръхтънки криле на пеперуди, разперени на стотици метри. Крилето улавят слънчевата светлина.

– Огън! – казва отец-капитан Фредерико де Соя.

При две трети АЕ трите фотонни кораба от мирската спецчаст „ВЛЪХВИ“ откриват огън с далекобойните си оръдия. От това разстояние дори енергийните лъчи биха изглеждали така, сякаш пълзят към целите си като светулки по черен чаршаф, но корабите на Мира имат

хиперскоростни и хиперкинетични оръжия: най-вече малки, напълно самостоятелни космически кораби с Хокингови двигатели, някои с плазмени бойни глави, които достигат релативистична скорост само за микросекунди, за да се взривят в гората, други предназначени просто да се спуснат обратно в действителното пространство, масата им да се увеличи и да пометат дърветата като топовни гюлета, пробиващи от упор влажен картон. Мигове по-късно трите фотонни кораба са на разстояние за стрелба с енергийни лъчи и копията на СПБ пронизват пространството едновременно в хиляди посоки.

Гората пламва. Десетки милиони листа отлитат – всяко листо пламти с отделен огън, а дънерите и клоните горят на черния космически фон. Кометите пастири са уцелени и се изпаряват за миг, като взривяват усуканите клони в разширяващи се ударни вълни от паради късчета стопена скала. Оформените специално за космически условия прокудени – „ангелите на Луцифер“, както от векове презрително ги наричат силите на Мира – изчезват в експлозиите като прозрачни мушици в огън.

Никой не оцелява.

Битката продължава по-малко от пет минути. Когато свършва, спецчаст „ВЛЪХВИ“ прелита през гората с ниска скорост от трийсет гравитации и пламъкът от двигателите ѝ доунищожава всяко парченце дърво, избягнало първоначалната атака.

– Има ли оцелели? – пита отец-капитан де Соя. Той е нисък, съвсем обикновен.

– Няма – отвръща майка командир Стоун, заместник на де Соя и също йезуит, и се извързва от тактическия екран, за да се включи в премигващия комуникатор.

Де Соя знае, че никой от офицерите му не се радва на тази задача. Унищожаването на орбиталните гори на прокудените е част от тяхната мисия – наглед безвредните дървета служат като презареждащи и ремонтни центрове за бойните рояци, – но малцина войни на Мира изпитват удоволствие от унищожението. Нали са обучени като рицари на Църквата, като защитници на Мира, а не като унищожители на красотата или убийци на невъоръжени форми на живот, дори те да са продали душите си, мутирали прокудени.

– Преминете на обичайното търсене – нарежда де Соя. – Кажете на екипажа да сваля бойната готовност. – Екипажът на модерния фотонен кораб се състои само от тези дванайсет офицери и шестима други, пръснати из кораба.

Майка командир Стоун внезапно се обажда:

– Сър, смущение от Хокингов двигател под ъгъл седемдесет и две, координати две-двайсет-девет, четирийсет-три, едно-нула-пет. Изходна точка от свръхсветлинна скорост на седем-нула-нула-точка-пет-хиляда клика. Вероятност за самотен кораб деветдесет и шест процента. Релативна скорост неизвестна.

– Пълна бойна готовност – казва де Соя и леко се усмихва, без да го съзнава. Навярно прокудените са се втурнали да спасяват гората си. Или може би е имало самотен защитник и той просто се е оттеглил някъде зад Ойортния облак на системата. Или пък това е преден пост на цял рояк от бойните части на прокудените и в такъв случай неговата спецчаст е обречена. Каквато и да е заплахата, отец-капитан де Соя предпочита да се сражава с тези... с тези вандали.

– Корабът излъчва съобщение – докладва свързочникът от мястото си над главата на де Соя.

– Много добре – казва отец-капитан де Соя. Той гледа как екранът мига пред очите му, превключва шунта си и отваря няколко виртуално-оптични канала. Сега Бойният контролен център изчезва и капитанът стои в пространството като гигант, висок пет милиона клика, виждайки собствените си кораби като точки с пламтящи опашки, извитата колона от дим, която представлява унищожената гора, извиваща се край него на височина на пояса му, и този натрапник, който премигва на седемстотин хиляди клика и на една ръка разстояние над равнината на еклиптиката. Червените сфери около корабите му показват външни полета с бойна сила. Пространството се изпълва с други цветове, представящи сензорни данни, импулси на излъчване и прицелване. Работейки на такова милисекундно тактическо равнище, де Соя може да стреля с оръдия или да освобождава енергия като посочва и щрака с пръсти.

– Сигнални обозначения – докладва свързочният офицер. – Проверка на текущите кодове. Това е мирски куриер. Клас „архангел“.

– Без екипаж? – пита де Соя. Той отчаяно се надява да е така. Машините от клас „архангел“ могат да стигнат до всяка точка в познатия космос за броени дни – реалновремени дни! – а не за седмиците корабно и годините реално време, които са нужни на всички останали кораби. Никой обаче не оцелява при пътуването на архангелите.

Майка командир Стоун пристъпва в тактическата среда заедно с него. Черната ѝ туника е почти невидима на фона на космоса, така че бледото ѝ лице като че ли се носи над еклиптиката и слънчевата светлина от виртуалната звезда осветява резките ѝ скули.

– Не, сър – тихо отвръща тя. Гласа ѝ може да чуе само де Соя. –

Светлинните сигнали показват, че двамата членове на екипажа са в сомния.

– Мили Боже – прошепва де Соя. Това е по-скоро молитва, отколкото проклятие. Дори в поставените под висока гравитация резервоари за сомния тези двама души, вече убити по време на пътуването със свръхсветлинна скорост, сега щяха да са невероятно тънък пласт протеиново тесто. – Пригответе възкресителните ясли – казва той по командния канал.

Майка командир Стоун докосва шунта зад ухото си и се намръщва.

– Има и друго съобщение. Куриерите хора подлежат на възкресение с приоритет „Алфа“. Разпределение на равнище „Омега“.

Главата на отец-капитан де Соя рязко се обръща и той мълчаливо поглежда заместника си. Димът от горящата орбитална гора се вие около кръстовете им. Приоритетното възкресение противоречи на църковната доктрина и на правилата на мирското командване. Освен това е и опасно – възможността за непълно възстановяване при обичайния тридневен период е около нула, а на тричасово равнище стига почти до петдесет процента. А приоритетно равнище „Омега“ означава Негово свейшество на Пацем.

Де Соя вижда тази информация през очите на заместника си. Този куриерски кораб е от Ватикана. Или някой оттам, или някои от мирското командване, или пък и от двете места е сметнал това съобщение за достатъчно важно, че да прати незаменимия архангелски куриерски кораб, да убие двама висши мирски офицери – тъй като машината не може да се повери на никой друг – и да подложи същите тези двама на риска от непълно възкресение.

– Много добре, командир – казва де Соя. – Наредете и на трите кораба да изравнят скоростта си. Пригответе група за качване на борда. Искам резервоарите за сомния да бъдат прехвърлени и възкресението да бъде завършено до нула-шест-трийсет часа. Моля, предайте поздравите ми на капитан Хърн на „Мелхиор“ и на майка капитан Буле на „Гаспар“ и ги помолете да се присъединят към мен на „Балтазар“¹⁰ за срещата с куриерите в нула-седем-сто часа.

10. Мелхиор, Гаспар, Балтазар – тримата вълхви. – Б.пр.

6.

Вървах по улиците на ЕНДИМИОН и се опитвах да преподредя живота, смъртта и отново живота си.

Тук трябва да кажа, че отношението ми към тези неща – към процеса и „екзекуцията“ ми, към странната ми среща с този митичен стар поет – не беше толкова хладнокръвно, колкото предполага това повествование. Част от мен бе потресена из основи. Бяха се опитали да ме убият! Искаше ми се да обвинявам Мира – но съдилищата не бяха агенти на Мира, поне не пряко. Хиперион имаше свой собствен Автономен съвет и съдилищата в Порт Романс бяха устроени според собствената си местна политика. Углавното наказание не беше неизбежно присъда на Мира, особено на онези планети, на които Църквата управляваше чрез теократичен режим, а представляваше отглас от старите колониални дни на Хиперион. Краткият ми процес, неговият неизбежен резултат и бързо изпълнената ми присъда бяха по-скоро израз на страха на бизнес лидерите на Порт Романс от отблъскването на чуждопланетните туристи. Аз бях селянин, ловен водач, убил поверения на грижите ми богат турист, и трябваше да послужи за пример. Нищо повече. Не трябваше да го приемам лично.

Поклатих глава и бавно се заразхождах из университетските развалини. Ендимион бе разположен високо на хълма и през колониалните дни университетът бе построен още по-високо по хребета му, така че на юг и изток се разкриваше прекрасна гледка. Чалмовите гори в долината под мен блестяха в яркожълти багри. По лазурното небе нямаше следи от въздушни машини, нито пък някакво движение. Знаех, че Мирът не дава и пукната пара за Ендимион, че войниците им все още пазят района на платото на Зъбера на североизток и че роботите им продължават да изравят уникалните кръстоидни симбионти, но цялата тази част от континента бе останала извън обсега на вниманието им в продължение на толкова много десетилетия, че от нея лъхаше на свежест и девственост.

След десет минути ленива разходка разбрах, че единствено кулата, в която се бях събудил, и околните ѝ сгради изглеждат населени. Останалата част от университета беше в развалини.

Спрях при основата на друга кула, за да си поема дъх и да помисля. Ако предложението на поета беше действително, „безумните истории“ от „Песните“ щяха да са от изключително значение за мен. Спомних си

как Баба рецитираше епичната поема. Помнех нощите, когато гледахме овцете по северните хълмове – задвижваните ни от акумулатори фурго-ни бяха скупчени в защитен кръг за през нощта, слабите огньовете, на които се готвеше, почти не скриваха прелестта на съзвездията или метеоритните дъждове в небето. Помнех бавния, отмерен глас на Баба, която завършваше всяка строфа и чакаше да я повтора след нея, помнех собственото си нетърпение – много повече предпочитах да седя до фенера и да чета книга – и се усмихнах при мисълта, че ми предстои да вечерям с автора на същите онези стихове. Нещо повече, старият поет беше един от седмината поклонници, за които се пееше в поемата.

Момент. В тази кула имаше нещо странно. По-голяма и по-широка от другата, в която се бях събудил, тя имаше само един прозорец – отворен свод на трийсет метра нагоре. Но по-интересна беше зазиданата врата. Натрупал опит от работата си като зидар под ръководството на Аврол Хюм, аз предположих, че е била затворена преди районът да бъде изоставен преди век – но не чак толкова много преди това.

И до днес не знам какво привлече любопитството ми към кулата, наоколо имаше толкова много други руини, но наистина изпитвах любопитство. Спомням си, че надзърнах към стръмния склон отзад и забелязах чалмовия гъсталак, който се виеше по стената като гъст бръшлян. По него можеше да се стигне почти до прозореца...

Глупости. В най-добрия случай такава детинска игра можеше да завърши със скъсани дрехи и одрани ръце. В най-лошия човек спокойно би могъл да падне на плочите от трийсетметровата височина. И защо да рискува? Какво друго можеше да има в тази стара зазидана кула освен паяци и паяжини?

След десет минути бях горе, приклеknал на перваза на прозореца, и надничах в мрачната вътрешност на кулата.

И изведнъж осъзнах, че вътрешността е прекалено мрачна. Не можех да видя отсрещната стена. Разсеяната слънчева светлина осветяваше камъка наоколо, мерзелееха се тук-там отделни участъци от вита стълба, целият цилиндър се виждаше метри над мен – но тук, на моето равнище, повечето от вътрешността просто... липсваше.

– За Бога – прошепнах аз. Нещо изпълваше пространството на тази мрачна кула.

Трябваше ми доста време, за да разбера какво виждам. Космически кораб, изпълващ вътрешността на кулата като патрон, вкаран в затвора на старовремски револвер.

Стъпих на древната дървена площадка под прозореца, почти без да

ме е грижа дали ще ме издържи, и се взрях по-добре.

Корабът беше тънък и нисък според обичайните стандарти – навярно петдесет метра. Металният корпус – ако това изобщо бе метал – изглеждаше матовочерен и като че ли поглъщаше светлината. Не забелязвах никакъв блясък, нито пък отражение. Възприемах очертанията на машината най-вече като гледах към каменната стена зад нея и виждах къде свършват камъните и отразената от тях светлина.

И за миг не се усъмних, че това е космически кораб. Бях виждал изображения на първите ракети от Старата Земя – отпреди Мира, отпреди Падането, отпреди Хегемонията, отпреди Хеджира... по дяволите, отпреди почти всичко – и те приличаха на тази криволинейна чернота. Висока, тънка, стеснена в двата си края, заострена на върха и с перки отзад – гледах съвършения образ на КОСМИЧЕСКИ КОРАБ.

На Хиперион нямаше частни или безотчетни космически кораби. Бях сигурен в това. Космическите транс-портни средства, дори от най-обикновен междупланетен вид, просто бяха прекалено скъпи и се срещаха прекалено рядко, за да ги оставят в някакви си стари каменни кули. Някога, векове преди Падането, когато ресурсите на Мрежата на световите изглеждали безкрайни, може и да е имало изобилие от космически машини – бойни на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, дипломатически на Хегемонията, на планетарното правителство, корпоративни, фондации, изследователски, дори няколко частни кораба, принадлежащи на хипермилиардери, – но дори в онези дни единствено планетарната икономика е можела да си позволи да построи космически кораб. През моя живот – както и през живота на майка ми, на баба ми, на техните майки и баби – само Мирът – този консорциум на Църквата и сурово междузвездно правителство – можеше да си позволи каквито и да било космически кораби. И нито един човек от познатата вселена – дори Негово светейшество на Пацем – не можеше да си позволи частен космически кораб.

А това беше космически кораб. Знаех го. Не ме питайте откъде, просто го знаех.

По средата на кулата и на петнайсет метра под мен, едва видима на фона на извивката на чернотата, почти до самия корпус се протягаше площадка.

Спуснах се към нея. Прогнилите стъпала пукаха под краката ми, едно дори се счупи, но аз не обръщах внимание.

Площадката нямаше перила и се изпъваше като трамплин за скокове във вода. Ако паднех оттук, щях да остана да лежа с изпотрошени

кости в мрака на зазиданата кула. Изобщо не си помислих за това, а пристъпих напред и долепих длан до корпуса на кораба.

Беше топъл. На пипане не бе като метал – по-скоро като гладка кожа на някакво спящо създание. Освен това леко вибрираше – сякаш корабът дишаше, сякаш можех да доловя пулса му под дланта си.

Изведнъж усетих под ръката си истинско движение и корпусът просто пропадна и се вгъна – не се вдигна механично като някои от порталите, които бях виждал, и определено не се завъртя на панти – а просто се вгъна сам в себе си и изчезна.

Светнаха лампи. Таванът и стените бяха толкова органични на вид, че напомняха някаква механична утроба.

Спрях за около три наносекунди. В продължение на години животът ми беше спокоен и предсказуем. Но тази седмица случайно бях убил човек, бях осъден и екзекутиран и се бях свестил в любимия мит на Баба. Защо да спирам дотук?

Пристъпих в космическия кораб и вратите се затвориха зад мен като гладна уста, която поглъща хапка.

Коридорът беше гладък, извит и почти безличен, с ламперия от скъпо дърво. И да имаше херметична камера, не я бях забелязал. Скрити лампи светваха пред мен, докато вървях напред, и после сами изгасваха, когато отминавах. Знаех, че корабът не може да е по-широк от десет метра, но леката извивка на коридора го правеше да изглежда по-голям отвътре, отколкото изглеждаше отвън.

Коридорът завършваше там, където би трябвало да е центърът на кораба: отворен кладенец с централно метално стълбище, което се виеше нагоре и надолу в мрака. Поставих крак върху първото стъпало и някъде над мен светнаха лампи. Предположих, че по-интересните части на кораба са нагоре, и започнах да се изкачвам.

Следващата палуба изпълваше цялата окръжност на корпуса и съдържаше холоямка, каквато бях виждал в старите книги – разпръснати столове и маси в стил, който не можех да определя, и роял. Тук трябва да кажа, че и майка ми, и Баба проявяваха страстен интерес към музиката и към едно пиано, което изпълваше голяма част от пространството в електрическият ни фургон. Чичовците и дядо непрекъснато се оплакваха от грамадата и тежестта му – от всички джаули енергия, необходими за придвижването на този тежък доходжирски инструмент из полята на Аквила, и от благоразумната ефикасност на това да имаш джобен синтезатор, който може да пресъздава музиката на каквото и да било инструмент. Но мама и Баба бяха упорити – нищо не можело да се сравнява

със звука на истинско пиано, независимо колко пъти трябвало да се акордира след пренасянето му. И нито дядо, нито чичовците ми не се оплакваха, когато вечер Баба свиреше Рахманинов, Бах или Моцарт край огъня. Научих за някогашните огромни пиана от нея – включително за дохеджирските рояли. А сега бях пред един от тях.

Без да обръщам внимание на холоямката и мебелите, на извитата прозрачна стена, която показваше само тъмния камък на кулата, аз се приближих до рояла. Над клавиатурата със златни букви пишеше „СТЕЙНУЕЙ“. Тихо подсвирах и оставих пръстите ми да помилват клавишите, без да дръзвам да натисна някой. Според Баба тази компания престанала да прави пиана преди Голямата грешка от 08 година и от Хеджира насам никой повече не ги бил произвеждал. Докосвах инструмент поне на хиляда години. Стейнуей и Страдиварий бяха митове сред онези от нас, които обичаха музика. „Как е възможно това?“ – чудех се аз и пръстите ми проследяваха клавишите, които бяха на пипане като легендарната слонова кост – бивни на изчезналото животно, наречено слон. Човешки същества като стария поет в кулата биха могли да оцелеят от дните преди Хеджира – Пулсеновите процедури и криогенният сън теоретично биха могли да го постигнат, – но предмети от дърво, тел и слонова кост почти нямаха шанс да направят такова дълго пътуване през времето и пространството.

Пръстите ми изсвириха един акорд: до-ми-сол-си. И после до-мажор. Звукът беше безупречен, акустиката на кораба – съвършена. Баба трябваше да акордира старото ни пиано след всяко пътуване от няколко километра из полята, но този инструмент изглеждаше съвършено настроен след безчет светлинни години и векове.

Издърпах столчето, седнах и започнах да свира „Fur Elise“. Изгъркано, просто парче, но като че ли подхождаше на тишината и самотата на това мрачно място. Всъщност лампите сякаш замъгляваха въздуха около мен, докато нотите изпълваха кръглата стая и като че ли отекваха нагоре и надолу по тъмния кладенец на стълбището. Докато свирех, си мислех за мама и Баба и за това как никога не бяха предполагали, че първите ми уроци по пиано ще ме доведат до това соло в скрития космически кораб. Мисълта сякаш изпълни музиката с печал.

Когато завърших, бързо, почти виновно дръпнах пръстите си от клавиатурата, шокиран от предположението, че съм изсвирил зле едно толкова лесно парче на това великолепно пиано, на този дар от миналото. Поседях за миг в тишина, замислен за кораба, за стария поет и за собственото си място в това безумно стечение на обстоятелствата.

– Много добре – каза един тих глас зад мен. Признавам, че подскочих. Не бях чул никой да се качва или да слиза по стълбата, не бях усетил никой да влиза в стаята. Главата ми рязко се завъртя. В стаята нямаше никого.

– От известно време не съм слушал точно това парче – отново се разнесе гласът. Сякаш излизаше от центъра на празното помещение. – Предишният ми пътник предпочиташе Рахманинов.

Опрях се с длан на ръба на столчето и се замислих за всички тъпи въпроси, чието задаване бих могъл да избегна.

– Ти корабът ли си? – попитах, без да знам дали въпросът е глупав, но исках да чуя отговора.

– Разбира се – разнесе се гласът. Беше мек, но смъртно мъжки. Естествено и преди бях чувал за говорещи машини – тези неща бяха известни открай време, – но никога за такава, която наистина да притежава интелект. Църквата и Мирът бяха забранили всички истински ИИ преди повече от два века и след като видели как Техноцентърът помага на прокудените да унищожат Хегемонията, повечето от трилионите граждани на хилядите опустошени светове на драго сърце се съгласили. Осъзнах, че собственото ми програмиране в това отношение е било ефикасно: мисълта, че разговарям с наистина разумна машина, накара дланите ми да се изпотят и гърлото ми да се стегне.

– Кой е бил твоят... хм... предишен пътник? – попитах.

Последва загатване за пауза.

– По принцип господинът беше известен като Консула – отвърна корабът накрая. – Дипломат на Хегемонията през по-голямата част от живота си.

Бе мой ред да се поколебая преди да заговоря. Дойде ми наум, че навярно „екзекуцията“ в Порт Романс само е разбъркала невроните ми до такава степен, че си мисля, че живея в една от епичните поеми на Баба.

– Какво е станало с Консула? – попитах аз.

– Умря – отговори корабът. В гласа може би се долови съвсем слаба нотка на съжаление.

– Как? – продължих да разпитвам. В края на „Песните“ на стария поет, след Падането на Мрежата на световете, консулт на Хегемонията се връщаше с кораб обратно в Мрежата. С този кораб ли? – Къде е умрял? – допълних аз. Според „Песните“, в кораба, на който Консула напуснал Хиперион, се била вселила личността на втория киборг на Джон Кийтс.

– Не мога да си спомня къде умря Консула – отвърна корабът. – Помня само, че умря и че аз се върнах тук. Предполагам, че това е било програмирано в командните ми банки по онова време.

– Имаш ли си име? – попитах аз, любопитен дали разговарям с ИИ личност на Кийтс.

– Не – рече корабът. – Просто кораб. – Отново последва нещо като пауза вместо обикновено мълчание. – Макар, струва ми се, да си спомням, че по едно време имах.

– Не беше ли Джон? – попитах аз. – Или Джони?

– Може и да е било – отвърна корабът. – Подробностите са забулени в мъгла.

– Защо е така? – настоях аз. – Защо паметта ти изневерява?

– Не, няма такова нещо – възрази корабът. – Доколкото мога да заключая, преди около двеста стандартни години се е случило някакво травматизиращо събитие, което е изтрило определени спомени, но оттогава насетне паметта и останалите ми способности са безупречни.

– Но не си спомняш събитието, нали? Травмата?

– Не – достатъчно жизнерадостно се съгласи корабът. – Струва ми се, че се е случило приблизително по същото време, когато умря Консула и аз се върнах на Хиперион, но не съм сигурен.

– А оттогава? – попитах аз. – Откакто си се върнал ли се криеш в тази кула?

– Да – отвърна корабът. – Известно време бях в Града на поетите, но по-голямата част от изминалите два местни века прекарах тук.

– Кой те доведе тук?

– Мартин Силенъс – отвърна корабът. – Поетът. Срещнали сте се с него по-рано днес.

– Нима знаеш за това? – удивих се аз.

– О, да – рече корабът. – Именно аз дадох на господин Силенъс данните за процеса и екзекуцията ви. Помогнах при подкупването на служебните лица и при пренасянето на спящото ви тяло тук.

– Как го направи? – Образът на този огромен архаичен кораб, разговарящ по телефона, бе прекалено абсурден, за да го възприема.

– Хиперион няма истинска инфосфера – отвърна корабът, – но аз наблюдавам всички свободни микровълнови и сателитни комуникации, както и някои „секретни“ фибро-оптични и мазерни ленти, в които съм успял да проникна.

– Значи шпионираш за стария поет?

– Да – призна корабът.

– А какво знаеш за плановете на стария поет по отношение на мен?
– попитах го, като отново се обърнах към клавиатурата и започнах да свиря „Мелодия в сол“ на Бах.

– Господин Ендимион – обади се друг глас зад мен. Спрях да свиря и се обърнах. Беше А. Бетик, андроидът. Стоеше в началото на витата стълба.

– Господарят ми се разтревожи да не сте се загубили – каза той. – Дойдох да ви отведа обратно в кулата. Имате точно толкова време, колкото да се преоблечете за вечеря.

Свих рамене и се насочих към шахтата на стълбището. Преди да последвам синьокожия мъж надолу, се обърнах й казах по посока на скриващата се в мрак стая:

– Беше ми приятно да си поговоря с теб, Корабе.

– За мен също бе удоволствие, господин Ендимион – отвърна корабът. – Скоро ще се видим отново.

7.

Фотонните кораби „Балтазар“, „Мелхиор“ и „Гаспар“ са на цяла АЕ зад горящите орбитални гори и въпреки това намаляват скоростта си около неназованото слънце, когато майка командир Стоун позвънява на портала на каютата на отец-капитан де Соя, за да му съобщи, че куриерите са възкресени, но само единият е оцелял.

– От Мира ли е? – пита той, като се надява, че е така. Ватиканските куриери създават повече проблеми от военните.

Майка командир Стоун поклаща глава.

– И двамата са от Ватикана. И отец Гавронски, и оцелелият отец Вандрисе. И двамата са легионери на Христа.

Де Соя потиска въздишката си само с усилие на волята. Легионери-те на Христа бяха изместили по-либералните йезуити от векове – влиянието им в Църквата бе започнало да се усилва един век преди Голямата грешка – и не беше тайна, че папата ги използва като ударни войски за трудни мисии в църковната йерархия.

– Много добре – казва де Соя. – Настройте вътрешното поле на едно g в нула-шест-четирийсет-пет часа. Приемете капитани Хърн и Буле на борда и им предайте моите поздрави. Моля, придружете ги до предната заседателна зала. Докато се съберем, ще бъда с Вандрисе.

Помещението за възстановяване извън възкресителната ясла е по-скоро параклис, отколкото лазарет. Отец-капитан де Соя се покланя пред олтара и после се присъединява към отец Сапиеха до болничната количка, където седи куриерът. Сапиеха е по-стар от повечето мирски военни – поне на седемдесет стандартни години – и меките халогенни лъчи се отразяват от плешивия му череп.

Отец Вандрисе е млад – навярно в края на двайсетте стандартни години – и тъмната му коса е дълга и накъдрена според сегашната мода във Ватикана. Или поне според модата, наложила се, когато де Соя за последен път е видял Пацем и Ватикана: през двата месеца, откакто са на тази мисия, се е натрупал време-дълг от три години.

Отец Сапиеха излиза, а де Соя тихо казва:

– Отец Вандрисе. Чувате ли ме?

Младежът кимва. Очите му издават болката, която изпитва. Кожата му лъщи, като че ли току-що му е била присадена – или сякаш е новороден. Плътта му изглежда розова и оголена, почти обгорена. Кръстоидът

на гърдите му е синкав и два пъти по-голям от обикновено.

– Знаете ли къде сте? – прошепва де Соя. „Или кой сте?“ – мислено прибавя той. Следвъзкресителното объркване може да продължи с часове или дни. Капитанът знае, че куриерите са обучени да го преодоляват, но как е възможно някой да бъде обучен на смърт и възраждане? Един от инструкторите на де Соя от семинарията веднъж го е казал съвсем ясно: „Дори умът да не го помни, клетките си спомнят, че умират, че са мъртви“.

– Спомням си – прошепва отец Вандрисе и гласът му звучи така, както изглежда кожата му. – Вие сте капитан де Соя, нали?

– Отец-капитан де Соя.

– Да.

Вандрисе се опитва да се изправи на лакти, но не успява.

– Приближете се – прошепва той. Прекалено е слаб, за да вдигне глава от възглавницата.

Де Соя се навежда. Другият свещеник леко мирише на формалдеhid. Само отделни членове на свещеничеството са посветени в действителните тайнства на възкресението и де Соя е избрал да не е от тях. Той може да извършва кръщение, да причестява и да дава последно причастие – като капитан на космически кораб по-често му се е случвало последното, – но никога не е присъствал на тайнството на Възкресението. Освен чудото на кръстоида няма представа за самия процес.

Вандрисе започва да шепне и де Соя трябва да се наведе още по-близо, така че устните на възродения свещеник почти докосват ухото му.

– Трябва... да поговорим... – с огромно усилие успява да произнесе куриерът.

– Назначил съм заседание след петнайсет минути. Ще присъстват капитаните на другите ми два кораба. За вас ще осигурим гравотостол и...

Вандрисе поклаща глава.

– Никаква... среща. Съобщение... лично... за вас. Лицето на де Соя остава безизразно.

– Добре. Искате ли да изчакате, докато не се...

– Не. Сега... – прошепва свещеникът. Де Соя се навежда по-близо и чака.

– Незабавно... трябва... да се качите... на архангелския куриерски... кораб... – задъхано изрича Вандрисе. – Местоназначението му е програмирано.

Изражението на капитана не се променя, но де Соя си мисли: „Значи ще загина от ускорението. Мили Боже, не може ли да ме отмине тази чаша?“

– Какво да кажа на другите? – пита той.

– Не им казвайте нищо. Оставете вашия заместник-командир да командва... „Балтазар“. Поверете командването на спецчастта на майка капитан Буле. Спецчаст „ВЛЪХВИ“ ще... получи... други заповеди.

– Ще ми бъдат ли съобщени тези други заповеди? – пита де Соя. Челюстта го боли от напрежението да говори спокойно. Допреди трийсет секунди оцеляването и успехът на този кораб, на тази спецчаст са били основна причина за съществуването му.

– Не – отвръща Вандрисе. – Тези... заповеди... не... ви... засягат.

Възкресеният свещеник е пребледнял от болка и изтощение. Де Соя разбира, че този факт му носи известно задоволство, и веднага казва кратка молитва за измолване на прошка.

– Трябва да тръгна незабавно – повтаря капитанът. – Мога ли да взема със себе си някои лични вещи? – Той си мисли за малката порцеланова скулптура, подарена от сестра му малко преди смъртта ѝ на Ренесанс Вектор. Този крехък предмет, заключван в стаза-куб по време на маневрите при висока гравитация, е с него през всичките години, прекарани в космоса.

– Не – отвръща отец Вандрисе. – Тръгвайте... незабавно. Не взимайте нищо.

– Това е по заповед на...? – пита де Соя.

Сгърченото от болка лице на Вандрисе се намръщва.

– Това е по пряко нареждане на Негово светейшество папа Юлий XIV – казва куриерът. – Има... приоритет „Омега“... който отменя всички заповеди от военното командване на Мира или от командването на космическата флота. Разбирате... ли... отец... капитан... де... Соя?

– Разбирам – отвръща йезуитът.

8.

Чаках да ме повикат за вечеря и гледах залеза. И когато А. Бетик влезе, попитах:

– Време ли е?

– Не съвсем, сър – отвърна андроидът. – Но нали поискахте да се върна, за да можем да поговорим.

– А, да – казах аз и посочих леглото, единствената мебел в стаята. – Седни. Синьокожият мъж остана прав до вратата.

– По-удобно ми е да стоя, сър.

Скръстих ръце и се облегнах на перваза. Въздухът, който нахлуваше през отворения прозорец, беше студен и имаше дъх на чалма.

– Не е нужно да ме наричаш „сър“ – казах аз. – Рол е достатъчно. – За миг се поколебах. – Освен ако не си програмиран да разговаряш с... хм... – Щях да кажа „с хората“, но не исках да изглежда така, сякаш не смятам А. Бетик за човек. – ...да разговаряш с всички по този начин – неубедително довърших аз.

А. Бетик се усмихна.

– Не, сър. Изобщо не съм програмиран... не като машина. Освен няколко синтетични протези – за увеличаване на силата например или за осигуряване на защитеност от радиация – нямам изкуствени части. Просто съм научен да правя разлика, за да съм в състояние да изпълнявам ролята си. Мога да ви наричам господин Ендимион, ако предпочитате.

Свих рамене.

– Няма значение. Съжалявам, че съм толкова невеж по отношение на андроидите. Тънките устни на А. Бетик отново се усмихнаха.

– Не е нужно да се извинявате, господин Ендимион. Днес са останали живи съвсем малко човешки същества, които са виждали представители на моята раса.

„Моята раса.“ Интересно.

– Разкажи ми за своята раса – казах аз. – Биопроизводството на андроиди не е ли било забранено в Хегемонията?

– Да, сър – отвърна той. Забелязах, че стои с леко разтворени крака и ръце, склучени на гърба, и разсеяно се зачудих дали не е служил в армията. – Андроидите бяха забранени на Старата Земя и на много от световите в Хегемонията още преди Хеджира, но Всеобема позволяваше

биопроизводството на известен брой андроиди за използване в Периферията. А през онези дни Хиперион бе част от нея.

– И все още е – казах аз.

– Да, сър.

– Кога си бил биопроизведен? На кои планети си живял? Какви са били задълженията ти? – попитах аз. – Ако не възразяваш срещу въпроса ми.

– Съвсем не – меко каза той. В гласа му се долавяше диалектна нотка, която беше нова за мен. Чуждопланетна. Древна. – Създаден съм през 26 г. а. д. с. по вашия календар.

– През двайсет и пети век след Христа – казах аз. – Преди шестстотин деветдесет и четири години. А. Бетик кимна и не каза нищо.

– Значи си роден... биопроизведен... след унищожаването на Старата Земя – казах аз, по-скоро на себе си, отколкото на андроида.

– Да, сър.

– Хиперион първото ти... хм, работно назначение ли беше?

– Не, сър – отвърна А. Бетик. – През първия половин век от съществуването си работех на Аскуит – служех на Негово кралско величество крал Артър VIII, суверенен владетел на кралство Уиндзор в изгнание, а също и на братовчед му, принц Рупърт, владетел на Монако в изгнание. Когато крал Артър почина, бях завещан сина му, Негово кралско величество крал Уилям XXIII.

– Тъжния крал Били – казах аз.

– Да, сър.

– И си пристигнал на Хиперион, когато Тъжния крал Били е избягал от бунта на Хоръс Гленън-Хайт?

– Да – потвърди А. Бетик. – Всъщност с моите братя андроиди бяхме пратени на Хиперион трийсет и две години преди към нас да се присъединят Негово величество и другите колонисти. Пратиха ни тук след като генерал Гленън-Хайт спечели битката за Фомалхаут. Негово величество смяташе, че е разумно да се подготви алтернативно място за кралствата в изгнание.

– И тогава си срещнал господин Силенъс – подсказах му аз и посочих към тавана, като си представих стария поет в мрежата му от живоподдържащи тръби.

– Не – отвърна андроидът. – Задълженията ми не ме свързаха с господин Силенъс през годините, когато Градът на поетите беше обитаван. Имах удоволствието да се срещна с него по-късно, по време на поклонничеството му в Долината на Гробниците на времето, два и половина

века след смъртта на Негово величество.

– И оттогава си на Хиперион – казах аз. – Повече от петстотин години на тази планета.

– Да, господин Ендимион.

– Безсмъртен ли си? – попитах го. Знаех, че въпросът е неуместен, но исках да чуя отговора. А. Бетик отново се поусмихна.

– Съвсем не, сър. Ще умра при инцидент или от нараняване, което е прекалено сериозно, за да ме поправят. Още когато съм бил биопроизведен, в клетките и системите ми са били вградени микроскопични съоръжения за текущи Пулсенови процедури, така че по принцип съм имунизиран срещу стареене и болести.

– Затова ли андроидите са сини? – попитах аз.

– Не, сър – отвърна А. Бетик. – Сини сме, защото по времето на биопроизводството ми не е била известна синя човешка раса, а създателите ни са смятали за необходимо видимо да ни разграничат от хората.

– Не се ли смяташ за човек?

– Не, сър – рече той. – Смятам се за андроид. Усмехнах се на собствената си наивност.

– Ти все още си прислужник – казах аз. – Въпреки че робският труд на андроидите е забранен в цялата Хегемония още преди векове.

А. Бетик чакаше.

– Не искаш ли да си свободен? – попитах аз. – Да си независима, самостоятелна личност?

А. Бетик се приближи до леглото. Помислих си, че има намерение да седне, но той само сгъна и подреди ризата и панталоните, с които бях облечен преди това, сетне каза:

– Господин Ендимион, трябва да подчертая, че макар законите на Хегемонията да загинаха заедно със самата нея, вече от няколко века се смятам за свободна и независима личност.

– И все пак ти и другите тук тайно работите за господин Силенъс – настоях аз.

– Да, сър, но аз го правя по свой собствен избор. Създаден съм да служа на човечеството. Правя го добре. Работата ми доставя удоволствие.

– Значи си останал тук по своя собствена свободна воля – продължих да упорствам. А. Бетик кимна и кратко се усмихна.

– Да, доколкото някой от нас има свободна воля, сър. Въздъхнах и се отгласнах от прозореца. Навън вече беше съвсем тъмно. Предполагах, че отдавна вече би трябвало да са ме повикали при стария поет за

вечеря.

– И ще останеш тук да се грижиш за стареца, докато не умре ли? – попитах аз.

– Не, сър – отвърна А. Бетик. – Не и ако се посъветват с мен по този въпрос. Спрях с вдигнати вежди.

– Наистина ли? И къде ще отидеш, ако се посъветват с теб по този въпрос?

– Ако решите да приемете мисията, която ви предложи господин Силенъс – отвърна синьокожият мъж, – ще избира да тръгна с вас.

Когато се изкачих по стълбите, открих, че горният етаж вече не е болнична стая: беше превърнат в трапезария. Порцелан, сребро и кристал блестяха под светлината на свещите. В двата края на масата имаше столове. Мартин Силенъс чакаше до отсрещния край, вече седнал.

Едва успях да позная стария поет. Сякаш през часовете, през които не го бях виждал, се беше подмладил с векове. От мумия с пергаментова кожа и хлътнали очи се бе превърнал в най-обикновен старец – и то гладен старец, ако се съдеше по погледа му. Когато приближих, забелязах фините системи и мониторни нишки да се вият под масата, но иначе илюзията за човек, върнат за живот от смъртта, бе почти съвършена.

– Този следобед ме завари в най-тежкото ми състояние, Рол Ендимион – изхрипя той. Гласът му пак беше дрезгав от старост, но многопо-могътен отпреди. – Все още се възстановявах от студения си сън. – Поетът ми посочи мястото в отсрещния край на масата.

– От криогенна сомния ли? – глупаво попитах аз, като разгънах лепената салфетка и я пуснах в скута си. Бяха изминали години, откакто не се бях хранил на маса с такава подредба – в деня, в който се уволних от планетарната гвардия, отидох право в най-реномирания ресторант в пристанищния град Гран Чако, разположен в южната част на полуострова на Нокътя, и поръчах най-добрата храна от менюто, което ми коства заплатата за последния месец. Но си струваше.

– Разбира се, че от шибаната криогенна сомния – отвърна старият поет. – Как иначе си мислиш, че прекарвам тези десетилетия? – Той отново се усмихна. – Трябват ми само няколко дни, за да набера скорост след размразяването. Не съм толкова млад, колкото бях някога.

– Ако не възразявате, че ви питам, сър – казах аз, – на колко години сте?

Поетът не ми обърна внимание и махна с ръка към чакащия външен андроид – не А. Бетик, – който кимна към стълбището. Други андроиди мълчаливо започнаха да сервират. Напълниха чашата ми с вода.

Наблюдавах как А. Бетик показва на поета бутилка вино, изчаква кимването на стареца и после изпълнява ритуала, като му предлага тапата и чаша, за да го опита. Мартин Силенъс завъртя отличното вино в устата си, преглътна и изсумтя. А. Бетик прие това за одобрение и наля чашите на двама ни.

Поднесоха ордьоврите. Бяха превъзходни.

Мартин Силенъс можеше да е на осем-деветстотин години и навярно беше най-старият жив човек, но имаше отличен апетит. Видях блясъка на съвършено белите му зъби и се зачудих дали са изкуствени челюсти или заместители, изработени от АРН-ист. Навярно второто.

Когато андроидите отнесоха блюдата с ордьоврите и донесоха чинии с димяща гъста мидена супа, поетът каза:

– Разбирам, че днес си видял кораба ни.

– Да – отвърнах аз. – Това е бил личният кораб на Консула, нали?

– Разбира се. – Силенъс махна на един от андроидите и той донесе още парещ хляб. Мирисът му се смеси с надигащата се от супата пара и със слабия аромат от есенния листак над нас.

– И това е корабът, с който очаквате да спася момичето? – попитах аз. Очаквах поетът да ме попита какво съм решил.

Вместо това той каза:

– Какво мислиш за Мира, Рол Ендимион? Премигнах с лъжица супа пред устата.

– За Мира ли?

Силенъс чакаше.

Оставих лъжицата и свих рамене.

– Не мисля много по този въпрос.

– Дори след като едно от съдилищата му те осъди на смърт?

Вместо да му разкажа какво си бях мислил преди – за това, че не бях осъден от Мира, а от пограничното правосъдие на Хиперион – аз отвърнах:

– Не. Мирът не е играл почти никаква роля в живота ми.

– Ясно. Ами за Църквата?

– Моля?

– И тя ли не е играла почти никаква роля в живота ти?

– Мисля, че да. – Разбрах, че отговарям като несръчен юноша, но тези въпроси ми се струваха по-маловажни от. онова, което се предполагаше, че ще ме попита, и от решението ми, което се предполагаше, че ще му съобща.

– Спомням си първия път, когато се сблъсках с Мира – каза той. –

Беше само няколко месеца след изчезването на Енея. В орбита пристигнаха църковни кораби и войските завладяха Кийтс, Порт Романс, Ендимион, университета, всички космодруми и важни градове. После се вдигнаха във въздуха с бойни плъзгачи и разбрахме, че търсят кръстоиди на платото на Зъбера.

Кимнах. Всичко това не беше ново за мен. Окупирането на платото на Зъбера и търсенето на кръстоиди бе последният голям залог на умиращата Църква и в същото време началото на Мира. Едва век и половина след това пристигнали истински войски на Мира, за да окупират цялата планета и да започнат евакуирането на Ендимион и други градове в близост до платото.

– Но корабите, които кацнаха тук по време на експанзията на Мира – продължи поетът, – какви приказки донесоха само! Църковна експанзия от Пацем из световите от старата Мрежа, после из периферните колонии...

Андронидите отнесоха чиниите за супа и се върнаха с нови, в които имаше нарязана птица в сос от поморийска горчица и огретен от манта от река Канс с разбит хайвер.

– Патица? – попитах аз.

– Изглежда подходящо след твоята... хм... неприятност през миналата седмица, нали? – ухили се поетът.

Въздъгнах и докоснах с вилицата си парчето патица. Гъста пара се вдигаше към бузите и очите ми. Помислих си за нетърпението на Изи, когато патиците приближаваха към откритата вода. Струваше ми се, че оттогава е минала цяла вечност. Погледнах Мартин Силенъс и се опитах да си представя, че имам векове спомени, с които да се боря. Как беше възможно някой да остане нормален с толкова животи, побрани само в един човешки мозък? Старият поет ми се усмихваше по безумния си начин и аз за пореден път се зачудих дали е с ума си.

– Така чухме за Мира и се запитахме какво ли ще е, когато наистина пристигнат тук – продължи той. – Теокрация... немислима през вековете на Хегемонията. Тогава религията беше, разбира се, чисто личен избор – през дните си като литературна известност изповядвах десетина религии и сам създадох повече от една. – Той ме погледна с ясните си очи. – Но разбира се, ти знаеш за това, Рол Ендимион. Ти знаеш „Песните“.

Опитах манта и не отвърнах нищо.

– Повечето хора, които познавах, бяха дзен-християни – продължи той. – Повече дзен, отколкото християни, разбира се, но всъщност не

прекалено много и от двете. Личните поклонничества бяха модерно забавление. Места, излъчващи енергия, откриване на Байдекърови точки, всякакви такива глупости... Хегемонията никога не е и сънувала да се забърка с религия, разбира се. Самата мисъл за смесване на управление и религиозна позиция беше варварска... нещо, което можеше да се види на Ком-Рияд или на някой пустинен свят в Периферията. И после дойде Мирът с кадифената си ръкавица и със своите кръстоиди на надеждата...

– Мирът не управлява – прекъснах го аз. – Той съветва.

– Точно така – съгласи се старецът и посочи с вилицата си към мен. – Мирът съветва, а не управлява. На стотици планети Църквата напътства вярващите и Мирът ги съветва. Но, разбира се, ако си християнин, който желае да се прероди, ти няма да пренебрегнеш съвета на Мира или напътствията на Църквата, нали?

Отново свих рамене. Влиянието на Църквата бе житейска даденост, откакто се бях родил. Не намирах нищо странно в това.

– Но ти не си християнин, който желае да се прероди, нали, Ендимион?

Погледнах стария поет и в ъгълчето на ума ми се роди ужасно позрение. „Той някак си е подправил екзекуцията ми и ме е пренесъл тук, когато е трябвало да бъда хвърлен в морето от властите. Значи има влияние върху властите в Порт Романс. Възможно ли е той да е наредил да бъда осъден? Да не би всичко това да е било някаква проверка?“

– Въпросът е – без да обръща внимание на змийския ми поглед, продължи той, – защо не си християнин? Защо не искаш да се преродиш? Не обичаш ли живота, Рол Ендимион?

– Обичам го – напрегнато отвърнах аз.

– Но не си приел кръста – продължи старецът. – Не си приел дара на възкресението.

Оставих вилицата си. Един от андронидите слуги възприе това като знак, че съм свършил, и отнесе чинията с недокоснатата патица.

– Не приех кръстоида – изръмжах аз. Как да обясня подозрението, втъплено в номадския ми клан от поколения изгнаници, аутсайдери, бездомни местни жители? Как да обясня яростната самостоятелност на хора като Баба или майка ми? Как да обясня наследството от философска суровост и вроден скептицизъм, предадени ми чрез образованието и възпитанието ми? Изобщо не се и опитах.

Мартин Силенъс кимна, сякаш му го бях обяснил.

– И смяташ кръстоида за нещо различно от чудото, предлагано на

вярващите чрез чудотворното посредничество на католическата Църква?

– Смятам кръстоида за паразит – отвърнах аз, като сам се изненадах от силата на гласа си.

– Навярно се страхуваш да не загубиш... хм... мъжествеността си – изхриптя поетът.

Андронидите ни поднесоха два лебеда, изваяни от шоколад с кафе и напълнени с планински трюфели. Не обърнах внимание на моя. В „Песните“ свещеникът поклонник Пол Дюре разказва как открил изчезналото племе на бикурите и научил как са оцелели в продължение на векове чрез кръстоидния симбионт, предложен им от легендарния Шрайк. Кръстоидът ги възкресявал точно като днес, в епохата на Мира, само че в разказа на свещеника страничните ефекти включваха необратимо мозъчно увреждане след няколко възкресявания и изчезване на всякакви полови органи и желания. Бикурите били видиотени евнуси – абсолют-но всички.

– Не – отвърнах аз. – Знам, че Църквата някак си е решила този проблем.

Силенъс се усмихна. Когато го правеше, приличаше на мумифициран сатир.

– Ако човек приеме вярата и ако бъде възкресен под покровителството на Църквата – изхриптя той. – Иначе дори някак си да открадне кръстоид, съдбата му ще бъде като тази на бикурите.

Кимнах. Поколения се бяха опитвали да откраднат безсмъртието. Всякакви авантюристи бяха търгували контрабандно с кръстоиди преди Мирът да блокира района на Платото. Други симбионти бяха крадени от самата Църква. Резултатът винаги бе оставал един и същ – идиотизъм и безполовост. Единствено Църквата пазеше тайната на успешното възкресение.

– Та? – попитах аз.

– Та защо предаността към Църквата и прекарването на всяка десета година в нейна служба са били за теб, момчето ми, прекалено висока цена? Милиарди са я платили, за да получат живот.

За миг запазих мълчание. После казах:

– Милиардите могат да правят каквото си искат. Моят живот е важен за мен. Искам да го запазя... за себе си.

Думите прозвучаха безсмислено дори на самия мен, но старият поет отново кимна, сякаш обяснението ми го задоволяваше. Докато го гледах, той изяде шоколадовия си лебед. Андронидите отнесоха чиниите и

напълниха чашите ни с кафе.

– Добре – рече поетът, – обмисли ли моето предложение?

Въпросът беше толкова абсурден, че трябваше да сподавя смеха си.

После казах:

– Да. Обмислих го.

– И имам няколко въпроса. Мартин Силенъс зачака.

– Какво печеля аз от това? – попитах. – Обяснявате колко ще ми е трудно да се върна към живота тук на Хиперион – че нямам документи и всичко останало, – но знаете, че се чувствам прекрасно в необитаемите райони. За мен ще е адски по-лесно да се отправя към блатата и да избегна мирските власти, отколкото да влача малкото ви приятелче из космоса. Освен това за Мира аз съм мъртъв. Мога да се върна в полята и без проблем да остана с клана си. Тъй че защо е нужно изобщо да мисля за тези глупости?

– Защото искаш да бъдеш герой, Рол Ендимион – усмихна се старецът.

Презрително въздъгнах и поставих длани върху покривката. Пръстите ми изглеждаха дебели и несръчни, някак си не на място на фона на финия лен.

– Защото искаш да бъдеш герой – повтори той. – Искаш да си едно от онези рядко срещани човешки същества, които правят историята, а не просто да я гледаш как тече покрай теб като вода покрай скала.

– Не знам за какво говорите. – Знаех, разбира се, но бе невъзможно поетът да ме познава толкова добре.

– Познавам те толкова добре – каза Мартин Силенъс, очевидно по-скоро в отговор на мисълта ми, а не на последното ми твърдение.

Тук трябва да кажа, че и за миг не помислих стареца за телепат. На първо място не вярвам в телепатията – или по-точно, тогава не вярвах – и на второ, повече ме заинтригува потенциалът на едно човешко същество, живяло почти хиляда стандартни години. Дори да беше луд, бе възможно да се е научил да чете по израженията и жестовете до такава степен, че резултатът да е почти неразличим от телепатията!

А можеше и просто да е случайно попаднало в целта предположение.

– Не искам да съм герой – безизразно отвърнах аз. – Видях какво става с героите, когато пратиха бригадата ми да се сражава с бунтовниците на южния континент.

– Под герой нямам предвид онези глупаци, които са се хвърляли под плазмените гранати – продължи той, облизвайки устните си. – А

онези, чисто мъжество и благодетелност са толкова легендарни, че в крайна сметка започват да ги почитат като божества. Имам предвид герой в буквалния смисъл, като истински борец, отдаден на могъщи действия. Онзи, чийто трагичен недостатък е неговата разрушителност. – Поетът замълча и очаквателно впери очи в мен, но аз продължавах мъчливо да го гледам.

– Нямах ли трагични недостатъци? – накрая попита той. – Или не си отдаден на могъщи действия?

– Не искам да съм герой – повторих аз. Старецът се наведе над кафето си, а когато вдигна поглед, очите му блестяха дяволито.

– Къде си се подстригвал, момче?

– Моля?

Той отново облиза устните си.

– Чу ме. Косата ти е дълга, но не и рошава. Къде си се подстригвал?

Въздъгнах и му отговорих:

– Понякога, когато оставах в блатата за дълго, се подстригвах сам, но когато съм в Порт Романс, ходя в една малка бръснарница на улица „Дату“.

– Аха – рече Силенъс. – Знам къде е. В Нощния квартал. На тамошния пазар продаваха порове в позлатени кафези. Имаше амбулантни бръснари, но най-добрата бръснарница беше на Палани Уу. Той имаше шестима синове и когато всеки от тях ставаше на достатъчна възраст, прибавяше по още един стол в салона си. – Старите очи се вдигнаха и ме погледнаха, и аз отново останах поразен от силата, която блестеше в тях. – Това беше преди един век.

– Наистина се подстригвам в бръснарницата на Уу – казах аз. – Сега тя е на правнука на Палани Уу, Калакауа. Все още има шест стола.

– Даа – каза поетът сякаш на себе си. – На скъпия ни Хиперион не са станали много големи промени, нали, Рол Ендимион?

– Това ли искахте да кажете?

– Да кажа ли? – рече той и разпери ръце, сякаш за да покаже, че няма какво да крие. – Не съм искал да кажа нищо. Просто разговаряме, момчето ми. Забавно ми е да мисля, че световните исторически личности, повече или по-малко герои на бъдещи митове, плащат, за да ги подстригват. Между другото, мислил съм за това преди векове... толкова странно разминаване между мита и живота. Знаеш ли какво означава „дату“?

Премигнах при тази внезапна промяна на темата.

– Не.

– Вятър от Гибралтар. Имаше прекрасен аромат. Някои от художниците и поетите, които основаха Порт Романс, трябва да са смятали, че чалмовите и водните гори, покриващи хълмовете над блатата, са ухаели чудесно. Знаеш ли какво е Гибралтар, момче?

– Не.

– Голяма скала на Земята – изхриптя старецът и отново показа зъбите си. – Забележи, че не казвам „Старата Земя“.

Бях забелязал.

– Земята си е Земя, момче. Живях там преди да изчезне, така че би трябвало да зная това. Мисълта все още ме замайваше.

– Искам да я намериш – с блестящи очи каза старият поет.

– Да... я... намеря? – повторих аз. – Старата Земя? Мислех си, че искате да избягам с момичето... с Енея.

Той махна с костеливата си ръка.

– Ще тръгнеш с нея и ще намериш Земята, Рол Ендимион.

Кимнах, като в същото време се опитвах да се сетя за смислен начин да му обясня, че Старата Земя е била погълната от черната, дупка по време на Голямата грешка от '08 г. Но пък това древно създание беше избягало от онзи унищожен свят. Нямахме смисъл да оборвам заблудата му. В „Песните“ му се споменава за някакъв заговор на воюващия Техноцентър за откраждане на Старата Земя – да я отвлечат или в Херакловия куп, или в Магелановите облаци, „Песните“ си противоречеаха, – но това бяха фантазии, Магелановият облак представляваше отделна галактика... на повече от 160,000 светлинни години от Млечния път, ако си спомнях точно... а никой кораб, било то на Мира или на Хегемонията, никога не бе напускал малката ни сфера в единия спирален ръкав на нашата галактика; пътуването до Големия Магеланов облак щеше да отнеме много векове корабно време и десетки хиляди години време-дълг. Дори прокудените, които обичаха мрачните пространства сред звездите, не биха предприели такова пътуване.

Освен това планетите не можеха да бъдат отвлечани.

– Искам да намериш Земята и да я върнеш – продължи старият поет. – Искам отново да я видя преди да умра. Ще направиш ли това за мен, Рол Ендимион?

Погледнах стареца в очите.

– Естествено – отвърнах аз. – Ще спася това дете от швейцарската гвардия и Мира, ще го закрилям, докато не стане Онази, която учи, ще открия Старата Земя и ще я върна, за да можете да я видите отново. Нещо друго?

– Да – рече Мартин Силенъс с характерната за деменцията абсолютна тържественост. – Искам да разбереш какво готви шибаният Техноцентър и да му попречиш.

Отново кимнах.

– Ще открия изчезналия Техноцентър и ще попреча на хилядите богоподобни ИИ да изпълнят онова, което замислят. Няма проблем. Нещо друго?

– Да. Трябва да разговаряш с прокудените и да разбереш дали не могат да ми предложат безсмъртие... истинско безсмъртие, а не това тъпо християнско прераждане.

Престорих се, че си записвам в невидим тефтер.

– Прокудените... безсмъртие... тъпо християнско прераждане. Става. Ще проверя. Нещо друго?

– Да, Рол Ендимион. Искам да бъде унищожен Мирът и да бъде съборена властта на Църквата.

Кимнах. Двеста-триста известни планети доброволно се бяха присъединили към Мира. Трилиони хора доброволно бяха приели църковно кръщение. По време на най-голямата си мощ въоръжените сили на Хегемонията не са си били и мечтали за такава сила, каквато притежаваше армията на Мира.

– Добре – казах аз. – Ще се погрижа за това. Нещо друго?

– Да. Искам да попречиш на Шрайка да нарани Енея или да унищожи човечеството.

Този път се поколебах. Според епичната поема на самия старец войникът Федман Касад бе унищожил Шрайка в някаква бъдеща епоха. Макар и да съзнавах колко е безполезно да се облягам на логика в разговор с дементен старец, отбелязах това.

– Да! – изръмжа поетът. – Но това е после. След хилядолетия. Искам да спреш Шрайка сега!

– Добре – съгласих се аз. Защо да му възразявам? Мартин Силенъс потъна в стола си. Енергията му очевидно се беше стопила. Отново видях одушевената мумия в гънките кожа, хлътналите очи, костеливите пръсти. Но в тези очи все още пламтеше огън. Опитах се да си представя силата на личността му, когато е бил в разцвета си. Не успях.

Силенъс кимна и А. Бетик донесе две чаши и ги напълни с шампанско.

– Значи приемаш, Рол Ендимион? – със силен и тържествен глас попита поетът. – Приемаш мисията да спасиш Енея, да пътуваш заедно с нея и да изпълниш всички други неща?

– При едно условие – отвърнах аз. Силенъс се намръщи и зачака.

– Искам да взема със себе си А. Бетик. – Андронидът все още стоеше до масата с бутилката шампанско в ръка. Гледаше право напред, без да се обръща към нито един от двамата ни или да проявява някаква емоция.

Поетът се изненада.

– Моя андронид ли? Сериозно ли говориш?

– Съвсем сериозно.

– А. Бетик е с мен още отпреди на прапрабаба ти да ѝ пораснат цици – изхриптя поетът. Костеливата му ръка удари по масата достатъчно силно, че да ме накара да се загрижа за крехките му кости. – А. Бетик – изръмжа той. – Искаш ли да отидеш с него?

Синьокожият мъж кимна, без да обръща глава.

– Майната му – рече старият поет. – Вземи го. Искаш ли нещо друго, Рол Ендимион? Гравитостола ми, навярно? Респиратора ми? Зъбите ми?

– Нищо друго – отвърнах аз.

– И така, Рол Ендимион – отново с тържествен глас продължи поетът, – приемаш ли тази мисия? Ще можеш ли да спасиш детето Енея, да му служиш и да го закриляш, докато не се изпълни предреченото... или не умреш?

– Приемам – отвърнах аз.

Мартин Силенъс вдигна чашата си и аз го последвах. Прекалено късно си помислих, че андронидът би трябвало да пие с нас, но старият поет вече произнасяше наздравицата си.

– За безумието – рече той. – За божествената лудост. За ненормалните търсения и за крещящите от пустинята месии. За смъртта на тираниите. За объркването на враговете ни.

Понечих да вдигна чашата към устните си, но старецът не беше свършил.

– За героите – продължи той. – За героите, които се подстригват. – И изпи шампанското си на един дъх. Аз също.

9.

Прероден, гледащ – буквално – с удивените очи на дете, отец-капитан Фредерико де Соя пресича пиаса „Сан Пиетро“ между изящните арки от колонадата на Бернини и приближава до базиликата „Свети Петър“. Денят е чудесен със студените слънчеви лъчи, бледосиньото небе, хладния въздух – единственият обитаем континент на Пацем е висок хиляда и петстотин метра над стандартното морско равнище и въздухът е рядък, но абсурдно богат на кислород – и всичко пред очите на де Соя е окъпано в силната следобедна светлина, която обгръща в аура величествените колони, главите на бързащите хора; светлина, която къпе мраморните статуи в бяло, кара червените епископски одежди и сините, червени и оранжеви райета на швейцарските гвардейци, застанали с леко разтворени крака и ръце, склучени зад гърба, да блестят; светлина, която обагря високия обелиск в центъра на площада и източените пиластри по фасадата на базиликата и възпламенява самия огромен купол, издигащ се на повече от сто метра над земята. Гълъби разперват криле и улавят тази богата, коса светлина, докато кръжат над площада, бели на фона на небето или тъмни на фона на блестящия купол на катедралата. И от двете страни се движат тълпи – обикновени свещеници в черни раса с розови копчета, епископи в червени одежди, кардинали в алени и наситено пурпурни одаяния, граждани на Ватикана в мастиленочерните си жакети, чорапи и бели плисирани яки, монахини в шумолящи одежди и високи-бели криле на касинките си, свещеници от двата пола в прости черни дрехи, мирски офицери в алено-черни униформи като самия де Соя и щастливи туристи или цивилни гости – получили привилегията да присъстват на папската меса, – облечени в най-хубавите си дрехи, повечето в черно, но всички толкова богато, че дори най-черната тъкан блести и искри на светлината. Навалицата се носи към извисяващата се базилика с приглушени разговори, с възбудено, но сериозно държание. Папската меса е сериозно събитие.

С де Соя днес – само четири дни след смъртоносното му напускане на спецчаст „ВЛЪХВИ“ и един ден след възкресението му – са отец Баджо, капитан Марджит Уу и монсиньор Лукас Оди: закръгленият селянин Баджо е капеланът, отговорен за възкресението на де Соя; стройната мълчалива Уу е адютант на командващия флотата на Мира адмирал Маръсин; Оди, който е здрав и енергичен въпреки своите осемдесет и

седем стандартни години, е помощник и заместник на могъщия ватикански министър на външните работи Симон Аугустино, кардинал Лурдъсами. Говори се, че кардинал Лурдъсами е втората по влияние личност в Мира, единственият член на Римската курия, който има доверието на Негово светейшество, и човек с пронизателен ум. Влиянието на кардинала се отразява във факта, че той изпълнява също длъжността на префект на *Sacra Congregatio pro Gentium Evangelizatione se de Propaganda Fide* – легендарната Конгрегация за евангелизация на народите или *de Propaganda Fide*¹¹.

За отец-капитан де Соя присъствието на тези две могъщи личности не е по-изненадващо или удивително от слънчевата светлина по фасадата над него, докато четиримата се изкачват по широките стълби към базиликата.

Вече стихнала, тълпата запазва пълно мълчание, когато минават през огромното пространство покрай други швейцарски гвардейци и в парадни, и в бойни униформи, и влизат в кораба на храма. Тук отеква дори тишината и де Соя е трогнат до сълзи от величествената красота и от вечните творби на изкуството, които вижда по пътя си към пейките: Микеланджеловата „Пиета“ в първата ниша отдясно, древната бронзова скулптура на свети Петър, изваяна от Арнолфо ди Камбрио – кракът на апостола е изгъркан от вековете целувки, – и ярко осветената отдолу удивителна фигура на Джулиана Фалкониери Санта Виргине, сътворена от Пиетро Кампи през шестнайсети век, преди повече от хиляда и петтотин години.

Когато се прекръства със светена вода и последва отец Баджо до запазените им места, отец-капитан де Соя открито плаче. Тримата свещеници и жената офицер от Мира коленичат за молитва, когато и последните шумове в огромното пространство утихват. Сега в базиликата е почти съвсем тъмно – само точиците халогенна светлина осветяват блестящите като злато художествени и архитектурни съкровища. Де Соя поглежда през сълзи към източените пиластри и тъмните бронзови барокови колони от балдахина на Бернини – позлатеният и украсен покрив над централния олтар, където единствено папата може да казва месата – и се замисля за чудото на последните двайсет и четири часа след възкресението си. Имаше болка, да, както и объркване – сякаш се възстановяваше от силен удар по главата. Болката беше по-цялостна и ужасна от което и да е главоболие, сякаш всяка клетка в тялото му си

11. За разпространение на вярата (лат.). – Б.пр.

спомняше за унижението на смъртта и дори сега продължаваше да се бунтува срещу него – но във всичко това имаше и почуда. Почуда и благоговение пред най-незначителните неща: вкуса на супата, която му бе дал отец Баджо, първия поглед към бледосиньото небе на Пацем през прозорците на жилището на свещеника, поразителната човечност на лицата, които беше видял през този ден, на гласовете, които бе чул. Макар и чувствителен по природа, отец-капитан де Соя не беше плакал, откакто бе на пет-шест стандартни години, но сега плачеше... плачеше открито и без да се срамува. Исус Христос повторно го беше дарил с живот, Господ Бог бе споделил с него тайнството на Възкресението – с него, набожния, почтен човек от бедно семейство на затънтен свят. И сега клетките на де Соя като че ли си спомнят за тайнството на прераждането, както и за болката от смъртта, и той е преизпълнен с радост.

Месата започва с величествен взрив – звуците на органа като златни копия пронизват тишината на очакването, хорът надига глас в триумфална песен, отекваща в огромното пространство, и тогава светва поредица от ярки светлини, за да освети папата и кортежа му.

Първото впечатление на де Соя е от младостта на Светия отец: разбира се, папа Юлий XIV е само на шейсетина години, въпреки факта, че е бил папа почти непрекъснато в продължение на повече от 250 г. и понтификатът му е бил прекъсван единствено от собствената му смърт и прераждане за осем коронации, първо като Юлий VI и след осемгодишното управление на антипапата Тейлхард I отново като Юлий при всяко следващо прераждане. Де Соя наблюдава как Светият отец отслужва месата и мисли за историята на възкачването на Юлий, научена както от официалната църковна версия, така и от забранената поема „Cantos“, която четат всички грамотни тийнейджъри, въпреки риска да обрекат душите си на гибел.

И според двете версии преди първото си възкресение папа Юлий бил младеж на име Ленар Хойт, посветен в свещенически сан под сянката на Пол Дюре, екстатичния археолог и теолог йезуит. Дюре изповядвал учението на свети Тейлхард, че човечеството има потенциал да се развива към Божествеността – всъщност според Дюре, когато след Падането се възкачил на трона на свети Петър, хората могли да достигнат Божествеността. След като станал папа Юлий VI и след първото си възкресение, отец Ленар Хойт се опитвал да изличи именно тази ерес.

И двата източника – църковната история и забранените „Песни“ – се съгласяваха, че именно отец Дюре открил симбионтите, наречени кръстоиди, по време на изгнанието си на периферния свят Хиперион.

Оттам нататък версиите се разминаваха. Според поемата, Дюре получил кръстоида от чуждопланетното създание, наречено Шрайк. Според църковните учения Шрайка – възплъщение на Сатаната, ако изобщо съществуваше такъв – нямал никаква връзка с откриването на кръстоида, а едва по-късно изкушил и отец Дюре, и отец Хойт. Църковната история съобщаваше, че на коварството на създанието се поддаде само Дюре. В хаотичната смесица от езическа митология и изопачена история на „Песните“ се разказваше как Дюре сам се разпнал в огнените гори на платото на Зъбера, за да не върне кръстоида на Църквата. Според езическия поет Мартин Силенъс това трябвало да я спаси от изпадане под зависимостта на един паразит, вместо на вярата. Според църковната история, на която вярваше де Соя, Дюре се разпнал, за да сложи край на болката, която му причинявал симбионтът, и се съюзил с демона Шрайк, за да попречи на Църквата – която Дюре смятал за свой враг след отлъчването си заради фалшифициране на археологически данни – да възвърне жизнеността си чрез откриването на тайнството на възкресението.

И според двете версии отец Ленар Хойт заминал за Хиперион в търсене на своя приятел и бивш наставник. Според богохулствените „Cantos“ Хойт приел собствения си кръстоид, както и този на Дюре, но по-късно се върнал на Хиперион в дните преди Падането, за да измоли от злия Шрайк да го избави от бремето му. Църквата твърдеше, че това не е вярно, и обясняваше как отец Хойт храбро се върнал, за да се изправи срещу демона в собственото му леговище. Каквото и да беше тълкуванието, фактите показваха, че Хойт е умрял по време на онова последно поклонничество на Хиперион, че Дюре е бил възкресен, носейки както своя, така и кръстоида на отец Хойт, и че после, по време на хаоса на Падането, се е върнал, за да стане първият антипапа в съвременната история. Деветте стандартни години ерес на Дюре/Тейлхард I били мрачни за Църквата, но след случайната смърт на лъжливия папа възкресението на Ленар Хойт от общото им тяло довело до величието на Юлий VI, до откриването на свещената природа на онова, което Дюре наричал „паразит“, до божественото откровение на Юлий – все още разбираемо само за най-вътрешните църковни отци – как възкресението може да се направлява до краен успех и до последвалия възход на Църквата от незначителна секта до официална религия на човечеството.

Отец-капитан Фредерико де Соя гледа как папата – слаб, блед мъж – вдига причастието високо над олтара и потръпва от студа на истинска почуда.

Отец Баджо му е обяснил, че обзелото го чувство за новост и

почуда, следствие от Светото възкресение, ще отслабне през следващите дни и седмици, но че цялостното усещане за благоденствие ще остане завинаги и ще се усилва все повече с всяко следващо прераждане во Христе. Сега, след като е вкусил пепелта на смъртта и блясъкът на близостта до Господ е станал по-силен, де Соя разбира защо Църквата смята самоубийството за един от най-смъртните грехове и защо го наказва с незабавно отлъчване. Ако наказанието за самоубийство не е толкова ужасно, човек лесно може да се пристрасти към възкресението.

Все още усещаш болката от смъртта и прераждането, с ум и сетива буквално притъпени от шемет, отец-капитан де Соя гледа папската меса, която приближава кулминацията на Причастието, и знаейки, че след миг ще вкуси от Христовата Плът и Кръв, трансматериализирана лично от Светия отец, заплаква като малко дете.

Вечерта след месата е студена и небето високо над „Свети Петър“ има цвят на светъл порцелан. Отец-капитан де Соя се разхожда с новите си приятели в сенките на Ватиканските градини.

– Фредерико – казва отец Баджо, – срещата, която ще проведем, е много важна. Много, много важна. Достатъчно ясен ли е умът ти, за да разбереш важните неща, които ще бъдат казани?

– Да – отвръща де Соя. – Умът ми е съвсем ясен. Монсиньор Лукас Оди докосва младия офицер по рамото.

– Фредерико, синко, сигурен ли си в това? Ако се налага, можем да почакаме още един ден.

Де Соя поклаща глава. Умът му е замаян от красотата и тържествеността на месата, на която току-що е присъствал, в устата си все още усеща съвършения вкус на нафората и виното, чувства, че точно в този момент Христос му шепне, но мислите му са ясни.

– Готов съм – отвръща той. Капитан Уу върви зад Оди като безмълвна сянка.

– Много добре – казва монсиньорът и кимва на отец Баджо. – Вече няма да се нуждаем от услугите ви, отче. Благодаря ви.

Баджо кимва, покланя се и си тръгва. Де Соя съвършено ясно разбира, че никога вече няма да види любезния си капелан по възкресението, и очите му се наливат с още сълзи на чиста обич. Той е благодарен на мрака, който скрива тези сълзи, защото знае, че трябва да се овладее за срещата. Йезуитът се чуди къде ще се проведе това важно заседание – в легендарния апартамент на Борджия? В Сикстинската капела? В канцелариите на папския двор?

Не, в една близка беседка.

– Седнете – казва кардинал Лурдъсами. Той е едър мъж с кръгло лице и тежки челюсти, а гласът му звучи на де Соя като гласът Божий.

Де Соя сяда на каменната пейка, докато другите остават прави. Друг мъж отляво на кардинала сяда в сенките. На слабата светлина де Соя различава униформата на Мира, но не и отличителните знаци. Смътно съзнава присъствието на други хора – поне един седнал и неколцина изправени – в по-дълбоките сенки на беседката отляво.

– Отец де Соя – започва Симон Аугустино, кардинал Лурдъсами и кимва към седналия от лявата му страна мъж, – нека ви представя адмирал Уилям Лий Маръсин.

Де Соя светкавично се изправя, отдава чест и застава мирно.

– Моите извинения, адмирале – успява да изрече той. – Не ви познах.

– Свободно – отвръща Маръсин. – Седнете, капитане. Доволни сме от вас.

– Ние също – изтътва кардинал Лурдъсами. – Затова избрахме вас за тази мисия.

– Мисия ли, Ваше преосвещенство? – пита де Соя. Чувства се замаян от напрежение и смут.

– Активирайте го – казва адмирал Маръсин и му подава един холокуб.

Де Соя докосва долната стена на малкото керамично блокче и над куба се появява образ на момиченце. Тъмна коса, големи очи и напрегнат поглед.

– Името й... е, не сме сигурни как се казва – казва кардинал Лурдъсами. – На колко години ви изглежда, отче?

– На дванайсет. – предполага се Соя. – Или единайсет. Стандартни.

Кардинал Лурдъсами кимва.

– Била е на единайсет на Хиперион, когато е изчезнала преди повече от двеста и шейсет стандартни години, отче.

– Това дете е дъщерята на жена на име Брон Ламия – казва адмирал Маръсин. – Говори ли ви нещо това име?

Говори му, но за миг де Соя не може да се сети защо. После стиховете на „Песните“ му идват наум и той си спомня поклонничката от онази история.

– Да – отвръща де Соя. – Спомням си. Била е една от поклонниците заедно с Негово светейшество по време на последното поклонничество преди Падането.

– Брон Ламия е имала сексуално сношение с една мерзост – изтътва

кардиналт. – С киборг. Клонингово човешко създание, чийто разум е бил изкуствен интелект, обитаващ Техноцентъра. Спомняте ли си историята и забранената поема?

Отец де Соя премигва. Възможно ли е да са го довели тук във Ватикана, за да го накажат за това, че е чел „Песните“, когато е бил дете? Та той е изповядал греха си преди двайсет години, изпълнил е наложеното му изкупление и никога не е препрочитал забранената творба. Йезуитът се изчервява. Кардинал Лурдъсами се подсмива.

– Няма нищо, синко. Всички в Църквата са извършили този грях... Любопитството е прекалено силно, привличането на забраненото е прекалено мощно... Всички сме чели забранената поема. Спомняш ли си, че жената Ламия е имала плътски връзки с киборга на Джон Кийтс?

– Смътно – отвръща де Соя, после припряно добавя: – Ваше преосвещенство.

– А знаеш ли кой е бил Джон Кийтс, синко?

– Не, Ваше преосвещенство.

– Бил е дохеджирски поет – с тътнещия си глас обяснява кардиналт. – А жената от богохулствената поема – Брон Ламия – не само имала сношение с мерзкия киборг, но и родила детето на онова създание.

Де Соя вдига вежди.

– Не знаех, че киборгите... Искам да кажа... Мислех си, че са били... хм... Кардинал Лурдъсами пак се подсмива.

– Че са били стерилни ли? Като андронидите? Не... Гнъсните ИИ са клонирали човека. И това същество оплодило тази Евина шерка.

– Момичето, чието изображение се носи пред вас, е това дете, капитане – намесва се адмиралът. – След като мерзкият киборг бил унищожен, Брон Ламия го родила на Хиперион.

– Тя не е била съвсем... човек – прошепва кардинал Лурдъсами. – Макар тялото й... бащата... киборгът на Кийтс... да е бил унищожен, неговата ИИ личност се е съхранила в шунта на Шрьоновата й верига.

Адмирал Маръсин също се навежда по-близо, сякаш тази информация е само за трима им, и тихо казва:

– Ние смятаме, че още преди да се роди, детето е обчувало със затворената в онази Шрьонова верига личност на Кийтс. Почти сме сигурни, че този... зародиш... е бил във връзка с Техноцентъра, посредством киборговата личност.

Де Соя потиска порива си да се прекръсти. Прочетеното от него, заповедите и вярата му са го научили, че Техноцентърът е бил възплътено зло, проста най-живата проява на Сатаната в съвременната човешка

история. Унищожаването на Техноцентъра било спасение не само за обсадената Църква, но и за самото човечество. Де Соя се опитва да си представи какво би могла да научи от прекия контакт с онези безплътни, бездушни интелекти неродената човешка душа.

– Детето е опасно – прошепва кардинал Лурдъсами. – Макар Техноцентърът да е бил изгонен от Падането на телепортаторите, макар Църквата вече да не позволява бездушните машини да имат истински интелект, това дете е програмирано като оръдие на онези паднали ИИ... оръдие на Сатаната.

– Говорите, сякаш все още е жива – внезапно уморен казва де Соя. – И все още е дете.

– Тя е жива – казва кардиналът. – И все още е дете.

– Криогенен сън?

– На Хиперион има Гробници на времето – изтътва Лурдъсами. – Една от тях – онази, наречена Сфинкса, която може би си спомняте от поемата или от църковната история – е била използвана за портал през времето. Никой не знае как функционира. За повечето хора тя изобщо не работи. Това момиче е изчезнало в Сфинкса преди двеста шейсет и четири стандартни години. Тогава знаехме, че е опасно за Мира, но пристигнахме с няколко дни по-късно. Имаме достоверна информация, че то ще се появи от онази гробница след по-малко от един стандартен месец... все още като дете. Все още смъртно опасно за Мира.

– Опасно за Мира... – повтаря де Соя. Не разбира нищо.

– Негово светейшество е предвидил тази опасност – изтътва кардинал Лурдъсами. – Преди почти три века нашият Господ разкрил на Негово светейшество заплахата, която представлява това клето дете, и сега Светият отец се е заел да се справи с опасността.

– Не разбирам – признава отец-капитан де Соя. Холосът вече е изчезнал, но той все още вижда в ума си невинното лице на детето. – Как може това малко момиченце да е опасно... тогава или сега?

– Като оръдие на Техноцентъра, тя ще е вирус в Христовото тяло. Негово светейшество получил откровение, че момичето ще притежава сили... сили, които не са човешки. Една от тях ще е силата да убеждава вярващите да оставят светлината на Божиите учения, да заменят спасението със служба на Сатаната.

– И какво искате от мен, Ваше преосвещенство? Адмирал Маръсин му отговаря с висок глас, който го стряска след тихия разговор и шепот.

– От този момент – изръмжава военният – вие сте отстранен от поста си във флотата. От този момент сте назначен да откриете и върнете

това дете... това момиче във Ватикана.

Изглежда, кардиналт долавя блясък на безпокойство в очите на йезуита, защото кротко избоботва:

– Синко, да не би да се страхуваш, че на детето може да му се случи нещо?

– Да, Ваше преосвещенство. – Де Соя се чуди дали това признание няма да го лиши от службата му.

– Бъди сигурен, сине мой, че никой в папския двор... никой в Мира... няма намерение да навреди на това малко момиченце. Всъщност Светият отец ни нареди... нареди ти... да направиш своя втора по важност задача да не допуснете с детето да се случи нещо.

– Първата ви задача – казва адмиралът – е да го върнете тук... на Пацем. В мирското командване тук във Ватикана.

Де Соя кимва и преглъща. Основният въпрос в главата му е „Защо аз?“

– Да, сър. Разбирам.

– Ще получите диск с папските пълномощия – продължава адмиралът. – Можете да изисквате всякакви материали, помощ, връзки или персонал, които са в състояние да ви осигурят местните мирски власти. Имате ли някакви въпроси в това отношение?

– Не, сър. – Гласът на де Соя е твърд, но главата му е замаяна. Дискът с папските пълномощия му дава по-голяма власт от тази на планетарните мирски губернатори.

– Ще бъдете прехвърлен в системата на Хиперион още днес – продължава адмирал Маръсин със същия енергичен властен глас. – Капитан Уу?

Военият помощник пристъпва напред и подава на де Соя червен диск-папка. Отец-капитанът кимва, но мислено извиква: „В системата на Хиперион още днес... Архангелският куриерски кораб! Пак ще умра! Болката. Не, Господи, мили Боже. Не може ли да ме отмине тази чаша?“

– Ще имате най-новия ни и усъвършенстван куриерски кораб, капитане – казва Маръсин. – Той е подобен на онзи, с който пристигнахте в системата на Пацем, освен че носи шестима пътници, въоръжен е на равнището на предишния ви фотонен кораб и разполага с автоматизирана система за възкресение.

Автоматизирана система за възкресение? На машина ли е поверено тайнството?

Кардинал Лурдъсами го потупва по ръката.

– Роботизираната система е осъдителна, сине мой. Но корабът

може да те отведе на места, където Мирът и Църквата не съществуват. Не можем да те лишим от възкресение, просто защото си извън обсега на Божиите слуги. Бъди уверен, синко, че лично Светият отец благослови тази апаратура за възкресение и я дари със същите свещени свойства, които има истинската възкресителна меса.

– Благодаря, Ваше преосвещенство – промълвява де Соя. – Но не разбирам... места извън обсега на Църквата... Не казахте ли, че ще пътувам до Хиперион? Никога не съм бил там, но си мислех, че тази планета е член на...

– Тя принадлежи към Мира – прекъсва го адмиралът. – Но ако не успеете да заловите... да избавите това дете... ако поради някаква непредвидена причина се наложи да го последвате на други светове, в други системи... решихме, че е най-добре корабът да разполага с автоматизирана възкресителна ясла за вас.

Де Соя покорно и смутено свежда глава.

– Но очакваме да намерите детето на Хиперион – продължава адмирал Маръсин. – Щом пристигнете на планетата, ще се представите и ще покажете диска с папските пълномощия на командира на сухопътните войски Барнс-Авне. Командирът отговаря за дислоцираната на Хиперион бригада швейцарски гвардейци и при пристигането си вие ще поемете командването ѝ.

Де Соя премигва. „Да командвам бригада швейцарски гвардейци? Та аз съм капитан на фотонен кораб! Не мога да различа пехота от кавалерия!“

Адмирал Маръсин се подсмивва.

– Ние разбираме, че това малко излиза извън обичайните ви задължения, отец-капитан де Соя, но бъдете уверен, че командният ви статус е наложителен. Командир Барнс-Авне ще продължи да командва сухопътните сили, но е абсолютно необходимо всички ресурси да се насочат към спасяването на това дете.

– Какво ще стане с... Казвате, че не знаем името ѝ? На момичето, искам да кажа.

– Преди да изчезне – изтътва кардинал Лурдъсами, – самата тя се е наричала Енея. А що се отнася до това какво ще стане с нея... отново те уверявам, синко, възнамеряваме да ѝ попречим да пренесе вируса си в тялото Христово в Мира, но ще го сторим, без да ѝ навредим. Всъщност нашата мисия... твоята мисия... е да спаси безсмъртната душа на момичето. Светият отец лично ще се погрижи за това.

Нещо в гласа на кардинала кара де Соя да разбере, че срещата е

завършила. Отец-капитанът се изправя, усещайки замайването от възкресението. „Днес трябва отново да умра!“ Макар да изпитва радост, той чувства, че му се плаче.

Адмирал Маръсин също се изправя.

– Отец-капитан де Соя, назначението ви за тази мисия е валидно до доставянето на детето при мен, тук, във ватиканската военна канцелария за свързка.

– Което ще стане само след седмици, уверени сме в това – изтътва кардинал Лурдъсами.

– Това е голяма и ужасна отговорност – продължава адмиралът. – Трябва да използвате цялата си вяра и способности, за да изпълните изразеното от Негово светейшество желание безопасно да доведете това дете във Ватикана – преди унищожителният вирус на програмираното му коварство да се разпространи сред нашите братя и сестри во Христе. Знаем, че няма да ни провалите, отец-капитан де Соя.

– Благодаря ви, сър – отвръща де Соя и отново си мисли: „Защо аз?“ Той коленичи, за да целуне пръстена на кардинала, и се изправя, за да открие, че адмиралът се е скрил назад в мрака на беседката, където неподвижно седят другите тъмни фигури.

Монсиньор Лукас Оди и капитан Марджит Уу застават от двете страни на де Соя като конвой, после тримата се обръщат и напускат градината. Едва тогава, все още объркан и смаян, със сърце, пулсиращо с готовност и ужас от поставената му важна задача, отец-капитан де Соя поглежда назад, точно когато плазмената опашка на един издигащ се кораб осветява със синия си пламък купола на „Свети Петър“, покривите на Ватикана и градината.

За миг ясно се виждат фигурите в сводестата сянка на беседката. Там е адмирал Маръсин, вече с гръб към йезуита, както и двама изправени офицери от швейцарската гвардия в бойно снаряжение и диагонално вдигнати пред гърдите игломети. Но именно осветената за миг седнала фигура постоянно ще се явява в сънищата и мислите на де Соя през идващите години.

Твърдо впил поглед в отдалечаващия се йезуит, с високи вежди и печално лице, на градинската пейка седи Негово светейшество папа Юлий XIV, Свети отец на повече от шестстотин милиарда вярващи католици, фактически владетел на още четиристотин милиарда души, пръснати из огромния Мир, човекът, току-що пратил Фредерико де Соя на съдбовно пътуване.

10.

На сутринта след банкета бяхме в космическия кораб. Тоест в кораба бяхме с андроида А. Бетик – минахме по удобния път през свързващия двете кули тунел, а Мартин Силенъс присъстваше като холограма. Холографското изображение бе странно, тъй като старият поет реши преподавателят или корабният компютър да го представят като негова по-млада версия – древен як сатир, с коса, със заострени уши. Гледах тъмночервената му пелерина, блузата с дълги ръкави, издутите панталони и килнатата настрани барета, и разбрах какво конте трябва да е бил, когато тези дрехи са били на мода. Виждах Мартин Силенъс такъв, какъвто сигурно беше изглеждал, когато преди три века се бе върнал на Хиперион като поклонник.

– Защо ме зяпаш като някой шибан селяндур? – рече холографското изображение. – Не е ли по-добре да се захванеш с шибаната обиколка, та да можем да продължим с работата си? – Старецът или беше прекалил с виното предишната вечер, или се чувстваше достатъчно здрав, за да е в още по-злобно настроение от обикновено.

– Давайте – казах аз.

А. Бетик и холосът на поета ме преведоха през различните равнища: двигателното помещение с неразбираемите му уреди и плетеници от тръби и кабели; равнището за криогенна сомния – четири кушетки в свръхохладени кабинни (една кушетка липсваше, защото Мартин Силенъс я бе взел за собствените си нужди); централният коридор, откъдето бях влязъл предишния ден – „дървените“ стени скриваха складовете за космически костюми, пгъдеходи, летящи велосипеди и дори някакви архаични оръжия; дневната със „Стейнуея“ и холоямката; отново нагоре по витото стълбище до помещението, което А. Бетик нарече „навигационно“ – всъщност това беше кабина, в която се виждаха някакви електронни навигационни уреди, – но което ми приличаше на библиотека с многобройните рафтове, отрупани с книги, – истински, печатни книги – и няколко кушетки и разтегаеми дивани до прозорците в корпуса на кораба; и накрая нагоре по стълбите до върха на кораба, който представляваше просто кръгла спалня с едно-единствено легло в центъра.

– Консултът често се наслаждаваше на гледката оттук, докато слушаше музика – каза Мартин Силенъс. – Кораб?

Извитата стена на кръглата стая стана прозрачна, както и носът на

кораба над нас. Около нас се виждаха само тъмните камъни на кулата, но през изгнилия покрив на силоза отгоре се процеждаше светлина. Изведнъж стаята се изпълни с тиха музика. Беше пиано без акомпанимент, мелодията бе древна и натрапчива.

– Черчивик? – предположих аз.

– Рахманинов – изсумтя старият поет и сатирските му черти като че ли внезапно се смекчиха. – Можеш ли да се сетиш кой свири?

Заслушах се. Пианистът беше много добър. Нямах представа кой може да е.

– Консултът – рече А. Бетик. Гласът му бе съвсем тих.

– Е, ако сме свършили с шибаната обиколка, дайте да слезем в дневната и да решим как да надхитрим Мира – изръмжа Силенъс.

Картите бяха от старите – мастило върху хартия – и бяха пръснати върху блестящия роял. Континентът Аквила беше разперил криле над клавиатурата, а конската глава на Еквус се мъдреше на друга карта отгоре. Холосът на Мартин Силенъс се приближи до пианото и заби пръст на мястото, където приблизително би трябвало да е конското око.

– Тук – каза той. – И тук. – Допирът на безплътния пръст до хартията не издаде звук. – Папата е разположил шибаните си войски по целия път. Имат въздушни сили тук, в проклетия град на Тъжния крал Били, и са струпали швейцарската гвардия в самата долина.

Погледнах картата. Освен изоставения Град на поетите и Долината, източната четвъртина на Еквус представляваше пустиня, която повече от два века бе обитавана единствено от войските на Мира.

– Откъде знаете, че швейцарската гвардия е там? – попитах аз.

Сатирските вежди се вдигнаха.

– Имам си свои източници – отвърна той.

– Източниците ви съобщават ли подразделенията и въоръжението?

– Не е нужно да знаеш подразделенията – изръмжа той. – Достатъчно ти е да знаеш, че между теб и Сфинкса, от който утре ще излезе Енея, има трийсет хиляди войници. Три хиляди от тях са швейцарски гвардейци. А сега, как ще се промъкнеш между тях?

Прииска ми се да се изсмея. Съмнявах се дали цялата планетарна гвардия на Хиперион, дори с помощта на въздушните и космическите сили, би могла да се „промъкне“ дори през петима швейцарски гвардейци. Оръжията, подготовката и охранителните им системи бяха адски добри. Но вместо да се изсмея, отново погледнах към картата.

– Казвате, че въздушните сили са около Града на поетите... Знаете ли какъв тип са самолетите?

– Изтребители. Тук ЕМПС-та не струват и пукната пара, разбира се, затова са докарали реактивни самолети.

– Ядрени, тарани, пулсови или с въздушно захранване? – попитах аз. Опитвах се думите ми да звучат така, сякаш знам за какво говоря.

– Какво значение има видът на самолетите, мама ти стара? – изръмжа Мартин Силенъс. Подмладяването му с три века определено не го беше смекчило. – Те са изтребители. Засякохме ги при... Кораб? Каква беше шибаната скорост, при която ги засякохме за последен път?

– Мак¹² три – отвърна корабът.

– Мак три – повтори поетът. – Достатъчно бързо, за да долетят дотук, да превърнат града в пепел и да се върнат на северния континент преди бирата им да се стопли.

– Ами защо досега не са го направили?

– Какво да направят?

– Да долетят дотук, да ви превърнат в пепел и да се приберат преди бирата им да се стопли – отвърнах аз. – Вие сте заплаха за тях. Защо са ви търпели?

– Аз съм мъртъв – изсумтя Мартин Силенъс. – Те мислят, че съм мъртъв. Как може един мъртвец да е заплаха за някого?

Въздъхнах и отново погледнах към картата.

– Там трябва да има транспортен кораб в орбита, но предполагам, че не знаете от какъв тип е ескортът му? За моя изненада, отговори корабът.

– Транспортният кораб е совалка от клас „Акира“ с тристахиляден тонаж – разнесе се тихият глас. – Ескортиран от два стандартни фотонни кораба от клас „Мир“ – „Свети Антоний“ и „Свети Бонавентура“. Във висока орбита има и един кораб „три-К“.

– Какво означава „три-К“, мама му стара? – изръмжа холосът на поета.

Погледнах към него. Как бе възможно да е живял хиляда години и да не знае такова основно нещо? Поетите са странни създания.

– Команден, комуникационен, контролен – отвърнах аз.

– Значи мирският командващ е там, така ли? – попита Силенъс.

– Не е задължително – отвърнах аз. – Командирът на спецчастта ще е там, но командващият операциите може да е и на земята. Мирът обучава командирите си на комбинирани операции. При толкова много

12. Съотношение между скоростта на даден обект и скоростта на звука в средата, която се движи обектът. – Б.пр.

швейцарски гвардейци тук, някоя голяма клечка трябва да командва от земята.

– Добре – рече поетът. – Как ще се промъкнеш през тях и ще измъкнеш малката ми приятелка?

– Извинете ме – обади се корабът, – но в орбита има още един космически кораб. Пристигна преди около три седмици, стандартен е и прати спускателен кораб в Долината на Гробниците на времето.

– От какъв вид е? – попитах.

Последва съвсем кратко колебание, после корабът каза:

– Не знам. Конфигурацията ми изглежда странна. Малък... навярно с големината на куриерски... но профилът на двигателя е... странен.

– Вероятно е куриерски – казах на Силенъс. – Нещастникът е бил в криогенна сомния от месеци и е натрупал години време-дълг само за да достави някакво съобщение, което мирската централа е забравила да даде на командира, преди той да тръгне.

Холографската ръка на поета отново посочи към картата.

– Придържай се към въпроса. Как ще измъкнеш Енея от тези копелета?

– Откъде да знам, по дяволите – кипнах аз. – Вие сте разполагали с два и половина века, за да планирате това глупаво бягство. И сега сигурно с този допотопен кораб ще трябва да изпреварим фотонните звездолети. – За миг замълчах. – Кораб? Можеш ли да изпревариш фотонен кораб на Мира при прехвърляне към свръхсветлинна скорост? – Всички Хокингови двигатели, разбира се, осигуряваха една и съща псевдоскорост, по-висока от тази на светлината, така че бягството и оцеляването или залавянето и унищожаването ни зависеха от достигането на квантовата точка.

– О, да – незабавно отвърна корабът. – Части от паметта ми липсват, но знам, че Консултът ме е усъвършенствал по време на едно свое посещение в колония на прокудените.

– В колония на прокудените ли? – глупаво повторих аз. Настръхнах, противно на всякаква логика. Бях израснал в страх от ново нашествие на прокудените. От тях се страхуваха всички.

– Да – рече корабът с нещо подобно на гордост. – Ще сме в състояние да достигнем свръхсветлинна скорост почти с двайсет и три процента по-бързо от фотонните кораби на Мира.

– Могат да те уцелят при половин АЕ – неубедително казах аз.

– Да – съгласи се корабът. – Няма за какво да се тревожим... ако имаме петнайсет минути преднина.

Обърнах се към намръщения холос и мълчаливия андроид и казах:

– Всичко това е чудесно. Ако е вярно. Но не ми помага да измисля как да доведе момичето на кораба или как да измъкна кораба от Хиперион с петнайсет минути преднина. Фотонните кораби ще са в така наречения БОП – боен орбитален патрул. Един или повече от тях ще се намират над Еквус всяка секунда и ще покрива всеки кубически метър пространство на разстояние от сто светлинни минути от горните атмосферни пластове. На около трийсет километра ще обикаля бойният въздушен патрул – навярно пулсови изстребители от клас „Скорпион“, способни при необходимост да се спуснат в ниска орбита. Нито космическият, нито атмосферният патрул няма да дадат на кораба и петнайсет секунди преднина, да не говорим за петнайсет минути. – Погледнах подмладеното лице на стареца. – Освен ако не криете нещо от мен. Кораб? Да не би прокудените да са те снабдили с някаква тайна въздушна техника? Щит за невидимост или нещо подобно?

– Не и такава, за която да ми е известно – отвърна корабът.

– Вижте – казах на Мартин Силенъс, – бих искал да ви помогна да спасите момичето...

– Енея – прекъсна ме старецът.

– Бих искал да измъкна Енея от тези типове, но ако е толкова важна за Мира, колкото казвате... искам да кажа, при три хиляди швейцарски гвардейци, мили Боже... няма начин да проникнем петстотин километра в Долината на Гробниците на времето, въпреки този чудесен кораб.

Забелязах съмнение в очите на Силенъс, така че добавих:

– Говоря сериозно. Дори да нямаше космически и въздушни патрули, фотонни кораби, изстребители и въздушни радари, остава швейцарската гвардия. Искам да кажа – бях стиснал юмруци, – че тези момчета са самата смърт. Обучени са да действат на групи от петима и всяка от тях може да сваля космически кораб като този.

Веждите на сатира се извиха от изненада. Или може би съмнение.

– Чуйте – отново казах аз. – Кораб?

– Да, господин Ендимион?

– Имаш ли отбранителни щитове?

– Не, господин Ендимион. Имам подсилени от прокудените съдържащи полета, но те са само за цивилно използване.

Не знаех какво са „подсилени от прокудените съдържащи полета“, но продължих:

– Могат ли да спрат СПБ или лазерно копие на стандартен фотонен кораб?

– Не – отвърна корабът.

– Можеш ли да избегнеш конвенционално кинетично торпедо или такова със свръхсветлинна скорост? – Не. – Можеш ли да го изпревариш?

– Не.

– Можеш ли да предотвратиш навлизането на абордажна група?

– Не.

– Притежаваш ли някакви отбранителни или защитни способности, които да се справят с бойните кораби на Мира?

– Освен ако не се смята това, че мога да се движа с дяволска скорост, отговорът е „не“ – отвърна корабът. Погледнах пак Мартин Силенъс и тихо казах:

– Няма да стане. Дори да успее да измъкна момичето, те просто ще ни заловят.

– Може би няма – усмихна се Мартин Силенъс и кимна на А. Бетик. Андройдът се качи до горното равнище и след минута донесе нещо навито на цилиндър.

– Ако това е тайното оръжие – казах, – трябва да е наистина добро.

– Добро е – отвърна усмихнатият холос на поета. А. Бетик разви цилиндъра.

Беше килимче, около два на един метър. Платът бе изтърган и избелял, но можех да видя сложните шарки и мотиви. Втъканите златни нишки все още блестяха като...

– Боже мой! – възкликнах. – Хокингово килимче.

– Не просто Хокингово килимче – изръмжа холосът. – Хокинговото килимче.

Отстъпих назад. Това си беше чиста легенда, а аз почти бях стъпил върху нея.

Бяха съществували само неколкостотин Хокингови килимчета и това беше първото – създадено от лепидоптеролога и легендарния изобретател на електромагнитни системи от Старата Земя Владимир Шолоков малко след унищожаването на самата Стара Земя. Вече прехвърлил седемдесетте стандартни години, Шолоков безумно се влюбил в племенницата си Алотила и създал това летящо килимче, за да спечели любовта ѝ. След страстна интерлюдия тийнейджърката отблъснала стареца, Шолоков се самоубил на Нова Земя само седмици, след като усъвършенствал днешния Хокингов двигател, и килимчето било загубено за векове... докато Майк Ошо не го купил на пазара Карвнел, не го отнесъл на Мауи-обетована и не го използвал заедно с колегата си от кораба

Мерин Аспик в нещо, което се превърнало в нова любов, станала вече легенда – любовта на Мерин и Сайри. Тази втора легенда, разбира се, беше част от епичните „Песни“ на Мартин Силенъс и ако можеше да му се вярва, Сайри била баба на Консула. В „Песните“ се разказваше как Консулт на Хегемонията използвал същото това килимче, за да пресече Хиперион в една последна легенда – за епичния му полет до град Кийтс от Долината на Гробниците на времето, за да освободи точно този кораб и да го откара обратно при гробниците. Коленичих и благоговейно докоснах килимчето.

– Стига бе – каза Силенъс. – Това е само една шибана черга. При това грозна.

Вдигнах поглед.

– Да – рече А. Бетик. – Това е същото Хокингово килимче.

– Още ли лети? – попитах.

А. Бетик коленичи до мен, протегна синята си ръка и докосна сложните извити мотиви. Хокинговото килимче се втвърди като дъска и се вдигна на десет сантиметра над пода.

Поклатих глава.

– Никога не съм разбираал... ЕМ-системи не работят на Хиперион поради странното магнитно поле тук...

– Това се отнася за големите ЕМ-системи – изръмжа Мартин Силенъс. – За ЕМПС-та. За левитационните кораби. За големите неща. А това е и усъвършенствано.

Вдигнах вежди.

– Усъвършенствано ли?

– Отново прокудените – разнесе се гласът на кораба. – Не си спомням добре, но те си поиграха с доста неща, когато ги посетихме преди два и половина века.

– Очевидно – отвърнах аз. Изправих се и побутнах легендарното килимче с крак. То отскочи, сякаш на здрави пружини, но продължи да се носи над земята. – Добре – казах, – имаме Хокинговото килимче на Мерин и Сайри, което... ако си спомням точно историята... може да лети с двайсет клика в час...

– Двайсет и шест километра в час е била най-високата му скорост – уточни А. Бетик. Кимнах и отново побутнах килимчето.

– Двайсет и шест километра в час при попътен вятър – продължих аз. – А на какво разстояние оттук е Долината на Гробниците на времето?

– Хиляда шестстотин осемдесет и девет километра – отвърна

корабът.

– А колко време имаме преди Енея да излезе от Сфинкса?

– Двайсет часа – рече Мартин Силенъс. Сигурно се беше уморил от по-младия си образ, защото холопрожек-цията сега показваше стареца, когото бях видял предишната вечер, с гравитостола и всичко останало.

Погледнах към ръчния си хронометър и казах:

– Закъснял съм. Трябвало е да тръгна преди два дни. – Отново се приближих до рояла. – И какво, ако го бях сторил? Това ли е тайното ни оръжие? Да не би да има някакво страховотно защитно поле, което да предпази мен... и момичето... от лазерите и куршумите на швейцарците?

– Не – отвърна А. Бетик. – Няма никакви защитни способности освен съдържашо поле, което предпазва от вятъра и държи пътниците на местата им.

– И какво да направя? Да занеса килимчето в Долината и да предложа на Мира размяна – едно старо Хокингово килимче срещу детето?

– Прокудените увеличиха продължителността на заряда му до хиляда часа и сега то лети със скорост повече от триста километра в час – каза А. Бетик.

Захапах устната си. Значи можех да стигна до утре. Стига да пожелаях да седя върху летящо килимче в продължение на пет и половина часа. И после какво?

– Мислех си, че трябва да я откараме с този кораб – казах аз. – Да излезем от системата на Хиперион и така нататък...

– Да – отвърна Мартин Силенъс. Гласът му изведнъж се бе изтощил подобно на състареното му изображение. – Първо ще я доведем в кораба.

– Вие двамата май не разбирате – казах по-високо и по-остро, отколкото възнамерявах. – Това са швейцарски гвардейци! Ако си мислите, че проклетото килимче може да ме промъкне покрай техните радары, детектори за движение и други сензори, значи сте луди. Просто ще си седя и ще се нося с триста клика в час. Повярвайте ми, пехотинците от швейцарската гвардия ще свалят това нещо само за наносекунди.

Замълчах и присвих очи към тях.

– Освен ако... не криете от мен нещо друго.

– Разбира се – отвърна Мартин Силенъс и на лицето му се показва уморена сатирска усмивка. – Разбира се, че крием.

– Хайде да изкараме килимчето до прозореца на кулата – каза А. Бетик. – Трябва де се научите да се справяте с него.

– Сега ли? – с неочаквано тих глас попитах аз. Сърцето ми беше лудо.

– Сега – отвърна Мартин Силенъс.

11.

Точно два часа преди определеното време детето да се появи от Сфинкса, в командния плъзгач на отец-капитан де Соя прозвучава сигнал.

– Въздушен контакт на едно-седем-две, на север, скорост два-седем-четири клика, височина четири метра – разнася се глас. – Разстояние петстотин и седемдесет клика.

– Четири метра ли? – пита де Соя и поглежда към командир Барнс-Авне, която седи срещу него.

– Движи се ниско и бавно, за да не бъде засечен – казва командирът. Тя е дребна жена с бледа кожа и червена коса, но под бойната ѝ каска се вижда съвсем малко от кожата и косата ѝ. През трите седмици, откакто де Соя я познава, не я е виждал да се усмихва.

Точката, която показва радарът, е близо до южния край на Еквус и се движи на север.

– Няма визуална връзка – казва тя. – Долу има прашна буря. Ще бъде тук след часа „С“.

Вече от месеци войските наричат отварянето на Сфинкса „часът «С»“. Само неколцина офицери знаят, че цялата тази огнева мощ е съсредоточена заради едно дете.

– Време е да го свалим – продължава командир Барнс-Авне и включва още един канал.

– Сержант Григориъс, пресрещнете, идентифицирайте и унищожете обекта.

– Слушам.

– Разстояние за пресрещане сто и осемдесет клика – разнася се лаконичният глас на сержант Григориъс. Визорът на де Соя е включен към този на командира и двамата гледат онова, което вижда сержантът от швейцарската гвардия – нищо. Взводът лети сред навяващия пясък, който е толкова гъст, че въздухът около тях е тъмен като нощ.

– Реактивните раници прегряват – разнася се друг спокоен глас. Де Соя проверява в инфотерма. Това е капрал Кий. – Пясъкът запушва дюзите.

Де Соя знае, че жената трябва да вземе сложно решение – още една минута в този прашен облак може да доведе до смъртта на войниците ѝ, а ако не успеят да идентифицират обекта, могат да имат проблеми по-

късно.

– Сержант Грегориъс – все така съвършено спокойно казва тя, – унищожете натрапника веднага, после ще го идентифицирате.

Отец-капитан де Соя чака, прехапал устни. Кордонът от швейцарски гвардейци е на мястото си около Сфинкса – вече месеци наред. В по-широк параметър се разположени още войници. Извън долината над тях бдят фотонният и командният кораб, на входа на Долината с вече запалени двигатели чака личният спускателен кораб на де Соя, готов за незабавно отлитане веднага, щом упоеното дете бъде качено на борда. На две хиляди клика в небето чака архангелският куриерски кораб „Рафаил“ с детската си ускорителна кушетка.

Първо обаче, де Соя знае това, детето, чието име може би е Енея, трябва да приеме тайнството на кръстоида. Това ще стане в параклиса на разположения в орбита фотонен кораб „Свети Бонавентура“ мигове преди спящото дете да бъде прехвърлено на куриера. Три дни по-късно момичето ще бъде възкресено на Пацем и доставено на мирските власти.

– Следващия път може да е наистина – казва Барнс-Авне и заповядва на целия личен състав: – Шейсет минути преди часа „С“, преминаваме на равнище Шест.

Равнище Шест означава пълна бойна готовност и – сражение.

12.

– По-добре хапни преди да тръгнеш – измърмори старецът.

– Ако нещата се развият по плана, след по-малко от шест часа ще съм на космическия кораб. Тогава ще ям.

– Кога нещата изобщо се развиват по плана, Рол Ендимион? – изсумтя Силенъс.

– Като си говорим за планове, сяхте да ми казвате за чудото, което ще отвлече вниманието на швейцарската гвардия, докато измъквам малката ви приятелка.

За миг древният поет мълчаливо се загледа в мен.

– Просто ми се довери за това, става ли?

– Прекалено много неща трябва да приемам на доверие, старче – въздъхнах аз. – Някакви последни инструкции?

– Само това – изхриптя той. – Слушай:

Един окаян клетник в огромното море живее,

обречен цели десет века

във тялото си немощно да крее

и после да умре самотен. Кой изход

може да намери? Никой.

Милиони приливи и отливи ще минат

във непосилен гнет. И няма да умре

дорде не се изпълни всичко.

Един младеж, доведен от небесна сила,

пред него ще застане и той ще му посочи

какво да стори.

– Какво? – попитах аз. – Да не искаш да кажеш...

– Заеби – изхърка поетът. – Просто намери Енея, отведи я при прокудените и я върни жива. Не е толкова сложно. Дори един пастир би трябвало да може да го стори. Просто килимчето е програмирано.

– Не ми казахте кой го е програмирал. Кой е лелял по този път преди мен?

– Аз, момчето ми. Трябвах ми месеци, но успях. Почти преди два века.

– Преди два века! – Едва не слязох от килимчето. – Ами ако са се появили нови пещери? Разломи от земетресения? Ами ако нещо е

препредило пътя?

Мартин Силенъс сви рамене.

– Ще летиш с над двеста клика в час, момче – отвърна той. – Предполагам, че ще загинеш. – Поетът ме шляпна по тила. – Тръгвай. Предай на Енея, че я обичам. Кажи й, че чичо Мартин иска да види Старата Земя преди да умре. Кажи й, че старият досадник копнее да я чуе да обяснява значението на всички движения, форми и звуци.

Издигнах килимчето на половин метър.

А. Бетик пристъпи напред и протегна синята си ръка. Стиснах я.

– Успех, господин ЕНДИМИОН.

Кимнах, не намерих какво да кажа и излетях от кулата.

Насочих Хокинговото килимче към тунела. Опитах се да си спомня подробностите от разказа на свещеника в „Песните“ на стареца. Сещах се само, че именно тук отец Дюре и бикурите се срещнали с Шрайка и кръстоидите.

Нямаше никакъв Шрайк. Не се изненадах – създаването не се беше мяркало от Падането на Мрежата на световете преди 274 години. Нямаше никакви кръстоиди. И това не ме изненада – Мирът ги бе събрал от стените на пещерата много отдавна.

Мракът ме обгърна и почувствах как кожата на тила ми настръхва. Стиснах ръба на подскачащото килимче и затворих очи.

13.

До отварянето на Сфинкса остават петнайсет минути.

– Внимание – казва де Соя по общия канал. – Говори отец-капитан де Соя, командващ тази мисия по нареждане на папата. След малко командир Барнс-Авне ще повтори тези заповеди, но в момента искам да отбележа, че няма да има бойни действия, няма да се стреля, нито пък да се предприемат отбранителни акции, по какъвто и да било начин застрашаващи живота на детето, което ще излезе от тези гробници след... тринайсет и половина минути. Искам всички офицери и войници на Мира, всички капитани на фотонни кораби и космически матроси, всички пилоти и офицери от въздушните сили да разберат... това дете трябва да бъде заловено, но невредимо. Неизпълнението на това предупреждение ще бъде последвано от военен съд и незабавна екзекуция. Нека днес всички ние служим на нашия Бог и на нашата Църква... В името на Иисус, Мария и Йосиф, се моля всички наши усилия да завършат успешно.

По тактическите канали се разнася хорово „амин“. „Комисията по посрещането“ – взводът от специално подбрани швейцарски гвардейци, лекарката с приготвеното приспивателно и военният санитар с живия кръстоид в стаза-контейнера – вече чака в подножието на стълбището на Сфинкса. Там са и Грегориъс и войниците му.

– До час „С“ остават десет минути – съобщава командир Барнс-Авне. – Сензорите показват необикновена активност на антиентропийните полета около гробниците.

– Усещам я – отвръща де Соя, докато се спуска при хората си пред Сфинкса.

Бурята вилнее. Пясъкът дращи визъора на шлема му.

– Две минути – съобщава Барнс-Авне. – Всички оръжия в пълна готовност. Включете високоскоростните записващи устройства на автоматично действие.

Де Соя затваря очи, за да преодолее замайването от приливите на времето. „Вселената – мисли си той – наистина е удивителна.“ Съжалява, че трябва да упои момичето секунди след като го види. Такива са заповедите му – тя трябва да спи по време на прикрепянето на кръстоида и на смъртоносния полет до Пацем – и той знае, че ще ги изпълни, по всяка вероятност без така и да чуе гласа на детето. Би му било приятно да си поговорят, да й зададе въпроси за миналото, за самата нея. Остава

една минута. Де Соя вдига визьорите, та момичето поне да види човешко лице, а не само фигури в пълно бойно снаряжение.

– Петнайсет секунди. – Де Соя за пръв път чува напрежение в гласа на командира.

Навяващият пясък дращи откритите очи на отец-капитана и той премигва през сълзи. Заедно с доктор Чаткра правят крачка напред. Вратите на Сфинкса се отварят. Вътрешността на гробницата е тъмна. На де Соя му се иска да погледне през ИЧ, но не спуска визьора. Решен е това дете да види очите му.

В мрака се движи сянка. Лекарката тръгва към нея, но де Соя я докосва по ръката.

– Почакайте.

Сянката се превръща във фигура, фигурата придобива форма, формата на детско тяло. Момиченцето е по-мал-ко, отколкото е очаквал йезуитът. Дългата му до рамене-те коса се развява на вятъра.

– Енея – казва де Соя. Не е възнамерявал да разговаря с нея или да я вика по име.

Момичето вдига поглед към него. Той вижда тъмните му очи, но не долавя в тях страх – само... безпокойство? Тъга?

– Енея, не се тревожи... – започва той, но в този момент лекарката бързо тръгва напред с вдигнат инжектор и момичето рязко отстъпва.

Едва тогава отец-капитан де Соя забелязва втората фигура в мрака. И тогава започват крясъците.

14.

Отец-капитан де Соя вижда огромната фигура за миг – после тя изчезва – и кръсците започват. Доктор Чаткра пристъпва към детето и в същия миг главата и се търкулва покрай ботушите на йезуита.

– Майко Божия – прошепва той. Тялото на доктор Чаткра все още е изправено. Момичето – Енея – изкрещява. Санитарят Каф вика нещо неразбираемо и скача към момичето. Отново тъмното петно, по-скоро осезаемо, отколкото видимо, и ръката на Каф се отделя от тялото му. Енея тича към стълбището. Де Соя се хвърля към детето, но се сблъсква с нещо като огромна метална статуя, направена от остриета и бодлива тел. Шипове пробиват бойната му броня – невъзможно! – но той усеща как кръвта му потича.

– Не! – отново изкрещява момичето. – Спи! Заповядвам ти!

Триметровата метална статуя бавно се обръща – де Соя има обърканото впечатление за пламтящи червени очи, които поглеждат надолу към момичето – и после изчезва. Отец-капитанът прави крачка към детето, иска да го успокои, но левият му крак се подгъва под него и той пада на дясното си коляно върху широкото каменно стъпало.

Момичето се приближава до него, докосва го по рамото и прошепва – някак си думите му се чуват над воя на вятъра и още по-ужасния вой на страдащи хора, който се разнася в слушалките му:

– Всичко ще бъде наред.

Де Соя е зялят от усещане за благоденствие, умът му се изпълва с радост. Той плаче.

Момичето е изчезнало. Огромна фигура е надвиснала над него и де Соя свива юмруци, опитва се да стане, макар и да знае, че е напразно – че създанието се е върнало, за да го убие.

– Спокойно! – вика сержант Грегориъс и му помага да се изправи. Отец-капитанът не може да стои – левият му крак е безполезен, – затова сержантът го придържа с гигантската си ръка, докато помита всичко около себе си с енергийното си копие.

– Не стреляй! – вика де Соя. – Момичето...

– Изчезна – отвръща сержант Грегориъс и продължава да стреля. Кръсците по каналите стават все по-безумни.

Хронометърът и компасът ми ми показват, че почти съм стигнал. Нищо друго не говори за това. Все още летя, без да виждам, а

килимчето само избира по кое разклонение на безкрайния Лабиринт да се понесе.

После внезапно излизам на повърхността и виждам бягащи войници. Швейцарските гвардейци да бягат? Невъзможно!

Пясъчната буря ме заслепява.

Изведнъж разбирам, че под воя на вятъра Долината е изпълнена с човешки писъци.

Във вихрещия се пясък на няма и три метра от мен стои нещо огромно. Прилича на гигант в бодлива бойна броня – гигант с прекалено много ръце. В него попада плазмена мълния и за миг очертава покритата с шипове фигура. Нещото не се разтапя, не пада, нито се разхвърчава на парчета.

Невъзможно!

Огромната фигура е изчезнала. От лявата ми страна се разнасят нови писъци, точно над главата ми се чуват експлозии. Как, по дяволите, мога да открия хлапето в цялата тази касапница? И ако успее, как ще намеря пътя до Третата Пещерна гробница? Планът беше да грабна Енея, докато чудото, обещано ми от стария поет, отвлича вниманието на швейцарските гвардейци, да прелетя на автопилот трийсетте клика до крепостта Хронос в края на Брайдъл Рейндж, където след... три минути... трябва да ме чакат А. Бетик и космическият кораб.

Земята се разтърсва. Безумен червен блясък осветява цялата северна част на Долината и въпреки пясъчната буря се вижда как разцъфтяват пламъци. На фона на блясъка виждам десетки въоръжени фигури да тичат, стрелят, летят и падат. Една е по-дребна от останалите и няма оръжие. Покритият с шипове гигант стои до нея. Малката фигура, все още очертана на фона на зловещия блясък, напада гиганта и удря с малките си юмручета по бодлите и шиповете.

Отец-капитан де Соя се люшка почти в безсъзнание на бронираното рамо на сержант Грегориъс. Отчаяно му се иска да може отново да види момичето, да разговаря с него.

Грегориъс го носи до някаква бронирана кола и го напъхва вътре. Чак сега, на седалката, де Соя вижда, че кракът му е почти отрязан и безпомощно виси от костюма.

Ефирът гъмжи от гласове. Командир Барнс-Авне е мъртва. „Свети Бонавентура“ е с пробит корпус. Швейцарците бягат...

– Пълна преобавка – чува де Соя гласа на сержант Грегориъс.

15.

Още откакто бях момче в полята усещах иронията на живота. Толкова много важни неща преминават бързо, без да можем да ги осъзнаем навреме. Толкова много значими мигове се скриват в абсурда. Разбирах това още като дете.

Летях към избледняващата оранжева светлина на експлозията и се взирах в детето. Първо бях зърнал две фигури, по-дребната от които нападеше огромната, но когато пристигнах там само след миг, видях само момичето.

Вперихме поглед един в друг: момичето ядосано, със стиснати юмручета, със сплътена и вееща се дълга до раменете коса – кестенява, но с руси кичури, както сякаш да забележа по-късно, – с бузи, покрити с кални бразди от сълзи и сополи, със съвсем неподходящи за момента детски платнени обувки и евтина раница, повесена през едното ѝ рамо; аз сигурно изглеждах още по-безумно – едър, мускулист, не много интелигентен мъж, проснал се по корем върху летящо килимче, с лице, почти изцяло скрито от кърпата и тъмните очила, с мръсна, шръкнала от вятър коса, също с раница и целият изпоцапан.

Очите на момичето се разшириха, сякаш ме разпозна, но ми трябваше само секунда, за да разбере, че е познала килимчето, а не мен.

– Качвай се! – извиках. Около нас тичаха фигури в брони и стреляха в движение.

– Майната му – почти плачешком извика тя. – Майната му.

Това бяха първите думи, които чух да произнася нашият месия.

– Качвай се! – отново извиках аз и понечих да скоча от килимчето, за да я хвана.

Енея се обърна, погледна ме за пръв път и – някак съвсем ясно над стържещия вой на пясъчната буря – каза:

– Пратил те е чичо Мартин. – Това не бе въпрос.

– Да – изкрещях аз. – Аз съм Рол ЕНДИМИОН. Отиваме... хм... на кораба... Бях уредил да ни чака в крепостта Хронос, но сме закъснели...

Мълния раздра облаците на по-малко от трийсет метра от дясната ни страна. И детето, и аз потреперихме и се приведохме. И до ден днешен не знам дали беше обикновена светкавица, или някои стреляше по нас.

Дръпнах Енея при мен и излетяхме.

Стигнахме върха на скалите – над пясъчната буря – и изведнъж под нас се появиха изсечени в камъка стълби, тераси и готически водоливници.

Швейцарската гвардия бе разположила по терасите и балконите от източната страна на крепостта Хронос наблюдателни постове, детекторни станции и противовъздушни батареи. Самият замък – изсечен в скалите на планината – се издигаше на повече от сто метра. Куличките и по-високите му балкони бяха надвиснали точно над нас. И бяха пълни с швейцарски гвардейци.

Бяха мъртви до един. Трупове им, облечени в противоударни брони, бяха проснати в несъмнените пози на смъртта. Някои бяха на групи, с разкъсани тела, сякаш сред тях бе избухнала плазмена граната.

Но телесната броня на войниците на Мира можеше да издържи на плазмена граната от това разстояние. А тези трупове бяха на парцали.

– Не гледай – извиках през рамо и намалих скоростта, когато завихме покрай южния край на крепостта. Беше прекалено късно. Енея гледаше с разширени очи.

– Майната му! – отново извика тя.

– На кого? – попитах аз, но в този момент прелетяхме над градинския участък откъм южния край на крепостта и видяхме ужасяваща гледка. По земята бяха пръснати горящи бронирани коли и един преобърнат плъзгач. Навсякъде имаше трупове, пръснати като играчки, разхвърляни от лошо дете.

Корабът на Консула беше на шейсет метра над централния фонтан и зад него се носеше опашка от синя плазма. До отворената херметична врата стоеше А. Бетик и ни махаше да се качваме.

16.

– Къде съм? – пита де Соя през вълните на болката. Тя е ужасно силна – съсредоточена е в крака му и оттам се разпространява навсякъде.

– На борда на „Свети Томас Акира“, сър.

– Видяхте ли папския диск? – Де Соя вече е проверил дискът все още е на врата му.

– Тъй вярно.

– Под страх от екзекутиране... и още по-лошо... под страх от отлъчване, млъкнете и незабавно пратете тук сержанта, мичман.

Грегориъс е без бойната си броня, но пак е огромен. Отец-капитанът поглежда превръзките по тялото му и разбира, че сержантът е бил тежко ранен още тогава, когато го е спасявал. Отбелязва си да му се отблагодари някога – но не сега.

– Сержант!

Грегориъс застава мирно.

– Незабавно доведете капитана на този кораб. Бързо, преди пак да изпадна в безсъзнание.

Капитанът на „Свети Томас Акира“ е лусусианец на средна възраст, нисък и як като всички лусусианци. Съвършено плешив, но с добре оформена сива брада.

– Отец-капитан де Соя, аз съм капитан Лемприе. Хирурзите ме уверяват, че се нуждаете от незабавна операция. С какво мога да ви помогна?

– Опишете ми положението, капитане.

– Командир Барнс-Авне е мъртва – докладва капитанът. – Доколкото можем да кажем, около половината от швейцарските гвардейци в Долината на Гробниците на времето също са мъртви. Продължават да се получават съобщения за, хиляди други. Пренасяме най-тежко ранените за спешна лекарска помощ. Събираме и закръпваме мъртвите за възкресение след връщането ни на Ренесанс Вектор.

– На Ренесанс Вектор ли?

– Ами, там бяхме базирани, сър. Действащата заповед е след изпълнението на мисията да се върнем там.

Де Соя се засмива и млъква едва, когато се чува. Смехът му не е съвсем нормален.

– Кой казва, че мисията ни е изпълнена, капитане? За каква битка говорите?

Капитан Ламприе поглежда към сержант Грегориъс. Швейцарският гвардеец е застанал мирно.

– Поддържащите и прикриващи машини в орбита също бяха унищожени, сър.

– Унищожени? – Болката поражда у де Соя ярост. – Това означава един на всеки десет, капитане. Да не би да са мъртви десет процента от екипажа на кораба?

– Не, сър – отвръща Ламприе. – По-скоро шейсет процента. Капитан Рамирес от „Свети Бонавентура“ е мъртъв, както и неговият заместник-капитан. Моят също. Половината от екипажа на „Свети Антоний“ е извън строя.

– Повредени ли са корабите? – пита отец-капитан де Соя. Той знае, че му остават само минута-две в съзнание... и навярно живот.

– На „Свети Бонавентура“ имаше експлозия. Поне половината от отделенията в задната част на комуникационния отсек са взривени. Двигателят е непокътнат...

Де Соя затваря очи. Като капитан на фотонен кораб, самият той знае, че пробиването на корпуса е предпоследният по ужас кошмар. Последният е избухването на самото Хокингово ядро.

– А „Свети Антоний“?

– Повреден, но в действие, сър. Капитан Сати е жив и...

– Момичето? – пита де Соя. – Къде е то? – В периферията на зрителното му поле танцуват черни петна и се сливат в общ облак.

– Момичето ли? – повтаря Ламприе. Сержант Грегориъс казва нещо на капитана, но де Соя не чува какво. Ушите му бучат.

– А, да – отвръща Ламприе, – целта на мисията. Очевидно някакъв кораб я е взел от повърхността и сега ускорява до прехвърляне към свръхсветлинна скорост...

– Кораб! – Де Соя се връща в съзнание с истинско усилие на волята. – Откъде, по дяволите, е дошъл кораб?

– От планетата, сър – отговори Грегориъс. – От Хиперион. По време на... по време на касапницата корабът навлезе в атмосферата, спусна се към замъка... към крепостта Хронос, сър... и прибра детето и онзи, който летеше с него...

– Летял ли? – прекъсва го де Соя. Трудно му е да чува през усиливащото се бръмчене.

– Някакво едноместно ЕМПС – отвръща сержантът. – Макар че

специалистите не знаят как изобщо функционира тук. Така или иначе, този кораб ги взе, промъкна се през космическия патрул и сега се готви за прехвърляне. Ама голяма касапница беше...

– Касапница – глупаво повтаря де Соя. По устата му потича слюнка. – Касапница. Каква беше причината за нея? С кого се бихме?

– Не знаем, сър – отвърща Ламприе. – Беше като едно време... като по времето на хегемонийските въоръжени сили, когато десантните отряди са пристигали с телепортал, сър. Искам да кажа, че в един и същи миг навсякъде се появиха хиляди бронирани... неща... Искам да кажа, че битката продължи само пет минути. Бяха хиляди. И после изчезнаха.

Де Соя се напруга да чуе това през усиливания се мрак и рева в ушите си, но думите му се струват безсмислени.

– Хиляди? Хиляди какво? Къде са изчезнали?

Грегориъс пристъпва напред и поглежда надолу към отец-капитана.

– Не хиляди, сър. Само един. Шрайка.

– Това е легенда! – прекъсва го Ламприе.

– Само Шрайка – продължава огромният сержант, без да му обръща внимание. – Той уби повечето от швейцарските гвардейци и половината от редовните войници на Мира, дислоцирани на Еквус, свали всички изстребители „Скорпион“, извади от строя два фотонни кораба, уби всички на борда на кораба три-К, остави визитната си картичка и изчезна след по-малко от трийсет секунди. Това е. Всички останали щети се дължат на паниката на нашите момчета, които се изпозастреляха помежду си. Шрайка.

– Глупости! – вика Ламприе. Плешивият му череп е почервенял от ярост. – Това са измислици, приказки и ерес при това! Онова, което ни нападна днес, не беше...

– Млъкнете – казва де Соя. Струва му се, че гледа и говори в дълъг тъмен тунел. Трябва да говори бързо. – Слушайте... капитан Ламприе... по моя заповед... по заповед на папата... упълномощавам капитан Сати да приеме оцелелите от „Свети Бонавентура“ на борда на „Свети Антоний“, за да попълни екипажа си. Заповядвам Сати да последва момичето... космическия кораб, на който е момичето... да го последва до прехвърлянето, да определи координатите на направлението му и да тръгне след него... Грегориъс!

– Да, сър.

– Не им позволявайте да ме оперират, сержант. Все още ли е непопътнат куриерският ми кораб?

– „Рафаил“? Да, сър. Беше празен по време на битката и Шрайка не

го докосна.

– Хироши... пилотът на спускателния ми кораб...

– Убит е, сър.

– Намерете пилот и совалка, сержант. На него ще бъдем аз, вие и останалите от взвода ви...

– Вече са само двама, сър.

– Слушайте. Откарайте четирима ни на „Рафаил“. Корабът знае какво да прави. Кажете му, че тръгваме да преследваме момичето... кораба... и „Свети Антоний“. Където и да отидат тези кораби, отиваме и ние... Вие и вашите хора сте прераждани, нали?

– Тъй вярно!

– Е, подгответе се да се преродите отново, сержант.

– Но кракът ви... – възразява капитан Ламприе.

– Когато бъда възкресен, кракът ми ще е на мястото си – прошепва де Соя. Исква му се да затвори очи и да се помоли, но не е нужно да затваря очи, за да остане на тъмно – около него се е спуснал пълен мрак. Сред рева и бръмченето, без да знае дали някой може да го чуе и дали наистина говори, той казва: – Бързо, сержант. Веднага!

17.

Сега, когато пиша това след толкова много години, отначало си мислех, че ще ми е трудно да си спомня Енея като дете. Не е така. Спомените ми са толкова препълнени с по-късни години, с по-късни образи – обилната слънчева светлина по женското тяло, докато се носехме сред клоните на орбиталната гора, първия път, когато се любихме при нулева гравитация, разходките с нея по висящите улици на Хсуан-кунг, когато розово-червените скали на Хуа Шан улавяха лъчите над нас, – че се тревожех онези по-стари спомени да не са избледнели в ума ми. Не са. Нито пък се поддадох на порива да прескоча към по-късните години, въпреки опасенията ми, че това повествование ще бъде прекъснато всеки момент от квантово-механичното съскане на Шрьодингеровия отровен газ. Ще напиша онова, което успя. Съдбата ще определи края на този разказ.

– Искам да видя къде сме – каза тя. – Моля те. Корабът се подчини, като превърна стената зад холоямката в прозорец. Континентът Еквус се отдалечаваше под нас, замъглен от червен пращен облак. След минута цялата планета се превърна в кълбо. Великото южно море беше толкова синьо, че дъхът ми секна, а архипелагът на Деветте опашки бе заобиколен от зеления цвят на плитчините. После планетата се смали, превърна се в синьо-червено-бяла сфера и остана далеч зад нас. Отдалечавахме се с огромна скорост.

– Къде са фотонните кораби? – попитах андроида. – Би трябвало вече да ни обстрелват. – Те бяха... прекалено заети – отвърна А. Бетик.

– Не разбирам – казах. – Тази битка... кой...

– Шрайка – отвърна Енея. – С мама се надявахме да не стане така, но напразно. Толкова съжалявам. Ужасно съжалявам.

Помислих си, че момичето навярно не ме е чуло в бурята, и казах:

– Нямахме много време да се запознаем. Аз съм Рол Ендимион.

– Спомням си – отвърна тя. – Ендимион, като поемата.

– Поемата ли? – попитах. – Не съм чувал за такава поема. Ендимион като стария град. Тя се усмихна.

– Знам за поемата, само защото баща ми я е написал. Колко типично за чичо Мартин да избере герой с такава име.

Рязко се обърнах, когато чух думата „герой“. Цялата тази авантюра беше достатъчно абсурдна и без това.

Момичето ми протегна малката си ръка и каза:

– Аз съм Енея. Но ти знаеш това. Пръстите ѝ бяха студени.

– Старият поет каза, че няколко пъти си променяла името си.

Усмивката ѝ не изчезна.

– И пак ще го сторя, обзалагам се. – Тя дръпна ръката си и после я подаде на андроида. – Енея. Сираче на времето.

А. Бетик пое ръката ѝ по-изискано от мен, дълбоко се поклони, представи се и каза:

– На вашите услуги, госпожице Ламия. Тя поклати глава.

– Майка ми е... беше... Ламия. Аз съм просто Енея. – Момичето забеляза изражението ми. – Знаеш ли за майка ми?

– Тя е прочута – отвърнах и неизвестно защо леко се изчервих. – Като всички хиперионски поклонници. Всъщност те са легендарни. Нали за тях се разказва в тази поема, всъщност епично устно предание...

Енея се засмя.

– О, Боже! Значи чичо Мартин е завършил проклетите си „Песни“.

Признавам, че се смяях. Лицето ми трябва да го е издало. Радвам се, че точно в този момент не играех покер.

– Съжалявам – каза Енея. – Очевидно драсканиците на стария сатир са се превърнали в някакво безценно културно наследство. Още ли е жив? Чичо Мартин, искам да кажа.

– Да, госпожи... да, госпожице Енея – отвърна А. Бетик. – Имах честта да служа на вашия чичо повече от един век.

Момичето направи гримаса.

– Трябва да си светец, господин Бетик.

– А. Бетик, госпожице Енея – поправи я той. – Не, не съм светец. Просто почитател и стар познат на чичо ви. Енея кимна.

– Срегнах няколко андроиди, когато щяхме да излитаме от Джактаун, за да посетим чичо Мартин в Града на поетите, но не теб. Повече от век, казваш. Коя година сме сега?

Казах ѝ.

– Е, поне това е наред – рече тя и замълча, загледана в холоса на отдалечаващия се свят. Сега Хиперион беше съвсем малка искрица.

– Наистина ли идваш от миналото? – попитах аз. Глупав въпрос, но онази сутрин не се чувствах особено интелигентен.

Енея кимна.

– Чичо Мартин трябва да ти е казал.

– Да. Бягаш от Мира.

Тя вдигна поглед. Очите ѝ блестяха от невидими сълзи.

– От Мира ли? Така ли го наричат? Премигнах. Мисълта, че някой не е запознат с концепцията за Мира, ме потресе.

– Да – потвърдих аз.

– Значи сега Църквата управлява всичко?

– Ами, в известен смисъл – отвърнах аз. Обясних й ролята на Църквата в сложния организъм, който представляваше Мирът.

– Те управляват всичко – заключи Енея. – Мислехме, че може да стане така. Сънищата ми са се оказали верни и за това.

– Сънищата ти ли?

– Няма значение – рече Енея, после се изправи и се приближи до „Стейнуей“. Пръстите й изгръгнаха няколко ноти от клавиатурата. – А това е корабът на Консула.

– Да – потвърди корабът, – макар че имам само смътни спомени за господина. Познавате ли го?

Енея се усмихна. Пръстите й продължаваха да се движат по клавишите.

– Не. Майка ми го е познавала. Тя му е подарила това... – Момичето посочи покритото с пясък Хокингово килимче до стълбището. – Когато напуснал Хиперион след Падането. Щял да пътува обратно до Мрежата. Не се върна по мое време.

– Никога не се е върнал – рече корабът. – Както казах, спомените ми са повредени, но съм сигурен, че е умрял някъде там. – Тихият глас на кораба се промени, стана по-делови. – Когато излизахме от атмосферата, ни повикаха по радиото, но не са ни предизвиквали, нито преследвали. След десет минути ще сме извън критичния гравитационен кладеенец на Хиперион. Трябва да определя курса за прехвърлянето. Инструкции, моля.

Погледнах към момичето.

– Прокудените? Старият поет каза, че ще искаш да отидеш там.

– Промених решението си – отвърна Енея. – Коя е най-близката обитаема планета, кораб?

– Парвати. Едно-точка-две-осем парсека. Шест и половина дни корабен преход. Три месеца време-дълг.

– Парвати част от Мрежата ли е била? – попита момичето.

– Не – отвърна А. Бетик. – Не и по времето на Падането.

– Кой е най-близкият до Парвати свят от старата Мрежа? – попита Енея.

– Ренесанс Вектор – незабавно отговори корабът. – Той е на още десет дни корабно време, пет месеца време-дълг.

– Не знам – намръщих се аз. – Ловците... искам да кажа, онези, с които работех, обикновено идваха от Ренесанс Вектор. Това е голям свят от Мира. Гъсто населен. Има много кораби и войска.

– Но е най-близкият свят от Мрежата, нали? – попита Енея. – И на него е имало телепортатори.

– Да – едновременно отвърнах корабът и А. Бетик.

– Определи курс към Ренесанс Вектор през системата на Парвати – каза Енея.

– Директният скок до Ренесанс Вектор, ако това е целта ни, ще е с един ден корабно време или две седмици време-дълг по-бърз – посъветва я корабът.

– Знам – отвърна Енея. – Но искам да минем през системата на Парвати. – Сигурно долови въпроса в очите ми, защото каза: – Ще ни преследват и не искам да раз-берат истинската ни цел, когато се прехвърлим от тази система.

– В момента не ни преследват – отбеляза А. Бетик.

– Знам – пак каза Енея. – Но след няколко часа ще го сторят. И през останалата част от живота ми ще бъде така. – Тя погледна към холоямката, сякаш личността на кораба бе там. – Изпълни командата, моля те.

Корабът се подчини и звездите на холоекрана промениха положението си.

– Двайсет и седем минути до точката на прехвърляне в системата на Парвати – съобщи той. – Все още не ни предизвикват или преследват, макар че фотонният кораб „Свети Антоний“ е на път, както и транспортният кораб.

– Ами другият кораб? – попитах.

– Общите комуникационни канали и сензорите показват, че корпусът му е пробит и той излъчва сигнали за бедствие – отвърна корабът. – „Свети Антоний“ му отговаря.

– Боже мой – прошепнах аз. – Какво беше това, атака на прокудени-те ли?

Момичето поклати глава и се отдалечи от роля.

– Само Шрайка. Баша ми ме предупреди...

– Шрайка ли? – обади се андроидът. – Доколкото ми е известно от легендата и от старите документи, създаването, наречено Шрайк, никога не е напускало Хиперион – обикновено се е появявало в радиус от неколкостотин километра около Гробниците на времето.

Енея отново се отпусна на възглавниците. Очите ѝ все още бяха зачервени и изглеждаше уморена.

– Страхувам се, че сега се скита по-надалеч. И ако татко е прав, това е само началото.

– Шрайка не е бил виждан, нито се е чувало за него почти от триста години – казах аз. Момичето разсеяно кимна.

– Не и откакто гробниците се отвориха точно преди Падането. – Тя погледна към андроида. – Дявол да го вземе, умирам от глад. И съм мръсна.

– Ще помогна на кораба да приготви обяд – каза А. Бетик. – Горе в централната спалня има душеве и вана. Душ има и на палубата за сомния под нас.

– Това ми трябва – отвърна момичето. – Ще се върна преди да направим квантовия скок. Ще се видим след Двайсет минути. – На път за стълбището спря и отново хвана ръката ми. – Рол Ендимион, съжалявам, ако съм ти се сторила неблагодарна. Благодаря ти, че рискува живота си за мен. Благодаря ти, че си с мен на този кораб. Благодаря ти, че се въвлечаш в нещо толкова голямо и сложно, че никой от нас не може да си представи къде ще ни отведе.

– Моля – глупаво отвърнах аз.

Детето ми се усмихна.

– И на теб ти трябва душ, приятел. Някой ден ще го направим заедно, но точно сега ми се струва, че би трябвало да използвам онзи на палубата за сомния.

Премигвайки, без да знам какво да мисля, аз я гледах как подскача нагоре по стълбите.

18.

Отец-капитан де Соя се събужда във възкресителната ясла на борда на „Рафаил“.

Около него премигват датчици и буквите на разпечатките се редуват със символи. Де Соя още не може да чете. Той е щастлив, че изобщо може да мисли. Изправя се и провесва крака над ръба на яслата.

„Моите крака. Имам два крака.“ Той е гол, разбира се, кожата му е розова и блести в горещата влага на възкресителния резервоар. Няма и следа от ужасната рана, отделила крака от тялото му.

– Рафаил, къде сме?

– В системата на Парвати, отец капитан.

– Другите? – Де Соя има само мъгляви спомени от сержант Грегориъс и двамата оцелели войници от взвода му. Но изобщо не помни да се е качвал на куриерския кораб с тях.

– В момента ги будят.

– Нещо ново за кораба на момичето? – пита де Соя.

– Неидентифицираният космически кораб се прехвърли два часа и осемнайсет минути преди нас – отвърща „Рафаил“. – Координатите не оставяха съмнение, че става въпрос за системата на Парвати. Времето на пристигане на неидентифицирания кораб е приблизително след два месеца, три седмици, два дни и седемнайсет часа.

– Благодаря – казва де Соя. – Когато Грегориъс и другите се възстановят и облекат, ще се срещнем в ситуационната зала.

19.

Не знаех почти нищо за принципите на Хокинговия двигател, когато преди години за първи път се сблъсках с него, не знам много повече за него и сега. Фактът, че като цяло той е рожба (макар и случайна) на човек от двайсетия век, от Християнската епоха, ме стряскаше, същото е и сега, но далеч не толкова, колкото самия сблъсък.

Срещнахме се в библиотеката – официално наричана „навигационно равнище“, както ни съобщи корабът – няколко минути преди прехвърлянето към свръхсветлинна скорост. Бях облечен в резервния чифт дрехи и косата ми бе влажна, както и тази на Енея. Момичето носеше само дебел халат, който сигурно бе намерило в гардероба на Консула, защото ѝ беше прекалено голям. Потънала в огромната хавлиена роба, тя изглеждаше по-малка от дванайсетте си години.

– Трийсет секунди до прехвърлянето – съобщи корабът.

Енея седна на столчето пред рояла и засвири. Не познах мелодията, но звучеше като нещо класическо... нещо от двайсет и шести век навярно.

Очаквах корабът отново да заговори преди действителния момент на прехвърлянето – да съобщи за последен път или нещо подобно, – но друго съобщение не последва. Изведнъж ядреният двигател изключи и остана само Хокинговият; разнесе се съвсем кратко буботене, което като че ли идваше от костите ми; заля ме и ме изпълни ужасно замайване – сякаш бях обърнат с вътрешността навън, безболезнено, но безпощадно, и сетне усещането изчезна още преди да успее наистина да го осъзна.

Космосът също беше изчезнал. Под „космос“ имам предвид картината, която наблюдавахме по-малко от секунда преди това – сияйното слънце на Хиперион, отдалечаващия се диск на самата планета, силния отблясък по корпуса на кораба, няколкото ярки звезди, които този отблясък не скриваше, дори колоната от син пламък, върху която бяхме кацнали – всичко изчезна. На негово място имаше... Трудно е да се опише.

Вселената около кораба се бе свила в синя сфера до носа и в червена – зад перките на кърмата. Имах достатъчно принципи познания, за да очаквам Доплеровия ефект, но той беше илюзорен, тъй като преди прехвърлянето към свръхсветлинна скорост бяхме далеч под, а след

него – много над нея, в Хокинговата гънка. Въпреки това синият и червеният кръг от светлина – можех да различа звездите, скупчени в двете сфери, ако се вгледах достатъчно напрегнато – се приближиха още повече до носа и кърмата, свивайки се в мънички цветни точки. Между тях, запълвайки огромното зрително поле... нямаше нищо. Като казвам това, нямам предвид чернота или мрак. Имам предвид празнота. Имам предвид усещане за замайваща незримост, сякаш се опитваш да погледнеш със сляпата част на ретината си. Имам предвид „нищо“, толкова силно, че замайването, което то предизвика в мен, почти незабавно се превърна в гадене, подобно на преходното усещане, че ме обръщат с вътрешността навън, обзело ме секунди преди това.

Невероятно – Енея продължаваше да свири на ролята. Звучите бяха кристално ясни.

– Имаме шест дни – рече момичето.

Тъкмо се бяхме нахранили и А. Бетик ни беше донесъл студени плодови сокове.

– Шест дни – повтори момичето. – Трябва да се подготвим.

Отпих от чашата си.

– За какво?

– Мисля, че ще ни чакат. Трябва да измислим начин да минем през системата на Парвати и да стигнем на Ренесанс Вектор, без да ни спрат.

Погледнах я. Изглеждаше уморена. Косата ѝ още беше рошава от банята. След всичките разкази в „Песните“ бях очаквал някаква необикновена личност, но единственото необикновено нещо в това малко момиче бяха ясните ѝ тъмни очи.

– Как могат да ни чакат? – попитах. – Векторното предаване не функционира от векове. Мирските кораби зад нас не могат да пращат съобщения, както е било по твое време. Не са и в състояние да ни изпреварят – ние първи преминахме към квантова скорост, – тъй че най-доброто, което могат да сторят, е да се прехвърлят в космоса на Парвати час-два след нас.

– Знам – отвърна Енея. – Но все пак си мисля, че някак си ще ни чакат. Трябва да измислим начин, по който нашият невъоръжен кораб да е в състояние да изпревари или надхитри която и да било бойна машина.

Разговаряхме още няколко минути, но никой от нас – дори корабът, когато го попитахме – нямаше достатъчно хитра идея. Наблюдавах Енея – начина, по който леко се усмихваше, когато се замисляше, слабата бразда на челото ѝ, когато говореше сериозно, вслушвах се в мекотата на гласа ѝ. Разбихах защо Мартин Силенъс иска да я предпази.

– Чудя се защо старият поет не ни се обади преди да напуснем системата – гласно изказах мислите си аз. – Не може да не е искал да разговаря с теб.

Енея прокара пръсти през косата си.

– Чичо Мартин никога не би ме поздравил по теснолъчев или холоканал. Договорихме се, че ще говорим чак когато това пътуване завърши.

Погледнах я.

– Значи вие двамата сте планирали всичко това? Искам да кажа – бягството ти, Хокинговото килимче – всичко?

Тя отново се усмихна.

– С мама планирахме принципните моменти. След смъртта ѝ заедно с чичо Мартин обсъдихме плана. Той ме изпрати до Сфинкса тази сутрин...

– Тази сутрин ли? – объркано попитах аз. После разбрах.

– Това беше дълъг ден за мен – мрачно поясни момичето. – Сутринта направих няколко крачки и обхванах половината от времето, през което хората са живели на Хиперион. Всички, които познавах – освен чичо Мартин – сигурно са мъртви.

– Не е задължително – казах аз. – Мирът е пристигнал скоро, след като си изчезнала, така че мнозина от приятелите и семейството ти може да са приели кръста.

– „Приели кръста“ – повтори момичето и леко потръпна. – Нямам семейство – единственото ми истинско семейство беше мама – и малко се съмнявам, че мнозина от моите приятели, както и тези на майка, биха... биха приели кръста.

За миг мълчаливо се спогледахме и аз разбрах колко необикновено е това малко създание – повечето от известните ми исторически събития на Хиперион още не са се били случили, когато „тази сутрин“ момичето бе влязло в Сфинкса.

– Във всеки случай – продължи тя, – не сме планирали нещата чак до килимчето – не знаехме, че корабът на Консула ще се върне с него, разбира се, – но с мама Решихме да използваме Лабиринта, ако бъде блокирана Долината на Гробниците на времето. И се надявахме корабът на Консула да е тук, за да ме отведе от планетата.

– Разкажи ми за твоето време – казах аз.

– Ще го направя – поклати глава Енея, – но не сега. Ти знаеш за моята епоха. За теб тя е история и легенда. Но аз не знам нищо за твоето време – освен от сънищата си, – затова ми разкажи за настоящето.

Колко е широко? Колко е дълбоко? Колко от него е мое?

Не разбрах алюзията на последния въпрос, но започнах да ѝ разказвам за Мира – за огромната катедрала в Свети Йосиф и за...

– Свети Йосиф ли? – попита тя. – Къде е това?

– Ти си го наричала Кийтс – отвърнах аз. – Столицата. Казвали са му също Джактаун.

– Аха – рече Енея. – Сменили са езическото име. Е, баща ми не би имал нищо против.

За втори път споменавах за баща си – смятах, че говори за киборга на Кийтс, – но не я попитах нищо.

– Да – продължих аз, – имената на много от старите градове и местности са били променени, когато преди два века Хиперион се присъединил към Мира. Приказваше се за прекръстване и на самата планета, но военните издадоха заповед да... – Продължих известно време така, като ѝ излагах подробности за техниката, културата, езика и управлението. Описах ѝ онова, което бях чувал, чел и виждал от живота на по-развитите планети в Мира, включително за прелестите на Пацем.

– Леле – каза тя, когато замълчах, – нещата наистина са се променили адски много. Изглежда, техниката е малко... май все още не е стигнала до равнището от дните на Хегемонията.

– Ами отчасти за това е виновен Мирът – отвърнах аз. – Църквата забранява мислещите машини – истинските ИИ – и акцентира върху човека и духовното усъвършенстване, а не върху технологичното развитие.

Енея кимна.

– Естествено, но за два и половина века е логично да стигнат до равнището на Мрежата на световете. Искам да кажа, че това ми прилича на Тъмните векове или нещо подобно.

Усмихнах се, когато осъзнах, че приемам думите ѝ като обида – че се дразня от критиката към обществото на Мира, в което бях избрал да не участвам.

– Не е точно така – отвърнах аз. – Спомни си, че най-голямата промяна е осигуряването на действително безсмъртие. Поради тази причина ръстът на населението се регулира внимателно и стимулт за промяна на външните неща е по-слаб. Повечето преродени християни смятат, че животът им ще е дълъг – поне многовековен, а с известна доза късмет и хилядолетен – така че не бързат да променят нещата. Енея внимателно ме погледна.

– Значи кръстоидното възкресение наистина действа?

– О, да.

– Тогава защо не си... приел кръста? За трети път през последните дни ми се случваше да не мога да обясня. Свих рамене.

– От извратеност навярно. Голям инат съм. Освен това много хора като мен не го приемат, докато са млади – всички ние възнамеряваме да живеем вечно, нали? – и го правят едва когато възрастта им понапредне.

– Ти ще го направиш ли? – Тъмните ѝ очи ме пронизваха.

– Не знам – отвърнах. Още не ѝ бях разказал за „екзекуцията“ си и за последвалото възкресение при Мартин Силенъс. – Не знам.

А. Бетик пристъпи в кръга на холоямката.

– Струва ми се, бих могъл да отбележа, че сме заредили кораба с обилно количество сладолед. От няколко вида. Не желаете ли да го опитате?

Понечих да напомня на андроида, че на това пътуване не е прислужник, но преди да успее да се обади, Енея извика:

– Да! Шоколадов!

А. Бетик кимна, усмихна се и се обърна към мен.

– Господин ЕНДИМИОН?

Изтичаше един дълъг ден: пътуванията с Хокинговото килимче през лабиринта, прашните бури, касапницата – тя казваше, че това бил Шрайка! – и моето първо напускане на Хиперион. Какъв ден!

– Шоколадов – отвърнах аз. – Да. Шоколадов.

20.

Оцелелите членове от взвода на сержант Грегориъс са капрал Басин Кий и копиеносец Арануал Гаспа К. Т. Ретиг. Кий е дребен мъж, набит и бърз и като рефлекс, и като ум, докато Ретиг е висок – почти колкото гиганта Грегориъс, – но е толкова тънък, колкото е як сержантът. Ретиг е от Ламбъртовия пръстен и има традиционните белези, скелетна структура и независим характер, типични за всички обитатели на астероидите. Де Соя е научил, че Ретиг никога не е стъпвал на свят с големина на планета и истинска гравитация до навършването на двайсет и третата си стандартна година. Лечението с ДНК и сериозното военно обучение в Мира са го превърнали в силен войник, способен да се бие на която и да било планета. Сдържан едва ли не до немота, А. Г. К. Т. Ретиг знае да слуша, отлично може да изпълнява заповедите и – както е показала битката на Хиперион – да оцелява.

Капрал Кий е толкова приказлив, колкото е мълчалив Ретиг. През първото обсъждане въпросите и бележките на Кий показват проникателност и прозорливост въпреки замъгляващите ума ефекти на възкресението.

И четиримата са потресени от изживяването на смъртта. Де Соя се опитва да ги убеди, че с опита става по-лесно, но собственото му потресено тяло и ум внасят в тези уверения лъжливи нотки. Тук, без съветите, терапията и посрещането на капеланите по възкресението, всеки от войниците на Мира се справя с травмата със собствени сили. Съвещанията им през първия ден в космоса на Парвати често прекъсват, когато надделее умората или непреодолимата емоция. Единствено сержант

Грегориъс е външно спокоен.

На третия ден се срещат в малката каюткомпания на „Рафаил“, за да обмислят заключителния си ход.

– След два месеца и три седмици онзи кораб ще се прехвърли в системата на Парвати на по-малко от хиляда клика от нас – казва де Соя – и трябва да сме сигурни, че ще можем да го пресрещнем и да заловим момичето.

Никой от швейцарските гвардейци не е попитал защо е необходимо залавянето на момичето. Никой няма да обсъжда този въпрос, докато командирът им – де Соя – не го повдигне пръв. Ако е нужно, всеки от тях ще загине, за да изпълни загадъчната заповед.

– Ние не знаем кой друг е на борда на кораба, нали? – пита капрал Кий. Вече са обсъждали тези въпроси, но през първите няколко дни от новия им живот паметта им изневерява.

– Не – отвръща де Соя.

– Не знаем какво е въоръжението на кораба – продължава Кий, сякаш отмята точки от мисловен списък.

– Точно така.

– Не знаем дали Парвати е крайната му цел.

– Точно така.

– Възможно е – казва капрал Кий – да имат среща с друг кораб тук... или момичето да иска да се срещне с някого на планетата.

Де Соя кимва.

– „Рафаил“ няма сензорите на стария ми фотонен кораб, но ние засичаме всичко между Ойоргния облак и самата Парвати. Веднага ще разберем, ако преди момичето се прехвърли някой друг кораб.

– Прокудените? – пита сержант Грегориъс. Де Соя вдига ръце.

– Всичко това са само предположения. Мога да ви кажа, че детето се смята за заплаха за Мира, следователно е логично да допуснем, че прокудените – ако знаят за съществуването му – могат да поискат де го отвлечат. Готови сме за такава възможност.

Кий потърква гладката си буза.

– Все още не мога да повярвам, че ако поискаме, сме в състояние да прескочим до вкъщи само за един ден. Или да отидем за помощ. – За капрал Кий „вкъщи“ е Република Ямну на Денеб Драй. Вече са обсъждали защо е безполезно да искат помощ – най-близкият мирски боен кораб е „Свети Антоний“, който би трябвало да преследва отблизо кораба на момичето, ако е била изпълнена заповедта на де Соя.

– Свързах се с командира на мирския гарнизон на Парвати – казва де Соя. – Те имат само орбитална патрулна машина и два скални скачака. Заповядах му да разположи всичките си кораби в отбранителна позиция, да вдигне в готовност всички аванпостове на планетата и да чака по-нататъшни нареждания. Ако момичето мине покрай нас и се приземи, Мирът ще я открие.

– Каква планета е Парвати? – пита Грегориъс.

– Била е заселена от хиндуисти реформатори скоро след Хеджира – отвръща отец-капитанът, който е получил цялата информация от корабния компютър. – Пустинен свят. Кислородът не е достатъчен за живот – атмосферата се състои предимно от въглероден двуокис – и никога не е бил постиган достатъчен успех в тераформирането, така че или е

изменена околната среда, или хората. Населението никога не е било голямо – няколко Десетки милиона преди Падането. Сега е по-малко от половин милион и почти всички живеят в град Гандиджи.

– Християни ли са? – пита Кий. Де Соя предполага, че във въпроса се крие нещо повече от нехайно любопитство – Кий рядко задава случайни въпроси.

– Няколко хиляди в Гандиджи са се покръстили – отвръща де Соя. – Там е построена нова катедрала – „Свети Малахия“ – и повечето от преродените са видни бизнесмени, които поддържат присъединяването към Мира. Преди петдесетина стандартни години са уговорили планетарното правителство – някаква изборна олигархия – да покани тук мирски гарнизон. Близко са до Периферията и се плашат от прокудените.

– Просто се чудех дали гарнизонът може да разчита на населението да съобщи, ако се приземи корабът на момичето – казва Кий.

– Едва ли – казва де Соя. – Деветдесет и девет процента от площта на планетата е необитаема – никога не е била заселвана или пък отново се е покрила с пясъчни дюни и лишееви полета. Повечето хора са се струпали около големите бокситни мини до Гандиджи. Но орбиталните патрули ще я засекат.

– На какво разстояние ще бъдем от тях, капитане? – пита Кий.

– Шестстотин клика. Три минути по-късно ще можем да ги замерим с камък.

Кий се намръщва.

– Ами те с какво ще ни замерят?

– Неизвестно – отвръща де Соя. – Но „Рафаил“ е стабилен. Обзалагам се, че щитовете му са в състояние да устоят на всичко, което изстреля този неидентифициран кораб. Но ние няма да ги замеряме с нищо. Ще вземем кораба на абордаж.

Разглеждат чертежа на неизвестно откъде взелия се космически кораб – на „Свети Антоний“ са го заснели преди да се прехвърли – и се чудят какъв е.

– Частен кораб от епохата на Хегемонията – тихо казва де Соя. – Били са построени само трийсетина такива. Поне четиристотингодишен е, навярно даже повече.

Капрал Кий тихо подсвирва. Грегориъс потърква голямата си челюст. Дори Ретиг изглежда впечатлен зад безстрастната си маска.

– Не знаех, че изобщо има частни космически кораби – казва капралът. – Свръхсветлинни, искам да кажа. Въоръжени ли са?

– Не – отвръща де Соя. – Но този кораб съществува от векове,

за това можем да предположим, че е бил усъвършенстван. Но дори да има модерно, разработено от прокудените защитно въоръжение, „Рафаил“ ще се справи с него.

– Имам един въпрос – казва Кий. – Разбирам, че при никакви обстоятелства не бива да навреждаме на момичето, но това отнася ли се и за другите, които ни се изпречат?

Йезуитът въздъхва. Отдавна очаква този въпрос.

– Бих предпочел никой да не умира по време на тази мисия, капрал. Но ще действате според обстоятелствата.

– Ами ако между нас и момичето на борда има само един? – пита Ретиг. Другите трима поглежда мъжа от астероидите. – Но е Шрайка? – довършва той.

– Ако е Шрайка... – започва отец-капитан де Соя и млъква.

– Ако е Шрайкчето – отвръща сержант Грегориъс, – мисля, че можем да му поднесем няколко изненади. Следващият рунд може да не е толкова лесен за тоя бодлив кучи син, прощавайте за израза, отче.

– Като ваш свещеник – казва де Соя, – трябва да ви предупредя да не използвате ругатни. Като ваш командир ви заповядвам да измислите колкото можете повече изненади, за да убиете този бодлив кучи син.

21.

Забелязвали ли сте някога, че от което и да е пътуване – дори да е много дълго – именно първата седмица изпъква най-ясно в паметта ви? Навярно това се дължи на изострените от пътуването сетива, на въздействието им върху ориентацията или просто на факта, че дори очарованието от новите неща скоро отслабва, но от собствен опит знам, че първите дни на ново място или срещите с нови хора често налагат отпечатъка си върху цялото пътуване. Или в този случай, върху целия ми живот.

Прекарахме първия ден от великолепно си приключение в сън. Детето беше изтощено и – трябва да призная – аз също.

По негласно споразумение равнищата на библиотеката и холоямката станаха обща територия. Кухнята – А. Бетик я наричаше „камбуза“ – беше вградена в стената на равнището на холоямката и обикновено ядяхме на ниската маса в самата холоямка.

Книгите в библиотеката бяха древни, публикувани по времето на Хегемонията или още по-рано, и аз с изненада открих екземпляр от епичната поема на Мартин Силенъс – „Умиращата Земя“, – както и томове от десетина класически автори, които често бях препрочитал по време на дългите си дни и нощи в колибата в блатата.

През онзи първи ден А. Бетик се присъедини към мен в библиотеката и извади от лавицата малко зелено томче.

– Това може да е интересно – рече той. Заглавието гласеше: „Пътеводител на пътешественика в Мрежата на световите: със специални раздели за Главната магистрала и р. Тетида“.

– Може да е ужасно интересно – съгласих се аз и с треперещи пръсти разтворих книгата. Треперенето, струва ми се, се дължеше на факта, че отивахме там – наистина пътувахме към световите от някогашната Мрежа!

– Тези книги са двойно по-интересни като вещи – каза андроидът, – тъй като произхождат от епоха, когато цялата информация е била мигновено достъпна на всички.

Кимнах. Като дете, докато слушах разказите на Баба за старите дни, се бях опитвал да си представя свят, в който всеки има имплантанти и е в състояние да проникне в инфосферата винаги, когато поиска. Разбира се, дори тогава Хиперион не е имал инфосфера – и никога не е

представлявал част от Мрежата, – но за повечето от милиардите членове на Хегемонията животът трябва да е бил като безкрайна стимулация на визуална, слухова и печатна информация. Не е за чудене, че през старите дни повечето хора никога не са се учили да четат. Ограмотяването било една от първите цели на Църквата след повторното обединяване на междузвездното общество много след Падането.

Извадих десетина книги от лавиците и ги отнесах на масата, за да ги прегледам.

Енея също нахлу в библиотеката и веднага извади „Умиращата Земя“.

– В Джактаун нямаше екземпляри, а чичо Мартин не ми позволяваше да я чета, когато му ходех на гости – рече тя. – Казваше, че е единственото нещо, което бил написал – освен все още недовършените тогава „Santos“ – и което си струвало да се прочете.

– За какво се разказва? – попитах, без да вдигам очи от книгата, която прелиствах.

– За последните дни на Старата Земя – отвърна Енея.

– Всъщност за разглезеното детство на Мартин в голямото му семейно имение в Северноамериканския резерват.

– Какво според теб се е случило със Старата Земя? – попитах.

– Ами всички смятат, че по време на Голямата грешка от '08 г. я е погълнала черна дупка. Че е изчезнала. Унищожена.

– Повечето хора все още мислят така – казах. – Но в „Песните“ си старият поет настоява, че Техноцентърът е откраднал Старата Земя и я е пратил някъде...

– В Херакловия куп или в Магелановите облаци – каза момичето. – Майка ми открила това, когато заедно с баща ми разследвали убийството му.

– Имаш ли нещо против да поговорим за баща ти? Енея се поусмихна.

– Не, защо? Предполагам, че съм някакъв мелез, дете на лусусианка и клониран киборг, но това никога не ме е безпокояло.

– Не приличаш много на лусусианка – отбелязах аз. Обитателите на онази планета с толкова висока гравитация задължително бяха ниски и много силни и повечето имаха бяла кожа и тъмна коса. А момичето беше малко, но стройно и с ръст, обичаен за световите с 1 g, а в кестенявата ѝ коса имаше руси кичури. Единствено блестящите ѝ тъмни очи ми напомнях за описанието на Брон Ламия в „Песните“.

– Приличам на татко си – засмя се Енея. – Джон Кийтс е бил нисък,

рус и слаб.

– Ти каза, че си разговаряла с баща си...

– А пък ти знаеш, че Техноцентърът е убил тялото му преди да се родя. Но знаеш ли, че майка ми в продължение на месеци е носила личността му в Шрьоновата верига, имплантирана зад ухото й?

Кимнах. За това се разказваше в „Песните“.

Момичето сви рамене.

– Спомням си, че разговарях с него.

– Но ти не си била...

– Родена – довърши Енея. – Точно така. За какво би могла да разговаря личността на един поет с неродения зародиш? Но ние разговаряхме. Личността му все още бе свързана с Техноцентъра. Той ми показа... е, доста сложно е, Рол. Поварвай ми.

– Вярвам ти – отвърнах. – Знаеш ли, в „Песните“ се казва, че когато личността на баща ти напуснала Шрьоновата верига, тя се вселила за известно време в ИИ на кораба.

– Да – рече Енея и се усмихна. – Вчера, преди да си легна, си говорихме около час. Баща ми е бил тук, вярно е. Личността му съжителствала с интелекта на кораба, когато Консула потеглил, за да види какво е станало с Мрежата след Падането. Но сега го няма. Корабът не може да си спомни много за пребиваването му тук и не помни нищо за онова, което се е случило с него – дали си е тръгнал след смъртта на Консула, или нещо друго, – така че не знам дали все още съществува.

– Е – казах възможно по-дипломатично, – Техноцентъра вече го няма, така че не разбирам как би могла да съществува личността на един киборг.

– Кой казва, че Техноцентърът не съществува?

Признавам, смаях се.

– Последният акт на Мейна Гладстоун и на Хегемонията е било унищожаването на телепортаторните връзки, инфосферите, векторната линия и цялото измерение, в което е съществувал Техноцентърът – отвърнах. – Дори „Песните“ се съгласяват с този факт.

Детето продължаваше да се усмихва.

– А, те са взривили базираните в космоса телепортатори, да. И инфосферите също ги нямаше по мое време. Но кой казва, че Техноцентърът е загинал? Все едно да кажеш, че щом си разкъсал няколко паяжини, паякът трябва да е умрял.

– Значи мислиш, че Техноцентърът все още съществува? Че онези ИИ продължават да кроят заговор срещу нас?

– Не знам за заговора – отвърна Енея. – Но знам, че Техноцентърът съществува.

– Как?

Тя вдигна показалеца си.

– Първо, личността на киборга на баща ми е продължила да съществува след Падането, нали така? Основата за тази личност е бил ИИ от Техноцентъра. Това показва, че Техноцентърът все още е бил... някъде.

Замислих се над думите ѝ. Както вече споменах, за мен киборгите – подобно на андронидите – бяха като цяло митични същества. По същия начин спокойно можехме да обсъждаме физическите характеристики на джуджетата.

– Второ – продължи тя, като вдигна още един пръст, – аз съм се свързвала с Техноцентъра. Премигнах и попитах:

– Преди да се родиш ли?

– Да – отвърна Енея. – И когато живеехме с мама в Джактаун. И след смъртта на мама. И тази сутрин. Успях само да я зяпна.

– Гладна съм, Рол – каза тя от стълбището. – Искаш ли да слезем долу и да видим какво може да ни стъкми за обяд камбузът на този стар кораб?

Късно вечерта чух тихи звуци през отвора на палубата за сомния долу.

– Енея? – тихо попитах аз. – Енея?

Тя беше с гръб към мен. Бе придърпала одеялото върху раменете си, но можех да видя яката на старата риза на Консула, която използваше за нощница. Безшумно се приближих, коленичих до кушетката и прошепнах:

– Какво има, детенце?

– Нищо – изхлипа тя. – Мъчно ми е. Страх ме е. Всичко, което знам за бъдещето, адски ме плаши. Не знам как ще се промъкнем през ония типове от Мира, които ни чакат. Много ми е мъчно. Никога няма да мога да се върна и освен Мартин всички, които познавам, завинаги са изчезнали. И мама също...

Прегърнах я. Брон Ламия, майка ѝ, беше част от легенда – жена, живяла и умряла само преди две седмици. И в същия момент осъзнах истината: Онази, която учи, дъщерята на Брон Ламия, също бе дете – дете, което се кикоти, когато му е смешно, и което плаче нощем.

22.

Сержант Грегориъс и двамата му войници чакат до отворения абордажен люк на „Рафаил“ и наблюдават неидентифицирания космически кораб, току-що прехвърлил се от свръхсветлинна скорост.

Грегориъс дава сигнал и хората му се отблъскват в същия миг, в който тръгва и той. Игловите двигатели в реактивните раници на костюмите им изхвърлят малки сини пламъчета.

Проникват в кораба. Гравитация няма. Това изненадва сержанта – той е готов да падне върху палубата, но след секунди се адаптира и прави пълен кръг, за да се огледа.

Вижда възглавници за седене, древен видеоекран, лавици с истински книги...

Нагоре по централната шахта се носи човек.

– Стой! – вика Грегориъс по общите радиоканали и по високоговорителя на каската си. Фигурата – малко повече от силует – не спира. Държи нещо.

Грегориъс стреля. Плазменият заряд пробива десетсантиметрова дупка през човека. Кръв и вътрешности експлодират от премятащата се фигура. Предметът пада от ръката на убития и сержантът го поглежда. Това е книга.

– По дяволите – промърморва той. Убил е невъоръжен човек. Ще загуби точки.

– Вътре съм, на най-горното равнище, и няма никой – съобщава по радиото Ки. – Слизам долу.

– Машинно отделение – казва Ретиг. – Има един човек. Опита се да избяга и трябваше да го изгоря. Нито следа от детето. Качвам се.

– Трябва да е на средното или на равнището на херметичната камера – изръмжава в микрофона си сержантът.

Някой или нещо се носи нагоре към него.

Не е момичето. Огромен ръст, бодлива тел, прекалено много ръце и пламтящи червени очи. Той трябва да вземе решение за секунда или още по-малко: ако изстреля плазмените мълнии надолу по отворената шахта, може да уцели детето. Ако не стори нищо – острите нокти достигат до него още докато се колебае.

Грегориъс е прикачил жезъла на смъртта към плазмената си пушка преди да се прехвърли от куриерския кораб. Сега отскача настрани,

намира точния ъгъл и стреля.

Бодливата фигура прелита покрай него – четирите ръце са увиснали, червените очи гаснат. Грегориъс си мисли:

„Проклетото нещо не е неуязвимо.“

– Хванах я – вика Ретиг. – Криеше се в една от кабинките за сония. Край на операцията.

Грегориъс премигва и вижда другите двама да лежат до него. Кабели свързват костюмите им с тактическия видеоканал.

Тримата се срещат с де Соя в гардеробната кабинка, Биха могли да се видят също толкова спокойно и в стимулацията на тактическото пространство, но предпочитат за съвещанията си физическата реалност.

– Мина гладко – казва де Соя, когато заемат местата си около малката маса.

– Прекалено гладко – отвръща сержантът. – Не вярвам, че жезълът на смъртта ще убие Шрайка. И се изложих с онзи тип на навигационната палуба... Той просто държеше книга.

– Но постъпи правилно. По-добре да го ликвидираш, отколкото да се излагаш на опасност.

– Двама невъоръжени мъже? – пита капрал Кий. – Съмнявам се. Това е приблизително толкова нереалистично, колкото и дванайсетимата въоръжени от третия опит. Би трябвало да изиграем повече сблъсъци с прокудени... Поне със смъртоносност на равнище морски пехотинци.

– Не знам – промърморва Ретиг.

Те го поглеждат и чакат.

– Непрекъснато залавяме момичето, без да й се случи нещо – казва той.

– Прав си – казва де Соя. – За следващата симулация ще повиша равнището на опасността за детето.

Грегориъс поклаща глава.

– Капитане, предлагам да преустановим симулациите и да се върнем към физическите упражнения. Искам да кажа... – Той поглежда хронометъра на китката си. – Искам да кажа, че имаме само осем часа преди всичко това да се превърне в действителност.

– Да – обажда се капрал Кий. – Съгласен съм. Предпочитам да го направим в действителност.

Ретиг изсумтява в знак на съгласие.

23.

– И така – казах аз, – какъв е планът ти? Енея вдигна поглед от книгата си.

– Кой казва, че имам план?

– Остава по-малко от час, докато се прехвърлим в системата на Парвати. Преди седмица ми каза, че ни трябва план, в случай че ни чакат... и така, какъв е планът?

– Не съм сигурна, че имам план – въздъхна момичето. Бях се страхувал от това. Седмицата беше изтекла достатъчно приятно. Тримата много четяхме, разговаряхме и играехме – Енея бе отлична на шах, добра на Го¹³ и страхотна на покер – и дните бяха изминали без инциденти. Много пъти се бях опитвал да я притисна за плановете ѝ – къде възнамерява да отиде? защо е избрала Ренесанс Вектор? възнамерява ли да открие прокудените? – но макар ѝ любезни, отговорите ѝ винаги бяха мъгляви.

Все пак тя призна, че е пристигнала през Сфинкса в бъдещето си не само за да избяга от преследващите я войски на Мира, а и за да потърси собствената си съдба.

– Като месия ли? – заинтригуван попитах аз.

– Не – засмя се Енея, – като архитект. Изненадах се. В „Песните“ не ставаше дума, че Онази, която учи ще печели хляба си като архитект.

– Това искам да правя – настоя Енея. – В съня ми онзи, който може да ме научи, живее през тази епоха.

Затова дойдох тук.

– Онзи, който може да те научи? – повторих аз. –

Мислех си, че ти си Онази, която учи.

– Рол – възрази тя, – как е възможно да науча някого на нещо? Аз съм на дванайсет стандартни години и никога досега не съм напускала Хиперион... По дяволите, до тази седмица никога не бях напускала и Еквус. На

какво мога да уча?

Нямах какво да ѝ отговоря.

– Искам да стана архитект – рече тя, – и в съня ми архитектът, който може да ме обучи, е някъде там... – Тя посочи с пръсти към корпуса, но аз разбрах, че има предвид старата хегемонийска Мрежа, накъдето се

13. Японска игра с черни и бели камъчета, които се местят по дъска. – Б.пр.

бяхме насочили.

– Кой е той? – попитах аз. – Или тя?

– Той – отвърна Енея. – И не знам името му.

– На коя планета е?

– Не знам.

– Сигурна ли си, че си избрала правилния век? – Опитах се да сподавя раздражението в гласа си.

– Да. Всъщност не. – През дните, които прекарвах с нея тази седмица, Енея рядко се бе държала сприхаво, но сега гласът ѝ изглеждаше опасно близо до избухване.

– И просто си сънувала този човек?

– Не „просто“ – каза тя. – Сънищата ми са важни за мен. Те са нещо повече от сънища... – Гласът ѝ секна. – Ще разбереш.

Опитах се да не въздъхна гласно.

– Какво ще се случи, след като станеш архитект? Тя започна да хапне ноктите си. Лош навик, от който възнамерявах да я отуча.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че старият поет очаква от теб големи неща... Да си месия е само началото, нали така?

– Рол – отвърна тя и се изправи, – не се обиждай, но защо не вървиш на майната си и не ме оставиш на мира?

По-късно ми се извини за грубостта си, но докато седяхме на масата час преди прехвърлянето в странната звездна система, аз бях любопитен дали въпросът ми за плана ѝ няма да предизвика същата реакция.

Не предизвика. Тя понечи да задъвче нокътя си, усети се и отвърна:

– Добре, прав си, трябва ни план. – Погледна А. Бетик и го попита: – Имаш ли нещо предвид? Андронидът поклати глава.

– С господаря Силенъс многократно обсъждахме въпроса, госпожице Енея, но изводът ни беше, че ако Мирът някак си първи пристигне на местоназначението, всичко ще бъде загубено. Но изглежда невероятно, тъй като преследващият ни фотонен кораб не може да се движи по-бързо от нас през Хокинговото пространство.

– Не знам – казах аз. – Някои от ловците, които водих през последните години, разправяха, че Мирът... или Църквата... разполагат със свръхскоростни кораби.

А. Бетик кимна.

– Чухме подобни слухове, господин ЕНДИМИОН, но логиката предполага, че ако Мирът е разработил такива машини – постижение, което между другото, не се удаде на Хегемонията – е безсмислено да не

са снабдили бойните и търговските си кораби с такъв двигател...

– Всъщност няма значение как са стигнали първи там – рече Енея. – Сънувах, че ще ни чакат. Обмислях различни планове, но...

– Ами Шрайка? – попитах аз.

– Какво Шрайка – сви устни тя.

– Е, той ни осигури много удобен *deus ex machina* на Хиперион, та просто си помислих, че ако той може...

– По дяволите, Роб! – извика момичето. – Не съм го молила да убива онези хора на Хиперион!

– Съжалявам – искрено казах аз. – Не исках да се държа непочтително към... нещото. Просто си мислех, че ако някой отново се опита да ни спре, може би...

– Не – прекъсна ме Енея. – Сънувах, че някой се опитва да ни попречи да стигнем на Ренесанс Вектор. Но не съм сънувала, че Шрайка ни помага. Трябва да измислим свой собствен план.

– Това част от план ли е? – попитах аз.

Енея иронично се усмихна. С усмивката, която по-късно щях да наричам палава.

– Прекалено примитивно е, за да е план – отвърна тя, – и ако предположенията ми за това защо Мирът иска да ме залови се окажат грешни... е, няма да стане. – Палавата усмивка придоби кисела нотка. – Така или иначе, навярно няма да стане.

Погледнах към китката си и казах:

– Имаме четирийсет и пет минути до прехвърлянето и до момента, в който ще разберем дали някой ни чака. Искаш ли да споделиш плана, който няма да стане?

Тя започна да разказва. Не говори дълго. Когато свърши, с андроида се спогледахме.

– Права си – казах ѝ аз, – не е кой знае какъв план и няма да стане.

Усмивката не слезе от устните ѝ. Тя хвана ръката ми и я обърна така, че да видя хронометъра.

– Имаме четирийсет и една минута – рече Енея. – Измисли подобър.

24.

„Рафаил“ е в последната част на въртене по елипсовидната си траектория и се носи в системата към слънцето на Парвати с 0.03 от скоростта на светлината. Архангелският куриерски/боен кораб е тромав – масивни двигателни отсеци, прикачени едно към друго комуникационни отделения, спирални ръкави, оръдейни платформи и редове от стърчащи антени; животоподдържащата сфера и прикачената към нея совалка на спускателния кораб са натикани сред целия хаос едва ли не като второстепенно допълнение, – но сега, когато се завърта 180 градуса и се отправя с кърмата напред към предполагаемата точка на прехвърляне на преследваната от него цел, той се превръща в сериозен боен кораб.

– Една минута до прехвърлянето – съобщава де Соя тактическия канал. Тримата войници до отворения херметичен люк за абордаж не трябва да му отговорят. Те също знаят, че дори след като се появи в реалното пространство, другият кораб ще е невидим за тях още две минути.

Пристегнат в ускорителната си кушетка и заобиколен от пултове за управление, поставил облечената си в бронирана ръкавица ръка върху омниконтролера, с включен тактически шунт, така че да представлява едно цяло с кораба, отец-капитан де Соя слуша дишането на тримата войници по командния канал, докато наблюдава и усеща приближаването на другия кораб.

И изведнъж той се появява.

И тримата швейцарски гвардейци изхвъркват от херметичната камера. Реактивните им раници бълват син пламък.

– Неутрализиране... – вика де Соя. Полетата на другия кораб отказват да се изключат в продължение на цяла вечност – но накрая изчезват. – Полета свалени! – съобщава де Соя, но войниците вече знаят това – те се премият във въздуха, намаляват скоростта си и падат върху корпуса на противника в предварително определените си точки на проникване: Кий близо до носа, Грегориъс там, където е било навигационното равнище на старите кораби, Ретиг над машинното отделение.

– Готов – докладва Кий.

– Готов – разнася се гласът на Ретиг от кърмовите перки на абсурдния кораб.

– Поставете експлозивите – заповядва Грегориъс и със замах

залепа своя върху корпуса. – От пет... пет... четири... три...

– Отец-капитан де Соя – казва момичешки глас.

– Спрете! – нарежда де Соя и войниците замръзват. Образът на момичето се появява по всички комуникационни канали. Тя седи до стар роял. Същото дете, което преди три месеца е видял при Сфинкса на Хиперион. И той пита: – Откъде знаеш името ми?

– Здравейте, отец-капитан де Соя – казва момичето. Гласът му не е припрян, детето почти или изобщо не изглежда притеснено. – Ако хората ви се опитат да влязат в кораба, ще изпусна от него въздуха и ще умра.

Де Соя премигва и отвърща:

– Самоубийството е смъртен грях. На екрана момичето сериозно кимва.

– Да, но аз не съм християнка. Освен това предпочитам да отида в ада, отколкото да дойда с вас.

– Капитане – разнася се гласът на Грегориъс по секретния теснолъчев канал, – ако тя отвори въздушната камера, мога да стигна до нея и да я скрия в трансферен чувал преди пълната декомпресия.

– Тя не принадлежи към кръста – казва де Соя, без да движи устните си, защото момичето го наблюдава. – Ако Умре, няма гаранция, че ще успеем да я възкресим.

– Вероятността корабният лазарет да я възстанови от обикновена декомпресия е голяма – отвърща Грегориъс. – Въздухът от нейното равнище ще се освободи за трийсет секунди. Мога да стигна до нея. Дайте заповед.

– Наистина ще го сторя – казва детето на екрана.

– Дете – обръща се де Соя към момичето, – не искаме да те нараним.

– Тогава си приберете войниците – отсича момичето. – Веднага!

Фредерико де Соя усеща как времето забавя хода си, докато той преценява възможностите си. Знае, че има по-малко от минута преди да му се наложи да изостане – из тактическите му връзки с кораба мигат алармени сигнали и датчици. Той не иска да подвежда хората си, но най-важният фактор е детето. Заповедта на де Соя е конкретна и категорична – „Докарайте детето живо“.

Цялата виртуална тактическа среда на йезуита започва да пулсира в червено – предупреждение, че корабът трябва да намали скоростта след една минута или ще се задейства автоматичната програма. Пултовете за управление му казват същото. Той включва микрофона и освен по

теснолъчевия, започва да предава по общите канали.

– Грегориъс, Ретиг, Кий... върнете се на „Рафаил“. Веднага!

Докато тримата се връщат, корабът на момичето ускорява и се готви за прехвърляне. Уредите на „Рафаил“ показват, че се насочва към Ренесанс Вектор.

„Защо Ренесанс Вектор? – мисли де Соя. – Той е твърдина на Мира... два милиарда християни, десетки хиляди войници, десетки бойни кораби на Мира. Защо там?“

– Навярно не знае какво има там – гласно размишлява той по интеркома. После минава в тактическото пространство и се вдига над равнината на еклиптиката, наблюдавайки как червената точица преминава към свръхсветлинна скорост и изчезва от слънчевата система. На петдесет минути от вектора на прехвърляне „Рафаил“ продължава да следва курса на другия кораб.

Той не пита за мнението им. Няма обсъждане дали ще прехвърли „Рафаил“ в системата на Ренесанс Вектор – курсът вече е установен и корабът ускорява към квантовия скок – и капитанът не ги пита отново дали са готови за повторна смърт. Този скок ще е също толкова фатален, колкото и предишният, разбира се, но ще ги отведе в окупиран от Мира космос пет месеца преди кораба на момичето. Единственият въпрос в ума на де Соя е дали да чака „Свети Антоний“ да пристигне в системата на Парвати, за да може да обясни положението на капитана.

Решава да не чака. Едва ли има значение – няколко часа повече или по-малко при петмесечна преднина, – но той няма търпение за това. Йезуитът заповядва на „Рафаил“ да приготви предавателна шамандура и записва нарежданията си за капитан Сати: незабавно прехвърляне до Ренесанс Вектор – десетдневно пътуване за фотонния кораб със същия петмесечен време-дълг, който ще плати и момичето – с готовност за сражение веднага след пристигане в системата на РВ.

Когато спуска шамандурата и предава по теснолъчевия канал заповед за прекъсване на всякакви операции до командването на Парвати, де Соя обръща ускорителната си кушетка към другите трима мъже и казва:

– Знаем колко сте разочаровани.

Сержант Грегориъс не отвърща нищо и тъмното му лице е безизразно като камък, но отец-капитан де Соя може да прочете посланието, което се крие в мълчанието му: „Само още трийсет секунди и щях да я хвана“.

Де Соя не обръща внимание. Командвал е мъже и жени повече от десет години – пращал е и по-храбри, по-верни от него подчинени на

смърт, без да допусне да го погълнат угризения или необходимост от обяснение – така че сега не отмества очи от погледа на гигантския войник.

– Мисля, че детето щеше да изпълни заплахата си – казва той. Интонацията му означава, че темата не е открита за дискусия или спор сега или по-късно. – Но сега вече въпросът е спорен. Знаем къде отива. Това може би е единственият сектор в космоса на Мира, в който никой – нито дори рояк на прокудените – не може да се промъкне или да се измъкне, без да бъде забелязан и спрял. Ще имаме пет месеца, за да се подготвим за пристигането на кораба и този път няма да действваме сами. – Де Соя млъква, за да си поеме дъх. – Вие тримата положихте всички сили и този провал не е по ваша вина. Ще се погрижа да се върнете в частта си веднага след пристигането в системата на Ренесанс Вектор.

Грегориъс дори не трябва да поглежда към двамата си подчинени, за да говори от тяхно име.

– Моля за извинение, но ако ни е позволено да изразим мнението си, сър, бихме предпочели да останем с вас и „Рафаил“, докато малката не попадне в мрежата и не бъде отведена на Пацем.

Де Соя се опитва да скрие изненадата си, но не успява

– Сър?

– Да, капрал Кий?

– Ще изслушате ли изповедите ни преди да умрем този път?

Де Соя се мъчи да запази изражението си неутрално.

– Да, капрал. Ще довърша проверката тук и след десет минути ще съм в гардеробната за изповед.

– Благодаря ви, сър – усмихнат казва Кий.

– Благодаря ви – казва Ретиг.

– Благодаря, отче – изтътва Грегориъс. Де Соя гледа как тримата скачат и започват да свалят бойните си брони. В този момент той интуитивно зърва бъдещето и усеща тежестта му върху раменете си. „Господи, дай ми сила да издържа! Твоята воля... в името на Христа те моля... Амин.“

Обръща тежката си кушетка към командните пултове и започва последната проверка преди прехвърлянето и смъртта.

25.

Веднъж, когато водех в блатата някакви ловци на патици, родени на Хиперион, попитах един от тях, пилот на въздушен кораб, който командваше седмичния дирижабъл от Еквус през Деветте опашки до Аквила, каква е работата му.

– Пилотирането на въздушен кораб ли? – рече той. – Както гласи древната поговорка, дълги часове на скука, нарушавани от минути на истинска паника.

Това пътуване беше нещо подобно. Признавам, че ми беше доста напрегнато, когато в системата на Парвати седях извън обсега на видеокамерата и гледах как детето заплашва капитана да убие себе си – и нас! – ако корабът на Мира не се оттегли. Бях прекарал десет месеца като крупие на Феликс, една от Деветте опашки, и бях наблюдавал много команджии; това единайсетгодишно момиче бе страхотен покерджия. Покъсно, когато я попитах дали е щяла да изпълни заканата си и да отвори последното херметично равнище, тя само се усмихна с онази палава усмивка и неясно махна с дясната си ръка, сякаш изтриваше дори самата мисъл от въздуха. През следващите месеци и години свикнах с този й жест.

– А откъде знаеше името на мирския капитан? – попитах аз.

Очаквах да чуя някакво откровение за силите на един протомесия, но Енея отвърна само:

– Чакаше при Сфинкса, когато преди седмица излязох оттам. Предполагам, че съм чула някой да го вика.

Съмнявах се в това. Ако отец-капитанът е бил при Сфинкса, стандартната процедура в армията на Мира изискваше да е в бойна броня и да се свързва по секретни канали. Но защо би ме лъгало детето?

„Защо търся логика или смисъл? – в този момент се запитах аз. – Досега всичко беше толкова невероятно.“

Когато след драматичното ни заминаване от системата на Парвати Енея слезе на долната палуба, за да вземе душ, корабът се опита да успокои А. Бетик и мен.

– Не се тревожете, господа. Не бих допуснал да загинете от декомпресията.

Размених поглед с андроида. Мисля, че и двамата се чудехме дали корабът е знаел какво би направил и дали детето е имало някаква

особена власт над него.

С напредването на времето от втората частна пътуването ни открих, че мисля за ситуацията и за собствената си реакция към нея. Основният проблем, както разбрах, беше пасивността ми – почти до степен на незаинтересованост – по време на цялото пътуване. Бях двайсет и седем годишен, бивш войник, гражданин на света – дори светът да бе само затънтеният Хиперион, – а тук бях оставил едно дете да се справи с действителната опасност, с която се бяхме сблъскали. Разбрах пасивността на А. Бетик по време на срещата с кораба на Мира; в края на краищата, биопрограмирането и вековният навик го караха да отстъпва пред човешките решения. Но защо аз се бях държал като пън? Мартин Силенъс ме бе спасил и ме беше пратил на тази безумна мисия, за да закрилям момичето, да бдя над живота му и да му помагам да стигне там, където трябваше. Единственото, което бях сторил досега, бе да летя на килимче и да се крия зад рояла, докато детето се справяше с проблема.

През първите няколко дни след излизането ни от системата на Парвати ние четиримата, включително и корабът, разговаряхме за онзи боен кораб на Мира. Ако Енея беше права, ако отец-капитан де Соя е бил на Хиперион по време на отварянето на гробницата, Мирът бе намерил начин да пресече напърякото Хокинговото пространство. Изводите от този факт бяха повече от отрезвяващи и ме плашеха до смърт.

Енея не изглеждаше много разтревожена. Дните минаваха и ние свикнахме с удобното, макар и малко клаустрофобично, бордово ежедневиe – след вечеря момичето свиреше на рояла, всички заедно се прехвърляхме в библиотеката, разглеждахме корабните холоси и навигационните регистри, за да открием някаква следа къде е отишъл Консула (имаше много следи, но до една съвсем определени), вечер играехме на карти (тя беше страшна покерджийка) и от време на време се упражнявахме. Молях кораба да установи съдържащото поле на 1.3 g само в шахтата на стълбището-и после в продължение на четирийсет и пет минути тичахме нагоре-надолу по шестте етажа. Не съм сигурен каква е била ползата за останалата част от тялото ми, но прасците, бедрата и глезените ми скоро изглеждаха така, сякаш принадлежаха на някой елефантоид от подобна на Юпитер планета.

Когато Енея разбра, че полето може да се разделя на малки участъци от кораба, за нея вече нямаше спиране. Започна да спи в балон от нулева гравитация на палубата за съмния. Откри, че масата в библиотеката може да се преобразува в маса за билиард, и настояваше да изиграваме поне по две игри на ден – всеки път при различна гравитация. Една

вечер, както четях на навигационното равнище, чух шум, слязох по стълбите до етажа на холоянката и открих, че корпусът е отворен и че гигантска сфера вода – навярно осем-десет метра в диаметър – се носи между него и външното съдържащо поле.

– Какво е това, по дяволите?

– Забавно е! – разнесе се глас от пулсиращия мехур местеща се вода. Над повърхността се показва глава с мокра коса, увиснала наопаки над мен. – Ела тук! – извика момичето. – Водата е топла.

Отдръпнах се, облегнах се на перилата на „балкона“ и се опитах да не мисля какво ще стане, ако локализираният балон на полето изчезне дори за секунда.

– Ела тук – повтори тя. – Хайде де!

– Нямам бански.

– Кой има бански? Не ти трябват!

Поколебах се само за миг преди да се измъкна от дрехите си. Останах не само по гачетата, но и по дългата риза, която често носех вместо пижама.

За секунда застанах на балкона, без да имам ни най-малка представа как да стигна до сферата на няколко метра над мен. После чух „Скачай, глупчо!“ някъде от горната част на балона и скочих.

На следващия ден посетих А. Бетик долу в стаята, която той наричаше „машинно отделение“. Мястото наистина донякъде напомняше за машинно отделение в мореходен кораб – топли тръби, неясни, но големи предмети с формата на динамо, стълби и метални платформи, – но А. Бетик ми обясни, че основното предназначение на помещението е да свързва корабните двигатели с генераторите на поле.

Разказа ми как десетилетия наред е помагал за обслужването и ремонтването на този кораб, как вече бил започнал да смята, че никога повече няма да полети.

– Винаги ли си възнамерявал да потеглиш с онзи, когото старият поет избере да тръгне с момичето? – попитах аз.

Андроидът живо ме погледна.

– През миналия век хранех тази идея, господин Ендимион. Но рядко я смятах за потенциална възможност. Благодаря ви, че я осъществихте.

Признателността му беше толкова искрена, че за миг се засрамах.

– По-добре недей да ми благодариш, докато не избягаме от Мира – отвърнах аз, за да променя темата. – Предполагам, че ще ни чакат в системата на Ренесанс Вектор.

– Струва ми се много вероятно. – Синьокожият мъж не изглеждаше особено загрижен от перспективата.

– Мислиш ли, че заканата на Енея да отвори кораба към космоса ще действа и втори път? – попитах аз. А. Бетик поклати глава.

– Те искат да заловят момичето живо, но няма да се подведат повторно от този блъф. Вдигнах вежди.

– Наистина ли смяташ, че е било блъф? Останах с впечатлението, че тя е готова да отвори равнището ни към вакуума.

– Не мисля така – отвърна А. Бетик. – Не познавам много добре тази млада дама, разбира се, но имах удоволствието да прекарам няколко дни с майка ѝ и другите поклонници по време на пътуването им през Хиперион. Госпожица Ламия беше жена, която обичаше живота и уважаваше живота на другите. Смятам, че госпожица Енея би изпълнила заканата си, ако бе сама, но не мисля, че е способна да нарани вас или мен.

Нямах какво да отговоря, затова се отклоних към други неща – кораба, целта на пътуването ни, колко странна трябва да е Мрежата на световите след цялото това време след Падането.

– Ако се приземим на Ренесанс Вектор – казах аз, – имаш ли намерение да ни оставиш?

– Да ви оставя ли? – за първи път прояви изненадата си А. Бетик. – Защо да ви оставям? Неубедително махнах с ръка.

– Ами... искам да кажа, винаги съм си мислил, че се стремиш към свободата си и че ще я намериш на първия цивилизован свят, на който пристигнем... – Замълчах преди съвсем да заприличам на идиот.

– Постигнах свободата си като ми бе позволено да дойда на това пътуване – тихо отвърна андроидът и се усмихна. – Пък и освен това, господин ЕНДИМИОН, едва ли бих могъл да се слея с населението, ако наистина исках да остана на Ренесанс Вектор.

Това ме наведе на тема, за която бях мислил.

– Би могъл да промениш цвета на кожата си – казах аз. – Автохирургът на кораба е в състояние да изпълни това... – Отново замълчах, забелязвайки в изражението му нещо неуловимо, което не успях да разбера.

– Както знаете – започна А. Бетик, – ние андроидите не сме програмирани като машини... дори нямаме базисни параметри и асимотиватори като първите ДНК-ИИ, които се превърнаха в интелектите на Техноцентъра... но някои задръжки са били... хм... дълбоко вградени в нас, когато са проектирали инстинктите ни. Една от тях, разбира се, е да се

подчиняваме на хората, независимо дали е разумно, и да не позволяваме да им се случи нещо. Казвали са ми, че този асимотиватор е по-стар от роботиката или биоинженерството. Но другият важен... инстинкт... е да не променяме цвета на кожата си.

– Искаш да кажеш, че не си в състояние да го сториш ли? – попитах аз. – Не би ли могъл да го направиш, ако животът ни зависи от това да промениш синята си кожа?

– О, да – отвърна А. Бетик, – аз съм създаване със свободна воля. Мога да го направя, особено ако е обусловено от асимотиватори с висш приоритет, като например това да предпазя вас с госпожица Енея, но решението ми ще ми причини... безпокойство. Силно безпокойство.

Кимнах, но всъщност не го разбрах. Разговаряхме за различни неща.

Същия ден прегледах оръжието. Имаше повече, отколкото си бях помислил след първия оглед, и някои от нещата бяха толкова архаични, че трябваше да питам кораба за предназначението им. Имаше космически костюми и облекло за опасни атмосферни условия, четири летящи велосипеда, хитро сгънати в складовите си ниши под шкафа с космическите костюми, устойчиви ръчни фенери, лагерно снаряжение, осмозни маски и акваланги с перки и харпуни, един електромагнитен гравитопояс, три кутии с инструменти, два добре попълнени медицински комплекта, шест чифта очила за нощно и ИЧ виждане, същия брой леки каски с комуникатори и видеокамери. Имаше и инфотерми, за които се наложи да попитам кораба: бях отраснал, без да използвам такива неща. Инфотермите варираха от тънка, напомняща на бижу сребърна лента, до масивни предмети с големината на малка книга. Всички те можеха да се използват като комуникатори, за съхранение на огромни количества данни, за достъп в местната инфосфера и – особено по-старите – за действително прикачване към планетарните векторни предавания посредством дистанционно управление, така че да може да се проникне в мегасферата.

Взех една от гривните. Тежеше по-малко и от грам. Безполезна вещ. От чуждопланетните ловци бях разбрал, че има само няколко планети с примитивна инфосфера – Ренесанс Вектор беше една от тях, струва ми се, – но векторните предавания не съществуваха вече почти три века. Векторните комуникации, от които била зависима Хегемонията, бяха млъкнали след Падането. Понечих да оставя инфотерма обратно в обточената му с кадифе кутия.

– Възможно е да ви бъде полезен, ако ме оставите за каквото и да

било период – каза корабът.

– Защо?

– Информация – отвърна корабът. – Бих се радвал да разговаря част от базисната си информация в един или повече от инфотермите.

Прехапах устни и се опитах да си представя какво би ми помогнало това да имам на китката си обърканата каша от информацията на кораба. После чух гласа на Баба от детството ми: „Винаги трябва да цениш информацията, Рол. Тя се нарежда веднага след обичта и честността в опита на човек да разбере вселената.“

– Добра идея – казах аз и щракнах тънката сребърна гривна на китката си. – Кога можеш да разговариш инфобанките?

– Току-що го направих – отвърна корабът.

Внимателно бях прегледал оръжейния шкаф преди да стигнем в системата на Парвати – там нямаше нищо което да забави швейцарски гвардеец дори само със секунда. Сега проучих съдържанието на шкафа с различна цел.

Странно е как старите неща наистина изглеждат стари. Космическите костюми, летящите велосипеди и ръчните фенери – почти всичко на борда на кораба – изглеждаха старомодни, отдавна излезли от употреба. Нямаше пластокостюми например и големината, моделът и цветът на всичко му придаваха по-скоро вид на холос от исторически справочник. Но оръжията бяха малко по-друг въпрос. Бяха стари, да, но много познати за окото и ръката ми.

Консулт очевидно е бил ловец. На стойката имаше пет-шест огнестрелни пушки: добре смазани и запазени. Можеш да взема която и да е от тях и да поема към блатата на лов за патици. Варираха от малки с калибър около 0.310 до огромни 28-калиброви двуцевки. Избрах една древна, но съвършено запазена 16-калиброва помпа с истински патрони и я оставих в коридора.

Пушките и енергометите бяха красиви. Консулт трябва да е бил колекционер, защото освен средства за убиване, тези екземпляри бяха творби на изкуството – със спирални орнаменти по прикладите, синя стомана, ръчно сглобени части, съвършен баланс. През изтеклите от двайсетия век хиляда и повече години, когато личното оръжие се е произвеждало масово така, че да е невероятно смъртоносно, евтино и грозно като метална пружина за врата, някои от нас – Консулт и аз бяхме сред тези малцина – се бяхме научили да ценим красивите ръчно направени или произведени в ограничен брой оръжия. На стойката тук имаше едрокалибрени ловни пушки, плазмени пушки, две сложно гравирани

лазерни пушки не много по-различни от онази, с която Хериг уби Изи, матовочерна шурмова пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, която навярно напомняше на онази, която преди три века полковник Федман Касад бе донесъл на Хиперион, огромен плазмомет, който Консултът трябва да беше използвал за стрелба по динозаври на някоя планета, и три пистолета. Нямаше жезли на смъртта. Зарадвах се, защото мразех тези проклети неща.

Извадих една от плазмените пушки, шурмовата пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и пистолетите за по-сериозен оглед.

Оръжието от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ беше грозно, изключение от принципа на колекцията на Консула, но разбрах защо бе полезно. Беше многоцелево – 18-мм плазмена пушка, пушка с променлив лъч кохерентна енергия, гранатохвъргачка, излъчвател на лъчи високоенергийни електрони, игломет, широколентов ослепител, самонасочващ се топлинен копиомет – по дяволите, една шурмова пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ можеше да прави всичко, освен да готви войнишката храна. (А на полето, настроен на ниска мощност, променливият лъч би могъл да служи и за това.)

Преди да влезем в системата на Парвати се бях забавлявал с идеята да посрещна с това оръжие някой от нахлуващите на абордаж швейцарски гвардейци, но съвременните бойни костюми щяха да отразят всичките му заряди и – за да съм честен – се страхувах, че то ще вбеси войниците на Мира.

Сега го разгледах по-внимателно; нещо с такава гъвкавост можеше да се окаже полезно, ако се наложеше да се отдалечим прекалено много от кораба и трябваше да го използвам срещу по-примитивен противник – да речем някой грубиян, реактивен изстребител или някой нещастен мърляч, снаряжен така, както бяхме в планетарната гвардия на Хиперион. Накрая се отказах да взимам пушката – беше адски тежка, ако човек не носеше стар екзозахранван боен костюм, нямаше иглометни амуниции, гранати и заряди за високоенергийните електронни лъчи, 18-мм пулсови патрони вече не се намираха, а за да използвам възможностите на енергомета, трябваше да съм близо до кораба или някакъв друг сериозен източник на енергия. Върнах шурмовата пушка на мястото ѝ и едва когато го сторих, осъзнах, че тя спокойно би могла да е личното оръжие на легендарния полковник Касад. Не се вписваше в характера на личната колекция на Консула, но той бе познавал Касад – навярно беше пазил оръжието от сантиментални подбуди. Попитах кораба, но той не си спомняше.

– Изненада, изненада – измърморих аз. Пистолетите бяха по-древни от шурмовата пушка, но много по-обещаващи. Всеки от тях представляваше колекционерска рядкост, но пълнителите им се зареждаха с патрони, които все още можеха да се купят – поне на Хиперион. Не бих се обзаложил за световите, които щяхме да посетим. Най-големият от тях бе 60-калибров напълно автоматичен „Щайнер-Гин“. Беше сериозно, но тежко оръжие: пълнителят тежеше почти колкото самия пистолет и бе предназначен да използва амуниции с изумителен размер. Върнах го обратно. Другите два бяха по-обещаващи: малък, лек, очевидно джобен иглен пистолет, който можеше да е прапрадядото на оръжието, с което Хериг се бе опитал да ме убие. Вървеше с неколкостотин блестящи малки иглови заряда – пълнителят се зареждаше с пет – и във всеки от тях имаше по няколко хиляди иглички. Добро оръжие за човек, който не е непременно добър стрелец.

Последният пистолет ме удиви. Беше в свой собствен смазан кожен кобур. Извадих оръжието с леко треперещи пръсти. Познавах го само от старите книги – 45-калибров полуавтоматичен пистолет с истински патрони от онези, които са в месингови гилзи, а не трябва да се вадят след приключване на стрелбата, релефна дръжка, метални мерници, синя стомана. Можеше да е на повече от хиляда години.

Имаше и пет кутии патрони, по неколкостотин в кутия. Помислих си, че и те трябва да са също толкова стари, но открих, че са произведени на Лусус преди около три века.

Според „Песните“ Брон Ламия не носеше ли древен пистолет 45-калибър? По-късно, когато попитах Енея детето каза, че никога не е виждало майка си с пистолет Отделих и двата пистолета и огнестрелната и плазмената ловни пушки.

– Ако се заскитаме из непознати земи – необитаеми непознати земи – трябва да сме въоръжени – казах на Енея и андроида. Предложих игления пистолет и на двама им, но те отказаха. Енея не искаше оръжие; андроидът отбеляза, че не би могъл да го използва срещу човешко същество и че се доверявал на мен, ако срещнем хищно животно.

Изсумтях, но оставих пушките и игления пистолет настрана и казах:

– Аз ще нося този.

– Отива ти – леко усмихната рече Енея.

Този път нямаше отчаяно обсъждане на плана в последния момент. Никой от нас не вярваше, че закана на Енея да се самоунищожи ще подейства отново, ако Мирът ни чака. Най-сериозната ни дискусия на

предстоящите събития се проведе два дни преди да се прехвърлим в системата на Ренесанс Вектор. Бяхме похапнали добре – А. Бетик приготви филе от речна манта с лек сос, а от корабната изба извадихме бутилка превъзходно вино от лозята в Клуона – и след като в продължение на един час слушахме изпълнението на Енея на рояла и на андроида на флейтата, която беше взел със себе си, разговорът се насочи към бъдещето.

– Кораб, какво можеш да ни кажеш за Ренесанс Вектор? – попита момичето.

Последва онази кратка пауза, която бях започнал да определям като смущение.

– Съжалявам, госпожице Енея, но се страхувам, че освен навигационната информация и картите за орбитално подхождане, които са остали с векове, не разполагам с данни за планетата.

– Бил съм там – рече А. Бетик. – Също преди векове, но ние наблюдавахме радио – и телевизионния трафик на Ренесанс Вектор.

– Чувал съм някои неща от ловците – обадих се аз. – Някои от най-богатите бяха от РВ. – Обърнах се към андроида. – Защо не започнеш ти?

Той кимна и скръсти ръце.

– Ренесанс Вектор е бил един от най-важните светове в Хегемонията. Изключително сходен със Земята по скалата на Солмев, той е бил заселен от първите семенни кораби и по време на Падането е бил напълно урбанизиран. Известен е с университетите си, медицинските си центрове – повечето Пулсенови процедури са били провеждани там за граждани на Мрежата, които са можели да си го позволят, с бароковата си архитектура – особено красива е била планинската му крепост Енейбъл – и промишленото си производство. Повечето от космическите кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са били произведени там. Всъщност този кораб също трябва да е построен там – в комплекса „Митсубиши-Хавчек“.

– Наистина ли? – разнесе се гласът на кораба. – И да съм го знаел, данните са загубени. Колко интересно.

– Столицата на Ренесанс Вектор е Да Винчи – продължи А. Бетик, – макар че цялата суша и голяма част от единственото голямо море са урбанизирани, така че между отделните градски центрове почти няма разлика.

– Това е гъсто населен свят от Мира – допълних аз. – Един от първите, присъединили се към него след Падането. Армията е огромна... и Ренесанс В., и Ренасанс М. имат орбитални и лунни гарнизони, както и

бази по целите планети.

– Какво е Ренесанс М.? – попита Енея.

– Ренесанс Минор – отвърна А. Бетик. – Втората планета на слънцето... Ренесанс В. е третата. Минор също е населен, но много по-малко. Той е предимно земеделски свят – голяма част от планетата е покрита с огромни автоматизирани ферми – и изхранва Вектор. И двата свята са извлекли изгода от Падането на телепортаторите: преди Мирът отново да установи редовна междузвездна търговия, системата на Ренесанс спокойно се самоиздържа. Ренесанс Вектор произвеждал стоки, а Ренесанс Минор осигурявал храна за петмилиардното население на другата планета.

– Колко е населението на Ренесанс В. сега? – попитах аз.

– Мисля, че е приблизително същото – пет милиарда души, плюс минус неколкостотин милиона – отвърна А. Бетик. – Както казах, Мирът пристигна рано и предложи и кръстоида, и контрола на раждаемостта, който върви заедно с него.

– Казваш, че си бил там – попитах го. – Как изглежда планетата?

– А – с разкаяна усмивка каза А. Бетик, – бях на космодрума на Ренесанс Вектор по-малко от трийсет и шест часа, на път от Аскуит в подготовка за колонизирането на новата земя на крал Уилям на Хиперион. Събудиха ни от криогенна сомния, но не ни позволиха да напуснем кораба. Личните ми спомени от планетата са съвсем малко.

– Повечето от тях преродени християни ли са? – попита Енея. Изглеждаше замислена и някак си затворена в себе си. Забелязах, че отново е започнала да гризе ноктите си.

– О, да – отвърна А. Бетик. – Почти всичките пет милиарда.

– И аз не се шегувах за сериозното военно присъствие – обадих се аз. – Войниците на Мира, които ни обучаваха в планетарната гвардия на Хиперион, бяха дислоцирани на Ренесанс В. Това е важен гарнизонен свят и транзитна спирка за цялата война срещу прокудените.

Енея кимна, но продължаваше да изглежда разсеяна. Реших да говоря направо.

– Защо отиваме там? – попитах аз. Тя вдигна поглед към мен. Тъмните ѝ очи бяха красиви, но в този момент далечни.

– Искам да видя река Тетида. Поклатих глава.

– Река Тетида е била телепортатор, ти знаеш. Не е съществувала извън Мрежата. Или по-точно, тя е съществувала като хиляди малки участъци от други реки.

– Знам – каза тя. – Но искам да видя река, която е била част от

Тетида по време на Мрежата. Майка ми ми разказа за нея. Как приличала на Главната магистрала, само че по-неоживена. Как човек можел да пътува с кораб от свят на свят в продължение на седмици и месеци.

Устоях на порива да се ядосам.

– Ти знаеш, че почти няма шанс да се промъкнем през отбраната им до Ренесанс Вектор. А дори да стигнем там, река Тетида я няма... точно онзи участък, който е бил част от нея. Защо за теб е толкова важно да я видиш?

Момичето понечи да свие рамене, после се съдържа.

– Спомняш ли си, когато ти казах, че има един архитект, при когото трябва да... искам да... да уча?

– Да – отвърнах аз. – Но не знаеш името му или на кой свят живее. Така че защо отиваш на Ренесанс Вектор в началото на търсенето си? Не бихме ли могли да започнем поне с Ренесанс Минор? Или просто да напуснем тази система и да отидем на някое по-свободно място, например на Армагаст?

– В сънищата ми – обясни тя – една от сградите на архитекта е близо до Тетида.

– Има стотици светове, през които е текла Тетида – казах аз, като се наведох по-близо към нея, за да може да види, че съм сериозен. – Не на всички ще бъдем заловени или убити от Мира. Налага ли се да започваме със системата на Ренесанс?

– Така мисля – тихо отвърна тя.

Въздъгнах. Мартин Силенъс не ми беше казал, че това пътуване ще е лесно или разумно – просто каза, че то ще ме направи Герой.

– Добре – отново казах аз и усетих умората в собствения си глас, – какъв е планът ни този път, детенце?

– Няма план – рече Енея. – Ако ни чакат, просто ще им кажа истината – че ще приземим кораба на Ренесанс Вектор. Мисля, че ще ни позволят.

И ако го направят? – настоях аз, като се опитах да си представя кораба, заобиколен от хиляди войници на Мира.

– Ще решим на място – рече момичето и ми се усмихна. – Искате ли сега да поиграем на билиард при една шеста g? Този път на пари?

Понечих да ѝ отговоря нещо, рязко, после смекчих гласа си и казах:

– Че ти нямаш никакви пари. Енея се ухили по-широко.

– Значи не мога да загубя, нали?

26.

По време на сто четиридесет и двата дни, през които отец-капитан де Соя чака момичето да пристигне в системата на Ренесанс, той го сънува всяка нощ. Вижда я ясно такава, каквато е била при първата им среща до Сфинкса – тънка като върба, с живи, но не и уплашени очи, въпреки пясъчната буря и заплашителните фигури пред нея, с леко повдигнати ръце, сякаш готови да скрият лицето ѝ или да се протегнат, за да го прегърнат. В сънищата му тя често е негова дъщеря и те се разхождат по оживените канални улици на Ренесанс Вектор, като разговарят за по-голямата сестра на де Соя Мария, пратена в медицинския център „Свети Юда“ в Да Винчи. В сънищата си той върви ръка за ръка с детето по познатите улици до огромния медицински комплекс и обяснява как възнамерява да спаси живота на сестра си този път, как няма да позволи Мария да умре като първия път.

Всъщност Фредерико де Соя е бил на шест стандартни години, когато заедно със семейството си е пристигнал на Ренесанс Вектор от провинциалната им родна планета Мадредедиос. Почти всеки на рядко население, покрит със скали и пустини свят, е бил католик, но не мирски прероден католик. Семейство де Соя е част от избягалото марияистко движение, напуснало Нуево Мадрид преди повече от век, когато планетата гласувала присъединяването си към Мира и предала всичките си християнски черкви под властта на Ватикана. Марияистите почитали Светата майка на Христос повече, отколкото позволявала ватиканската догма, така че младият Фредерико израснал на една периферна пустинна планета с нейната набожна колония от шейсет хиляди еретични католици, които, като форма на протест, отказвали да приемат кръстоида. Дванадесетгодишната Мария се разболяла от чуждопланетен ретровирус, който префучал като коса през животновъдния район на колонията. Повечето заболели от Червената смърт или умирали след трийсет и два часа, или се възстановявали, но болестта на Мария се проточила, някога красивите ѝ черти съвсем се скрили от ужасните тъмночервени белези. Семейството я отвело в болницата в Сиудад дел Мадре в брулените от вятъра южни райони на Ляно Естакадо, но марияистките лекари не могли да сторят нищо друго, освен да се молят. В Сиудад дел Мадре имало нова мисия на преродените християни, от която местните се дистанцирали, но която търпели, и тамошният свещеник – любезен мъж на

име отец Махер – помолил бащата на Фредерико да позволи на умиращото си дете да приеме кръстоида. Фредерико бил прекалено малък, за да си спомня подробностите от мъчителните спорове на родителите си, но помни как цялото семейство – майка му и баща му, двете му сестри и по-малкият му брат – било коленичило в марияистката черква, молейки се на Светата Майка за напътствие и застъпничество.

Всъщност другите животновъди от марияистката кооперация в Ляно Естакадо събрали парите, за да пратят цялото семейство в един от прочутите медицински центрове на Ренесанс Вектор. Докато брат му и другите му сестри останали при съседско семейство на животновъди, поради някаква причина шестгодишният Фредерико бил избран да придружи родителите си и умиращата си сестра в дългото пътуване. Това бил първият сблъсък на всички им със студения сън – по-опасен, но по-евтин от криогенната сомния – и по-късно де Соя си е спомнял студа в костите си, който сякаш продължил да го измъчва през седмиците им на Ренесанс Вектор.

Отначало лекарите на Мира в Да Винчи като че ли спрели разпространението на Червената смърт в организма на Мария, дори успели да премахнат някои от кървящите рани, но след три местни седмици ретровирусът отново надделял. От персонала на болницата помолители родителите на де Соя да нарушат марияистките си принципи и да позволят на умиращото си дете да приеме кръстоида преди да е станало прекалено късно. Когато навлязъл в юношеството, де Соя можел по-добре да си представи мъчителното решение на родителите си – краят на най-съкровената вяра на човек или смъртта на собственото му дете.

В съня, в който Енея е негова дъщеря и вървят по каналните улици към медицинския център, той ѝ разказва как Мария му е подарила най-ценната си вещ – мъничка порцеланова статуетка на еднорог – само часове преди да изпадне в кома. В съня си той върви, хванал дванайсетгодишното хиперионско момиче за ръка, и му разказва как неговият баща накрая се предал и помолил свещениците на Мира да отслужат тайнството на кръста за дъщеря му. Свещениците в болницата се съгласили, но настояли родителите му и Фредерико официално да преминат към вселенския католицизъм преди Мария да може да приеме кръстоида.

Де Соя обяснява на дъщеря си Енея как си спомня кратката церемония на кръщението в местната катедрала, където заедно с родителите си се отказал от почитането на Светата Майка и приел единствено господството на Иисус Христос, както и властта на Ватикана над религиозния им живот. Той си спомня как в една и съща вечер приел и първото

причастие, и кръстоида.

Отслужването на тайнството на кръста за Мария било насрочено за десет вечерта. Тя умряла внезапно в девет без петнадесет. Според каноните на Църквата и законите на Мира не трябвало да се съживява изкуствено, за да го приеме.

Вместо да побеснее или да се почувства измамен от новата си Църква, бащата на Фредерико приел трагедията като знак, че Господ – не Богът, на който се е молил от дете, нежният Син, вселил се в универсалните женски принципи на Светата майка, а по-жестокият Бог от Новия и Стария Завет, Богът на Вселенската Църква – е наказал него, семейството му и целия марияистки свят на Ляно Естакадо. След завръщането си в родината с тялото на детето си, облечено в бяло за погребението, старият де Соя се превърнал в безмилостен борец за мирската версия на католицизма. Условията били изключително подходящи, тъй като животновъдните общности били покосявани от Червената смърт. На седемгодишна възраст Фредерико бил пратен в мирското училище в Сиудад дел Мадре, а сестрите му – в женския манастир в северната част на Ляно. Докато баща му бил жив – всъщност преди Фредерико да замине за Нуево Мадрид с отец Махер, за да учи в семинарията „Свети Тома“ – всички оцелели марияисти на Мадредедиос приели мирския католицизъм. Ужасната смърт на Мария довела до новото раждане на планетата.

В сънищата си отец-капитан де Соя разказва малка част от това на детето, което върви с него по кошмарно познатите улици на Да Винчи. Момичето Енея като че ли знае всичко това.

В сънищата си, повтарящи се почти всяка нощ до пристигането на кораба на детето, де Соя му разказва как е открил тайната да излекува Червената смърт и да спаси сестра си. Първата сутрин, когато се събужда с разтуптяно сърце и със завивки, пропити от пот, той решава, че тайната на избавлението на Мария е кръстоидът, но сънят от следващата нощ го опровергава.

Изглежда, тайната е връщането на еднорога й. Единственото, което трябва да стори, обяснява той на дъщеря си Енея, е да намери болницата в лабиринта от улици и йезуитът знае, че връщането на статуетката, ще спаси сестра му. Но не може да открие болницата. Лабиринтът го побеждава.

Почти пет месеца по-късно, в навечерието на пристигането на кораба от системата на Парвати, във вариант на същия сън, де Соя открива медицинския център „Свети Юда“, където спи сестра му, но с растящ ужас разбира, че е загубил еднорога.

В този сън Енея говори за първи път. Тя изважда малката порцеланова статуетка от джоба на блузата си и казва:

– Виждаш ли, тя е била с нас през цялото време.

Реалността на месеците на де Соя в системата на Ренесанс е буквално и образно казано на светлинни години от преживяването на Парвати.

Без де Соя, Григориъс, Кий и Ретиг да знаят – те са отпуснати като трупове в сърцето на възкресителните ясли на „Рафаил“, – корабът е повикан час след прехвърлянето му в системата. Два разузнавателни тарана и един фотонен кораб на Мира се приближават след размяна на радиокодове и данни с компютъра на „архангела“. Решават да прехвърлят четирите тела в един от възкресителните центрове на Мира на Ренесанс В.

За разлика от самотното пробуждане в системата на Парвати, де Соя и швейцарските му гвардейци идват в съзнание със съответната церемония и внимание. Всъщност възкресението е трудно за отец-капитана и капрал Кий и двамата са върнати в яслите им за още три дни.

По-късно де Соя може само да гадае дали автоматичната система за възкресение на кораба е щяла да изпълни задачата си.

Така или иначе, четиримата се възстановяват след седмица в системата, всеки от тях със свой собствен капелан-съветник. Сержант Григориъс намира това за ненужно – той копнее да се върне към задълженията си; но де Соя и другите двама се радват на почивката след възстановяването от смъртта.

„Свети Антоний“ се прехвърля само часове след „Рафаил“ и накрая де Соя се събира с капитан Сати от фотонния кораб и капитан Лемприе от транспортера „Свети Томас Акира“, който се е върнал в базата си в системата на Ренесанс с повече от хиляда и осемстотин мъртъвци в хладилния склад и две хиляди и триста ранени в касапницата на Хиперион мъже и жени. Болниците и катедралите на Ренесанс В., както и орбиталните бази на Мира, незабавно започват операции и възкресявания.

Де Соя е до леглото ѝ, когато командир Барнс-Авне се връща към живота и съзнанието. Дребната червенокоса жена изглежда друга личност, смалена дотолкова, че сърцето на йезуита се свива от жалост, с обръсната глава, с червена и хлъзгава от прераждането кожа и облечена само в болничната нощница. Но агресивността и поведението ѝ не са се променили. Почти веднага тя пита:

– Какво се случи, по дяволите?

Де Соя ѝ разказва за касапницата на Шрайка и ѝ излага следващите събития.

Наличните му ресурси този път са внушителни. Освен с над двеста хилядите сухопътни войници, включително няколко хиляди елитни морски пехотинци от Мира и оцелелите бригади швейцарски гвардейци от Хиперион, де Соя разполага с огромни морски и космически сили. Дислоцирани в системата на Ренесанс и подчинени на командването му по силата на папския диск, са 27 фотонни кораба – 8 от клас „омега“, – както и 108 разузнавателни тарана, които се движат пред фотонните кораби, 6 кораба три-К с ескортен облак от 36 скоростни шурмови кораба, транспортният кораб „Свети Мало“ с повече от 200 изстребители „Скорпион“ тип космос/въздух и седемхиляден екипаж, старомодният крайцер „Гордостта на Бреша“ сега прекръстен на „Яков“, 2 транспортера за войници в допълнение към „Св: Томас Акира“, дори десетина разрушителя клас „благослов“, 58 отбранителни предни постове – всеки 3 от които способни да защитят цяла планета (или подвижна спецчаст) от атака – и повече от 100 по-малки кораба, включително вътрешносис-темни фрегати, носещи смъртосни оръдия за близък бой, миночистачи, вътрешносистемни куриери и автоматични кораби. И „Рафаил“.

Седем седмици преди пристигането на Енея пристига спецчаст „ВЛЪХВИ“ – „Мелхиор“, „Гаспар“ и старият кораб на отец-капитан де Соя „Балтазар“. Първото нещо, което майка капитан Стоун прави при влизането му в „Балтазар“, е да му подаде торбата му с лични вещи. Върху добре подредените му дрехи, внимателно завит в пяна, е подаръкът от сестра му – порцелановият еднорог.

Де Соя е откровен с капитан Хърн, майка капитан Буле и майка капитан Стоун – той очертава подготовките, които е направил, но им казва, че преди момичето почти сигурно ще пристигне нов командир. Два дни по-късно се оказва, че се лъже. Архангелският куриер се прехвърля в системата с двама души на борда: капитан Марджит Уу, адютант на адмирал Маръсин, и йезуита отец Браун, официален съветник на монсињор Лукас Оди, заместник-министър на външните работи на Ватикана и довереник на министъра на външните работи Саймън Аугустино, кардинал Лурдъсами.

Запечатаните заповеди на капитан Уу за де Соя пристигат с инструкцията да се отворят още преди възкресението ѝ. Той незабавно ги отваря. Заповедта е проста – трябва да. продължи мисията си да залови детето, няма да бъде отзован, а капитан Уу и отец Браун трябва само да наблюдават и да подчертават – ако изобщо се наложи – пълната власт на отец-капитан де Соя над всички служители на Мира при преследването на целта.

През изминалите седмици и месеци тази власт се приема неохотно – в системата на Ренесанс има трима адмирала от Мира и единайсет сухопътни командири, които не са свикнали да изпълняват нарежданията на един обикновен отец-капитан. Но трябва да се подчиняват на папския диск. Сега де Соя преглежда плановете си и се среща с командири и цивилни лидери от всякакви равнища, до кметовете на Да Винчи и Бенедето, Тосканели и Фиорванте, Ботичели и Мазачо.

През последните седмици, след като е подготвил всички плановете и разпределил силите, де Соя намира време за лични размисли и занимания. Останал сам, далеч дори от Грегориъс, Кий и Ретиг, назначени за негови лични телохранители, де Соя се разхожда по улиците на Да Винчи, посещава медицинския център „Свети Юда“ и си спомня сестра си Мария.

Де Соя е разбрал, че старият му наставник отец Махер служи от много години като свещеник в бенедектинския манастир „Възнесение“ в района на град Флоренция и отлита там, за да прекара един дълъг следобед в разговор със стареца. Отец Махер, сега в края на осемдесетте си години и „очакващ първия си нов живот во Христe“, е търпелив оптимист, какъвто го помни де Соя отпреди почти три десетилетия. Изглежда, Махер се е връщал на Мадредедиос по-скоро от отец-капитана.

– Ляно Естакадо е изоставен – казва старият свещеник. – Скотовъдните ферми са пусти. Сиудад дел Мадре има няколко десетки жители, но само изследователи от Мира – проучват дали планетата наистина си струва да се тераформира.

– Да – отвръща де Соя, – семейството ми емигрира обратно в Нуево Мадрид преди повече от двайсет стандартни години. Сестрите ми служат на Църквата – Лорета като монахиня на Невърмор, Мелинда като свещеник в Нуево Мадрид.

– Ами брат ти Естебан? – с топла усмивка пита отец Махер. Де Соя си поема дъх.

– Миналата година прокудените го убиха в космическа битка – отвръща той. – Корабът му беше изпарен. Не бяха открити никакви трупове.

Отец Махер премигва, сякаш са му ударили плесница.

– Не съм чувал.

– И не бихте могли – казва де Соя. – Беше далеч – извън старата Периферия. Все още не е официално съобщено дори на семейството ми. Знаем само, защото задълженията ми ме отведоха в района и срещнах един завръщаш се капитан, който ми разказа за случилото се.

Отец Махер поклаща плешивата си, осеяна с петна глава.

– Естебан е открил единственото възкресение, което обещава нашият Господ – тихо казва той със сълзи на очи. – Вечното възкресение в нашия Спасител Иисус Христос.

– Да – съгласява се де Соя и миг по-късно пита: – Все още ли пиете шотландско уиски, отче Махер?

Насълзените очи на стареца се вдигат, за да срещнат погледа му.

– Да, но само за медицински цели, отец-капитан де Соя. Тъмните вежди на йезуита леко се повдигат.

– Аз все още се възстановявам от последното си възкресение, отче Махер.

Възрастният свещеник сериозно кимва.

– А аз се подготвям за първото си, отец-капитан де Соя. Ще намеря прашната бутилка.

На следващата неделя де Соя отслужва меса в катедралата „Св. Йонан Божествени“, където преди много години е приел кръста. Присъстват повече от осемстотин вярващи, включително отец Махер и отец Браун, интелигентният и проникателен секретар на монсиньор Оди. Сержант Грегориъс, капрал Кий и копиеносец Ретиг също са тук и приемат причастието от ръката на де Соя.

Същата нощ де Соя отново сънува Енея.

– Как така си моя дъщеря? – пита той. – Винаги съм почитал обета за безбрачие. Детето се усмихва и го хваща за ръка.

Сто часа преди корабът на момичето да се прехвърли де Соя запovedва на флотата си да заеме позиция, а десет часа преди прехвърлянето свиква съвещание на всички командири. Такива заседания обикновено се провеждат по теснолъчевите канали, но де Соя е заповядал на мъжете и жените да се прехвърлят физически на транспортера

„Св. Мало“. Главната съвещателна зала на огромния кораб е достатъчно голяма, за да побере десетките офицери.

Де Соя започва с преглед на плановете, които упражняват вече от седмици или месеци. Ако детето отново заплаши със самоунищожение, три фотонни кораба – старата спецчаст на де Соя „ВЛЪХВИ“ – бързо ще се приближат, ще обвият кораба с полета от клас десет, ще зашеметят всички, които са на борда, и ще държат кораба в стаза-състояние, докато „Яков“ не го вземе на буксир с огромните си генератори на поле. Ако корабът се опита да напусне системата така, както е избягал от Парвати, разузнавателните тарани и скоростните изстребители ще го задържат, докато фотонните кораби не маневрират, за да го обезвредят.

27.

Не съм сигурен какво ни накара да се качим в спалнята на Консула на носа на кораба, за да наблюдаваме прехвърлянето в нормалното пространство. Голямото му легло – на което през последните няколко седмици спях аз – беше в центъра на стаята, но можеше да се сгъне като кушетка, което направих. Зад леглото имаше две непрозрачни кабинни – гардеробната и душът, – но когато корпусът ставаше прозрачен, те бяха просто черни блокове на фона на звездното поле, което ни заобикаляше отвсякъде.

Първото, което видяхме, бе Ренесанс Вектор, достатъчно близо, за да е синьо-бял диск, а не звездна точка, с две от трите му луни. Слънцето на Ренесанс блестеше вляво от осветената планета и луните. Виждаха се десетки звезди, което бе необичайно, тъй като блясъкът на слънцето обикновено затъмнява небето и се забелязват само по няколко от най-ярките звезди. Енея отбеляза това.

– Това не са звезди – поясни корабът. – В радиус от сто хиляди километра около нас има повече от петдесет кораба и още десетки на орбитални отбранителни позиции. Три от тези кораби – фотонни, според характеристиката на ядрените им опашки – са на двеста километра от нас и се приближават.

Нямаше нужда от последната информация – трите ядрени опашки като че ли бяха точно над главите ни и се приближаваха като запалени факли към лицата ни.

– Викат ни – каза корабът.

– Видеовръзка? – попита Енея.

– Само аудио. – Гласът на кораба звучеше по-напрегнато и делово от обикновено. Възможно ли бе ИИ да се чувстват напрегнати?

– Да ги чуем – каза момичето.

– ...до кораба, който току-що пристигна в системата на Ренесанс – казваше гласът. Беше познат. Бяхме го чули в системата на Парвати. Отец-капитан де Соя. – Внимание, до кораба, който току-що пристигна в системата на Ренесанс.

– От кой кораб говори? – попита А. Бетик, докато наблюдавахме как трите фотонни кораба се приближават към нас. Синьото му лице бе окъпано в синя светлина от плазмените опашки над главите ни.

– Неизвестно – отвърна корабът. – Това е тяснолъчево предаване и

не съм локализирал източника. Възможно е да идва от всеки от седемдесетте и девет кораба, които в момента следя.

Почувствах се така, сякаш би трябвало да направя някаква забележка, да кажа нещо интелигентно.

– Леле – казах. Енея хвърли поглед към мен и после върна очи към приближаващите се фотонни двигатели.

– Време до Ренесанс В.? – тихо попита тя.

– Четиринайсет минути при постоянно намаляване на скоростта – рече корабът. – Но след четири планетарни единици това няма да е законно.

– Продължавай така – каза Енея.

– Внимание, до кораба, който току-що пристигна в системата на Ренесанс – казваше гласът на де Соя. – Пригответе се да бъдете взети на бордаж. Всякаква съпротива ще доведе до поставянето ви в състояние на безсъзнание. Повтарям... внимание, до кораба, който току-що пристигна...

Енея отиде в ъгъла на стаята и протегна ръка, за да докосне невидимия корпус. От моята гледна точка изглеждаше така, сякаш сме застанали върху кръгъл връх на много висока планина, заобиколени от всички страни със звезди и сини кометни опашки, а Енея пази равновесие на ръба на пропастта.

– Кораб, моля те, дай ми широколентова аудиовръзка, така че да могат да ме чуват всички кораби на Мира.

Отец-капитан де Соя наблюдава действията едновременно в тактическата реалност и в реалния космос. В първата той е застанал над равнината на еклиптиката и вижда корабите си строени около намаляващата скоростта си цел като точки от светлина, разположени по спиците и бандажа на колело. Близо до главината му, толкова близо до кораба на момичето, че едва се различават от него, са „Мелхиор“, „Гаспар“ и „Балтазар“. По-нататък, но намаляващи скоростта в съвършен синхрон с четирите кораба до главината, се виждат повече от десетина други фотонни кораби под командването на капитан Сати от „Св. Антоний“. На десет хиляди клика зад тях се намират унищожителите клас „благослов“, три от корабите три-К и транспортерът „Св. Мало“, от чийто боен контролен център наблюдава събитията де Соя.

– Внимание, до кораба – казва отец-капитанът. – Сливане на полетата след трийсет секунди. – Де Соя разбира, че ужасно се тревожи за безопасността на детето. Ако ще става нещо лошо, то ще е в следващите няколко минути. Симулациите са отработили операцията, така че има

само шест процента вероятен риск за нараняване на детето... но шест процента е прекалено много за де Соя;

Той я е сънувал сто четиридесет и две ночи.

Изведнъж дразнещо забръмчава общият канал и по високоговорителите на Бойния контролен център се разнася гласът на момичето.

– Отец-капитан де Соя – казва тя. Визуална връзка няма. – Моля ви, не се опитвайте да слееете полетата или да взимате на абордаж този кораб. Всеки опит да го сторите ще доведе до огромни нещастия.

Де Соя поглежда към датчика. Петнайсет секунди до сливането на полетата. Минали са през всичко това... този път никакви закани за самоубийство не ще им попречат да вземат кораба на абордаж. По-малко от стотна от секундата след сливането на полетата и трите фотонни кораба от „ВЛЪХВИ“ ще залееят целта със зашеметителните лъчи.

– Помислете, отец-капитан – разнася се тихият глас на момичето. – Нашият кораб се контролира от ИИ от епохата на Хегемонията. Ако ни зашеметите...

– Спрете сливането на полетата! – изръмжава де Соя по-малко от две секунди преди това да стане автоматично. От „Мелхиор“, „Гаспар“ и „Балтазар“ премигват потвърдителни светлинни сигнали.

– Мислехте си, че е от силикон – продължава момичето, – но корабният ни ИИ център е изцяло органичен – процесорни банки от стария ДНК-тип – и ако ни зашеметите, той ще зашемети вас.

– По дяволите, по дяволите, по дяволите – чува де Соя. Първо решава, че го е прошепнал самият той, но се обръща и вижда, че капитан Уу проклина през зъби.

– ...така че, моля ви, не предизвиквайте тези нещастия – донася се краят на думите на Енея. – Само се опитваме да се приземим на Ренесанс Вектор.

Отец-капитан де Соя включва теснолъчевия канал към нейния кораб.

– Енея – нежно казва той, – нека се качим на борда и да те отведем на планетата.

– Предпочитам да кацна там сама – отвръща момичето. На де Соя му се струва, че може да долови в гласа ѝ весела нотка.

– Ренесанс Вектор е голям свят – продължава де Соя. Докато говори, той гледа тактическия екран. Намират се на десет минути от проникване в атмосферата. – Къде искаш да се приземиш? Цяла минута мълчание. После се чува гласът на Енея.

– Космодрумът „Леонардо“ в Да Винчи ме устройва.

– Този космодрум е затворен повече от двеста години – отвръща де Соя. – Толкова ли са стари банките памет на кораба ти?

Само мълчание по комуникационните канали.

– В западния квадрант на Да Винчи има космодрум на Търговския мир – продължава той. – Това устройва ли те?

– Да – казва Енея.

– Ще трябва да промениш посоката, да влезеш в орбита и да се приземиш под наблюдението на службата за контрол на космическия транспорт – съобщава отец-капитанът.

– Не! – отвръща момичето. – Корабът ми сам ще ни приземи. Край.

– По дяволите! – казва де Соя и превключва на канала на службата за контрол на транспорта от Търговския мир. – Чухте ли това, Контролна служба?

– Пращаме данните за кацане... незабавно – разнася се гласът на контрольора.

– Пригответе спускателната ми совалка – заповядва де Соя.

– Контролна служба на космодрума – съобщава мирският ръководител на транспорта. – Целта намалява ускорението по посочената от нас траектория. Прави го прекалено бързо, което е незаконно... но приемливо. Освободен е целият въздушен транспорт в радиус от хиляда километра. Време до приземяването... четири минути и трийсет и пет секунди.

– Космодрумът е блокиран – включва се в същата мрежа командир Барнс-Авне.

Де Соя знае, че на и около космодрума има няколко хиляди войници на Мира. Щом момичето кацне, никога няма да му позволят отново да излети. Той поглежда към видеоекрана: светлините на Да Винчи блещат от хоризонт до хоризонт. Корабът на момичето е със запалени навигационни светлини, които мигат в червено и зелено, Мощните прожектори за приземяване се включват и пронизват облаците отдолу.

– Следват траекторията – разнася се спокойният глас на контрольора. – Ускорението е номинално.

– Имаме видеовръзка! – вика по мрежата командирът на въздушния патрул, Клаус.

– Запазете дистанцията – заповядва по теснолъчевия канал де Соя. „Скорпионите“ могат да поразят целта от неколкостотин клика разстояние. Той не иска да се тълпят около спускащия се кораб.

– Разбрано.

– Следват траекторията, номинално спускане, три минути до

приземяването – съобщава на кораба на момичето контролърът. – Неидентифициран кораб, можете да се приземите.

Откъм Енея – мълчание.

Де Соя се включва в тактическото пространство. Сега корабът на момичето е червено въгленче почти на десет хиляди метра над космодрума на Мира. Спускателната совалка на отец-капитана и изстребителите са един клик по-високо и кръжат като разгневени насекоми. „Или като лешояди“ – мисли си той. На Ляно Естакадо бе имало лешояди, макар никой – да не знаеше защо са ги внесли колонистите от семенния кораб. Полетата, покрити с мрежа от атмосферни генератори – на всеки трийсет клика – бяха достатъчно сухи и ветровити, за да превърнат за часове всеки труп в мумия.

Де Соя разтърсва глава, за да проясни мислите си.

– Една минута до кацането – докладва контролърът.

– Неидентифициран кораб, приближавате нулева скорост за приземяване. Моля, намалете скоростта, за да продължите спускането по оперделената траектория. Неидентифициран кораб, моля, потвърдете...

– По дяволите – прошепва капитан Уу.

– Господа – казва пилот Карин Кук, – корабът преустанови спускането. Виси на около две хиляди метра над космодрума.

– Виждаме това, лейтенант – отвърща де Соя. Червените и зелените светлини на кораба премигват. Прожекторите за приземяване на задните перки са достатъчно ярки, за да осветят асфалта на космодрума на повече от два и половина километра под тях. Другите космически кораби Долу са тъмни; повечето са прибрани в хангарите или са изтеглени на второстепенни писти. Кръжащите отгоре въздухолети, включително собствената му спускателна совалка, са с изключени светлини. По общия теснолъчев канал отец-капитанът нарежда: – Всички кораби и самолети да пазят дистанцията и да не стрелят.

– Неидентифициран кораб – обажда се контролърът, – отклонявате се от траекторията. Моля, незабавно възстановете номиналната скорост на спускане. Неидентифициран кораб, излизате от контролираното въздушно пространство. Моля, незабавно възстановете спускането...

– Майка му стара – прошепва Барнс-Авне. Войниците ѝ чакат в концентрични кръгове около космодрума, но корабът на момичето вече не е над него – той се носи над центъра на Да Винчи. Прижекторите му за приземяване изгасват.

– Ядреният двигател на кораба не проявява признаци за задействане – обръща се към капитан Уу де Соя. – Забележете, че се движат само

със спомагателни двигатели.

Уу кимва, но очевидно не е доволна. Кораб с ядрен двигател, който лети над градски център, е като нож на гилотина над оголена шия.

– Въздушен патрул – вика де Соя, – Движа се на петстотин метра. Моля, приближете се към мен. – Той кимва на пилота, който спуска соваката надолу като граблива птица. На кушетките си в дъното Грегориъс и другите двама войници седят вцепенено в пълно бойно снаряжение.

– Какво се готви да прави тя, по дяволите? – прошепва командир Барнс-Авне. По тактическия си канал де Соя може да види, че е заповядала на стотина души да излетят с реактивните си раници и да последват кораба на Енея. За външните камери войниците са невидими.

Отец-капитанът си спомня малкия въздухолет или летяща раница, отвякла момичето от Долината на Гробниците на времето. Той включва каналите на сухопътния контрол и орбиталните предни постове.

– Сензори? Следите ли за малки обекти, които да излизат от кораба-цел?

– Да, сър... не се тревожете, нищо по-голямо от микроб няма да напусне кораба, без да го засечем.

Корабът на момичето се носи на беззвучните си електромагнитни репулсори над небостъргачите и промишлените зони на Да Винчи. Десетки хиляди наземни коли пъплят по лентите на издигнатите магистрали и фаровете им допълват играта на светлините на града.

„Какво ли съм забравил?“ – чуди се отец-капитан де Соя.

Признавам, че когато Енея помоли кораба да се обърне хоризонтално, за миг загубих самообладание.

Обзе ме силното усещане, че губя равновесие. И тримата стояхме в края на кръглата стая и гледахме надолу през прозрачния корпус, сякаш от ръба на скала. Сега залитнахме към светлините на хиляда метра под нас. С А. Бетик неволно направихме няколко крачки назад към центъра на помещението – дори размахвах ръце, за да запазя равновесие, – но Енея остана на мястото си и продължи да наблюдава как земята се обръща и се превръща в стена от градски сгради и светлини.

Едва не се свлякох върху кушетката, но успях да остана изправен и да потисна замайването, обзело ме, щом видях земята да се изправя като гигантска стена. Край нас се понесоха улици и правоъгълни решетки от градски квартали.

– Какво търсим сега? – попитах. На равни интервали корабът съобщаваше за присъствието на кръжащи самолети и сензори, които ни проучваха. Бяхме му наредили да изключи настоящите искания на

контрольора от космодрума.

Енея беше искала да види реката. Сега бяхме над нея – тъмна лента, която се виеше през градските светлини. Насочихме се на северозапад над нея. От време на време под нас минаваше кораб или развлекателна ладия – макар че от тази гледна точка светлините като че ли „пълзяха“ нагоре или надолу по „стената“ на града.

Вместо да ми отговори направо, Енея каза:

– Кораб, сигурен ли си, че това е било част от Тетида?

– Според картите ми – отвърна корабът. – Разбира се, паметта ми не...

– Там! – извика А. Бетик и посочи право напред към тъмната река.

Не открих нищо, но очевидно Енея беше видяла.

– Спусни ни по-ниско – нареди тя на кораба. – Бързо. Корабът се спусна надолу и напред.

– Насочи се към онази арка – каза Енея и посочи право нагоре по стената на града и тъмната река.

– Арка ли? – попитах аз. И изведнъж я видях – черна нишка, дъга от мрак на фона на градските светлини. А. Бетик погледна към момичето.

– Почти бях очаквал да я няма... да е съборена. Енея показва зъбите си в усмивка.

– Не могат да я съборят. Ще им трябват атомни експлозиви... и дори те могат да не подействат. Строена е от Техноцентъра.

Сега корабът се движеше напред на репулсори. Ясно можех да видя арката на телепортала като гигантски обръч над реката. Около древния артефакт беше израснал индустриален парк – складовите пространства бяха празни, с изключение на напукан бетон, бурени, ръждясала тел и изоставени машини. Порталът все още бе на километър от нас. Можех да видя през него светлините на града... не, сега като че ли леко искреше, сякаш над металната арка падаше водна завеса.

– Ще успеем! – казах. И едва бях произнесъл думите, когато корабът се разтърси от мощна експлозия и започнахме да падаме към реката.

– Старият телепортал! – вика де Соя. Той е видял арката минута преди това, но я е помислил за мост. Сега го осенява. – Насочили са се към телепортала, който някога е бил част от река Тетида! – Отец-капитанът се включва в тактическото пространство. Съвсем сигурно – корабът на момичето се носи към арката.

– Спокойно – казва командир Барнс-Авне. – Телепорталите не работят. Не са функционирали от Падането. Не може...

– Въздушен патрул! – вика де Соя. – Стреляйте срещу целта. Стреляйте, за да обезвредите двигателите и репулсорите. Веднага!

Енергийни лъчи прорязват нощта. Корабът на момичето като че ли залита във въздуха като ранен звяр и после пада в реката на неколкостотин метра от телепортала. Взрив от пара се надига в нощта.

Спускателната совалка завива покрай стълба от пара на височина от хиляда метра. Въздухът е пълен с кръжачи самолети и летящи войници. Комуникационните канали внезапно оживяват от възбуден брътвеж.

– Млъкнете! – заповядва де Соя по широколентовия канал. – Въздушен патрул, можеш ли да видиш кораба?

– Не – разнася се гласът на Клаус. – Прекалено много пара и останки от експлозията...

– Имало ли е експлозия? – пита йезуитът. После по теснолъчевия канал се обръща към отбранителните предни постове на хиляда клика над тях. – Радар? Сензори?

– Корабът-цел е долу – разнася се отговорът.

– Знам, идиот такъв – казва де Соя. – Можеш ли да го сканираш под повърхността на реката?

– Не – отвърща предният пост. – Прекалено е пълно във въздуха и на земята. Дълбочинният радар не прави разлика между...

– По дяволите! – възкликва отец-капитанът. – Майка капитан Стоун?

– Да – разнася се гласът на бившата му заместничка от фотонния й кораб в орбита.

– Стопи го – заповядва де Соя. – Портала. Реката под него. Стреляй цяла минута. Направи го на шлага. Почакай... стопи го след трийсет секунди. – Той превключва на въздушния тактически канал. – До всички самолети и войници в района... имате трийсет секунди преди целият участък да бъде обстрелян със СПБ. Разпръснете се!

За броени секунди районът опустява напълно. Десет метра широк и прекалено ярък, за да бъде гледан директно, СПБ съвършено точно уцелва древния телепортал. Бетон, стомана и феропласт се стопяват в езера и реки от лава от двата бряга на истинската река. Самата тя за миг се превръща в пара и праща ударна вълна и парен облак из града на километри във всички посоки. Гъбовиден облак се издига към стратосферата.

Капитан Уу, отец Браун и всички други са втрещени в отец-капитан де Соя. Той почти може да чуе мислите им: „момичето трябваше да

бъде заловено живо“.

Арката на телепортатора блести нажежено до бяло, но все още стои.

– Удивително – прошепва командир Барнс-Авне. Майка капитан Стоун се обажда по тактическия канал.

– Целта е улучена, но все още е там. Да стрелям ли отново?

– Не – отвръща де Соя и нарежда на Барнс-Авне: – Войниците да се приземят и незабавно да започнат претърсване на реката и съседните райони.

– Слушам – отвръща Барнс-Авне и включва командната мрежа. Погледът ѝ не се откъсва от лицето на де Соя.

28.

През дните, след като претърсват реката и не откриват нито космически кораб, нито трупове, а само съвсем малко останки от онова, което може да е бил корабът на момичето, отец-капитан де Соя наистина очаква военен съд и дори отлъчване. Архангелският куриер е пратен на Пацем да съобщи новините и след двацет часа, макар и с други куриери, се връща с решението: ще се свика комисия за разследване. Когато чува това, де Соя кимва и смята, че ще го върнатна Пацем за военен съд или нещо още по-лошо.

За негова изненада комисията за разследване се оглавява от симпатичния отец Браун като личен представител на министъра на външните работи Саймън Аугустино, кардинал Лурдъсами. Капитан Уу представлява адмирал Маръсин, командващ флотата на Мира. Останалите членове на комисията са двама от адмиралите, присъствали на провала, и командир Барнс-Авне. На де Соя е предложен съветник, но той отказва.

През петте дни на разследването отец-капитанът не е поставен под арест – дори не е под домашен арест, – но е ясно, че ще остане във военната база на Мира извън Да Винчи, докато не завърши процесът. Той се разхожда по пътеката край реката в границите на базата, гледа новините по местната телевизия и по каналите с пряк достъп и от време на време вдига очи към небето, като си представя, че може да предположи къде е орбиталната станция на „Рафаил“, останал без екипаж и потънал в тишина. Де Соя се надява, че следващият капитан на кораба ще му донесе повече слава.

Посещават го мнозина от приятелите му: Грегориъс, Кий и Ретиг формално все още са негови телохранители, макар вече да не носят оръжие и – като самия отец-капитан – да остават в базата на Мира под фактически арест. Майка капитан Буле, капитан Хърн и майка капитан Стоун наминават заедно, след като са дали показанията си и преди да се отправят към границата. Същата вечер де Соя наблюдава сините опашки на совалките им, които се издигат към нощното небе, и им завижда. Капитан Сати от „Св. Антоний“ е изпил чаша вино с йезуита преди да се върне на фотонния си кораб и да получи назначение в друга система. След свидетелските си показания наминава дори капитан Ламприе и именно колебливото съчувствие на плешивия мъж накрая го въбесява.

На петия ден де Соя се изправя пред комисията. Ситуацията е

странна – отец-капитанът все още има папския диск и следователно на теория не подлежи на обвинение, – но е ясно, че посредством кардинал Лурдъсами лично папа Юлий е пожелал тази комисия, и де Соя, свикнал на покорство и от военното си, и от йезуитското си обучение, смирено се подчинява. Той не очаква реабилитиране. Знае много добре, че монетата на капитанските прерогативи има две страни – почти богоподобна власт над всички и всичко на борда, балансирана от изискването да поеме цялата отговорност за всички повреди на кораба или провала на мисията.

Де Соя не е повредил кораба си – нито предишната си спецчаст, нито новия си кораб „Рафаил“ – но напълно съзнава, че неуспехът му е бил пълен. При огромните ресурси на Мира, които е имал на разположение и на Хиперион, и в системата на Ренесанс, той не е успял да залови едно дванайсетгодишно дете. Отец-капитанът не може да намери извинение за това и го заявява, когато идва ред да го изслушат.

– А защо наредихте да стрелят с енергийно копие по телепортала на Ренесанс Вектор? – пита отец-адмирал Куум след изказването на де Соя.

Йезуитът вдига ръка, после я отпуска.

– В този момент разбрах, че причината за пътуването на детето до тази планета е да стигне до портала – отвръща той. – Единствената ни надежда да го задържим беше да унищожим телепортаторната арка.

– Но не успяхте да я унищожите, нали? – пита отец Браун.

– Не – отговаря де Соя.

– Случвало ли ви се е някога – пита капитан Уу, – каквато и да е цел, обстрелвана цяла минута със СПБ, да не бъде унищожена?

Де Соя се замисля за миг.

– Има цели, като например орбиталните гори или астероидите на рояците на прокудените, които не могат да бъдат унищожени дори и след цяла минута обстрел с енергийни копия – отвръща той. – Но ще им бъдат нанесени тежки поражения.

– А телепорталът не беше повреден, нали? – настоява отец Браун.

– Доколкото ми е известно, не – казва де Соя. Капитан Уу се обръща към другите членове на комисията.

– Разполагаме с доброволно писмено показание под клетва от началника на планетарните инженери Рекстън Хамн, че сплавта на телепортала – макар и излъчвала топлина в продължение на повече от четирийсет и осем часа – не е била повредена от атаката.

Няколко минути членовете на комисията разговарят помежду си.

– Отец-капитан де Соя – започва адмирал Сера, когато разпитът се

възобновява, – съзнавахте ли, че опитът ви да унищожите портала може да унищожи и кораба на момичето?

– Да, адмирале.

– по този начин – продължава Сера, – да го убиете?

– Да, адмирале.

– А заповедта ви е била – конкретно – да отведете детето на Пацем... невредимо. Прав ли съм?

– Да, адмирале. Заповедта ми беше точно такава.

– Но не сте се подчинили? Де Соя си поема дъх.

– В този случай, адмирале, приех това за пресметнат риск. Инструкциите ми гласяха, че отвеждането на детето на Пацем във възможно най-кратък срок е от върховна важност. През онези няколко секунди, когато разбрах, че е възможно детето да мине през телепортала и да избяга, реших, че унищожаването на портала – а не на кораба на детето – е единствената ни надежда. За да съм честен, смятах, че или корабът вече е минал през портала, или че още не е стигнал до него. Всичко показваше, че корабът е бил уцелен и е паднал в реката. Не знаех дали е способен да мине през портала под вода – или, по същия начин, дали порталът може да телепортира обект под водата.

Капитан Уу скръства ръце.

– Известно ли ви е телепорталът да е проявил каквито и да е било признаци на активност след онази нощ?

– Не ми е известно, капитане.

– Известно ли ви е – продължава тя, – дали някой телепортал – на която и да било планета от бившата Мрежа или пък където и да било в космоса – е проявявал каквито и да било признаци на възобновена активност след Падането на телепорталите преди повече от двеста и седемдесет стандартни години?

– Доколкото ми е известно – отвръща де Соя, – не са проявявали активност. Отец Браун се навежда напред.

– Тогава навярно можете да кажете пред тази комисия защо сте си помислили, че момичето притежава способността да отвори един от тези портали и да се опита да избяга точно през него.

Този път де Соя наистина разперва ръце.

– Отче, аз... аз не знам. Предполагам, че съм изпитал силното чувство, че детето не иска да се остави да го заловят, а полетът ѝ над реката... не знам, отче. Използването на портала е единственото нещо, което ми се стори логично през онази нощ.

Капитан Уу поглежда към колегите си.

– Други въпроси? – И след последвалото мълчание казва: – Това е всичко, отец-капитан де Соя. Комисията ще вземе решение съобразно откритията си до утре сутринта.

Де Соя кимва и си тръгва.

Същата вечер, докато се разхожда по пътеката покрай реката в бащата, де Соя се опитва да си представи какво би направил, ако бъде изправен пред военен съд и му бъде отнет свещеническият сан, но не го хвърлят в затвора. Мисълта за свободата след такъв провал е по-болезнена, отколкото мисълта за затвора. Комисията не е споменала за отлъчване – нито за някакво наказание, – но де Соя ясно вижда осъждането си, връщането си на Пацем за по-сериозен съдебен процес и отлъчването си от Църквата. Само ужасен провал или ерес могат да предизвикат такова наказание, но де Соя вижда колко ужасно са се провалили усилията му.

На сутринта го викат в ниската сграда, където през цялата нощ е заседавала комисията. Той застава мирно пред дванайсетте мъже и жени, седнали зад ниската маса.

– Отец-капитан де Соя – започва капитан Уу, която говори от името на всички. – Настоящата комисия за разследване се събра, за да отговори на запитването на мирското командване и Ватикана за хода и резултата от неотдавнашните събития – конкретно за тази заповед и за неуспеха на командира да залови детето, известно под името Енея. След петдневно разследване и след стотици часове изслушвания на свидетелски показания и изложения, настоящата комисия стигна до заключението, че за изпълнението на тази мисия са били положени всички възможни усилия и е била направена необходимата подготовка. Фактът, че детето, известно под името Енея – или някой, или нещо, пътуващо с нея, – е било в състояние да избяга през телепортал, нефункционира почти три стандартни века, не е могъл да бъде предвиден от вас или от който и да било друг офицер, работещ с вас или под ваше командване. Фактът, че телепортаторите изобщо могат да работят отново, разбира се, е сериозен проблем, и последствията ще бъдат проучени на най-високо равнище. Що се отнася до вашата роля в това, с изключение на евентуалната ни загриженост, че сте изложили на опасност живота на детето, което сте натоварен да заловите, ние намираме действията ви за отговорни, правилни, съответстващи на приоритетите на мисията и законни. Настоящата комисия – макар и упълномощена само с разследването – препоръчва да възобновите мисията си с куриерския кораб от клас „архангел“, наречен „Рафаил“, да продължите да използвате папския диск и да

изискват онези материали или личен състав, които смятате за необходими, по време на тази мисия.

Все още застанал мирно, де Соя бързо премигва няколко пъти и пита:

– Означава ли това, че мога да задържа сержант Грегориъс и войниците му за лични телохранители?

Капитан Уу – чиято власт странно надвишава властта на адмиралите и планетарните сухопътни командири – се усмихва.

– Ако желаете, можете да назначите дори членовете на настоящата комисия за своя лична стража. Пълномощията на папския ви диск остават абсолютни.

Де Соя не се усмихва.

– Благодаря ви. Сержант Грегориъс и двамата му войници ще ми бъдат достатъчни. Тръгвам тази сутрин.

– Закъде тръгвате, Фредерико? – пита отец Браун. – Както знаете, въпреки изтощителните проучвания на записите, не открихме и следа къде може да е пратил онзи кораб телепорталът. Река Тетида е имала променливи връзки и очевидно всички данни за следващия свят по пътя са загубени за нас.

– Да, отче – казва де Соя, – но тази телепортаторна река е свързвала само около двеста планети. Корабът на момичето трябва да е на една от тях. Моят кораб може да стигне до всички – включително плюс времето за възкресение след прехвърлянето – за по-малко от две години. Ще започна незабавно.

При тези думи мъжете и жените до масата могат само да зяпнат. На човека пред тях му предстоят неколкостотин смърти и трудни възкресявания. Доколкото знаят, никой от началото на тайнството на възкресението не е бил подлаган на такъв цикъл от болка и прераждане.

Отец Браун се изправя и вдига ръка за благословия.

– *In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*¹⁴ – напевно произнася той. – Бог с теб, отец-капитан де Соя. Ще се молим за теб.

14. В името на Отца и Сина, и Духа Светаго (лат.). – Б.пр.

29.

Когато ни свалиха на неколкостотин метра от телепортала, бях сигурен, че този път сме загубени.

Трудно ми е да опиша усещанията, които последваха. Сега знам, че вътрешните полета се бяха преобразували в така нареченото „аварийно поле“ и през следващите няколко минути се чувствахме точно така, сякаш бяхме попаднали в гигантска каца с желе. В известен смисъл, така си и беше. Аварийното поле се разшири за една наносекунда и изпълни всеки квадратен милиметър от кораба, пое ни в себе си и ни направи напълно неподвижни, докато корабът падна в реката, отскочи от тинята на дъното, запали ядрения си двигател – който вдигна гигантски стълб от пара – и безпощадно заора напред през тиня, пара, вода и останки от стопените речни брегове, за да изпълни последната дадена му заповед – да мине през телепортала. Фактът, че го направихме три метра под кипящата повърхност на реката, не пречеше на портала да работи. Покъсно корабът ни каза, че докато кърмата му е минавала през арката, водата над и зад него изведнъж се превърнала в свръхнагрятата пара – сякаш някой от корабите на Мира или самолетите е стрелял с лазерно копие. По ирония на съдбата именно парата отклонила лъча в продължение на милисекундите, необходими на кораба, за да завърши преминаването си.

Междувременно, без да знам нито една от тези подробности, аз гледах. Очите ми бяха отворени – не можех да ги затворя поради съпротивителната сила на аварийното поле – и наблюдавах чрез външните видеомонитори в основата на леглото, както и през все още прозрачния връх на корпуса, как телепорталът премигна и се съживи сред пара и слънчеви лъчи, процеждащи се през повърхността на реката, докато изведнъж излязохме от парата и отново се блъснахме в скала и речно дъно, а после се ударихме в бряг под синьо небе и слънце.

После мониторите изгаснаха и корпусът стана тъмен. Няколко минути бяхме впримчени в този пещерен мрак

– носех се във въздуха или поне сякаш да се нося в него, ако не беше желатиновото аварийно поле, с широко разперени ръце, отворена в безмълвен вик уста и без да мога да мигам. Отначало ужасно се уплаших да не се задуша – аварийното поле бе в отворената ми уста, – но скоро разбрах, че в носа и гърлото ми влиза кислород. Оказа се, че аварийното поле действа почти като скъпите осмозни маски, използвани от

тежководолазите по времето на Хегемонията: въздухът се филтрираше през масата на полето, притисната до лицето и устата ми. Усещането не беше приятно – винаги бях мразил мисълта за задушаване, – но можех да потисна тревогата си. Повече ме притесняваше мракът и клаустрофобичното чувство, че съм хванат в гигантска лепкава паяжина. През онези дълги минути в тъмнината през ума ми мина, че корабът е залепнал в нея завинаги, обездвижен, неспособен да освободи аварийното поле, и че тримата ще умрем от глад в недостойните си пози, докато някой ден енергийните банки на кораба не се изтощят, аварийното поле не изчезне и побелелите ни скелети не паднат на пода.

После полето бавно се отдръпна. Лампите се включиха, премиатах и бяха заместени от червени аварийни светлини, докато ние внимателно бяхме спуснати върху онова, което допреди малко беше стена. Корпусът отново стана прозрачен, но през тинята и останките се процеждаше съвсем малко светлина.

Докато бях залепнал на място, не можех да видя А. Бетик и Енея – те бяха точно извън замръзналото ми подозрение, – но сега, когато полето ги спусна заедно с мен, ги видях. С удивление чух вика, който се изплъзна от устата ми, и разбрах, че е онзи вик, който остана в гърлото ми в момента на катастрофата.

За миг тримата просто останахме да седим върху заоблената стена на корпуса, като разтривахме и проверявахме ръцете, краката и главите си, за да се уверим, че не сме наранени. После Енея се обади от името на всички ни:

– Майка му стара – каза тя и се изправи. Краката ѝ трепереха.

– Кораб! – извика андроидът.

– Да, А. Бетик. – Гласът бе спокоен както винаги.

– Повреден ли си?

– Да, А. Бетик – отвърна корабът. – Току-що завърших пълната преценка на повредите. Реотаните на полето, репулсорите и системите за Хокингово прехвърляне са претърпели сериозни поражения, както и секторите в задната част на корпуса и две от четирите перки за кацане.

– Кораб – казах аз, с усилие се изправих и погледнах навън през прозрачния нос. През заоблената стена над нас проникваха слънчеви лъчи, но по-голямата част от повърхността на кораба беше мътна от тиня и пясък. Тъмната река покриваше две трети от корпуса и се плискаше в него. Сякаш бяхме заорали в пясъка на брега, но едва след като сме минали много метри по речното дъно. – Кораб – попитах отново, – работят ли сензорите ти?

– Само радарът и видеокамерите – отвърна той.

– Преследват ли ни? Минал ли е някой от корабите на Мира заедно с нас през телепортала?

– Не – отвърна корабът. – В обхвата на радара ми няма неорганични наземни или въздушни цели.

Енея се приближи до вертикалната стена, която по-рано бе покритият с килим под, и попита:

– Дори няма войници?

– Не – каза корабът.

– Още ли работи телепортаторът? – попита А. Бетик.

– Не – отвърна корабът. – Порталът престана да функционира осемнайсет наносекунди след като минахме през него.

Тогава малко се поотпуснах и погледнах към момичето, като се опитвах да се уверя само с поглед, че не е наранено. Освен безумно разчорлената коса и възбудата в очите ѝ, тя изглеждаше достатъчно нормално. Дори ми се усмихна.

– И как ще се измъкнем оттук, Рол? Вдигнах поглед и видях какво има предвид. Централното стълбище беше на около три метра над главите ни.

– Кораб? – казах аз. – Можеш ли да обърнеш вътрешните полета за достатъчно време, за да можем да излезем навън?

– Съжالياвам – отвърна корабът. – Полетата са повредени и известно време няма да бъдат поправени.

– Можеш ли да отвориш корпуса над нас? – попитах. Усещането за клаустрофобия започна да се връща.

– Страхувам се, че не – каза корабът. – В момента се захранвам на акумулатор. Главната херметична камера работи; Ако успеете да стигнете до нея, ще я отворя.

Трудна работа. Почти невъзможна.

– Гравитацията тук е различна – обади се Енея. – Усещаш ли?

Разбрах, че усещам. Във всичко имаше някаква лекота. Това беше друга планета с друга гравитация!

– Значи мислиш, че ще можем да полетим? – казах аз и посочих леглото, което висеше на стената над нас, и шахтата до него.

– Не – отвърна Енея, – но гравитацията тук изглежда малко по-слаба от тази на Хиперион. Вие двамата ми помогнете да се кача и аз ще ви пусна нещо, а после ще изпълзим до херметичната камера.

Точно така и постъпихме. Направихме столче с ръце и вдигнахме Енея до долния ръб на шахтата на стълбището, където тя се задържа,

издърпа одеялото от леглото, завърза го за парапета и пушна другия край долу. После, след като с А. Бетик се качихме при нея, тримата предпазливо тръгнахме по централния парапет, като се държахме за кръглите стълби отстрани и над нас, за да пазим равновесие, и постепенно минахме по дължината на осветения в червено кораб – през библиотеката, където книгите и възглавниците бяха паднали въпреки предпазните въжета по лавиците, през равнището на холоямката, където „Стейнуеят“ все още беше на мястото си, завинтен за пода, но личните ни вещи се бяха пръснали по дъното на кораба. Тук спрях-ме, за да взема раницата и оръжията. След като пристегнах пистолета на колана си се почувствах по-подготвен за следващите случайности.

После се измъкнахме навън и се огледахме.

Странен нов свят! Никога няма да мога да обясня вълнението, което ме обзе в този момент – въпреки катастрофата, въпреки трудностите, въпреки всичко – аз виждах нов свят! Въздействието му върху мен беше по-дълбоко, отколкото бях очаквал по време на цялото пътуване. Тази планета много приличаше на Хиперион: годен за дишане въздух, синьо небе, пухкави облаци над главите ни, реката зад нас – по-широка, отколкото на Ренесанс Вектор – и джунгла по двата ѝ бряга. Пред нас носът на кораба наистина се бе забил в речното дъно и се беше закотвил в един пясъчен нанос, а нататък отново започваше джунглата, надвиснала над всичко като дрипава зелена завеса.

Но колкото и познато да звучи, всичко това бе странно: миризмите във въздуха бяха чуждопланетни, гравитацията предизвикваше чудати усещания, слънчевата светлина беше малко прекалено ярка, „дърветата“ в джунглата не приличаха на нищо, което бях виждал, а във въздуха се носеха непознати бели птици.

Насочихме вниманието си към брега и джунглата. Пясъчната ивица беше тясна – само няколко метра до гората. Джунглата беше гъста и тъмна. На двайсет метра над главите ни голосеменните папрати шумоляха и се люлееха като антени на някакви огромни насекоми.

– Почакайте малко – казах аз и навлязох сред дърветата. Храсталакът под тях беше гъст, предимно от папрати, и в почвата имаше толкова много хумус, че приличаше на гъба. Джунглата миришеше на влага и гнилоч но със съвсем различен мирис от блатата и мочурищата на Хиперион. Лиани се спускаха на спирали от стволите и образуваха в мрака пред мен въжени мрежи. Разбрах, че е трябвало да прибавя към списъка на основната си екипировка и мачете.

Не бях навлязъл и на десет метра навътре, когато един висок храст

с тежки червени листа на метър от лицето ми внезапно избухна в движение и „листата“ отлетяха. Издаваха звуци, които много напомнях на големите плодови прилепи, донесени от семенните кораби на хиперионските ни предци.

– По дяволите – прошепнах аз и с труд си запробивах път обратно през усойния гъсталак.

Тримата седнахме върху един частично потънал дънер и погледнахме към космическия си кораб. Бедната машина приличаше на огромен кит от някакъв холос за дивия живот на Старата Земя.

– Чудя се дали изобщо отново ще полети – замислено казах аз, като разчупих блокче шоколад на парчета и подадох по едно на детето и си-ньокожия андроид.

– О, мисля, че ще полетя – разнесе се един глас от китката ми.

Признавам, че подскочих на десетина сантиметра над земята. Бях забравил за гривната инфотерм.

– Кораб? – казах аз, като вдигнах китката си и заговорих точно в нея по начина, по който в планетарната гвардия бях използвал джобна радиостанция.

– Не е нужно да правите това – отвърна гласът на кораба. – Мога да чувам всичко съвсем ясно, благодаря. Въпросът ви беше дали изобщо отново ще полетя? Отговорът е: почти сигурно. При пристигането ми в град Ендимион след завръщането ми на Хиперион ми се наложи да извърша и по-сложни поправки.

– Добре – отвърнах аз. – Радвам се, че можеш... хм... да се поправиш. Ще ти трябват ли някакви суровини? Резервни части?

– Не, благодаря ви, господин Ендимион – рече корабът. – Касае се предимно за възстановяване на вече съществуващи материали и поправка на някои повредени части. Ремонтът не би трябвало да отнеме много време.

– Какво означава „много време“? – попита Енея, довърши шоколада си и облиза пръсти.

– Шест стандартни месеца – отвърна корабът. – Освен ако не се сблъскам с непредвидени проблеми.

Спогледахме се, после пак вдигнах глава към джунглата. Слънцето вече изглеждаше по-ниско, а косите му лъчи осветяваха върховете на голосеменните и хвърляха тъмни сенки отдолу.

– Шест месеца? – попитах аз.

– Освен ако не се сблъскам с непредвидени проблеми – повтори корабът.

– Някакви идеи? – обърнах се към двамата си спътници.

Енея изплакна пръстите си в реката, наплиска лицето си и отметна назад влажната си коса.

– Ние сме на река Тетида – каза тя. – Просто ще тръгнем по течението, докато не открием следващия телепортал.

– Можеш ли да направиш онзи номер отново? – обадох се аз. Тя избърса водата от лицето си и попита:

– Какъв номер?

– Такъв... Да накараш да заработи машина, която не е действала от три века. Тъмните ѝ очи бяха сериозни.

– Не бях сигурна, че ще успея, Рол. – Тя погледна А. Бетик, който безстрастно ни наблюдаваше. – Честно.

– Какво щеше да стане, ако не беше успяла? – тихо попитах аз.

– Щяха да ни хванат – отвърна Енея. – Мисля, че вас щяха да ви пуснат. Щяха да ме отведат на Пацем. И нито вие, нито някой никога повече нямаше да чуе за мен.

Нещо в безстрастния, безизразен начин, по който го каза, ме накара да потръпна.

– Добре – казах аз. – Ти обаче успя. Но как го стори? Тя направи онзи жест с леко помръдване на ръката, който вече бе започнал да ми става познат, и отвърна:

– Не съм... сигурна. От сънищата си знаех, че порталът навярно ще ме пусне да мина...

– Ще те пусне да минеш ли?

– Да. Помислих си, че ще... ме познае... и така стана. Поставих длани върху коленете си и изпружих крака. Токовете на ботушите ми задълбаха в червения пясък.

– Говориш за телепортатора, сякаш е разумен, жив организъм – казах аз. Енея погледна към арката на половин клик зад нас.

– В известен смисъл е така – отвърна тя. – Трудно е да ти обясня.

– Но си сигурна, че войниците на Мира не могат да ни последват през него?

– О, да. Порталът няма да се активира за никой друг. Леко вдигнах вежди.

– Тогава как минахме... аз и А. Бетик... и корабът?

– Вие бяхте с мен – усмихна се Енея.

– Изправих се.

– Добре, ще поговорим за това по-късно. Първо, струва ми се, трябва да разработим план. Веднага ли ще отидем да поразузнаем наоколо,

или първо ще извадим нещата си от кораба?

Енея погледна към тъмната вода на реката.

– И тогава Робинзон Крузо се съблякъл гол, доплувал до кораба си, напълнил джобовете си с бисквити и се върнал на брега...

– Какво?

– Нищо – рече тя и се изправи. – Само една стара дохеджирска книга, която чичо Мартин често ми четеше. Обикновено казваше, че коректорите винаги са били некомпетентни тъпанари – дори преди хиляда и четиристотин години.

Погледнах към андроида.

– Разбираш ли я, А. Бетик?

Той ми отговори с лекото свиване на тънките си устни, което се бях научил да приемам като усмивка.

– Ролята ми не е да разбирам госпожица Енея, господин ЕНДИМИОН. Въздъгнах.

– Добре, да се върнем на въпроса... Ще поразузнаем ли преди мръкване, или ще извадим нещата от кораба?

– Гласувам да поразгледаме наоколо – отвърна Енея и погледна към все повече потъмняващата джунгла. – Но не през тази гора.

– Добре – съгласих се аз, извадих Хокинговото килимче и го развих върху пясъка. – Ще видим дали ще работи на тази планета. – Замълчах и приближих инфотерма до лицето си. – Между другото, коя е тази планета, кораб?

Последва секунда колебание, сякаш корабът беше зает със собствените си проблеми.

– Съжалявам, при това положение на банките ми памет не мога да я определя. Навигационните ми системи могат да ни кажат, разбира се, но трябва да виждам звездите. Мога да ви кажа, че в този район от планетата няма изкуствени или микровълнови предавания. Нито пък сателитни или други създадени от човек обекти в синхронна орбита.

– Къде се намираме, Енея? – попита момичето.

– Откъде да знам? – отвърна тя.

– Ти ни доведе тук – казах. Разбирах, че не се държа добре, но наистина бях нервен. Енея поклати глава.

– Аз само активирах телепортатора, Рол. Планът ми беше да се измъкнем от онези кораби. И толкоз.

– И да намериш своя архитект – допълних аз.

– Да – съгласи се Енея.

Погледнах към джунглата и реката.

– Не изглежда много обещаващо място, за да намериш тук архитект. Предполагам, че си права... просто ще трябва да продължим по течението до следващия свят. – Обвитата в лиани арка на телепортатора, през който бяхме преминали, привлече погледа ми. Сега видях защо бяхме задълбали в брега: тук реката завиваше надясно на около километър от портала. Корабът беше минал и просто бе продължил на право, точно през плитчините, и се беше забил в брега.

– Почакай – каза аз, – не можем ли просто да препрограмираме този портал и да го използваме до някъде другаде? Защо трябва да търсим друг?

– Порталите на река Тетида не са работили като милионите частни телепортатори – тихо каза А. Бетик. – Нито пък са били предназначени да функционират като порталите по Главната магистрала или като големите космически телепортатори. – Той бръкна в джоба си и извади малка книга. Видях заглавието: „Пътеводител на пътешественика в Мрежата на световите“. – Тетида е била предназначена най-вече за пътешествия и отдих. Разстоянието между порталите е вариало от няколко до стотици километри...

– Стотици километри! – възкликнах аз. Бях очаквал да открием следващия портал някъде около следващия завой на реката.

– Да – продължи А. Бетик. – Концепцията, както я разбирам аз, е била да предложи на пътешественика голямо разнообразие от светове, гледки и преживявания. Затова се активирали само порталите по течението и се препрограмирали случайно... тоест участъците от реката на различните планети постоянно са се сменяли като в тесте карти.

Поклатих глава.

– В „Песните“ на стария поет се казва, че след Падането реките са се разделили... че са пресъхнали като водни дупки в пустинята.

– Понякога чичо Мартин е пълен с глупости, Рол – каза Енея. – Изобщо не е видял какво е станало след Падането с Тетида... Бил е на Хиперион, спомняш ли си? Никога не се е върнал в Мрежата. Затова е объркал всичко.

Това не беше начинът да разговаряме за най-великото литературно произведение през последните триста години – или за легендарния поет, който го бе написал, – но тогава се разсмях и открих, че ми е трудно да спра. Когато най-после успях, Енея ме гледаше със странен поглед.

– Добре ли си, Рол?

– Да – отвърнах аз. – Просто ми е весело. – Обърнах се и направих жест с ръка, който обхващаше джунглата, реката, телепортала – дори

напомнящия на кит кораб. – Неизвестно защо просто ми е весело.

Енея кимна, сякаш ме разбираше отлично.

Обърнах се към андроида.

– Пише ли в книгата коя е тази планета? Джунгла, синьо небе... трябва да е около деветдесет и пет по скалата на Солмев. Сигурно това се среща сравнително рядко. Споменава ли се за такъв свят?

А. Бетик прегледа страниците.

– Не си спомням да се споменава за такава джунгла в разделите, които прочетох, господин ЕНДИМИОН. По-късно ще я прочета внимателно.

– Е, струва ми се, че трябва да поразгледаме наоколо – с очевидно нетърпение каза Енея.

– Но първо трябва да извадим от кораба някои важни неща – възразих аз. – Направих списък...

– Това може да отнеме часове – рече момичето. – Слънцето ще залезе преди да сме свършили.

– И все пак – готов да споря, настоях аз, – трябва да организираме тук...

– Ако мога да предложа последователност на действие

– меко ме прекъсна А. Бетик, – навярно с госпожица Енея бихте могли... хм... да поразузнаете, докато аз извадя необходимите вещи, за които споменахте. Освен ако не мислите за по-разумно да спим на кораба.

Всички погледнахме към бедния кораб. Реката се вихреше покрай него и точно над повърхността ѝ можех да видя огънатите и опушени остатъци, които по-рано бяха гордите задни перки. Обмислих въпроса да спим в онзи хаос под аварийното червено осветление или в пълния мрак на централните равнища и казах:

– Е, вътре ще е по-безопасно, но нека извадим нещата, които ще ни трябват за пътуването, и после ще решим.

Няколко минути обсъждахме това с андроида. Носех със себе си плазмената пушка и пистолета, но исках 16-калибровата пушка, която бях отделил, както и екипировката за лагеруване. Не бях сигурен как ще пътуваме нататък – килимчето навярно щеше да издържи трима ни, но не мислех, че ще може да носи и целия ни багаж, така че решихме да извадим три от четирите летящи велосипеда от нишите им под шкафа за космическите костюми. Там също имаше и гравитопояс, който можеше да ни бъде полезен, както и някои неща за лагеруване, като например подгрыващ куб, спални чували, дунапренови рогозки, лазерни

фенерчетата всеки от нас и каските със слушалки, които бях забелязал.

– А, и мачете, ако намериш – прибавих аз. С А. Бетик отидохме до края на тесния бряг, намерихме паднало дърво и го домъкнахме до кораба, за да можем да се качваме по заобления корпус.

– А, да, виж дали в онази каша няма някоя въжена стълба – казах аз. – И някакъв надуваем сал.

– Нещо друго? – иронично попита А. Бетик.

– Не... е, може би сауна, ако успееш да намериш. И добре зареден бар. А може би и дванайсетчленен оркестър да ни свири, докато се занимаваме с всичко това.

– Ще направя каквото мога, сър – отвърна андроидът и започна да се катери по дървото към върха на корпуса.

Почувствах се виновен, че оставям А. Бетик да мъкне всички тези тежки неща, но ми се стори разумно да разберем колко далеч е следващият телепортал, а нямах намерение да оставям момичето да лети само на разузнавателна мисия. Тя седна зад мен, аз натиснах активиращите шарки, килимчето се втвърди и се вдигна на няколко сантиметра над влажния пясък.

– Супер – каза Енея.

– Какво?

– Означава „страхотно“ – отвърна тя. – Чичо Мартин ми каза, че е детски жаргон от времето, когато бил хлапе на Старата Земя.

Въздъхнах и натиснах нишките за полет. Вдигнахме се по спирала и скоро бяхме над върховете на дърветата. Слънцето определено бе пониско в посоката, която бях приел за запад.

– Кораб? – казах аз към гривната инфотерм.

– Да? – Гласът на кораба винаги ме караше да се чувствам така, сякаш го прекъсвам по време на важна задача.

– С теб ли разговарям, или с инфобанката, която разговари?

– Докато сте в обхвата на комуникатора, господин Ендимион – отвърна той, – вие разговаряте с мен.

– Какъв е обхватът на комуникатора? – Престанахме да се издигаме на трийсет метра над реката. А. Бетик ни махаше от отворената херметична камера.

– Двайсет хиляди километра или заоблянето на планетата – отвърна корабът. – Кое от двете се падне първо. Както вече споменах, около тази планета не мога да установя присъствие на сателитни предавания.

Натиснах шарката за полет напред и се понесохме по реката към обраслата арка.

– Можеш ли да разговаряш с мен след преминаването ми през телепортал? – попитах аз.

– Активиран портал ли? – рече корабът. – Как бих могъл, господин Ендимион? Та вие ще сте на светлинни години разстояние.

Този кораб притежаваше способност да ме кара да се чувствам глупав провинциалист. Обикновено харесвах компанията му, но признавам, че няхах нищо против, когато го оставихме зад себе си.

Енея се облегна на гърба ми и заговори направо в ухото ми, така че да я чувам над свистенето на вятъра, докато увеличавахме скоростта си.

– Обикновено през старите портали са минавали фиброоптични нишки. Това е действало... макар и не при векторните предавания.

– Значи ако искаме да продължим да разговаряме с кораба, когато тръгнем по течението – казах през рамо, – бихме могли да прокараме телефонен кабел?

С зъглчето на окоето си видях, че момичето се усмихва. Глупавата шега обаче ме наведе на друга мисъл.

– Ако не можем да се върнем нагоре по реката през порталите – казах аз, – как ще намерим обратния път до кораба?

– Просто ще продължим да следваме реката, докато не се върнем обратно – надвика свистенето на вятъра тя.

Тетида е представлявала голям кръг. Обърнах се, така че да мога да я видя.

– Сериозно ли говориш, детенце? Тетида е свързвала – колко? – двеста свята.

– Поне двеста – поправи ме Енея. – За толкова знаем. Не я разбрах, но отново въздъхнах, докато намалявахме скоростта близо до портала.

– Ако всеки участък от реката е продължавал сто клика... това са двама хиляди километра пътуване само, за да се върнем тук.

Енея не каза нищо.

Накарах килимчето да увисне до портала и за първи път осъзнах колко огромни са били тези неща. Арката изглеждаше направена от метал с много детайли, отделения, назъбености – навярно дори загадъчни надписи, – но джунглата я беше покрила с лиани и лишеи цялата. Онова, което отначало бях взел за ръжда, се оказаха още от червените „прилепокрили листа“, увиснали на гроздове от най-големия гъсталак от лиани. Разгоних ги.

– Ами ако се активира? – попитах аз, когато увиснахме на метър-два от стената на портала.

– Опитай – каза момичето.

Накарах килимчето бавно да полети напред и почти спрях, когато предната му част стигна невидимата линия точно под арката.

Не стана нищо. Прелетяхме през портала, обърнахме се и минахме по обратния път откъм юг. Телепорталът беше просто украсен метален мост, издигащ се високо над реката.

– Мъртвъв е – отбелязах аз. – Мъртвъв като топките на дядо. – Това бе един от любимите изрази на Баба, използван само когато се предполагаше, че децата не могат да го чуят. Изведнъж осъзнах, че до мен има дете. – Извинявай – казах през рамо.

Енея беше отметнала глава и се заливаше от смях.

– Рол – каза тя, – спомни си, че често съм ходила на гости на чичо Мартин.

Прелетяхме обратно над кораба и магнахме на А. Бетик, който смъкваше багажа ни на брега. Той ни махна в отговор със синята си ръка.

– Да продължим ли нататък по реката, за да видим на какво разстояние е следващият портал? – предложих аз.

– Разбира се – отвърна Енея.

Летяхме по течението на реката. Почти не забелязвахме други пясъчни ивици или просеки в Джунглата: дърветата и лианите стигаха чак до брега. Безпокоеше ме фактът, че не знам в коя посока се движим, за това попитах:

– Кораб, можеш ли да определиш посоката ни?

– Да – разнесе се мигновеният отговор. – Но без да знам точно къде е магнитният север на планетата, действителната посока на движение ще е само груба преценка.

– Дай ми грубата преценка, моля те. – Леко завих, следвайки голяма завои на реката. Тя отново се бе разширила – трябваше да бъде около един километър. Течението изглеждаше бързо, но не особено коварно. Работата ми на кораба на Канс ме бе научила да откривам в реката въртопи, препятствия, пясъчни ивици и прочее. По тази река ми изглеждаше достатъчно лесно да се плава.

– Насочили сте се приблизително на изток-югоизток – съобщи инфотермът. – Скоростта ви е шейсет и осем километра в час. Сензорите показват, че отклоняващото поле на килимчето е осем процента. Височината е...

– Добре, добре – прекъснах го аз. – Изток-югоизток. Реката се протегна право напред и ние малко увеличихме скоростта. В лабиринтите на Хиперион се бях носил почти с триста клика в час, но не горях от

желание да летя тук толкова бързо, освен ако не се налагаше. Нишките за полет на това старо килимче имаха заряд за доста време, но нямаше нужда да се движим по-бързо от необходимото. Мислено си отбелязах да го презаредя от акумулаторите на кораба преди да тръгнем, дори да използвахме за пътуването летящите велосипеди.

– Виж – посочи наляво – Енея.

Далеч на север, осветено от вече видимо залязващото слънце, нещо подобно на връх на плато или много висока човешка постройка пронизваше покрива на джунглата.

– Можем ли да отидем да погледнем? – попита тя. Нямах такова намерение. Имаше цел, времето ни беше ограничено – слънцето вече залязваше – и имаше хиляди причини да не рискуваме с отклонения към странни артефакти.

– Естествено – отвърнах аз, като мислено се ритнах отзад за глупостта си, и насочих Хокинговото килимче на север.

Нещото бе много по-далеч, отколкото изглеждаше.

Увеличих скоростта до двеста клика в час и въпреки това ни трябваша цели десет минути, за да стигнем до него.

– Извинете ме, господин Ендимион – разнесе се гласът на кораба от китката ми, – но изглежда, се отклонявате от курса и сега се движите на север-североизток, приблизително на сто и три градуса от предишната ви посока.

– Изследваме някаква кула, хълм или нещо друго, което стърчи над джунглата почти право на север от нас – обясних аз. – Засичаш ли го на радара?

– Не – отвърна корабът и ми се стори, че отново долавям суха нотка в гласа му. – Позицията ми тук, забит в тинята, не е оптималната. Всичко под наклон от двайсет и осем градуса от хоризонта се губи в хаоса. Вие сте точно в ъгъла на засичането ми. Още двайсет километра на север и ще ви загубя.

– Няма нищо – казах аз. – Просто отиваме да го видим и веднага се връщаме по реката.

– Защо? – попита корабът. – Защо да проучвате нещо, което няма нищо общо с плановите ви да пътувате по течението?

Енея се наведе, вдигна китката ми и каза в гривната:

– Защото сме хора.

Корабът не отговори.

Нещото се издигаше на цели сто метра над върховете на дърветата. По-долните му равнина бяха заобиколени толкова плътно от

гигантските голосеменни, че кулата приличаше на очукана от времето скала, издигаща се от зелено море.

Изглеждаше едновременно и естествена, и направена от човешка ръка – или поне изменена от някакъв разум. Имаше диаметър около седемдесет метра и беше направена от червена скала, навярно някакъв вид пясъчник. Залязващото слънце – вече само на около десет градуса над хоризонта – къпеше скалата в тъмночервена светлина. Тук-там имаше отвори, които и Енея, и аз отначало взехме за естествени – от вятъра или водата, – но скоро разбрахме, че са изсечени. На източната страна имаше малки вдлъбнатини и мисълта за изкачването на тази огромна скала само по такива плитки дупки за пръстите на краката и ръцете накара коrema ми да се свие.

– Не можем ли да се приближим повече? – попита Енея.

Струва ми се, че не би трябвало – възразих аз. – Вече сме в обхвата на огнестрелно оръжие. Не искам да изкушавам някого с копие или лък и стрели.

– Лъкът би могъл да ни уцели и от това разстояние – отбеляза тя, но не настоя да се приближим.

За миг ми се стори, че зърнах отблясък от нещо, което се движи в един от овалните отвори, изсечен в червената скала, но секунда по-късно реших, че е било игра на привечерната светлина.

– Достатъчно ли видя? – попитах аз.

– Всъщност не – отвърна Енея. Държеше се за наменете ми.

– Трябва обаче да се връщаме. Имаме работа – казах аз и насочих килимчето на юг към реката, като отново увеличих скоростта. Върхариите на голосеменните дървета изглеждаха измамно плътни на четирийсет метра под нас, сякаш можехме да се приземим отгоре им, ако трябва. Изпълни ме остро напрежение, когато си помислих за последствията. „Но А. Бетик разполага с гравитопояса и велосипедите – помислих си аз. – Може да дойде и да ни вземе, ако трябва.“

Отново полетяхме над реката на около един клик югоизточно от мястото, където се бяхме отклонили, и можехме да виждаме на трийсетина клика до хоризонта. Никакъв телепортал.

– Накъде? – попитах аз.

– Хайде да продължим още малко.

Кимнах и завих наляво, като се държах над реката. Не бяхме забелязали следи от животни, освен случайните бели птици и червените растения-прилепи. Мислех си за вдлъбнатините по червения монолит. Кой или какво се бе изкачвало или се изкачваше по тях? Изведнъж Енея

ме дръпна за ръкава и посочи почти право надолу.

Нещо много голямо се движеше точно под повърхността на реката. Косата слънчева светлина Се отразяваше от водата и скриваше повечето от подробностите, но успях да различа кожата, нещо, което можеше да е бодлива опашка, и перки или пипала отстрани. Създанието трябва да беше поне десетина метра. То се гмурна и ние отлетяхме нататък, преди да успее да видя повече подробности.

– Беше нещо подобно на речна манта – извика над рамото ми Енея. Отново се движехме бързо и свистенето на вятъра покрай отклоняващото поле приглушаваше думите.

– По-голямо – отвърнах аз. Бях впрягал речни манти, но никога не бях виждал толкова дълги и широки. Изведнъж Хокинговото килимче ми се стори много крехко и нематериално.

Завихме на юг по нов завой на реката, забелязахме, че тя бързо се стеснява, и скоро бяхме посрещнати от рев и стена от издигащи се пръски.

Водопадът не беше прекалено грандиозен – падаше само десетина-петнайсет метра, – но се изливаше огромно количество вода, широката един клик река се притискаше между скали с широчина само стотина метра и гледката бе внушителна. Долу имаше още бързеи над паднали във водата скали, после голям вир и след това реката отново потичаше нашироко и сравнително спокойно. За миг глупаво се зачудих дали речното създание, което бяхме видели, се е приготвило за внезапното падане.

– Не мисля, че ще открием портал навреме, за да се върнем преди мръкване – казах през рамо на момичето.

– Ако изобщо по реката има друг портал.

– Има – отвърна Енея.

– Изминали сме поне сто клика – настоях аз.

– Прав си, – каза тя, – да се връщаме. Утре ще тръгнем пак.

Направих обратен завой и увеличих скоростта на запад. Минахме над водопадите и аз се засмях, когато пръските намокриха лицата и ръцете ни.

– Господин ЕНДИМИОН? – каза инфотермът. Не беше гласът на кораб, а на А. Бетик.

– Да – отвърнах аз. – Връщаме се. Ще пристигнем след двайсет и пет – трийсет минути.

– Знаем – разнесе се спокойният глас на андроида. – Наблюдавах кулата, водопада и всичко останало в холоямката.

С Енея се спогледахме. Израженията ни трябва да са били комични.

– Искаш да кажеш, че този инфотерм излъчва изображения?

– Разбира се – отвърна гласът на кораба. – Холо или видео. Гледахме холокартината.

– Макар образът да е малко странен – рече А. Бетик, – тъй като холоямяката сега се пада в стената. Но не ви викам, за да проверя докъде сте стигнали.

– Тогава за какво? – попитах аз.

– Изглежда, имаме посетител – отвърна андроидът.

– Голямото създание от реката? – извика Енея. – Нещо като манта, само че по-голямо?

– Не точно – разнесе се спокойният глас на А. Бетик.

– Шрайка.

30.

Попитах дали корабът може да ни прати реалновремени холос на Шрайка, но той отвърна, че повечето от сензорите по корпуса му са покрити с тиня и не получава ясен образ на брега.

– На брега ли е? – попитах аз.

– Беше там поне преди миг, когато излязох да изнеса поредната партида багаж – разнесе се гласът на А. Бетик.

– Значи е бил в акумулаторния пръстен на Хокинговия двигател – каза корабът.

– Какво? – възкликнах аз. – Към тази част на кораба няма вход... – Замълчах преди съвсем да заприличам на идиот. – Къде е сега?

– Не сме сигурни – отвърна А. Бетик. – Сега ще излезе върху корпуса и ще взема със себе си един от радиопредавателите. Корабът ще ви предава гласа ми.

– Почакай... – започнах аз.

– Господин Ендимион – прекъсна ме андроидът, – не ви се обаждам, за да ви карам да побързате обратно, а за да предложа на вас и госпожица Енея... хм... да продължите още малко разходката си, докато с кораба разберем нещо за... намеренията на госта ни.

Стори ми се разумно. Бях натоварен да закрилям това момиче и когато се появише онова, което спокойно можеше да е най-смъртоносната машина за убиване в галактиката, нима трябваше просто да се втурна към опасността? През този дълъг ден се бях държал малко идиотски. Протегнах ръка към нишките на полета, за да намаля скоростта, и отново обърнах на изток.

Малката длан па Енея ме спря.

– Не – рече тя. – Връщаме се. Поклатих глава.

– Онова нещо е...

– Онова нещо може да отиде където си поиска – каза момичето. Очите и гласът ѝ бяха съвършено сериозни. – Ако иска мен... или теб... то ще се появи право тук, на килимчето.

Думите ѝ ме накараха да се огледам.

– Да се връщаме – повтори Енея. Въздъхнах, извадих плазмената пушка от раницата, разгънах приклада и казах:

– Не разбирам. Има ли каквито и да било данни, че чудовището някога е напускало Хиперион? – Не мисля – отвърна тя. Беше притиснала

лице до гърба ми, като се опитваше да се скрие от вятъра.

– И така... какво става? Теб ли преследва?

– Изглежда логично. – Гласът ѝ бе приглушен, тъй като говореше с уста до памучната ми риза.

– Защо? – попитах аз.

Енея се отдръпна толкова рязко, че инстинктивно протегнах към нея ръка, за да не се претърколи през задния край на килимчето. Тя се дръпна.

– Рол, наистина все още не знам отговорите на тези въпроси, разбиращ ли? Не знаех, че нещото ще напусне Хиперион. Определено не исках да стане така. Вярвай ми.

– Вярвам ти – отвърнах аз. Отпуснах ръка върху килимчето и забелязах колко голяма изглежда тя в сравнение с малката ѝ длан, малкото ѝ коляно, мъничкото ѝ краче.

Тя постави ръка върху моята.

– Да се връщаме.

– Добре. – Заредих плазмената пушка. Кутията от патроните не беше отделна, а се използваше като пълнител до изстрелването им. В един пълнител имаше петдесет плазмени мълнии. Когато се изстреляше и последната, пълнителят се изхвърляше. Рязко щракнах пълнителя на мястото му, както ме бяха научили в гвардията, настроих селектора на единична стрелба и проверих дали е включен предпазителят. После оставих оръжието напреки върху коленете си.

Енея докосна раменете ми с ръце и попита в ухото ми:

– Мислиш ли, че това нещо ще ти свърши някава работа с Шрайка? Обърнах глава, за да я погледна, и отвърнах:

– Не.

И продължихме да летим към залязващото слънце.

Когато пристигнахме, А. Бетик беше сам на тясната пясъчна ивица. Махнахме му, за да се уверим, че всичко е наред, но преди да се приземим аз все пак направих още един кръг над върхарите. Слънцето бе червена сфера.

Спуснах килимчето до купчината багаж и екипировка на брега в сянката на огромния корпус на кораба и скочих на пясъка с пушката в ръце.

– Още го няма – рече А. Бетик. Беше ни съобщил този факт преди да излезе от кораба, но въпреки това бях изпълнен с нервно очакване. Андройдът ни отведе до едно свободно пространство на брега, където имаше един-единствен чифт отпечатащи от стъпки – ако изобщо можеха

да се нарекат така. Сякаш някой бе притиснал много тежка и снабдена с остриета селскостопанска машина на две места в пясъка.

Приклеках до отпечатъците като опитен следотърсач, какъвто наистина бях, после осъзнах колко глупаво е това.

– Значи просто се е появил тук, после отново в кораба и после е изчезнал?

– Да – потвърди А. Бетик.

– Кораб, успя ли изобщо да засечеш нещото на радара или видеоекрана?

– Не – разнесе се отговорът от гривната. – В акумулатора на Хокинговия двигател няма видеокамери...

– Откъде знаеш, че е бил там?

– Във всеки отсек имам сензор за маса – рече корабът.

– За управлението на полета трябва да знам точно каква маса е изместена във всяка част на кораба.

– Каква маса е изместил той? – попитах аз.

– Едно-точка-нула-шест-три метрични тона – отвърна корабът. Замръзнах.

– Какво? Над хиляда килограма? Та това е смешно. – Отново погледнах към двата отпечатъка. – Няма начин.

– Има – възрази корабът. – По време на престоя на създаването в акумулаторния пръстен на Хокинговия двигател измерих изместване точно на едно-точка-нула-шест-три хиляди килограма и...

– Леле Боже – казах аз, обръщайки се към А. Бетик.

– Чудя се дали някой изобщо е претеглял това копеле досега?

– Шрайка е почти три метра висок – рече андроидът.

– И може да е много плътен. Освен това може да променя масата си, когато се налага.

– За какво да се налага? – промърморих аз и погледнах към върха-рите на дърветата. След залязването на слънцето гъсталакът бе съвсем тъмен. Голосеменните папрати високо над нас улавяха последните отблясъци светлина и се скриваха в мрак. През последните няколко минути на полета ни се бяха струпали облаци – те също бяха заблестели в червено, а после помътниха.

– Готов ли си да фиксираш положението на някоя от звездите? – попитах инфотерма.

– Напълно – отвърна корабът. – Макар че ще трябва да изчакам тази облачна покривка да се прочисти. Междувременно направих едно-две други изчисления.

– Като например? – обади се Енея.

– Като например – на основата на въртенето на този свят около слънцето през последните няколко часа – денят на планетата е осем часа, шест минути и петдесет и една секунди. Според стандартните единици на старата Хегемония, разбира се.

– Добре – казах аз. – Хайде да решим къде ще прекараме нощта. Можем да лагеруваме тук навън, да спим в кораба или да натоварим този багаж на летящите велосипеди и да тръгнем надолу по реката до следващия портал колкото е възможно по-скоро. Можем да вземем със себе си надуваемия сал. Предлагам да направим последното. Не ми харесва много да останем на тази планета при положение, че Шрайка се навърта наоколо.

А. Бетик вдигна ръка като дете в класна стая.

– Трябваше да ви го съобщя по инфотерма по-рано... – сякаш засрамен каза той. – Както знаете, ЕВА-шкафът е претърпял известни поражения от атаката. Няма и следа от надуваем сал, макар корабът да си спомня, че е имало. Освен това три от четирите велосипеда са извън движение.

Намръщих се.

– Съвсем ли?

– Да, сър – отвърна андроидът. – Съвсем. Корабът смята, че един може да се поправи, но ще отнеме няколко дни.

– Майната му – казах аз, без да се обръщам конкретно към никого.

– Какъв заряд имат велосипедите? – попита Енея.

– Сто часа при нормално използване – реагира инфотермът ми.

Момичето презрително махна с ръка.

– Струва ми се, че така или иначе нямаше да са ни чак от такава полза. Един велосипед не променя нещата, а пък можем и никога да не намерим нов източник на енергия.

– Помислих за това – казах аз. – Но ако изобщо вземем някакъв багаж, килимчето няма да побере трима ни плюс оръжията и необходимите ни вещи.

Мислех, че детето ще спори с нас за нуждата от багаж, но вместо това Енея рече:

– Предлагам да вземем всичко, но да не летим.

– Да не летим ли? – попитах аз. От идеята да си пробиваме път през джунглата ми се догади. – При липсата на надуваем сал ни остава единствено да летим или да вървим пеш...

– Пак можем да имаме сал – рече Енея. – Можем да си построим

дървен сал и да плаваме по течението... не само в този участък от реката, но и в останалите.

Отново потърках бузата си.

– Водопадът...

– Можем да пренесем багажа си долу сутринта с килимчето – прекъсна ме тя. – Да построим сал под водопадите. Освен ако не смяташ, че не сме в състояние да си направим сал...

Погледнах към голосеменните: високи, тънки, яки, точно с нужната дебелина.

– Можем да построим сал – съгласих се аз. – На Канс често го правехме, за да пренасяме с шлеповете повече товар надолу по течението.

– Добре – каза Енея. – Тази нощ ще лагеруваме тук... тя не би трябвало да е прекалено дълга, щом денят е само осемнайсет стандартни часа. Ще тръгнем на разсъмване.

За миг се поколебах. Не исках да оставям едно дванайсетгодишно хлапе да взима решения за всички нас, но идеята ми се струваше разумна.

– Добре – казах аз, – но къде ще спим тази нощ? Тук на брега или в кораба, където ще е по-безопасно?

– При дадените обстоятелства ще се постарая да направя вътрешността си колкото е възможно по-безопасна и приятна – обади се корабът. – Две от кушетките на палубата за съмния все още могат да се използват за легла, освен това има хамаци, които могат да се опънат...

– Предлагам да лагеруваме на брега – прекъсна го Енея. – В кораба няма да сме по-защитени от Шрайка, отколкото ако сме навън.

Погледнах към помръкващата гора и казах:

– Възможно е да има и други неща, с които не бихме искали да се срещнем на тъмно. На кораба ми се струва по-безопасно.

А. Бетик посочи един малък вързоп.

– Намерих няколко аларми с ограничен периметър. Можем да ги разположим около лагера. Бих се радвал да остана на пост през цялата нощ. Признавам, че ще ми е приятно да останем навън след толкова много дни на борда на кораба.

Въздъгнах и се предадох.

Първо поставихме на място алармите, като ги забихме в полукръг от края на гората до самата вода.

– Ами ако онова голямо нещо изпълзи от реката и ни изяде? – попита Енея, когато свършихме. Вече сериозно се смрачаваше, но облациите скриваха всички звезди. Вятърът зловещо шумолеше в папратите над

нас.

– Ако онова или каквото и да било друго изпъзри от реката и ни изяде – отвърнах аз, – ще ти се прииска да беше останала още една нощ на кораба. – Поставих последните детектори на речния бряг.

Разпъгнахме палатката по средата на пясъчната ивица, недалеч от носа на повредения кораб, Енея нагласи спалните чували, а аз сложих върху нагревателния куб тиган и отворих консерва задушено говеждо. В последния момент си спомних, че Енея е вегетарианка – през двете седмици на борда на кораба ядеше предимно салати.

– Всичко е наред – каза тя, като подаде глава от палатката. – Ще хапна малко хляб и може би сирене.

А. Бетик носеше паднали дърва и нареждаше камъни за огнище.

– Нямаме нужда от това – казах аз, като посочих към нагревателния куб и кипящото задушено в тигана.

– Да – съгласи се андроидът, – но си помислих, че огънят може да ни достави удоволствие. А и ще ни трябва светлина.

Оказа се, че светлината наистина много ни трябва. Седяхме под тентата на палатката и гледахме как пламъците хвърлят искри към небето, когато се разрази буря. Бе странна буря, с ивици от движещи се светлини вместо светкавици. Искрящите ивици падаха от бясно носещите се облаци само на метри от голосеменните папрати в шеметния вихър на надигналия се вятър. Нямаше гръмотевици, но някакъв вид инфразвукътътен изопваше нервите ми. В самата джунгла танцуваха и се люлееха червени и жълти кълба фосфоресцираща светлина – не грациозно като сияйните есенни паяжини в горите на Хиперион, а нервно, почти злоещо. Реката зад нас кипеше от все по-силните вълни, които се разбиваха в брега. Трябва да съм представлявал комична гледка – седнал до огъня със слушалките, настроени на честотата на детекторите за движение, с плазмената пушка в скута си, с очилата за нощно виждане на чело, готов всеки момент да ги смъкна над очите си. Но тогава не ми изглеждаше забавно; постоянно се сещах за отпечатъците от стъпките на Шрайка в пясъка.

– Заплашително ли се държеше? – бях попитал А. Бетик.

– Не се държеше изобщо никак – отвърна той, – Просто стоеше там на брега – висок, бодлив и тъмен, но блестящ. Очите му бяха много червени.

– Към теб ли гледаше?

– Гледаше на изток, надолу по реката – бе отвърнал А. Бетик.

„Сякаш е чакал да се върнем ние с Енея“ – бях си помислил.

Така че седях до пламтящия огън, гледах танца на светлините и блясъка над разлюляната от вятъра джунгла, следях блуждаещите сред мрака на джунглата огньове, слушах инфразвуковия тътен и се чудех как, по дяволите, съм попаднал тук. Може би докато спокойно и глупаво си седяхме около огъня, в джунглата ни дебнеха какви ли не хищници. Или да придойде реката – стена от вода, която можеше да ни залее всеки момент. Да лагеруваме на тясната пясъчна ивица изобщо не бе благоразумно. Би трябвало да спим на кораба със здраво заключена херметична камера.

Енея, легнала по корем и загледана в огъня, изведнъж попита:

– Знаеш ли някакви истории?

– Истории ли! – почти извиках.

– Ами да – отвърна момичето. – Например за призраци.

Изсумтях възмутено.

Енея опря брадичка на дланите си. Огънят хвърляше по лицето ѝ топли отблясъци.

– Просто си помислих, че може да е забавно – рече тя. – Обичам разказите за призраци.

Дойдоха ми наум четири-пет отговора на думите ѝ, но се съдържах.

– Най-добре да заспиваш – казах накрая. – Ако корабът е прав за късия ден, нощта също няма да е дълга... – „Моля те, Господи, нека това е истина“ – помислих си в този момент. После продължих на глас: – По-добре да поспиш, докато можеш.

– Добре – отвърна Енея и хвърли последен поглед над огъня към разлюляната от вятъра джунгла, мълниите и огньовете в гората. После се пхна в спалния си чувал и заспа.

Известно време мълчаливо седяхме с А. Бетик. От време на време разговарях с гривната инфотерм – помолих кораба незабавно да ми съобщи, ако реката започне да се надига, ако засече някакво изместване на маса или ако...

– Ще ми е приятно да остана първи на стража, господин Ендимион – рече андроидът.

– Не, върви да спиш – отвърнах аз, забравил, че синьокожият мъж почти няма нужда от сън.

– Тогава ще пазим заедно – меко каза той. – Но се чувствайте свободен да подремнете, когато ви се прииска.

Навярно съм задрямал преди тропическото разсъмване около шест часа по-късно. Времето през цялата нощ беше облачно и бурно и корабът не получи възможност да фиксира положението на някоя звезда. Не

ни изядоха хищници. Реката не се надигна. Не ни удариха мълнии, кълбата блатен газ не напуснаха блатата, за да ни изгорят.

Онова, което помня най-добре от онази нощ, освен параноичния си страх и ужасната си умора, бе видът на спящата Енея, разпиляла кестеняворусата си коса извън червения спален чувал, вдигнала юмруче до бузата си като бебе, готвещо се да засмуче палец. През онази нощ разбрах значението и огромната трудност на задачата, която стоеше пред мен – да закрилям това дете от острите ръбове на една чудата и безразлична вселена.

Струва ми се, че точно през онази чуждоземна и бурна нощ за пръв път осъзнах какво е да си родител.

В зори поехме на път и аз си спомням онази утринна смесица от крайна умора, слепващи се очи, обрасли бузи, схванат гръб и искрена радост, която обикновено изпитвах след първите си нощи на такива лагерни пътешествия. Енея слезе до реката да се измие и трябва да призная, че изглеждаше по-свежа и по-чиста, отколкото можеше да се очаква при тези обстоятелства.

А. Бетик бе стоплил кафе върху куба и с него изпихме по чаша, докато гледахме как от бързо движещата се река се надигат валма утринна мъгла.

Когато слънцето заблестя над върхарите на джунглата и отнесе надигащата се от гората и реката мъгла, ние вече пренасяхме багажа си с Хокинговото килимче надолу по течението. Тъй като с Енея не бяхме работили предишния ден, оставих А. Бетик да прекарва вещите ни, а аз заизмъквах от кораба още неща и проверявах дали наистина сме взели всичко, от което имаме нужда.

Все още бях убеден, че някъде трябва да има сал, но колкото и да рових и да отварях различните отделения на шкафа, не успях да открия такъв.

– Господин Ендимион – каза корабът, когато споменах на детето какво търся, – имам спътен спомен.

С Енея спряхме да ровим и се заслушахме. В гласа на машината имаше нещо странно, почти болезнено.

– Имам смътен спомен, че Консултът взе надуваемия сал... помня, че ми махаше за сбогом от него.

– Къде е било това? – попитах аз. – На коя планета?

– Не знам – отвърна той със същия замаян, почти болезнен тон. – Може изобщо да не е било планета... помня, че под реката блестяха звезди.

– Под реката ли? – учудих се аз. Притеснявах се за състоянието на мозъка му след катастрофата.

– Споменът е разпокъсан – вече по-оживено продължи корабът. – Но със сигурност помня, че Консултът тръгна със сала. Беше голям и спокойно можеше да носи десетина души.

– Чудесно – отвърнах аз и затръшнах вратата на шкафа. После с Енея отнесохме последния багаж – бяхме провесили от херметичната камера една метална сгъваема стълба, така че влизането и излизането не бе толкова трудно, колкото преди.

А. Бетик се върна, след като беше оставил под водопадите лагерната екипировка и кутиите с храна. Погледнах онова, което оставаше: моята раница, напълнена с личен багаж, раницата и торбата на Енея, допълнителните комуникационни средства и очилата за нощно виждане, няколко дажби храна и – стегната под капака, на раницата ми – сгънатата плазмена пушка, както и мачетето, което А. Бетик бе намерил предишния ден. Дългият нож беше неудобен за носене дори в кожения си калъф, но няколко минути, които прекарах в джунглата, ме бяха убедили, че може да ни дотрябва. Бях взел също брадва и един още по-компактен инструмент – всъщност сгъваема лопата, макар че ние, записалите се в пехотата идиоти, от хилядолетия бяхме обучени да го наричаме „шанцов инструмент“. Всички тези неща започваха да заемат прекалено много място.

Щях да се радвам, ако можех да оставя брадвата и да взема лазерен нож, за да отсека дърветата за сала – за предпочитане щеше да е дори някои стар верижен трион, но в оръжейния шкаф изненадващо нямаше режещи инструменти. В един момент си бях помислил да взема старата щурмова пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и просто да взривя онези дървета, ако трябва дори да ги обсия с ПУЛСОВИ мълнии, но после се отказах. Щеше да вдигне прекалено много шум, би било твърде мръсно и неточно. Щеше да ми се наложи просто да използвам брадвата и малко да се поизпотя. Бях взел един от комплектите инструменти с чук, клещи, отвертка, винтове и сглобки – всички неща, които можеха да ни потриват за построяването на сал, – както и няколко рула непромокаема облицовка, която можеше да се използва като груба, но подходяща настилка на сала. Най-отгоре в комплекта имаше неколкостотин метра покрито с найлон въже, разделено на три отделни намотки. В една червена непромокаема торба бях намерил сигнални ракети и обикновен пластичен експлозив от онези, които от безчет векове се използват за взривяване на дънери и скали, както и десетина детонатора. Взех всичко

това, макар и да беше съмнително, че ще ми свърши работа при повалването на дърветата. Към тази купчина прибавих два медицински комплекта и водопречиствател с размерите на бутилка, които щяха да са ни нужни за пътуването на изток.

Бях извадил и електромагнитния гравитопояс, но уредът бе прекалено обемист с хамута и енергийната си кутия. Така или иначе, го подпях на раницата си, като си помислих, че може да ни дотрябва. На раницата ми беше опряна и 16-калибровата пушка, която андроидът не си бе направил труда да вземе със себе си. До нея лежаха три кутии с патрони. Бях настоял да вземем и игления пистолет, но нито А. Бетик, нито Енея искаха да го носят.

На колана ми висяха кобурът със заредения пистолет, калъфът със старомодния компас, който бяхме намерили в шкафа, сгъваемите ми очила за нощно виждане и един бинокъл за през деня, манерка, както и два резервни пълнителя за плазмената пушка.

– Нещо да сме забравили? – попитах аз. Тримата стояхме на тясна пясъчна ивица и гледахме багажа и оръжията.

– Мен – обади се по инфотерма на китката ми корабът. Гласът му звучеше малко жално.

Енея се приближи до него и докосна заобления метал на корпуса.

– Как си?

– Вече започнах ремонта, госпожице Енея – отвърна той. – Благодаря за вниманието.

– Все още ли смяташ, че ще ти трябват шест месеца? – попитах аз. Последните облаци се разпръскваха и небето отново беше бледосиньо. Зелените и белите папрати се люлееха на фона му.

– Приблизително шест стандартни месеца – отвърна корабът. – Става дума за вътрешното и външното ми състояние, разбира се. Не разполагам с макроманипулатори, за да ремонтирам такива неща като разбитите летящи велосипеди.

– Няма значение – рече Енея. – Оставяме ги тук. Ще ги поправим, когато отново се видим.

– Кога ще е това? – попита корабът. По инфотерма гласът му звучеше по-тихо от обикновено.

Детето погледна към А. Бетик и мен. Никой от нас не отвръщаше. Накрая Енея каза:

– Пак ще ни потрелят услугите ти. Можеш ли да се скриеш тук за месеци... или години... докато се поправяш и ни чакаш?

– Да – отвърна корабът. – На речното дъно става ли? Погледнах

към огромния сив корпус, който се издигаше от водата. Реката тук бе широка и навярно дълбока, но мисълта повреденият кораб да се крие в нея ми се стори странна.

– Няма ли да... пропуснеш вода? – попитах аз.

– Господин Ендимион – рече той с онзи глас, който ме караше да мисля, че се държи надменно, – аз съм междузвезден космически кораб, способен да навлизам в мъглярини и да съществувам съвсем спокойно във външната обвивка на червени гиганти. Едва ли ще пропусна вода – както се изразихте, – само защото съм потопен в H₂O за кратък период от години.

– Извинявай – казах аз и добавих, тъй като не исках да оставям укора му без отговор: – И не забравяй да затвориш херметичната си камера преди да се потопиш.

Корабът не каза нищо.

– Когато се върнем за теб – рече момичето, – ще можем ли да те извикаме?

– Използвайте инфотерма или честота деветдесет-точка-едно по общия радиоканал – отвърна той. – Ще изкарам над водата камшичеста антена, за да приема повикването ви.

– Камшичеста антена – замислено повтори А. Бетик.

– Какъв прелестен израз.

– Съжалявам, че не си спомням произхода на този термин – рече корабът. – Паметта ми не е такава, каквато беше някога.

– Няма нищо – каза Енея и потупа корпуса. – Ти ни служи добре. Сега се възстанови... Искаме те във върхова форма, когато се върнем.

– Да, госпожице Енея. Ще остана във връзка и ще ви наблюдавам, докато не преминете през следващия телепортал.

А. Бетик и Енея седнаха на килимчето. Раниците им и последният ни багаж заеха останалото пространство. Пристегнах ремъците на обемистия гравитопояс. Това означаваше, че ще трябва да нося собствената си раница на гърди, а оръжието в свободната си ръка, но иначе всичко беше наред. Знаех как да управлявам уреда само от книгите – на Хиперион електромагнитните колани бяха безполезни, – но контролният механизъм беше прост и можех да разчитам на интуицията си. Енергийният индикатор показваше пълен заряд.

Килимчето висеше на десетина метра над реката, когато натиснах дръжката на контролера, издигнах се във въздуха, едва не се връзах в една от голосеменните папрати, възстанових равновесие и полетях до тях. Висенето от облицования хамут не бе толкова удобно, колкото седенето

върху летящ килим, но удоволствието от полета беше много по-голямо. Все още стиснал в ръка дръжката на контролера, направих жест с палец нагоре към тях и полетяхме над реката към изгряващото слънце.

Между кораба и целта не видяхме много други пясъчни ивици, но имаше удобно място точно под водопада, на южния бряг на реката, след бързеите. Там А. Бетик бе разтоварил първата партида от багажа ни. После се сетих нещо и казах високо:

– Ами ако между нас и портала има друг водопад? Или още десет? Вчера не открихме телепортатор, така че не знаем колко път ни чака.

– Госпожица Енея ме помоли да поразузна – рече андроидът. – Направих го, когато докарах първата част от багажа.

Намръщих се.

– Да поразузнаеш ли? Та ти не си имал време да изминеш още сто или повече клика по течението.

– Не – съгласи се андроидът, – но се вдигнах много нависоко и използвах бинокъл, за да огледам пътя. Изглежда, реката тече право напред още почти двеста километра. Беше трудно естествено, но видях нещо, което може да е арка, на около сто й трийсет километра нататък. Дотам като че ли няма други водопади или по-съществени препятствия.

Намръщих се още повече.

– Как видя всичко това? На каква височина си се издигнал?

– Килимчето няма индикатор за височина – отвърна А. Бетик, – но ако се съди по видимата заобленост на планетата и смрачаването на небето, струва ми се, бях на около сто километра нагоре.

– Да не би да си облякъл някой от космическите костюми? – попитах. На тази височина човешката кръв би кипнала във вените и белият му дроб би експлодирал от ужасната декомпресия.

– Не – отвърна андроидът и се обърна да вземе една от кутиите. – Просто не дишах.

Поклатих глава, стиснах брадвата и тръгнах към дърветата.

Стигнахме огромния дъвен телепортал след два дни. По широката му задна част бяха израснали цели дървета; от декоративните му детайли се спускаха лиани.

В продължение на една безкрайна минута си мислех, че този портал е мъртъв, че няма да проработи. Зад него можех да видя познатата джунгла и синьото небе, да гледам как реката минава отдолу. Гледката бе нормална чак до момента, в който стигнахме сянката на гигантската арка. Видях как на десет метра пред нас над водата скочи някаква риба. Вятърът развяваше косата на Енея и вдигаше вълни. Над нас висяха

тонове древен метал, напомнящ детска рисунка на мост.

– Нищо не стана... – започнах аз.

Внезапно въздухът се изпълни с електричество. Сякаш от арката точно над главите ни се беше спуснала гигантска завеса. Паднах на едно коляно, усещайки нейната тежест, а после и безтегловност. За миг, прекалено кратък, за да бъде измерен, се почувствах така, както при избухването на аварийното поле около нас в уцеления космически кораб – като зародиш в плацентата.

После преминахме. Слънцето бе изчезнало. Нямахме я дневната светлина. Речните брегове и джунглата се бяха изпарили. До хоризонта от всички страни се простираше вода. Безброй звезди изпълваха небето, което изглеждаше прекалено огромно.

Право пред нас, очертавайки силуета на Енея като оранжеви проектори, се издигаха три луни, всяка с големината на напълно осветена планета.

31.

– Очарователно – рече А. Бетик.

Аз не бих се изразил така, но за момента беше достатъчно. Първата ми реакция бе да започна да оценявам положението с отрицателни заключения: вече не бяхме на покритата с джунгла планета; не плавахме по река – океанът се простираше до нощното небе във всички посоки; вече не беше ден; и не потъвахме.

Салът се носеше по съвсем различен начин по тези слаби и все пак сериозни океански вълни. Опитното ми око на моряк забеляза, че голосеменното дърво изглежда тук още по-леко. Предпазливо загребах шепа морска вода и отпих. Изплюх я бързо и изплакнах уста с прясна вода от манерката на колана ми. Това море бе по-солено дори от негодните за пиене хиперионски океани.

– Йе – тихо рече Енея. Предположих, че има предвид издигащите се луни. И трите бяха големи и оранжеви, но средната беше толкова огромна, че дори само половината ѝ диаметър като че ли изпълваше онава, което все още възприемах като източно небе. Енея стана и изправеният ѝ силует пак не стигаше до средата на гигантската оранжева полусфера. Закрепих кормилния кол и се присъединих към другите двама в предната част на сала. Тъй като океанските вълни все пак ни полюляваха, и тримата се държахме за мачтата, на която нощният вятър развяваше платното ни – ризата на А. Бетик.

За миг престанах да съм моряк и погледнах на небето с око на пастир. Любимите съзвездия от детството ми не се виждаха или бяха толкова изместени, че не успях да ги разпозная. Но Млечният път бе там: извиващата се магистрала на галактиката ни се издигаше над нахъсаните от вълните хоризонт зад нас, докато не избледня в блясъка около изгряващите луни. Обикновено звездите бяха много по-слаби – дори когато в небето има само една стандартна луна като онази на Старата Земя – и много по-малки от тези гиганти. Предположих, че тази невероятна картина се дължи на свободното от прах небе, което по никакъв начин не пречи на светлинните източници от всякакъв вид, както и на по-редкия въздух. Не можех да си представя как ли биха изглеждали тук звездите през някоя безлуна нощ.

„Къде е това «тук»?“ – запитах се аз. Имах някакво подозрение.

– Кораб? – казах към инфотерма си. – Още ли си тук? Изненадах се,

когато гривната отговори.

– Записаните данни са все още тук, господин Ендимион. С какво мога да ви помогна?

Другите двама откъснаха очи от изгряващите лунни гиганти и погледнаха към инфотерма.

– Ти не си корабът, нали? – попитах аз. – Искам да кажа...

– Ако ви интересува дали сте в пряка връзка с кораба, не – отвърна инфотермът. – Комуникационните канали прекъснаха, когато се прехвърлихте през телепортала. Този съкратен вариант на кораба обаче приема видеоинформация.

Бях забравил, че инфотермът има сензори за светлина.

– Можеш ли да ни кажеш къде се намираме? – попитах аз.

– Един момент, моля – рече гривната. – Ако вдигнете инфотерма малко по-нависоко – благодаря ви, – ще проуча небето и ще сравня данните с навигационните координати.

Докато инфотермът проверяваше, А. Бетик каза:

– Струва ми се, че зная къде сме, господин Ендимион. Мислех, че и аз се досещам, но оставих андроида да продължи.

– Всичко тук като че ли отговаря на описанието на Mare Infinitum – рече той. – Един от старите светове в Мрежата и понастоящем част от Мира.

Енея не каза нищо. С унесено изражение тя все още наблюдаваше изгряващата луна. Вдигнах очи към изпълващата небето оранжева сфера и разбрах, че над прашната ѝ повърхност забелязвам да се движат ръждиви облаци. Когато отново погледнах, разбрах, че се вижда и самият релеф на повърхността: кафяви петна, които можеха да са изригнали вулкани, дълъг белег на речна долина с притоци, загатване за ледени полета на северния полюс и неопределени лъчи, които свързваха нещо като планински вериги. Малко приличаше на един холос на Марс, който бях виждал – преди планетата да бъде тераформирана.

– Изглежда, че Mare Infinitum има три луни – казваше А. Бетик, – макар всъщност планетата да е спътник на един скалист свят с големината на Юпитер.

Посочих към прашната луна.

– Като тази ли?

– Точно като тази – отвърна андроидът. – Виждал съм снимки... Той е необитаем, но по време на Хегемонията полезните изкопаеми са били мащабно разработвани от роботи.

– Мисля, че същото се отнася и за Mare Infinitum – казах аз. – Чувал

съм някои от чуждопланетните ловци от Мира да разкажат за това. Дълбокоморски риболов в огромни размери. Казват, че в океана на Mare Infinitum имало някакво главногo, което стигало повече от сто метра дължина... и ако не го хванели първи, поглъщало рибарските кораби цели.

После млъкнах. И тримата се втренчихме в тъмната като вино вода. В тишината рязко изцвъртя инфотермът ми.

– Готов съм! Звездните полета отговарят точно на навигационните ми инфобанки. Намирате се на спътник, който обикаля около субюпитерова планета в орбитата на звезда Седемдесет Офиучи А на нула-седем-точка-девет светлинни години от Хиперион, на шестнайсет-точка-четири-нула-осем-две светлинни години от системата на Старата Земя. Системата е бинарна, основната звезда Седемдесет Офиучи А е на точка-шест-четири АЕ и има атмосфера и вода, така че със сигурност мога да кажа, че сте на втората луна от субюп и торовата Седемдесет Офиучи А, известна в дните на Хегемонията като Mare Infinitum.

А. Бетик свали ризата си от самоделната мачта и я навлече. Океанският вятър беше силен, въздухът – рядък и студен, и всички се облякохме. Невероятната луна продължаваше да се издига в невероятно звездното небе.

„Макар и къса, частта от реката на Mare Infinitum е приятна интерлюдия между ориентираните повече към забавление участъци – пишеше в «Пътеводителя на пътешественика в Мрежата на световете». – Виолетовият цвят на моретата се дължи на форма на фитопланктон във водата, а не на рядката атмосфера, която предлага на пътешественика такива прелестни залежи. Макар интерлюдията на Mare Infinitum да е съвсем кратка – пет километра в такъв океан са достатъчни за повечето пътешественици по Реката, – тя включва прочутите в Мрежата Океански аквариум и грил-ресторант на Гъс. Непременно си поръчайте морски гигант на скара, супа от октопод и отличното вино от жълт плевел. Вечеряйте на някоя от многобройните тераси на Океанската платформа на Гъс, за да можете да се насладите на един от вълшебните залежи на Mare Infinitum и на още по-вълшебните лунни изгреви. Макар тази планета да е известна с пустите си океански простори (на нея няма континенти или острови) и агресивни форми на морски живот, вашият ваканционен кораб ще плава в безопасност по Централното течение от портал до портал, ескортиран от няколко кораба на Протектората, така че краткото ви океанско пътуване, започнало с вечеря в грил-ресторанта на Гъс, ще остави у вас само приятни спомени. (ЗАБЕЛЕЖКА: Участъкът на Mare

Infinitum ще бъде прескочен от пътешествието в случай, че времето е лошо или се появят опасни форми на морски живот. Подгответе се да видите този свят по време на някое следващо пътуване!)“

Това беше всичко. Върнах книгата на А. Бетик, изключих лампата отидох в предната част на сала и огледах хоризонта с увеличителите за нощно виждане. Очилата не ми бяха нужни при ярката светлина на трите луни.

– Книгата лъже – казах аз. – Погледът стига поне на двайсет и пет клика до хоризонта. Няма друг портал.

– Може да се е преместил – предположи А. Бетик.

– Или да е потънал – допълни Енея.

– Ха-ха – казах аз.

– Възможно е да има по-дълги и по-къси варианти на този участък, както е при другите части от реката – рече андроидът.

– Защо винаги попадаме на по-дългите? – попитах аз. Скоро свикнахме с люлеенето на сала по вълните и никой от нас не прояви признаци на морска болест.

– Харесва ти, нали? – попита ме Енея, докато седяхме пред палатката. А. Бетик бе зад нас, застанал на кормилния прът.

– Да – отвърнах. – Харесва ми.

– Защо? – продължи момичето. Разперих ръце и казах:

– Това е рисковано приключение... но всички сме невредими...

– Какво друго ти харесва? – В гласа на детето се долавяше истинско любопитство.

– Винаги съм обичал да съм на открито – искрено отвърнах аз. – Лагеруването. Да съм далеч от всичко. Нещо в природата ме кара да се чувствам... Не знам... свързан е с нещо по-голямо. – Замълчах преди да започна да говоря като истински дзен-гностик.

Момичето се наведе по-близо.

– Баща ми е написал поема за тази идея – каза тя. – Всъщност тя е на доходжирския поет, от когото е бил клониран киборгът на баща ми, разбира се, но в него се отразяват и чувствата на баща ми. – Преди да успее да й задам въпрос, тя продължи: – Той не е бил философ. Бил е млад, по-млад дори от теб, и философският му речник е бил съвсем примитивен, но в тази поема се е опитал да разграничи етапите, през които минаваме, за да се слеем с вселената. В едно писмо той нарича тези етапи своего рода „термометър на удоволствието“.

Признавам, че останах изненадан и малко удивен от кратката ѝ реч. Дотогава не бях чувал Енея да разговаря толкова сериозно за каквото и

да било, или да използва такива сложни думи, а изразът „термометър на удоволствието“ ми звучеше някак си мръсно. Но продължих да я слушам.

– Татко смяташе, че първият етап на човешкото щастие е „братството със същността“ – тихо рече тя. Видях, че А. Бетик слуша от мястото си на кормилния прът. – Под това – продължи Енея – татко разбираше чувствителното и изпълнено с въображение отношение към природата... точно като усещането, което описа ти.

Потърках бузата си и усетих порасналото стърнище. Още няколко дни без да се бръсна и щях да имам брада.

– Татко смяташе поезията, музиката, и изобразителното изкуство за част от това отношение към природата – продължи тя. – Това е неточна, но човешка реакция към вселената – че природата поражда в нас творческа енергия. За татко фантазия и истина бяха едно и също нещо. Веднъж той написа, че „Въображението може да се сравни с мечтата на Адам – той се събудил и открил, че е истина“.

– Не съм съвсем сигурен, че го разбирам – казах аз. – Означава ли това, че фантазията е по-вярна от... истината?

Енея поклати глава.

– Не, струва ми се, че той е искал да каже... е, в същата поема има един химн на Пан:

Вратар ужасен на вратите тайнствени,
които водят към вселенското познание.

Енея подуха над чашата си с горещ чай, за да го изстуди.

– За татко Пан се е превърнал в някакъв символ на въображението... особено на романтичното въображение. Знаеш ли, Рол, че Пан е алегоричен предшественик на Христос?

Премигнах. Това беше същото дете, което само преди две нощи ме молеше да му разказвам истории за призраци.

– На Христос? – попитах аз. Бях достатъчно продукт на времето си, за да трепвам от всеки намек за богохулство.

Енея гледаше към луните. С лявата си ръка беше прегърнала коленете си.

– Татко смяташе, че отношението към природата кара някои хора – не всички – да се вълнуват от това стихийно, подобно на Пан въображение.

Бъди невъобразимият вратар
за мислите самотни, например
издигането до самите небеса,
и после остави оголения мозък: бъди подквасата,
която в този груб и скучен свят израства
и с къс небесен го дарява – ново раждане;
бъди на необятност символ, небесен свод, в морето отразен:
стихия, изпълваща свободното пространство;
неизвестен...

Енея спря и останахме за минута в мълчание. Бях израснал с поезия – грубите пастирски епоси, „Песните“ на стария поет, „Епосът за Градината“ за младия Тайхо, Глий и кентавъра Рол – така че бях привикнал на стихове под звездни небеса. Повечето от поемите, които бях слушал, учил и обичал, бяха обаче по-прости за разбиране.

След минута, нарушавана само от плискането на вълните и шумоленето на вятъра в палатката ни, аз казах:

– Значи това е представата на баща ти за щастието? Енея отметна назад глава и вятърът развя косата й.

– О, не – отвърна тя. – Само първият етап от щастието според неговия „термометър на удоволствието“. Има два по-висши етапа.

– Какви са те? – попита А. Бетик. Тихият глас на андроида почти ме накара да подскоча – изобщо бях забравил, че е на сала заедно с нас.

Енея затвори очи и отново заговори – тихо, мелодично и с глас, лишен от напевната монотонност на онези, които унищожават поезията.

Но има плетеници много по-големи,
далеч по-саморазрушителни, които постепенно водят
до крайно напрежение: най-висшата от тях
направена е от любов и дружба и увенчава
челото на човечеството.

Погледнах към прашните бури и вулканичните изригвания на гигантската луна. Тъмнокъфяви облаци се движиха по оранжево-кехлибарения й пейзаж.

– Значи това са другите му равнища? – малко разочарован попитах аз. – Първо природата, после любовта и дружбата?

– Не точно – отвърна момичето. – Татко смяташе, че истинската дружба между хората е на още по-високо равнище от отношението ни към природата, но че най-високата възможна степен е любовта.

Кимнах.

– Като църковните учения – казах аз. – Любовта към Христос... любовта към нашите братя човечи.

– А, не – рече Енея. – Татко имаше предвид еротичната любов. Секса. – Тя отново затвори очи.

Сега докрай аз вкусих душата ѝ тъй сладка.
И плитки стават всички други дълбини: същности,
диховни някога, са като тинест бряг,
единствено способен да натори той моя земен корен
и да накара клоните ми да повдигнат златен плод
към цъфналите небеса.

Признавам, че не знаех какво да отвърна. Погледах за миг луните и все още видимия Млечен път и казах:

– И? Мислиш ли, че той е попаднал на нещо? – И незабавно след това изпитах желание да се ритна сам. Разговарях с дете. Енея можеше да е чела стара поезия или по същия начин стара порнография, но нямаше как да ги разбере.

Момичето ме погледна. Лунната светлина караше големите ѝ очи да блестят.

– Мисля, че на небето и на земята има повече равнища, Хорацио, отколкото във философията на баща ми.

– Разбирам – отвърнах аз, като в същото време си мислех: „Кой, по дяволите, е Хорацио?“

– Когато е писал това, баща ми е бил много млад – продължи Енея. – Това е първата му поема и е била провал. Онова, което е искал – което е искал да научи неговият герой-пастир – е колко възвишени са тези неща – поезията, природата, мъдростта, приятелските гласове, смелите дела, прелестта на непознатите земи, чарът на другия пол. Но е спрял, преди да стигне до истинската същност.

– Каква е истинската същност? – попитах. Салът ни се издигаше и спускаше по диханията на морето.

– „Значението на всички форми, звуци и движения – прошепна момичето. – Дори да изследва всяка форма и материя чак на символите им до същността...“

Защо ми бяха толкова познати тези думи? Трябваше ми време, за да си спомня.

Салът ни плаваше в нощта и морето на Mare Infinitum.

Преди да изгреят слънцата поспахме и след закуска отидох да погледна оръжието. Философската поезия на лунна светлина беше нещо хубаво, но имахме нужда от оръжие, което да стреля точно.

На борда на кораба след катастрофата ни сред онази джунгла не бях имал време да го проверя и носенето на неизпитано оръжие ме правеше нервен. По време на кратката си служба в планетарната гвардия и годините като ловен водач бях открил, че да познаваш оръжието си е ед-ва ли не най-важното нещо.

Най-голямата от луните все още беше на небето, когато изгряха слънцата – първо по-малкото, блестяща точка на утринния хоризонт, която скри в светлина Млечния път и детайлите на голямата луна, а после и главното, по-малко от подобното на земното слънце на Хиперион, но много ярко. Небето стана ултрамариново, а после и кобалтовосиньо. Двете слънца пламтяха и оранжевата луна изпълваше синевата зад нас. Слънчевите лъчи превърнаха лунната атмосфера в мъгляв диск и скриха подробностите на релефа от погледа ни. Междувременно денят стана топъл, после горещ и накрая изгарящ.

Първо стрелях с автоматичния пистолет, който гърмеше невероятно силно, и след като изхарчих две кутии от ценните амуниции, се уверих, че мога да уцеля нещо на петнайсет метра разстояние. Освен това – е, надявах се, че по каквото и да стрелям, ще има уши и ще се уплаши от гърмежите.

После стрелях с игления пистолет. Трябваше ми само един изстрел, за да разбере, че работи отлично. Плаващата кутия от храна се разпадна на хиляди течнопренови парченца от трийсет метра разстояние. Целият гребен на вълната подскочи и заискри, сякаш го обсипваше стоманен дъжд. Иглените оръжия бяха неприятни, с тях беше трудно да пропуснеш целта и определено не бяха честни спрямо нея – всъщност точно за това го бях взел. Включих предпазителя и прибрах оръжието в раницата.

С плазмената пушка се прицелваше по-трудно. Вдиганият се оптически мерник ми позволяваше да хвана точно каквото и да е – от плаващата на трийсет метра кутия за храна та чак до хоризонта на около двамайсет и пет клика разстояние – но макар и още с първия изстрел да потопих кутията, ми бе трудно да определя ефективността на по-далечната стрелба. Просто нямаше по какво да стрелям. На теория пулсовата пушка можеше да уцели всяко нещо, което виждаш – нямаше никакво изместване от вятър или балистична дъга – и аз гледах през мерника как мълните пробиват дупки във вълните на двамайсет клика от мен, но това

не ме изпълваше със същата увереност, която би трябвало да предизвика стрелбата по далечни цели. Вдигнах пушката към гигантската луна, която тъкмо залязваше зад нас. През мерника можех да видя белите върхове на планините – по-вероятно замръзнал CO₂, отколкото сняг – и просто ей така напуснах спусъка. Плазмената пушка бе като цяло беззвучна в сравнение с полуавтоматичния пистолет: разнесе се само обичайното съвсем тихо изхъркване. Мерникът не беше достатъчно мощен, за да видя дали съм уцелил, пък и при това разстояние въртенето на двете планети би представлявало проблем, но щях да се изненадам, ако не бях уцелил планината. Казармите на планетарната гвардия бяха пълни с разкази за швейцарски снайперисти, свалили командоси на прокудените от съседни астероиди на хиляди клика разстояние. От хилядолетия номерът бе първи да видиш врага.

Мислех си за това, докато почиствах пушката и подреждах всички оръжия.

– Днес трябва да поразузнаем малко – казах аз.

– Съмняваш ли се, че ще открием другия портал? – попита Енея.

Свих рамене.

– Според пътеводителя порталите са на разстояние от пет клика помежду си. От снощи трябва да сме изминали поне сто. Може би повече.

– Искаш да използваме Хокинговото килимче ли? – попита момичето. Слънцата изгаряха светлата й кожа.

– Мислех си, че бих могъл да използвам гравитопояса

– отвърнах аз. – „По-трудно ще могат да го засекаат радарите, ако нещо ни наблюдава“ – помислих си, но не го казах гласно. – И този път ти няма да дойдеш, детенце. Само аз.

Поясът обаче дори не се и опита да ме повдигне. За миг си помислих, че сме на свят като Хиперион със слабо електромагнитно поле, но после погледнах енергийния индикатор. Червено. Празен. Изхабен.

– Беше зареден точно преди да напуснем кораба – казах аз. – По същото време, по което заредихме и Хокинговото килимче.

А. Бетик се опита да задейства диагностичната програма, но без енергия не се получи нищо.

– Инфотермът ви би трябвало да има същата подпрограма – рече андроидът.

– Нима? – глупаво попитах аз.

– Може ли да опитам? – предложи А. Бетик и посочи към гривната. Свалих я и му я подадох.

Андроидът отвори малко отделение, което дори не бях забелязал,

извади микровлакно с големина на мънисто и го вмъкна в пояса. Светлините премигнаха.

– Гравитопоясът е повреден – произнесе инфотермът с гласа на кораба. – Акумулаторът е изхабен около двацет и седем часа преждевременно. Смятам, че повредата е в клетките му.

– Страхотно – казах аз. – Може ли да се поправи? Ще задържа ли енергията, ако успеем да намерим?

– Не и този акумулатор – отвърна инфотермът. – Но в ЕВА-шкафа на кораба има три резервни.

– Страхотно – повторих. После вдигнах пояса с обемиестия акумулатор и хамут и го хвърлих през борда.

– Аз съм готова – рече Енея. Седеше по турски върху килимчето, което висеше на двацет сантиметра над сала.

– Искаш ли да поогледаш с мен?

Не започнах да споря, а седнах зад нея, кръстосах крака и я наблюдавах, докато натискаше полетните влакна.

На около пет хиляди метра във въздуха вече трудно си поемахме въздух. Нещата отгук изглеждаха много по-ужасни, отколкото от сала. Лилавото море беше много голямо, съвсем пусто и салът ни се виждаше долу само като точица.

– Мисля, че открих друго равнище на онова „братство със същността“, за което е писал баща ти – казах аз.

– Какво е то? – Енея трепереше от студения въздушен поток. Беше само по долна фланелка и жилетка.

– Дяволски страх – отвърнах аз.

Енея се засмя. Тук трябва да кажа, че тогава обичах смеха ѝ, и мисълта за него сега ме стопля. Беше тих, но пълнокръвен, искрен и мелодичен до крайност. Липсва ми.

– Трябваше да оставим А. Бетик да разузнае вместо нас – казах аз.

– Защо?

– От онова, което каза за предишното си разузнаване отвисоко, той очевидно няма нужда от въздух и е неподатлив за неща като депресията.

– Не е неподатлив – тихо каза тя. – Просто са направили кожата му малко по-здрава от нашата – може да действа като космически костюм за кратки периоди, дори при пълен вакуум. И е способен да задържа дъха си малко но-дълго, това е всичко.

Погледнах я.

– Много неща ли знаеш за андронидите?

– Не – отвърна Енея, – просто го попитах.

Полетяхме на „изток“.

Признавам, че бях ужасен от мисълта да не загубим връзка със сала, да не се наложи да кръжим над тази планета-океан, докато полетните влакна се изчерпат и не полетим право надолу, навярно за да бъдем изядени от някое чудовище. Бях програмирал инерциалния си компас спрямо сала, така че ако не го изпуснем – което беше малко вероятно, тъй като го носех на шията си – щяхме спокойно да открием обратния път. Но все пак се тревожех.

– Да не се отдалечаваме много – казах аз.

– Добре. – Енея поддържаше ниска скорост, предполагам около шейсет-седемдесет клика в час, и бе спуснала килимчето надолу, така че да дишаме по-нормално и въздухът да не е много студен. Лилавото море под нас продължаваше да е пусто до хоризонта във всички посоки.

– Изглежда, твоите телепортатори си правят майтап с нас – казах аз.

– Защо ги наричаш „мои“, Рол?

– Ами, ти си онази, която... познават. Тя не отвърна.

– Сериозно – продължих аз, – мислиш ли, че в световете, на които ни пращат, има някаква логика?

– Да – отвърна тя. – Мисля.

Продължих да чакам. При тази скорост отклоняващите полета бяха минимални и вятърът развяваше косата на момичето към лицето ми.

– Знаеш ли много неща за Мрежата? – попита тя. – За телепортаторите?

– Били са управлявани от ИИ на Техноцентъра. И според Църквата, и според „Песните“ на чичо ти Мартин, телепортаторите са представлявали някакъв заговор на ИИ да използват човешки мозъци – неврони – като гигантски ДНК-компютър. Били са паразити по нас всеки път, когато през порталите е минавал човек, нали така?

– Така – отвърна Енея.

– Така че всеки път, когато минаваме през някой от онези портали, ИИ... където и да са те... увисват на мозъците ни като големи, пълни с кръв кърлежи, нали така?

– Не е така – отвърна момичето и отново се завъртя към мен. – Не всички телепортатори са били построени, монтирани или поддържани от едни и същи елементи на Техноцентъра. В завършените „Песни“ на чичо Мартин разказва ли се за гражданската война в Техноцентъра, която открил баща ми?

– Да – казах аз. Затворих очи в опит да си спомня строфите от

устното предание, които бях научил. Беше мой ред да рецитирам.

– В „Песните“ киборгът на Кийтс разговаря с някаква ИИ личност в мегасферата на инфопространството на Техноцентъра.

– Ъмон – рече момичето. – Това е името на ИИ. Майка ми отишла веднъж там с татко, но всъщност... чичо ми... вторият киборг на Кийтс, последен се е срещнал с Ъмон. Продължавай.

– Защо? – попитах аз. – Ти сигурно знаеш нещата по-добре от мен.

– Не – рече тя. – Когато го познавах, чичо Мартин още не бе продължил да пише „Песните“... Казваше, че не искал да ги довършва. Разкажи ми как е описал обяснението на Ъмон за гражданската война в Техноцентъра. Отново затворих очи.

Два века обмисляхме
и после групите поеха
по пътищата си отделни:
Устойчивите искаха да запазят симбиозата,
Променливите искаха да довършат човечеството,
Абсолютните отлагаха избора дорде
не се роди следващото равнище на съзнание.
Тогаваше, само конфликт,
сега бушува истинска война.

– Това е било преди двеста седемдесет и няколко стандартни години – рече Енея. – Било е точно преди Падането.

– Да – отвърнах аз, като отворих очи и огледах морето за нещо друго освен лилави вълни.

– В поемата на чичо Мартин обясняват ли се мотивите на Устойчивите, Променливите и Абсолютните?

– Повече или по-малко – казах аз. – Трудно е да се проследи. Според „Песните“ групата от ИИ, известна като Устойчивите, е искала да продължат да са паразити по човешките ни мозъци, когато сме използвали Мрежата. Променливите са искали да ни унищожат. Предполагам, че Абсолютните не са давали и пукната пара, доколкото са били в състояние да продължат работата по еволюцията на собствения си бог-машина... как го наричаха?

– АИ – отвърна Енея, като намали скоростта и спусна килимчето по-ниско. – Абсолютният Интелект.

– Да – казах аз. – Доста езотерично. Но каква е връзката на всичко това с нашето преминаване през тези телепортали... ако изобщо намерим друг портал? – В този момент се съмнявах, че ще успеем: планетата

бе прекалено голяма, океанът – прекалено огромен. Дори течението да носеше малкия ни сал в правилната посока, шансът да ни прекара през приблизително стометровата арка на следващия портал ми се струваше прекалено малък.

– Не всички портали са били построени или поддържани от Устойчивите... как го каза?... като големи кърлежи по мозъците ни.

– Добре – казах аз. – Кой тогава е построил телепортаторите? – Телепортаторите по Тетида са създадени от Абсолютните – отвърна Енея. – Те са били... предполагам, би го нарекъл експеримент... с Празнотата, която обвързва. Това е изразът на Техноцентъра... използвал ли го е в „Песните“ си чичо Мартин?

– Да. – Сега бяхме по-ниско, само на около хиляда метра над вълните. – Да се връщаме – казах аз.

– Добре. – Консултирахме се с компаса и установихме обратния курс към къщи... ако салът изобщо можеше да се нарече дом.

– Никога не успях да разбера какво, по дяволите, означава „Празнотата, която обвързва“ – казах аз. – Някакво хиперпространство, което са използвали телепортаторите и в което се е криел Техноцентърът, докато ни е използвал. Това разбрах. Мислех си, че е било унищожено, когато Мейна Гладстоун заповядала да бомбардират телепортаторите.

– Не можеш да унищожеш Празнотата, която обвързва – с унесен глас рече Енея, сякаш мислеше за нещо друго. – Как го е описал чичо Мартин?

– Като време на Планк и дължина на Планк – отвърнах аз. – Не помня точно – нещо за съчетаване на трите основни константи във физиката – гравитация, константа на Планк и скорост на светлината. Спомням си, че се получаваха някакви съвсем мънички единици дължина и време.

– Около 10–35 от метъра за дължината – каза момичето и малко повиши скоростта на килимчето, – И 10–43 от секундата за времето.

– Това не ми говори много – признах аз. – Това е прекалено шибано малко и кратко... извинявай за израза.

– Няма нищо – отвърна момичето. Плавно набирахме височина. – Но не времето или дължината са били важни, а как се вплитат в... Празнотата, която обвързва. Баща ми се опита да ми го обясни преди да се родя... Премигнах при последните думи, но продължих да слушам.

– ...нали знаеш за планетарните инфосфери?

– Да – отвърнах аз и почуках по инфотерма си. – Тази гривна казва, че Mare Infinitum няма такава.

– Правилно – каза Енея. – Но повечето светове от Мрежата са имали. А от инфосферите се получава мегасферата.

– Телепортаторната среда... онази Празнота... е свързвала инфосферите, така ли? – попитах аз. – ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и електронното управление на Хегемонията, Всеобема, също са използвали мегасферата и векторното предаване като свързка.

– Да – рече Енея. – Всъщност мегасферата е съществувала на подравнината на векторното предаване.

– Не знаех това – казах аз. – По мое време векторната среда вече не съществуваше.

– Спомняш ли си какво е било последното съобщение по векторния канал преди да прекъсне по време на Падането? – попита детето.

– Да – отвърнах аз и затворих очи. Този път не успях да се сетя за стиховете на поемата. Краят на „Песните“ винаги бе оставал прекалено неясен, за да ме заинтригува толкова, че да науча всички строфи, въпреки обучението на Баба. – Някакво загадъчно съобщение от Техноцентъра – казах накрая. – Нещо като „Разкарайте се от линията и престанете да се включвате“.

– Съобщението – рече Енея – беше следното: „ПО ТОЗИ КАНАЛ НЯМА ДА ИМА ПОВЕЧЕ ЗЛОУПОТРЕБИ. ПРЕЧИТЕ НА ДРУГИ, КОИТО ГО ИЗПОЛЗВАТ ЗА СЕРИОЗНИ ЦЕЛИ. ДОСТЪПЪТ ЩЕ БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕН, КОГАТО РАЗБЕРЕТЕ ЗА КАКВО Е“

– Точно така – казах аз. – Има го в „Песните“, струва ми се. И после хиперопънатата среда просто е престанала да работи. Техноцентърът пратил това съобщение и прекъснал векторната връзка.

– Не Техноцентърът е пратил това съобщение – рече Енея.

Спомням си бавното вледеняване, което плъзна по тялото ми, въпреки жегата от двете слънца.

– Не е ли? – глупаво попитах аз. – Тогава кой?

– Основателен въпрос – каза детето. – Когато баща ми разказваше за метасферата – по-широката инфоравнина, която някак си била свързана с или от Празнотата, която обвързва – той винаги казваше, че била пълна с лъвове, тигри и мечки.

– Лъвове, тигри и мечки – повторих аз. Това бяха животни от Старата Земя. Не мисля, че което и да е от тях е оцеляло след Хеджира. Не мисля, че което и да е от тях изобщо е било останало, за да участва в пътуването – дори съхранените им ДНК, – когато Старата Земя е попаднала в черната си дупка след Голямата грешка от '08 г.

– Аха – каза Енея. – Бих искала някой ден да ги видя. Стигнахме.

Бяхме на около хиляда метра над морето и салът изглеждаше съвсем малък, но ясно се виждаше. Отново гол до кръста под силната жега, А. Бетик ни махаше със синята си ръка. Отвърнахме му.

– Надявам се да има нещо вкусно за обяд – рече Енея.

– В противен случай – отвърнах аз, – просто ще спрем в Океанския аквариум и ресторант на Гъс. Енея се засмя и насочи килимчето към сала.

Беше точно след мръкване и луните още не бяха изгрели, когато видяхме на източния хоризонт да премигват светлини. Втурнахме се към предната част на сала и се опитахме да разберем какво е това – Енея използваше бинокъла, А. Бетик нощните очила на пълно увеличение, а аз гледах през мерника на пушката.

– Не е порталът – каза Енея. – Това е платформа в океана, голяма, върху някакви кокили.

– Аз обаче виждам арката – съобщи андройдът, който гледаше няколко градуса на север от премигващата светлина. С момичето погледнахме в тази посока.

Арката едва се виждаше – загатване за празно пространство, врязано в Млечния път точно над хоризонта. Платформата с премигващи навигационни светлини за самолети и осветени прозорци тъкмо започваше да се вижда на няколко клика по-близо. Между нас и телепортатора.

– По дяволите – казах аз. – Какво може да е това?

– Ресторантът на Гъс? – предположи Енея.

Въздъгнах.

– Е, ако е той, мисля, че собственикът е друг. През последните два века по Тетида не е имало много туристи.

– Разгледах голямата платформа през мерника на пушката и добавих: – На няколко равнища е. За нея са завързани няколко кораба... обзалагам се, че са рибарски. И площадка за плъзгачи и други самолети. Струва ми се, че виждам два топтера.

– Какво е топтер? – попита момичето и свали бинокъла от очите си.

Отговори й А. Бетик.

– Въздушно превозно средство, което използва движещи се криле. Много прилича на насекомо, госпожице Енея. Доста са разпространени след Хегемонията, макар че на Хиперион не се срещат често. Мисля, че също са ги наричали водни кончета.

– Още ги наричат така – казах аз. – Мирът има няколко на Хиперион. Виждал съм едно от тях на Уруския леден шелф. – Отново вдигнах мерника и видях напомнящите очи предни илюминатори на водното

конче, осветени от съседния прозорец. – Да, топтери са.

– Изглежда, че трудно ще минем незабелязано покрай платформата, за да стигнем до арката – рече А. Бетик.

– Бързо – казах аз и се извърнах от премигващите светлини. – Да свалим палатката и мачтата.

– Трябва да е Мирът – рече А. Бетик. – Мирът има сериозни интереси на Mare Infinitum. От онова, което научихме, докато се криехме в университетския град, ставаше ясно, че Мирът отдавна е пристигнал тук, за да възстанови реда и да създаде конгломерати от морски ферми. Mare Infinitum е била протекторат на Хегемонията, а сега е пълна собственост на Църквата.

– Лоши новини – рече Енея и премести погледа си от андроида към мен. – Някакви идеи?

– Знаете ли – отвърнах аз. – Вместо да се чудим кой е там или какви са намеренията му, защо не отида да погледна сам? Може би са просто наследниците на Гъс и неколцина спящи рибари.

– Когато видяхме светлината, знаеш ли какво си помислих, че може да е? – попита Енея.

– Какво?

– Тоалетната на чичо Мартин.

– Моля? – каза андроидът.

– Наистина. Мама ми е разказвала, че когато Мартин Силенъс бил прочут писател по време на Мрежата, е имал къща на много светове.

– Баба ми е разказвала за това – казах аз. – Телепортатори вместо врати между стаите. Една къща със стаи на повече от една планета.

– На десетки, в случая на чичо Мартин, ако може да се вярва на мама – рече Енея. – И е имал тоалетна на Mare Infinitum. Нищо друго... само плаваща платформа с тоалетна. Дори без стени и покрив.

Погледнах към океанските вълни и казах:

– Толкова за единението с природата.

Преоблякох се в по-тъмни панталони и в най-тъмния си пуловер, навлякох над пуловера сивата ловджийска жилетка и това ме накара да почувствам поведението си малко мелодраматично. „Командосът тръгва на война“ – измърмори циничната част от ума ми. Казах й да млъква. Закопчах колана с пистолета, добавих в торбичката на колана три детонатора и пачка пластичен експлозив, нагласих си очилата за нощно виждане и поставих в ухото си една от слушалките, заедно с микрофона, допрян до гръкляна ми. Енея си сложи другия чифт слушалки и проверихме връзката. Свалих инфотерма и го подадох на А. Бетик.

– Това нещо отразява звездната светлина прекалено силно – казах аз. – А и гласът на кораба може да започне да кряка навигационните си глупости точно в най-неподходящия момент.

Андроидът кимна, прибра гривната в джоба на ризата си и попита:

– Имате ли някакъв план, господин Ендимион?

– Ще измисля нещо по пътя – отвърнах аз и издигнах килимчето точно над равнището на сала. Докоснах Енея по рамото – изведнъж почувствах допира като електрически удар. Бях забелязал този ефект и преди, когато се бяха докосвали ръцете ни: не сексуално усещане, разбира се, а истински електрически удар.

– Стой кротко, детенце – прошепнах ѝ аз. – Ще се обадя, ако имам нужда от помощ. Очите ѝ станаха сериозни.

– Това няма да ти помогне, Рол. Не можем да стигнем до теб.

– Знаем, просто се шегувам.

– Не се шегувай – прошепна тя. – Запомни, ако не си с мен на сала, когато минем през портала, ще останеш тук.

Кимнах, но думите ѝ ме отрезвиха повече, отколкото преди това мисълта, че могат да ме застрелят.

– Ще се върна – прошепнах аз. – Струва ми се, че течението ще ни пренесе покрай платформата след... как мислиш ти, А. Бетик?

– След около час, господин Ендимион.

– Да, така смятам и аз. Проклетата луна ще изгрее горе-долу по това време. Ще... измисля нещо, за да ги отвлека. – Отново потупах Енея по рамото, кимнах на А. Бетик и издигнах килимчето над водата.

Платформата беше огромна – малко стомана и много тъмно дърво, десетки пилони, поддържащи я на петнайсетина метра над вълните... това ми даде представа какви трябва да са бурите в това море и се зарадвах, че не бяхме попаднали на някоя от тях – а самата платформа бе многоетажна: площадки и докове долу, където се люлееха поне пет дълги рибарски лодки, стълби, осветени помещения под нещо, което приличаше на главно равнище, две кули, които можех да видя – едната с малък радарен диск – и три площадки за кацане на самолети, две от които не се бяха виждали от сала. Сега можех да различа поне пет-шест топтера със завързани криле и два по-големи плъзгача на кръглата площадка до радарната кула.

Докато летях на килимчето насам, бях измислил съвършен план: извършвам диверсия с детонаторите и пластичния взрив, открадвам едно от водните кончета и или прелитаме през портала с него, ако ни преследват, или просто го използвам, за да изтегля сала през арката с висока

скорост.

Добър план, с изключение на един недостатък: нямах представа как се пилотира топтер. Това никога не се случваше в холодрамите, които бях гледал в Порт Романс или в стаите за почивка в планетарната гвардия. Героите на онези холоси бяха в състояние да управляват всичко, което успяваха да откраднат – плъзгачи, ЕМПС-та, топтери, коптери, истински самолети, космически кораби. Очевидно бях пропуснал Основното обучение за герои; ако успеех да се вмъкна в едно от онези неща, навярно когато войниците на Мира ме хванеха, все още щях да гриза нокти и да зяпам пулта за управление. През дните на Хегемонията трябва да е било по-лесно да си Герой – машините са били по-хитри, което е компенсирало глупостта на героите. Но – макар че нямаше да ми е приятно да го призная пред спътниците си – машините, които можех да карам, бяха съвсем малко. Лодка. Обикновен земеход, стига да бе като камионите, които използваше планетарната гвардия на Хиперион. Що се отнасяше до това да пилотирам нещо сам... е, бях се зарадвал, когато разбрах, че в космическия кораб няма стая за управление.

Отгърсих се от мислите за геройските си недостатъци и се съсредоточих върху изминаването на последните няколко метра до платформата. Вече виждах светлините съвсем ясно: самолетни сигнални фарове на кулите до площадките за кацане, премигваща зелена светлина на всеки от корабните докове и осветени прозорци. Много прозорци. Реших да се опитам да кацна върху най-тъмната част на платформата, точно под радарната кула откъм източната страна.

Вече чувах гласове и смях: мъжки гласове, гърлен смях.

– Почти стигнах – съобщих по микрофона на гръкляна ми.

– Добре – прошепна в ухото ми Енея. Бяхме се договорили само да отговаря на обажданията ми, освен при спешни случаи.

Увиснал във въздуха, видях под основната платформа от тази страна лабиринт от напречни греди, малки платформи и коридори. За разлика от добре осветените стълби от северната и западната страна, тук беше тъмно – може би коридори за наблюдение – и аз реших да кацна върху най-ниския и тъмен от тях. Изключих полетните нишки, навих малкото килимче и го завързах там, където се срещаха две от напречните греди, като отрязях с ножа си парче от въжето, което бях взел. Докато прибирах оръжието обратно в ножницата и закопчавах жилетката си отгоре, внезапно си представих, че ми се налага да пронижа някого с този нож. Потръпнах. Освен инцидента, когато ме нападна Хериг, никога не бях убивал човек в ръкопашна схватка. Молах се на Господ никога отново

да не ми се налага.

Стълбите скърцаха под меките ми ботуши, но се надявах, че плясъкът на вълните в пилоните и смехът отгоре заглушават звука. Прокраднах се два етажа нагоре по стъпалата, намерих подвижна стълба и се качих до един от люковете. Не беше заключен, бавно го вдигнах и надникнах.

Видях част от самолетната площадка откъм външната страна на кулата. Десет метра над главата си можех да различа въртящата се антена на радара.

Изтеглих се на площадката, потиснах желанието си да тръгна на пръсти и се насочих към ъгъла на кулата. На площадката бяха завързани два големи плъзгача, но изглеждаха тъмни и празни. На по-долната самолетна площадка видях отражението на звездната светлина по напомнящите насекоми машини. Залепих пластичен експлозив за долната част на най-близкия плъзгач, наместих детонатора, който можех да задействам със съответния честотен код от комуникатора си, спуснах се по подвижната стълба до най-близката площадка за топтери и направих същото и тук. Бях сигурен, че ме наблюдават от един от осветените прозорци или люкове от тази страна, но не се вдигна никаква врява. Колкото можех по-небрежно се качих пак горе и надникнах зад ъгъла на кулата.

Друга стълба водеше надолу към едно от централните равнища. Прозорците му бяха ярко осветени. Отново чух смях, някаква, песен и дрънчене на тенджери и тигани.

Тръгнах натам. И аз не знам защо. Нали вече бях поставил диверсионните експлозиви... какво друго исках? Всъщност знаех: ако хората тук не бяха войници на Мира, не исках да взривявам експлозива. Бунтовниците, с които ме пратиха да се бия на ледения шелф на Лапата, предпочитаха да използват бомби – бомби в селата, бомби в казармите на планетарната гвардия, купища експлозиви в снегоходите и малките кораби, взривяващи цивилни – и аз винаги бях смятал това за подло и отвратително. Бомбите не правеха никаква разлика и убиваха невинни толкова сигурно, колкото и вражески войници. Беше глупаво да мисля така, знаех, но въпреки че се надявах малките заряди само да обгърнат в пламъци празните машини, няхах намерение да ги задействам, освен ако не бе абсолютно наложително. Тези мъже – и жени, навярно, а може би и деца – не ни бяха сторили нищо.

Бавно, мъчително бавно, абсурдно бавно, вдигнах глава и надникнах през най-близкия прозорец. Един поглед и бързо се свих долу. Дрънкането на тенджери и тигани идваше от добре осветена кухня –

камбуз, поправих се аз, тъй като това беше своего рода кораб. Във всеки случай, там имаше пет-шест души, само мъже, всички на армейска възраст, но не униформени, а по фланелки, и престилки. Чистеха, събираха и миеха съдове. Очевидно бях дошъл прекалено късно за вечеря.

Застанал до стената, аз се придвижих клекнал до ъгъла, спуснах се по друга стълба и спрях до дълга редица прозорци. Нещо като офицерски стол – или някаква трапезария. Трийсетина мъже – само мъже! – седяха пред чаши кафе. Някои пушеха. Един, изглежда, пиеше уиски или нещо друго.

Мнозина от мъжете бяха в дрехи с цвят каки, но не можех да определя дали са някаква местна униформа, или просто традиционно облекло на рибари. Не виждах мирски униформи. Навярно това бе просто рибарска платформа, хотел за богати глупаци, които нямат нищо против да си платят за удоволствието да убият нещо голямо и екзотично. По дяволите, може би дори познавах някои от тези типове от лова на патици на Хиперион.

Вече се чувствах по-уверен и продължих напред. Светлината от прозорците падаше върху мен. Изглежда, нямаше никакви стражи. Може би нямаше да имаме нужда от диверсия – просто щяхме да минем точно покрай тези момчета, със или без лунна светлина. Те щяха да спят или да пият и да се смеят, а ние просто щяхме да следваме течението право към телепортала, който можех да видя на по-малко от два клика на североизток оттук – бледа сянка на фона на звездното небе. Когато стигнем до портала, щяхме да използваме предварително установената честота, която нямаше да взриви скрития от мен експлозив, а само щеше да обезвреди детонаторите.

Загледан в портала, буквално се сблъсках с някакъв мъж, облегал се на стената. До парапета стояха още двама. Единият държеше бинокъл за нощно виждане и гледаше на север. И двамата до парапета бяха въоръжени.

– Какво правиш тук? – попита мъжът, в когото се бях блъснал. Беше по-млад от мен и носеше униформата на сухопътните сили на Мира и лейтенантска лента.

– Да глътна малко въздух – неубедително отвърнах аз. Част от мен си мислеше, че истинският Герой би извадил пистолета си и би го застрелял. По-умната ми част дори не си го и помисли.

Другите двама насочиха иглометите си срещу мен. Чух изщракването на предпазител.

– С групата на Клигман ли си? – попита първият. – Или на Отър? –

Не знаех какво точно означава това, но отвърнах възможно по-кратко:

– Клингман.

Лейтенантът от Мира посочи с палец към вратата зад себе си.

– Знаеш правилата. Вечерен час след мръкване. Хайде вътре.

Другите двама държаха иглометите си почти опрени в мен.

Влязох през вратата и се озовах в най-светлата и претъпкана стая на света.

32.

Уморени са от смърт. След осем звездни системи за шейсет и три дни, осем ужасни смърти и осем болезнени възкресявания, отец-капитан де Соя, сержант Грегориъс, капрал Кий и копиеносец Ретиг са уморени от смърт и прераждане.

След всяко възкресение де Соя застава гол пред едно огледало, гледа болезнено нежната си лъщяща кожа и предпазливо докосва ту синкавия, ту тъмночервен кръстоид под плътта на гърдите си. В дните след всяко възкресение де Соя е разсеян, с всеки следващ път ръцете му треперят малко по-силно. Гласовете се донасят до него отдалеч, не може да се съсредоточава изцяло, независимо дали събеседникът му е мирски адмирал, губернатор или енорийски свещеник.

Де Соя започва да се облича като енорийски свещеник и заменя стегнатата си униформа с расо и якичка. От колана му виси броеница и йезуитът я прехвърля почти

непрекъснато: молитвата го успокоява, въвежда ред в мислите му. Отец-капитан де Соя вече не сънува Енея като своя дъщеря, вече не сънува Ренесанс Вектор и сестра си Мария. Сънува Армагедон – ужасни сънища за изгаряне на орбитални гори, за обхванати в пламъци светове, за смъртоносни лъчи, които обсипват плодородни земеделски долини и оставят след себе си само трупове.

След първия свят по река Тетида той разбира, че сметката му е погрешна. Две стандартни години за покриването на двеста свята, е казал де Соя в системата на Ренесанс, като е смятал по три дни за възкресение във всяка система, предупреждение и после прехвърляне в следващата. Но не става така.

Първата му планета е Тау Сети Сентър, бившата административна столица на огромната Мрежа на световите на Хегемонията. Дом за десетки милиарди през дните на Мрежата, заобиколен от истински пръстен от орбитални градове и жилища, обслужвани от космически асансьори, телепортатори, река Тетида, Главната магистрала, векторната връзка и прочее – център на хегемонийската инфравинна мегасфера и местонахождение на Правителствения дом, място на смъртта на Мейна Гладстоун от разбеснелите се тълпи след унищожаването на телепортаторите на Мрежата от корабите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ по нейна заповед. Висящите сгради са се сгромолясали след изчезването на

енергийната решетка. Други градски небостъргачи, някои с по неколкостотин етажа, били обслужвани само от телепортатори и нямали стълби и асансьори. Десетки хиляди загинали от глад или от падане преди да ги приберат плъзгачите. Планетата нямала собствено селско стопанство и внасяла храната си от хиляди светове посредством базирани на повърхността ѝ телепортатори и огромни орбитални портали. Гладните бунтове продължили петдесет местни години, повече от трийсет стандартни, и когато завършили, милиарди били загинали от човешка ръка, за да допълнят милиардите, умрели от глад.

В дните на Мрежата Тау Сети Сентър бил сложен, развратен свят. Почти нямало други религии, освен най-яроствните. Църквата на Последното изкупление – култът към Шрайка – била най-популярна сред отегчените граждани. Но през вековете на експанзията на Хегемонията единственият истински обект на почитание била властта: преследването на властта, близостта до властта, запазването на властта. Властта била божество на милиарди и когато божеството паднало – и съборило със себе си милиардите си поклонници, – оцелелите проклели спомените за властта сред градските си развалини, повели селски начин на живот в сенките на разпадащите се небостъргачи, затеглили плуговете си през участъците между изоставените земни и въздушни пътища и скелета на старата Главна магистрала, ловели шарани там, където Тетида всеки ден пренасяла хиляди богатски яхти и ваканционни корабчета.

Тау Сети Сентър бил узрял за християнството на прераждането, за Новия католицизъм, и когато шейсет години след Падането пристигнали мисионерите на Църквата и мирската полиция, покръстването на няколкото милиарда оцелели било искрено и повсеместно. Високите, разрушени, но все още бели небостъргачи на бизнеса и управлението от времето на Мрежата най-после били съборени, камъните, стъклото и пластоманата били рециклирани в огромни катедрали, издигнати от ръцете на новите преродени от Тау Сети и пълнеци се всеки ден с благодарни и набожни люде.

Архиепископът на Тау Сети Сентър се превърнал в един от най-важните и – да – могъщи хора във възраждащото се човешко царство, сега известно като „Мирът“, съперник по влияние на Негово светейшество на Пацем. Тази власт растяла, откривала граници, които не можела да прстъпи, без да си навлече папския гняв – отлъчването на Негово високопреосвещенство Клаус, кардинал Кроненберг в Лето Господне 2978 или 126 г. след Падането, спомогнало за установяването на тези граници – и продължавала да расте в тях.

Това открива отец-капитан де Соя при първия си скок от космоса на Ренесанс. Две години, очаквал е той, приблизително шестстотин дни и двеста самоналожени смърти, за да покрие всички светове от бившата река Тетида.

Заедно с швейцарските си гвардейци той прекарва на Тау Сети Сентър единайсет дни. „Рафаил“ навлиза в системата и автоматичният му светлинен сигнал премигва кода. Корабите на Мира му отвършат и след четиринайсет часа се срещат. Трябват му още осем часа, за да влезе в орбита и още четири, за да прехвърлят телата в официалната възкресителна ясла в столицата на планетата Свети Павел. Загубен е още цял ден.

След три дни на официално възкресение и още един ден наложена почивка де Соя се среща с Нейно високопреосвещенство архиепископ Ахила Силваски и трябва да изгърпи още цял ден церемонии. Йезуитът носи папския диск, почти нечувано упълномощаване с власт, и дворот на архиепископа трябва да понесе последствията от нея. След няколко часа де Соя получава най-слаба представа за сложните интриги в тази битка за провинциална власт: архиепископ Силваски не може да се домогне да стане кардинал, защото след отлъчването на Кроненберг нито един духовен водач на ТС2 не може да се издигне до сан, по-висок от архиепископ, без да се прехвърли във Ватикана на Пацем, но настоящата ѝ власт в този сектор на Мира далеч надхвърля влиянието на повечето кардинали и светското подразделение на тази власт поставя адмиралите от флотата на Мира на мястото им. Тя трябва да разбере това упълномощаване, което носи де Соя, и да му се подчини, за да не навреди на замислите си.

Отец-капитан де Соя не дава и пукната пара за параноята на архиепископ Силваски или за църковната политика на ТС2. Интересува се само от спирането на бягството през телепорталите на планетата. На петия ден след прехвърлянето си в системата на Тау Сети той извървява петстотинте метра от катедралата „Свети Павел“ и архиепископския дворец до реката – само част от второстепенен приток, канализиран през града, но някога част от Тетида.

Огромните телепортали, все още запазени, защото според инженерите всеки опит да ги разглобят обещавал термоядрена експлозия, отдавна са покрити със знамената на Църквата, но са близо един до друг – Тетида се е извивала само по два километра от портал до портал, покрай оживения Правителствен дом и официалните градини на Еленовия парк. Сега отец-капитан де Соя, тримата му телохранители и десетките верни

на архиепископ Силваски бдителни войници на Мира, които ги придружават, могат да застанат до първия портал и да погледнат през обраслите с трева брегове към трийсетметровия гоблен – изобразяващ мъченичеството на свети Павел, – висящ от втория портал, който ясно се вижда зад цъфтящите праскови в градините на архиепископския дворец.

Тъй като сега тази част от бившата Тетида е в частните градини на Нейно високопреосвещенство, по всички мостове са поставени стражи. Макар да не обръщат специално внимание на древните артефакти, които някога са били телепортали, офицерите от дворцовата стража уверяват де Соя, че през тях не са минавали никакви съдове или неупълномощени индивиди, нито пък са били забелязани по бреговете на канала.

Де Соя настоява при порталите да бъде поставена постоянна стража и да бъдат монтирани камери за двайсет и четири часово наблюдение. Исква сензори, алармени инсталации и детекторни жици. Местните войници на Мира се съвещават със своя архиепископ и неохотно се подчиняват на тази явна обида срещу суверенитета им. Де Соя съвсем се отчайва от тази безполезна политика.

На шестия ден капрал Кий се разболява от тайнствена треска и е откаран в болница. Де Соя се надява да е някакъв резултат от възкресението: всеки от тях тайно страда от треперене, емоционални сривове и позначителни болести. На седмия ден Кий е в състояние да ходи и моли де Соя да го измъкне от лазарета и изобщо от този свят, но сега архиепископът настоява същата вечер отец-капитанът да отслужи голяма литургия в чест на Негово светейшество папа Юлий. Де Соя не може да откаже, така че вечерта – сред скиптри и монсиньори с розови копчета, под гигантските символи на Тройната тиара и Кръстосаните ключове на Негово светейшество (които са изобразени и на папския диск, който йезуитът носи на врата си), сред дим от тамян, бели митри и звън на камбани, под тържественото пеене на шестстотинчленен детски хор, обикновеният свещеник воин от Мадредедиос и изящната архиепископка отслужват тайнството на Христовото разпятие и възкресение. Тази вечер сержант Грегориъс поема причастието от ръката на де Соя – което прави всеки ден от пътуването им, – както и няколко десетки други също избрани да получат нафората, тайна за успеха на кръстоидното им безсмъртие в този живот, докато три хиляди вярващи се молят на бледата светлина в катедралата.

На осмия ден напускат системата и отец-капитан де Соя за първи път приветства настъпващата смърт като средство за бягство.

Възкресяват ги в ясла на Райска порта, някога нещастен свят,

тераформиран и засаден с дървета в дните на Мрежата, който сега почти изцяло се е върнал към кипящата тиня, смъртоносните блата, негодната за дишане атмосфера и изгарящата радиация на основната звезда Вега. Идиотският компютър на „Рафаил“ е избрал тази поредица по старата Тетида, откривайки най-ефикасния ред за посещението на планетите, тъй като на Ренесанс В. не са намерили следа, която да покаже накъде може да е водил порталът, но вниманието на де Соя е привлечено от факта, че все повече приближават към системата на Старата Земя – на по-малко от дванайсет светлинни години от ТС2, а сега на мъничко повече от осем – от Райска порта. Отец-капитанът разбира; че му се иска да посети системата на Старата Земя – дори без самата Стара Земя – въпреки факта, че Марс и другите обитаеми планети, луни и астероиди там са се превърнали в затънтени провинции, не по-интересни за Мира, отколкото Мадредедиос.

Но Тетида никога не е текла през системата на Старата Земя, така че де Соя трябва да преглътне любопитството си и да се задоволи с това, че следващите няколко светове ще са още по-близо до бившия дом на човечеството.

Райска порта също отнема осем дни, но не поради вътрешноцърковната политика. В орбита около планетата има малък мирски гарнизон, но военните рядко слизат на разрушения свят. Четиристотинмилионното население се е смалило на десетина луди изследователи, скитали се из блатистата повърхност през годините след Падането. Рояците на прокудените са помели планетата още преди Гладстоун да заповяда унищожаването на телепортаторите – те са превърнали в шлага орбиталната съдържаща сфера, обсипали са с лазерни копия столицата Мъдфлат с нейните прелестни Променати, взривили са с плазмени бомби атмосферогенериращите станции, строени в продължение на векове – и напълно са разорали света преди изчезването на телепортаторните връзки да насоли земята, за да не може нищо да порасне отново от нея.

Така че сега мирският гарнизон пази обгорената планета заради прочутите ѝ полезни изкопаеми, но няма причина да слиза на повърхността ѝ. Де Соя трябва да убеди командира на гарнизона – майор Лийм – в необходимостта от такава експедиция. На петия ден след прехвърлянето на „Рафаил“ в системата на Вега де Соя, Грегориъс, Кий, Ретиг, някой си лейтенант Бристъл и десетина войници от гарнизона на Мира, облечени в тежки защитни костюми, се качват на спускателния кораб за блатата, където някога е текла Тетида. Телепорталите ги няма.

– Мислех си, че е невъзможно да бъдат унищожени – казва де Соя.

– Техноцентърът ги е строил, за да издържат, и ги е направил така, че да не могат да се демонтират.

– Обаче ги няма – отвръща лейтенант Бристъл и дава заповед за връщане в орбита.

Де Соя го спира. Като използва пълномощията на папския диск, той настоява да се извърши пълно сензорно претърсване. Откриват телепораторите – на шестнайсет клика един от друг и почти под сто метра тиня.

– Това решава вашата загадка – казва по теснолъчевия канал майор Лийм. – Или атаката на прокудените, или по-късното наслояване на тиня е погребало порталите и онова, което е представлявала реката. Тази планета буквално е отишла по дяволите.

– Навярно – съгласява се де Соя. – Но искам телепораторите да бъдат изровени, около тях да се вдигнат временни обграждащи балони, така че ако някой излезе от тях, да оцелее, и при всеки портал да се постави постоянна стража.

– Да не сте загубили проклетия си мозък! – избухва майор Лийм и после, спомняйки си за папския диск, добавя: – Сър.

– Още не – отвръща де Соя и се намръщва към камерата. – Искам това да бъде изпълнено за седемдесет и два часа, майоре, или през следващите три стандартни години ще служите долу на повърхността.

Разкопаването, вдигането на куполите и поставянето на стража отнема седемдесет часа. Онзи, който пътува по Тетида, няма да намери тук река, разбира се, а само кипяща тиня, гибелна, негодна за дишане атмосфера и чакащи войници в пълно бойно снаряжение. Последната нощ в орбита около Райска порта де Соя пада на колене на „Рафаил“ и се моли Енея да не е вече тръгнала за насам. Не са открили костите ѝ в изкопаната кал и сѐра, но инженерът от Мира, който ръководи разкопките, казва на йезуита, че в естествената си форма почвата тук е толкова токсична, че детските кости вече биха били разядени от киселината.

Де Соя не вярва, че е станало така. На деветия ден той напуска системата, като предупреждава майор Лийм да държи стражите нащрек, куполите обитаеми, а устата си по-вежлива към нови посетители.

Никой не ги чака, за да ги възкреси в третата система, в която ги докарва „Рафаил“. В системата NGCes2629 има девет планети, но само една от тях, позната под прозаичното име NGCes2629-4BIV може да поддържа живот. От все още наличните на „Рафаил“ записи изглежда вероятно Хегемонията и Техноцентърът да са се опитали да продължат река Тетида тук от някакъв самолюбив порив на естетизъм. Планетата

никога не е била сериозно колонизирана или тераформирана, с изключение на случайните ДНК-посевки през първите дни на Хеджира, и изглежда, че е била част от пътуването по Тетида само за представителност и за разглеждане на животните.

Това не означава, че сега тук няма човешки същества. „Рафаил“ ги открива от орбита. Сведеното до минимум население на NGCes2629-4BIV – временно пребиваващи биолози, зоолози, туристи и поддържащи екипи – е било изолирано след Падането и се е превърнало в местно и няколко хиляди души все още обитават джунглите и планините на примитивния свят: ДНК-посетите зверове са били способни да ядат хора и са го правели с удоволствие.

„Рафаил“ стига до границите на възможностите си в простата задача да открие телепорталите. Наличните в паметта му записи от Мрежата казват само, че порталите са разположени на вариращи разстояния по шестхилядикилометровата река в северното полукълбо. Корабът променя орбитата си в приблизително синхронна точка над огромния континент, който изпълва полукълбото, и се заема да фотографира и картографира реката. За нещастие на този континент има три големи реки, две от които текат на изток и една на запад. „Рафаил“ не е в състояние да определи приоритетната възможност. Той решава да картографира и трите – анализ на повече от двайсет хиляди километра данни.

Когато на третия ден от възкресителния цикъл сърцата на четиримата мъже започват да бият, „архангелът“ изпитва някакъв силиконов еквивалент на облекчение.

Докато слуша компютърното описание на предстоящата задача и стои гол пред огледалото в малката си каюта, Фредерико де Соя не изпитва облекчение. Всъщност му се доплаква. Той си помисля за майка капитан Стоун, майка капитан Буле и капитан Хърн на границата на Великата стена, които досега сигурно са притиснали прокудените в яростна схватка. Де Соя завижда на простотата и доблестта на задачата им.

След като се съвещава със сержант Грегориъс и другите си двама войници, отец-капитанът преглежда данните, незабавно отхвърля течащата на запад река като прекалено нехарактерна за Тетида, тъй като тече най-вече през дълбоки каньони, далеч от пълните с живот джунгли и блата. Втората река отхвърля поради очевидния брой водопади и бързеи – прекалено трудно за движението по Тетида – и така започва просто радарно картографиране на най-дългата река. Картата ще покаже десетки, навярно стотици естествени препятствия, напомнящи на телепортали – скалисти водопади, естествени мостове, камъни в бързеите, – но

те могат да се разгледат с човешко око за няколко часа.

На петия ден порталите са локализирани – невероятно отдалечени един от друг, но несъмнено изкуствени обекти. Де Соя лично отлита със спускателния кораб и оставя капрал Кий на „Рафаил“ за поддръжка в случай на нужда.

Точно от това се е страхувал отец-капитанът – няма начин да каже дали момичето е дошло по този път, с или без кораба си. Тук няма свидетели, които да разпитат, нито войници на Мира, които да оставят на стража.

Кацат на един остров и обсъждат възможностите си.

– Изминаха три стандартни седмици, откакто корабът мина през телепортатора на Ренасанс В. – казва Грегориъс. Вътрешността на совалката е тясна и практична: тримата разговарят от седалките си. Бойните брони на Грегориъс и Ретиг висят в ЕВА-шкафа като метални кожи.

– Ако са пристигнали на свят като този – казва Ретиг, – навярно просто са отлетели с кораба. Няма причина да продължат по течението на реката.

– Наистина – отвръща де Соя. – Но има сериозна възможност корабът да е бил повреден.

– Да – съгласява се сержантът, – но до каква степен? Можел ли е да лети? Дали не се е закърпил по пътя? Или пък е стигнал до някоя ремонтна база на прокудените? Тук не сме чак толкова далеч от тях.

– Момичето може да е пратило кораба и да е продължило през следващия телепортатор – предполага Ретиг.

– Ако се приеме, че някой от другите портали работи – уморено казва де Соя. – Че онзи на Ренасанс В. не е бил просто някаква щастлива случайност.

Грегориъс поставя големите си длани върху коленете си.

– Да, сър, това е смешно. Да откриеш игла в копа сено, както са се изразявали някога... би било детска игра в сравнение с това.

Отец-капитан де Соя поглежда през прозорците на совалката. Високите папрати се люлеят от беззвучен вятър.

– Имам чувството, че тя е тръгнала по течението на старата река. Мисля, че използва телепорталите. Не знам как – с летящата машина, която някой използва, за да я измъкне от Долината на Гробниците на времето, може би, с надуваем сал, с открадната лодка – просто мисля, че пътува по Тетида.

– Какво можем да направим ние? – пита Ретиг. – Ако вече е минала оттук, значи сме я изпуснали. Ако още не е пристигнала... е, можем да

си чакаме вечно. Ако имахме сто архангелски кораба, така че да докараме войници на всеки от тези светове...

Де Соя кимва. Често си е мислил колко по-проста би била тази задача, ако архангелските куриери са обикновени роботи, които се прехвърлят в системите на Мира, съобщават пълномощията на папския диск и заповядват претърсване, а после се прехвърлят в друга система, без да намаляват скоростта. Доколкото знае, Мирът не строи кораби роботи – омразата на Църквата към ИИ и зависимостта от човешки контакти го забраняват. И доколкото знае, съществуват само три куриерски кораба клас „архангел“ – „Михаил“, „Гавриил“, който първи му е донесъл съобщението, и собственият му „Рафаил“. В системата на Ренесанс му се е искало да прати другия куриерски кораб на претърсване, но „Михаил“ е имал неотложни ватикански задължения. От гледна точка на логиката де Соя разбира защо това издирване е негово и само негово. Но тук са прекарали почти три седмици и са преровили две планети. Архангелът робот би се прехвърлил през двеста системи и би съобщил заповедта за готовност за по-малко от десет стандартни дни... с тази скорост на де Соя и „Рафаил“ ще им трябват четири-пет стандартни години. Изтощеният отец-капитан понечва да се засмее.

– Все пак остава нейният кораб – оживено казва той.

– Ако са продължили без него, те са имали две възможности – да пратят кораба някъде другаде, или да го оставят на някоя от планетите по Тетида.

– Казвате „те“, сър – тихо се обажда Грегориъс. – Сигурен ли сте, че има и други?

– Някой я откъсна от клопката ни на Хиперион – отвръща де Соя. – Има други.

– Може да е цял екипаж от прокудени – казва Ретиг. – Вече може да са преполовили пътя до рояка си... след като са оставили момичето на който и да било от тези светове. Или пък да са го взели със себе си.

Де Соя вдига ръка и разговорът замлъква. Обсъждали са въпроса неколкократно.

– Според мен корабът е бил уцелен и повреден – казва той. – Ще го потърсим и той може да ни отведе при момичето.

Грегориъс посочва към джунглата. Там вали.

– Прелетяхме целия участък от реката между порталите. Никаква следа от кораб. Когато стигнем в следващата система от Мира, можем да пратим тук гарнизон, който да ги охранява.

– Да – отвръща де Соя, – но те ще имат време-дълг от осем-девет

месеца. – Той поглежда към дъждовните капки, стичащи се по въздушния щит и по страничните люкове. – Ще претърсим реката.

– Какво? – казва копиеносец Ретиг.

– Ако имаш повреден кораб и трябва да го оставиш някъде, няма ли да го скриеш? – пита де Соя.

Двамата швейцарски гвардейци зяпват командира си. Йезуитът вижда, че пръстите на мъжете треперят. Възкресението е повлияло и на тях.

– Ще претърсим реката с дълбочинен радар и колкото можем от джунглата – продължава отец-капитанът.

– Ще ни отнеме поне още един ден – започва Ретиг. Де Соя кимва.

– Ще съобщим на капрал Кий да нареди на „Рафаил“ да сканира джунглата в участък от двеста клика от двете страни на реката. Ще използваме спускателната совалка, за да претърсим реката... На борда имаме по-груба система, но и разстоянието, което трябва да покрием, е по-малко.

Уморените войници само кимат покорно.

Откриват нещо на втория завой на реката. Обектът е метален, голям и на дъното на дълбок вир само на няколко километра от първия портал. Спускателната совалка увисва неподвижна, докато де Соя се свързва по теснолъчевия канал с „Рафаил“.

– Капрал, отиваме да го проверим. Искам корабът да е готов да прониже с лазерно копие това нещо до три секунди след заповедта ми... но само по моя заповед.

– Слушам – отвръща Кий.

– Открихме го – съобщава сержант Грегориъс след малко.

Де Соя поглежда към монитора. Вижда вихрещата се тиня на дъното, една многохрила риба, бързаща да се скрие от светлината, заоблен метален корпус.

– Има отворен люк иди херметична камера – докладва Грегориъс. – По-голямата част от обекта е потънала в тинята, но виждам достатъчно от корпуса, за да кажа, че приблизително отговаря по големина. Ретиг ще остане тук. Аз влизам.

Отец-капитанът изпитва желание да му пожелае късмет, но не отвръща нищо. Вече са заедно достатъчно дълго, за да знаят как да се държат помежду си. Той привежда совалката в готовност и зарежда примитивното плазмено оръдие, единственото въоръжение на малкия кораб.

Видеосигналят прекъсва веднага, щом Грегориъс влиза през отворения люк. Изтича минута. После две. После две минути и де Соя нервно

започва да се върти на командния стол. Наполовина очаква да види как космическият кораб изхвърква от водата, устремил се към космоса в отчаяния си опит да избяга.

– Копиеносец? – обажда се той.

– Да, сър – разнася се гласът на Ретиг.

– Няма ли съобщение или образ от сержанта?

– Не, сър. Мисля, че корпусът спира тесния лъч. Ще почакам още пет минути и... Почакайте, сър. Виждам нещо.

Де Соя също го вижда. Сигналът от видеопредавателя на копиеносеца е тъмен, но достатъчно ясен, за да различи бронираната каска, раменете и ръцете на сержант Григориус, които се показват от отворената херметична камера. Проекторът на сержанта осветява тиня и речни водорасли, после светлината се измества, за да заслепи за миг камерата на Ретиг.

– Отец-капитан де Соя – разнася се басовото тътнене на Григориус, – не е това, сър. Мисля, че е някоя от онези стари всъдеходни яхти, които са имали богатите по времето на Мрежата, Нали знаете, от онези, които са и подводници – могат дори малко да летят, струва ми се.

Де Соя въздъхва.

– Какво е станало с нея, сержант?

Облечената в костюм фигура на екрана вдига палец към Ретиг и двамата се издигат към повърхността.

– Мисля, че са я потопили, сър – отвръща Григориус. – На борда има поне десет скелета... може би дванайсет. Два са детски. Както казах, сър, тези неща са можели да плават в който и да е океан – да се потапят, ако искат – така че няма начин всички люкове да са се отворили случайно.

Де Соя поглежда през прозореца, когато двете фигури в бойни брони разкъсват повърхността на водата и се понасят на пет метра над нея. От костюмите им се стича вода.

– Мисля, че трябва да са останали на планетата след Падането, сър – продължава Григориус, – и просто да са решили да сложат край на всичко. Това е само предположение, но подозирам...

– Подозирам, че сте прав, сержант – прекъсва го де Соя. – Връщайте се. – Той отваря люка на совалката и облечените в брони фигури се понасят към него.

Преди да пристигнат, докато все още е сам, йезуитът вдига ръка и шепнешком благославя реката, потъналата машина и онези, които са погребани в нея. Църквата не осветява самоубийствата, но тя знае, че в

живота или смъртта почти нищо не е сигурно. Или ако не Църквата, поне де Соя го знае.

Оставят детектори за движение, които пращат лъчи към всички портали – те няма да заловят момичето и приятелите му, но ще съобщят на войниците, които де Соя ще прати тук, дали междувременно някой не е минал през тях – после издигат совалката от NGCes2629-4BIV, вкарват малкия спускателен кораб в грозната маса на „Рафаил“ над блестящия лимб на обгърнатата в облаци планета и се отдалечават от гравитационния кладенец, за да могат да се прехвърлят към следващата си спирка, Светът на Бърnard.

Това е най-близката до системата на Старата Земя точка от маршрута на де Соя – само на шест светлинни години разстояние – и тъй като планетата е една от най-ранните междувъзвездни колонии от дохеджирската епоха, отец-капитанът си представя, че ще може да хвърли поглед назад във времето към самата Стара Земя. След възкресението си в мирската база на около шест АЕ от Света на Бърnard обаче, де Соя веднага открива разликите. Звездата на Бърnard е червено джудже, само с около една пета от масата на звездата тип „G“, която е имала Старата Земя, и с по-малко от 1/2500 от светлината ѝ. Единствено близостта на Света на Бърnard, 0.126 АЕ, и вековете на тераформирането му са създали свят с висока стойност в адаптивната скала на Солмев. Но, както откриват де Соя и хората му след отвеждането им на планетата от мирския им ескорт, тераформирането наистина е било изключително успешно.

Светът на Бърnard е пострадал много тежко от нашествието на рояка на прокудените преди Падането и съвсем малко – относително, разбира се – от самото Падане. В дните на Мрежата планетата е представлявала приятно несъответствие: прекалено селскостопанска, отглеждаща предимно внесени от Старата Земя растения като царевица, пшеница, соя и прочее, но също и извънредно интелектуална – нейна гордост са били стотици от най-добрите малки колежи в Мрежата. Комбинацията от земеделска затытеност – животът на Света на Бърnard до известна степен имитирал далечната провинция в Северна Америка около 1900 г. – и интелектуални висоти привлякла там някои от най-известните учени, писатели и философи на Хегемонията.

След Падането Светът на Бърnard разчитал повече на земеделското си наследство, отколкото на интелектуалната си мощ. Когато около пет десетилетия след Падането пристигнали силите на Мира, в продължение на няколко години населението оказвало съпротива на християнството на прераждането и правителството на Пацем. Планетата била

независима и искала да си остане такава. Тя не влязла официално в Мира до Лето Господне 3061, около 212 години след Падането, а едва след кървавата гражданска война между католиците и партизанските банди, не много здраво обединени под името „Свободните вярващи“.

Сега, както научава де Соя по време на кратката си обиколка с архиепископ Хърбърт Стърн, многобройните колежи пустеят или са превърнати в семинарии за младите мъже и жени от Света на Бърнард. Партизаните съвсем са изчезнали, макар все още да има известна съпротива в дивите гори и каньони по реката, известна като „Потока на пуяка“.

Потокът на пуяка е бил част от Тетида и точно той е мястото, където искат да отидат де Соя и хората му. На петия си ден в системата те заминават за там заедно с охрана от шейсет войници на Мира и част от елитната гвардия на самия архиепископ.

Не срещат партизани. Този участък от Тетида тече през широки долини, под високи шистови скали, през пресадени от Старата Земя широколистни гори и излиза в район, отдавна превърнат в обработваема земя – предимно царевични полета, тук-там осеяни с бели селски къщи и стопански постройки. На де Соя му се струва невероятно, че тук може да се е водила война.

Плъзгачите на Мира претърсват изцяло гората за следи от кораба на момичето, но не откриват. Потокът на пуяка е прекалено плитък, за да скрие кораб, пък и този участък от Тетида е бил дълъг само няколко клика. Светът на Бърнард има съвременен въздушен и орбитален контрол на транспорта и никой кораб не би могъл да напусне района, без да бъде засечен. Разпитаните фермери от областта на Потока на пуяка не са забелязвали никакви непознати. Накрая мирските военни, епархийският съвет на архиепископа и местните граждански власти се заклеват, че ще упражняват постоянно наблюдение на района, въпреки опасността от нападенията на Свободните вярващи.

На осмия ден де Соя и хората му се сбогуват с десетки хора, които могат да бъдат смятани само за нови приятели, издигат се в орбита, прехвърлят се на фотонния кораб и са ескортирани обратно до далечния орбитален гарнизон на системата, където е архангелският им куриер, Последното, което отец-капитанът вижда от пасторалния свят, са двете кули на гигантската катедрала, издигаща се в столицата Свети Тома, известна преди като град Бусард.

Вече отклонили се от посоката на системата на Старата Земя, де Соя, Грегориъс, Кий и Ретиг се събуждат в системата Лакайл 9352, приблизително толкова далеч от Старата Земя, колкото е бил Тау Сети

Сентър за първите семенни кораби. Тук забавянето не е нито от бюрократичен, нито от военен, а от екологичен характер. Старият свят от Мрежата, известен някога като Горчивината на Сибиату и прекръстел на Неизбежна милост от настоящото си население от няколко хиляди мирски колонисти, е бил екологично несигурен някога и далеч по-зле сега. Река Тетида е текла под дванайсеткилометров перспексов тунел с годен за дишане въздух и подходящо налягане. Тунелът се е разпаднал преди повече от два века, водата е изкипяла в ниското налягане, рядката метаново-амонячна атмосфера на планетата запълнила празното речно корито и разбила перспексовите тръби.

Де Соя няма представа защо Мрежата е включила тази скала в Тетида. Тук няма мирски военен гарнизон, нито сериозно присъствие на Църквата, освен капеланите, живеещи с дълбоко религиозните колонисти, които едва свързват двата края с бокситните си мини и серни ями, но отец-капитанът и хората му убеждават неколцина от тях да ги отведат до някогашната река.

– Ако мине по този път, тя е загубена – казва Грегориъс, докато гледа огромните портали, висящи над правата линия от разрушения перспекс и пресъхналото речно корито. Духа метанов вятър и зрънца от постоянно движещия се прах се опитват да проникнат през атмосферните костюми на мъжете.

– Не и ако остане в кораба – отвърща де Соя и тромаво се обръща в костюма си, за да погледне към оранжевожълтото небе. – Колонистите не биха забелязали отлитането на кораба... прекалено далеч е от колонията.

Сивокосият мъж с тях, изгърбена фигура дори в износения си и изтърган от пясъка костюм, измърморва зад визьора си:

– Туй си е вярно, отче. Нямаме много време да зяпаме небето, тъй си е.

Де Соя и хората му обсъждат безполезността да викат войници на такава планета, които да следят за момичето през следващите месеци и години.

– Факт е, че това ще е гадна, отвратителна и адски скучна служба, сър – казва Грегориъс. – Прощавайте за езика, отче.

Де Соя разсеяно кимва. Вече са оставили тук последните светлинни детектори за движение: от всичките двеста свята са претърсили само пет, а ресурсите им вече са на изчерпване. Потиска го и мисълта да изпрати тук войници, но не вижда друга алтернатива. Освен болката от възкресението и вече постоянното емоционално объркване той изпитва

усилваща се депресия и съмнения. Чувства се като стара сляпа котка, пратена да хване мишка, но неспособна да наблюдава и пази двеста миши дупки едновременно. Не за първи път му се иска да е в Периферията и да се сражава с прокудените.

Сякаш прочел мислите на отец-капитана, Григориъс казва:

– Сър, наистина ли сте проверили маршрута, който определи „Рафаил“?

– Да, сержант. Защо?

– Някои от местата, които са в списъка, вече не са наши, капитане. Те са чак в по-късната част от пътуването... светове, далеч в Периферията... но корабът иска да ни отведе на планети, отдавна завладени от прокудените.

Де Соя уморено кимва.

– Знам, сержант. Когато казах на корабния компютър да планира маршрута, не изключих бойните зони и отбранителните участъци по Великата стена.

– Има осемнайсет планети, които ще е малко рисковано да посетим – казва Григориъс с намек за усмивка. – Но пък ще видим как се грижат за тях прокудените.

Де Соя отново кимва, но не отговаря.

Капрал Кий тихо се обажда:

– Ако искате да поразгледате там, сър, ще сме повече от доволни да дойдем с вас.

Отец-капитанът вдига поглед към лицата на тримата мъже. Прекалено много е приемал лоялността и присъствието им за даденост, мисли си той.

– Благодаря ви – просто отвръща де Соя. – Ще решим, когато стигнем до тази част от... пътуването.

– Което при тази скорост може да е след стотина стандартни години – казва Ретиг.

– Наистина – съгласява се де Соя. – Хайде сега да се махаме оттук.

И те напускат системата.

Все още в Старата околност, едва излезли от доходжирския заден двор на Старата Земя, те се прехвърлят на две тераформиращи планети, изпълняващи сложния си танц в пространството от половин светлинна година между Епсилон Еридани и Епсилон Инди.

Евразийският колонизационен експеримент „Омикрон2-Епсилон3“ бил дързък доходжирски утопичен опит за тераформиране и политическо съвършенство – предимно от страна на неомарксистите. В крайна

сметка експериментът окаяно се провалил. Хегемонията заменила утопистите с бази на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ: космос и автоматични станции за презареждане, но напливът на пътуващите към Периферията семенни, а по-късно и транспортни кораби в Старата околност по време на Хеджира довел до успешното тераформиране на тези две тъмни планети, въртящи се между бледото слънце Епсилон Еридани и още по-бледата звезда Епсилон Инди. После прочутият разгром на флотата на Гленън-Хайт в този район определил славата и военното значение на двойната система. Мирът възстановил изоставените бази на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и поправил повредените тераформиращи системи.

Де Соя претърсва тези два участъка от Реката по военному сухо и делово. Всички части на Тетида са много дълбоко в забранената военна зона и скоро става очевидно, че е невъзможно момичето – още по-малко корабът – да е минавало през последните два месеца, без да го засекаат и свалят на земята. Де Соя предварително се е сещал за това, тъй като познава системата Епсилон – самият той няколко пъти е минавал оттук по време на пътуванията си до Великата стена и отвъд нея, – но е решил, че трябва лично да види порталите.

Добре е обаче, че стигат до тази гарнизонна система по това време в пътуването си, защото и Кий, и Ретиг са откарани в болница. Инженерите и църковните специалисти по възкресение проверяват „Рафаил“ на сух док и откриват, че в атоматичната възкресителна ясла има малки, но сериозни повреди. Ремонтът отнема три стандартни дни.

Когато този път напускат системата и до навлизането в следхеджирските райони на старата Мрежа им остава само още една спирка в Старата околност, те сериозно се надяват здравето, депресията и емоционалната им нестабилност да се подобрят, ако отново бъдат подложени на автоматично възкресение.

– Накъде се отправяте сега? – пита отец Димитрий, специалистът по възкресението, помагал им през последните дни.

Де Соя се поколебава само за миг преди да отговори. Мисията му няма да се провали, ако съобщи на по-стария свещеник този факт.

– Към *Mare Infinitum* – отвръща той. – Това е воден свят на около три парсека извън границите и две светлинни години над равнината на...

– А, да – прекъсва го старият свещеник. – Преди десетилетия бях на мисия там – отучвах местните рибари от езичеството им и ги въвеждах в Христовата светлина. – Белокосият мъж вдига ръка за благословия. –

Каквото и да търсите, отец-капитан де Соя, искрено се моля да го откриете там.

Де Соя вече почти напуска Mare Infinitum, когато чистата случайност го навежда на следата, която търси.

Разговорливият млад лейтенант Барин Алан Спроул е свързката на де Соя с командването на мирската флота на Седемдесет Офиучи А. Подобно на историческите екскурзоводи младежът разказва на де Соя и войниците му повече неща, отколкото искат да чуят. Но той е добър пилот на топтер и на този океански свят, в сравнително непозната му летяща машина, йезуитът е доволен, че е пътник, а не пилот. Де Соя се поотпуска, докато Спроул ги откарва на юг, далеч от големия плаващ град Света Тереза, към пустите риболовни райони, в които все още плават телепортаторите.

– Защо порталите са толкова раздалечени тук? – пита Грегориъс.

– А, чакайте – отвръща лейтенант Спроул, – за това има цяла история.

Де Соя среща погледа на сержанта. Освен преди предстояща битка, Грегориъс почти никога не се усмихва, но отец-капитанът се е научил да разпознава характерния проблясък в очите му, който за него е равносилен на буен смях.

– ...така че Хегемонията искала да построи порталите на река Тетида тук в допълнение към орбиталната сфера и всички малки телепортатори, които издигнали навсякъде... каква тъпа идея, нали, сър? Да прокараш част от река през този океан?... така или иначе, те искали да е по Главното течение, което до известна степен е разумно, защото левиатаните и някои от по-интересните риби са точно там, ако туристите от Мрежата са искали да видят риба, това е... но проблемът е, хм, та той е съвсем очевиден...

Де Соя поглежда към капрал Кий, задрямал на топлите слънчеви лъчи, проникващи през илюминатора на топтера.

– Съвсем очевидно е, че не може да се построи нищо вечно, нищо голямо като онези портали... а вие ще ги видите след минутка, сър, те наистина са големи. Е, искам да кажа, че там са кораловите пръстени – но те не са захванати за нищо, те плават, и островите на жълтия келп, но те не са... Искам да кажа, че стъпвате върху тях и кракът ви направо пропада...

– Лейтенант – прекъсва го де Соя, – какво общо има това с причината за раздалечеността на порталите? – Високото, почти инфразвуково бръмчене на крилете на топтера заплашва да приспи отец-капитана. Кий

вече похърква, а Ретиг е вдигнал крака и е затворил очи.

– Ами освен това има и вулкани, сър, и...

– Значи – казва де Соя – разстоянието между порталите се е увеличило поради вулканичната активност на океанското дъно?

– Да, сър – отвръща Спруул и снижава топтера към поредната кула и арка.

– Изглежда така, сякаш наскоро е била повредена – казва де Соя и се навежда, за да погледне през илюминатора.

– Да, сър – съгласява се лейтенантът. – Някакъв браконьер се опитал да я взриви преди няколко прилива.

– Саботаж? – пита де Соя, като наблюдава отдалечаването на платформата.

– Партизанска война – пояснява лейтенантът. – Браконьерите са местни, отпреди Мирът да се установи тук, сър. Затова имаме войници на всяка от платформите и редовни патрулни кораби по време на най-натоварения период на риболовния сезон. Трябва да пазим риболовните кораби на групи, за да не могат да ги нападат браконьерите. Видяхте лодките, сър... е, почти е време да излизат на риболов. Мирските ни кораби ще ги ескортират. Светлоустият левиатан излиза на повърхността, когато луните са изгрели... така че законните риболовни кораби винаги са със запалени светлини, когато луните не са се показали, за да привличат големите риби. А пък браконьерите...

Де Соя поглежда към пустите океански простори и казва:

– Като че ли няма много места, където да се крият бунтовници.

– А, има – възразява лейтенантът. – Те имат риболовни съдове, замаскирани така, че да приличат на острови от жълт келп, имат подводници, дори един голям подводен комбайн, който прилича на Светлоустия, ако щете вярвайте, сър.

– И тази платформа е била повредена при нападение на браконьер? – пита де Соя, който разговаря единствено, за да не заспи. Бръмченето на крилето на топтера е ужасно.

– Точно така, сър – отвръща лейтенант Спруул. – Преди около осем Големи прилива. Един човек... което е необичайно, защото браконьерите по принцип се движат на групи. Взривил няколко плъзгача и топтера – характерна тактика, макар обикновено да се насочват към лодки.

– Извинете ме, лейтенант – пита де Соя, – казвате, че е било преди осем Големи прилива. Можете ли да прехвърлите времето в стандартни единици?

Спруул прехапва устната си.

– Ами около два стандартни месеца, сър.

– Бил ли е заловен браконьерът?

– Да, сър – с усмивка отвръща Спруул. – Ами, всъщност това е цяла история, сър... – Лейтенантът поглежда към отец-капитана, за да види дали да продължи. – Ами, накратко, сър, този браконьер първо бил заловен, после взривил няколко заряда и се опитал да избяга, тогава стражите стреляли и го убили.

Де Соя кимва и затваря очи. През последния ден той е прегледал стотици доклади за „инцидентите с браконieri“ от изтеклите два стандартни месеца. Взривяването на платформи и убиването на браконieri, изглежда, беше вторият най-популярен спорт – след риболова – на *Magre Infinitum*.

– Смешното в историята – продължава лейтенантът – е как се опитал да избяга. Използвал някакъв стар летящ килим от времето на Хегемонията.

Де Соя рязко се разсънва и поглежда към сержанта и другите двама войници. И тримата са седнали изправено и го гледат.

– Обръщайте – изръмжава отец-капитан де Соя. – Върнете ни на онази платформа.

– И какво стана? – за пети път пита де Соя. Заедно с швейцарските си гвардейци той е в кабинета на директора на платформата, разположен на най-високата ѝ точка, точно под диска на радара. През продълговатия прозорец се виждат трите невероятни изгриващи луни.

Директорът – мирски капитан от океанското командване С. Добс Пауъл – е дебел, румен и силно се поти.

– Когато станало очевидно, че този мъж не е от риболовните групи, които бяха на борда през онази нощ, лейтенант Белиъс го доведе за разпит. Стандартна процедура.

– И после?

– И после мъжът опита да избяга. Блъсна лейтенант Белиъс в морето.

– Спасихте ли лейтенанта?

– Не, отец-капитан. Почти сигурно се е удавил, пък и през онази нощ дъговите акули доста се бяха размърдали...

– Опишете мъжа, когото сте заловили, преди да го изпуснете – прекъсва го де Соя, като набляга на думата „изпуснете“.

– Млад, може би на около двайсет и пет стандартни години. И висок, сър. Наистина едър младеж. Бях в коридора с лейтенант Белиъс и морски копиеносец Амънт, когато онзи тип започна битката и блъсна

Белиъс през парапета.

– И после е избягал от вас и копиеносеца – безизразно казва де Соя.
– И двамата сте били въоръжени и този човек... Не казахте ли, че е бил в безелници?

– Беше. – Капитан Пауъл изтрива чело с влажна кърпичка.

– Забелязахте ли нещо необичайно в този младеж? Нещо друго, което не сте отбелязали в доклада до щабквартирата на командването за... хм... своята изключително кратка акция?

– Не, отец-капитан... искам да кажа, ами, по време на схватката пуловерът на мъжа се скъса малко отпред. Достатъчно, за да забележа, че не беше като вас и мен.

Де Соя вдига вежди.

– Искам да кажа, че не беше от Кръста – припряно допълва Пауъл.
– Нямахте кръстоид. Разбира се, тогава не ми направи впечатление. Повечето от тези местни браконieri изобщо не са кръстени.

– Значи мъжът е скочил под главната платформа и е избягал?

– Не успя да избяга, сър – отвръща Пауъл. – След малко излетя на нещо като летяща черга и... и го застреляхме, понеже точно тогава избухнаха експлозиите.

– И?

– И той падна в морето точно до пилон Л-3. Само след десет секунди се появиха дъговите акули и го изядоха.

– Значи не сте намерили тялото? – пита де Соя.

– А, не... намерихме го, отец-капитан. Накарах Амънт и Килмър да извлекат каквото беше останало с рибарски куки и мрежа. Това бе след като угасихме пожара и се уверих, че платформата вече не е изложена на опасност. – Капитан Пауъл започва да говори спокойно, уверен в собствената си правота.

Де Соя кимва.

– И къде е сега тялото, капитане? Директорът вдига шишките си пръсти. Ръцете му съвсем леко треперят.

– Погребяхме го. В морето... разбира се. Откъм южния док на следващата сутрин. Появи се цяло стадо дъгови акули и застреляхме няколко за вечеря.

– Но сте се удостоверили, че тялото е на заподозрения, когото сте арестували преди това, нали?

Малките очички на Пауъл се смаяват още повече.

– Да... онова, което беше останало от него. Най-обикновен браконьер. Подобни гадости стават непрекъснато тук.

– А браконьерите непрекъснато ли карат древни електромагнитни килими, капитан Пауъл? Защо не споменавате килима в рапорта си?

Пауъл свива рамене.

– Стори ми се маловажно.

Де Соя кимва.

– И сега казвате, че... нещото... просто е отлетяло? Че се е издигнало над палубата и коридора, а после е изчезнало над морето? Празно?

– Да – отвръща капитан Пауъл.

– Морски копиеносец Амънт казва друго, капитане. Според него килимът е бил намерен, деактивиран и за последен път е бил видян във вас. Вярно ли е?

– Не – отвръща директорът, като мести очи от де Соя към Грегориъс, Спроул, Кий, Ретиг и отново към отец-капитана. – Не, изобщо не съм го зървал след като прелетя покрай нас. Амънт е лъжец.

Де Соя кимва на сержант Грегориъс и после се обръща към Пауъл.

– Такава древна вещ, при това функционираща, сигурно струва доста пари дори на Mare Infinitum, нали, капитане?

– Не знам – успява да промълви Пауъл, който гледа към Грегориъс. Сержантът се е приближил до личния шкаф на директора. Той е направен от тежка стомана и е заключен. – Дори не знам какво е било това проклето нещо – прибавя Пауъл.

– Нарича се Хокингово килимче – тихо, почти шепнешком казва йезуитът. – В една местност, наречена Долината на Гробниците на времето, радарите сяха спокойно да го засекаат. – После кимва на сержант Грегориъс.

Подофицерът от швейцарската гвардия разбива вратата на стоманения шкаф с един удар на облечения си в бронирана ръкавица юмрук, бръква вътре, разхвърля настрани кутии, книжа, пачки пари, изважда внимателно сгънатия килим и го отнася върху бюрото на директора.

– Арестувайте този човек и го махнете от погледа ми – тихо казва отец-капитан де Соя. Лейтенант Спроул и капрал Кий извеждат протестиращия директор от кабинета.

Де Соя и Грегориъс развиват Хокинговото килимче върху продълговатото бюро. Древните полегни нишки на килима все още блестят със златист оттенък на лунната светлина. Де Соя докосва предния край на устройството и усеща под ръката си пробитите и разкъсани от иглометите места. Навсякъде има кръв, която скрива декоративните шарки, убива блясъка на свръхпроводящите моноvlakна. Парченца от нещо, което може да е човешка плът, са останали в късите ресни отзад на

килимчето.

Де Соя поглежда към Грегориъс.

– Чели ли сте някога дългата поема, наречена „Песни“, сержант?

– „Песни“ ли, сър? Не... не съм много по четенето. Освен това тя не беше ли в списъка на забранените книги?

– Струва ми се, че да, сержант – отвръща отец-капитан де Соя и поглежда към изгряващите луни и очерталата се на фона им арка. „Това е едно от парчетата на мозайката – мисли си той. – А когато мозайката бъде завършена, аз ще те хвана, дете.“

– Струва ми се, че е от забранения списък, сержант – повтаря йезуитът. После бързо се обръща и се насочва към вратата, като дава знак на Ретиг да навие килимчето и да го вземе. – Хайде – казва той и влага в гласа си повече енергичност, отколкото през последните седмици. – Имаме да вършим работа.

33.

Тук ще бъда съвсем кратък, за да не описвам „геройските“ си подвизи. Пък и всичко стана много бързо, за да имам кой знае какви впечатления.

Бързо се досетиха, че не съм нито от хората на Клигман, нито от групата на Отър, и ме арестуваха. Щракнаха ми белезници и ме поведоха към капитана, който вече чакаше на платформата, но аз успях да блъсна лейтенанта във водата и да стигна до спасителното си килимче.

Дотук добре. Обаче щом полетях над вълните, зърнах пляскащия във водата лейтенант и няколко остри перки около него. Де да бях покоравосърдечен и да го отмина... Но не. Спуснах се да го отърва от тези акулородни създания, извлякох го на килимчето, а за благодарност той ме наръга в ребрата. В суматохата така и не разбрах кой от нас натисна копчето на детонаторите на китката ми.

В мига на експлозията лейтенантът успя да ме рани и в ръката и обезумял от болка аз се дръпнах и паднах във водата...

34.

Никога не се бях опитвал да плувам окован в белезници. Искрено се надявам да не ми се налага да опитвам отново. Единствено високата соленост на океана ме държеше на повърхността, докато ритях с крака, оставях се на вълните, махах с ръце и с мъка плувах на север. Не се надявах истински да стигна до сала, течението ставаше по-силно поне на един клик северно от платформата, а нашият план беше да държим сала колкото се може по-надалеч от нея, без да се отклоняваме от реката.

Само след няколко минути „акулите“ започнаха да обикалят около мен. Блестящите им електрически багри се виждаха под повърхността и когато една от тях се насочи към мен, за да ме нападне, аз я ритнах по главата. Изглежда, помогна. Рибите несъмнено бяха опасни, но и глупави – нападаха една по една, сякаш бяха установили някакъв ред помежду си – и аз ги ритях една по една по муцуните. Но усилието бе уморително. Точно преди първата да ме нападне, бях започнал да свалям ботушите си – тежката кожа ме теглеше надолу, – но мисълта да ритам с боси крака тези зъбати глави ме накара да остана по ботуши, докато мога. Освен това скоро реших, че мога да не плувам с пистолет в ръце. Когато ме атакуваха, саблегърбите се гмуркаха под водата, появяването изотдолу, изглежда, бе любимият им начин на нападение. Докато се носех по вълните и се въртях, за да държа гръбните перки под око, все пак изух ботушите си и ги оставих да потъват в дълбините. Когато ме атакува следващата акула, ритнах по-силно и почувствах грубата като шкурка кожа над мъничкия ѝ мозък. Рибата шракна зъби към босите ми крака, но се отдалечи и отново започна да обикаля.

Раните от ножа вече сериозно започваха да ме болят. Усещах дълбокия разрез в ребрата си като ужасно изгаряне. Бях сигурен, че кръвта ми изтича във водата и веднъж, когато гръбните перки обикаляха достатъчно надалеч, че да мога да ги пренебрегна за миг, спуснах ръце до страната си и после ги извадих над повърхността. Бяха червени – много по-червени, отколкото лилавото море, блестящо на светлината на огромната луна, която вече се бе показала над хоризонта. Усещах се все по-слаб и разбрах, че кръвта ми постепенно изтича. Водата ставаше топла, сякаш кръвта ми я загреваше до приятна температура. Изкушението да затворя очи и да потъна по-дълбоко в тази топлина растеше от минута на минута.

Признавам, че всеки път, когато се издигнех на океанските вълни, поглеждах през рамо за някаква следа от сала. Но не виждах нищо. Част от мен се радваше на това – салът навярно вече беше преминал през телпортала. Не го бяха заловили. Не бях видял в небето нито плъзгачи, нито топтери и платформата бе само смаляващо се пламъче на юг. Разбрах, че сега, след като салът е в безопасност, най-реалната ми надежда е да бъде открит от претърсващ топтер, но дори мисълта за такова избавление не ме ободри. Днес вече бях стъпвал веднъж на платформата.

Накрая се отказах да плувам и се съсредоточих върху носенето по вълните. Ритах с крака, за да държа на повърхността главата и раменете си, стиснал юмруци пред лицето си. Саблегърбите акули очевидно усетиха слабостта ми; те се редуваха да плуват към мен, раззинали огромните си усти. Всеки път свивах крака и ритах право към тях, като се опитвах да ги ударя по муцуните или по черепите с пети, без да загубя стъпалата си. Грубата им кожа беше изтрила петите ми до такава степен, че от тях течеше кръв. Това още повече влудяваше акулите. Атаките им ставаха все по-чести и с всеки следващ път аз все по-трудно свивах крака. Една от дългите риби разкъса десния ми крачол от коляното до глезена и отнесе заедно с него пласт кожа, когато се отдалечи с триумфален удар с опашка.

Част от уморения ми ум през цялото време размишляваше върху теологични въпроси – не се молах, а се чудех за Космическия Бог, който допускаше творенията Му да се измъчват помежду си така. Колко ли човечи, бозайници и милиарди други същества бяха прекарвали последните си мигове в смъртен страх като този, с биещи сърца и мозъци, препускащи в безнадеждно търсене на път за бягство? Как можеше който и да било Бог да се описва като Бог на Милостта и да изпълва вселената със зъбати същества като тези? Спомних си, че Баба ми разказваше за един древен учен от Старата Земя, някой си Чарлз Дарвин, който разработил една от първите теории за еволюцията, за гравитацията или нещо подобно и как – макар да израснал като набожен християнин още преди даряването на кръстоида – станал атеист, докато изучавал земната оса, която парализирала някои големи видове паяци, вкарвала вътре ембриона си и оставяла паяка да се възстанови и да си върши работата, докато не станело време излюпилата се ларва да си пробие дупка в корема на живия паяк.

После си спомних друга история, която Баба ми беше прочела като дете. Тя също бе древна класика – нещо от Стивън Крейн, наречено „Откритата лодка“ – и в нея се разказваше за неколцина мъже, оцелели

след потъването на кораба им, за дните, прекарани в морето без вода само на неколкостотин метра от сушата, до която не можели да стигнат поради прекалено високия прибор. Един от мъжете в лодката – не мога да си спомня името му – преминал през всички кръгове на теологично очакване: отначало се молел, после смятал, че Господ е милостиво Божество, което седи по цели нощи и се тревожи за него, сетне решил, че Бог е жестоко копеле, и накрая осъзнал, че никой не го слуша. Сега разбрах, че не съм вникнал в историята, въпреки Сократовите въпроси и внимателното напътствие на Баба. Мислех, че си спомням тежестта на богоявлението, паднало върху този герой, когато разбрал, че ще трябва да плуват до брега и че не всички от тях ще оцелеят. Искало му се Природата – защото така вече си мислел за вселената – да е огромна стъклена сграда, само за да може да хвърля камъни по нея. Но дори и това, разбрал той, би било безполезно.

Вселената е безразлична към съдбата ни. Това беше смазващото бреме, което героят носел със себе си, докато се борел с приборя за оцеляването или унищожението си. Вселената просто не дава и пукната пара.

Разбрах, че се смее и плача едновременно, че крещя проклетия и покани към саблегърбите същества, които бяха само на два-три метра разстояние. И изведнъж видях лицето на момичето на половин метър от моето. Косата ѝ беше залепнала за черепа и тъмните ѝ очи блестяха на лунната светлина.

– Рол! – викаше Енея. – Отпусни се по гръб. Ще те издърпам.

Защо бе оставила силния андроид на сала и сама бе дошла за мен? Как...

Над следващата голяма вълна се видя синята глава на А. Бетик. Андроидът плуваше мощно с двете си ръце, стиснал между белите си зъби дългото мачете. Признавам, че се засмях през сълзи. Той приличаше на евтина холоверсия на пират.

– Отпусни се по гръб! – отново извика момичето. Обърнах се по гръб, прекалено уморен, за да ритна към акулата, устремила се към краката ми.

Последната ми съзнателна мисъл беше списъкът на онова, което бях изгубил при първата си самостоятелна акция: скъпоценното Хокингово килимче, очилата за нощно виждане, ботушите си, навярно комуникатора. А много вероятно и живота си. Приятелите ми също бяха изгубени. Аз ги бях погубил.

Смътно съзнавах, че ме качват върху сала. Белезниците ги нямаше.

Момичето дишаше в устата ми и изпомпваше вода от дробовете ми, като ме натискаше по гърдите. А. Бетик беше коленичил до нас и дърпаше някакво тежко въже.

След като в продължение на няколко минути повръщах вода, аз казах:

– Салът... как?... вече би трябвало да е минал през портала... аз не...

Енея натисна главата ми назад върху раницата и разряза парцалите от ризата ми и десния ми крачол с един къс нож.

– А. Бетик направи нещо като плаваща котва. Тя се влачи отзад, забавя ни, но ни държи по курса. Това ни даде време да те намерим.

– Как... – започнах аз, но отново повърнах солена вода.

– Шт – рече момичето и разкъса последните парчета от ризата ми. – Искам да огледам раните ти.

Потръпнах, когато силните ѝ ръце докоснаха огромната рана в страната ми. Пръстите ѝ откриха дълбокия разрез в предмишницата ми, плъзнаха се надолу до мястото, където рибата бе одрала кожата на бедрото и пресеца ми.

– О, Рол – тъжно каза Енея. – Изпуснах те от погледа си за час-два и виж какво си направил.

Слабостта отново започна да ме поглъща, мракът се завърна. Разбрах, че съм загубил прекалено много кръв. Беше ми адски студено.

– Съжалявам – прошепнах аз.

– Тихо. – Тя шумно разкъса по-големия от медицинските ни пакети. – Не говори.

– Не – настоях аз. – Развалих всичко. Трябваше да съм твой закрилник... да те пазя. Съжалявам... – Извиках, когато тя сипа антисептичен сулфамиден разтвор направо в раната на страната ми. Бях виждал мъже да плачат от това на бойното поле. Сега бях един от тях.

Сигурен съм, че ако Енея не беше отворила модерния ми медицински пакет, щях да умра минути, ако не и секунди след това. Но това бе по-големият пакет – старият медицински пакет от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, който бяхме взели от кораба. Първата ми мисъл беше, че всички лекарства и инструменти ще са безполезни след толкова много време, но после видях мигащите лампички по повърхността на кутията, която момичето бе поставило върху гърдите ми. Някои бяха зелени, повече жълти и съвсем малко – червени. Знаех, че това не е на добре.

– Стой мирен – прошепна Енея, разкъса пакета със стерилния шев, постави чистата торбичка върху страната ми и стоногият шев вътре

оживя и запълзя по раната ми. Усещането не беше приятно – модифицираната форма на живот запълзя в разкъсаните стени на раната ми, отдели антибиотичните си и почистващи секрети, после събра острите си стоноги крака в стегнат шев. Пак извиках... после пак миг по-късно, когато тя постави друг стоног шев върху ръката ми.

– По дяволите – каза момичето на А. Бетик. – Загубил е прекалено много кръв. Изпада в шок.

Искаше ми се да споря с тях, да им обясня, че треперенето и потърпването ми са просто резултат от студения въздух, че се чувствам много по-добре, но осмознатата маска притискаше устата, очите и носа ми и не ми позволяваше да говоря. За миг халюцинирах, че сме обратно на кораба и аварийното поле ме държи в сигурната си прегръдка. Мисля, че солената вода по лицето ми в онзи момент не беше само от морето.

После видях в ръцете на момичето ултраморфиновия инжектор и започнах да се съпротивлявам. Не исках да заспивам: ако трябваше да умра, исках да съм в съзнание.

Енея очевидно разбра какво се опитвам да кажа и тихо промълви:

– Искам да оздравееш, Рол. Изпадаш в шок. Трябва да стабилизираме жизнените ти функции... ще е по-лесно, ако не си в съзнание. – Инжекторът изсъска.

Съпротивлявах се още няколко секунди, вече леейки сълзи на гняв. След всичките тези усилия да умра в безсъзнание. По дяволите, не беше честно... не беше справедливо...

Събудих се от ярка слънчева светлина и ужасна жега. За миг бях сигурен, че сме все още в морето на Mare Infinitum, но когато събрах достатъчно сили, за да надигна глава, видях, че слънцето е различно – по-голямо, по-горещо – и че небето е с много по-светъл оттенък. Изглежда, салът се носеше по някакъв бетонен канал само на метър разстояние от двете страни. Виждах бетон, слънце и синьо небе – нищо друго.

– Лягай – рече Енея, натисна главата и раменете ми върху раницата и намести микропалатката, така че лицето ми отново да е на сянка.

Опитах се да заговоря, не успях, облизах сухите си устни, които като че ли бяха залепнали една за друга, и накрая успях да попитам:

– Колко време бях в безсъзнание? Преди да отговори, Енея ми даде глътка вода от собствената ми манерка.

– Около трийсет часа.

– Трийсет часа? – Въпреки че се опитах да извикам, едва ли успях да постигна нещо повече от писукане. – А къде сме?

– Ако се съди по пустинята, слънцето и звездите снощи, почти

сигурно е, че сме на Хеброн. Изглежда, пътуваме по някакъв акведукт. В момента... е, би трябвало да виждаш това. – Тя ме подхвана под раменете, така че успях да погледна над бетонния ръб на канала. Само въздух и далечни хълмове. – През последните пет-шест клика е все така. Ако акведуктът някъде е прекъснат... – Тя мрачно се усмихна. – Не сме виждали никого и нищо... дори лешояди. Очакваме да пристигнем в някой град.

– Хеброн? Мислех, че е...

– Завладян от прокудените – довърши А. Бетик, докато приклякаше до нас. – Да, такава е и нашата информация. Това няма значение, сър. Ще потърсим медицинска помощ за вас при прокудените също толкова спокойно... много по-спокойно... отколкото при Мира.

Погледнах медицинския пакет. Проводници стигаха до гърдите, ръката и краката ми. Повечето от лампичките на пакета мигаха в кехлибарено. Това не беше на добре.

– Раните ти са затворени и почистени – рече Енея. – Дадохме ти цялата плазма, която имаше в стария пакет. Но ти трябва още... и изглежда, имаш някаква инфекция, с която широкоспектърните антибиотици не могат да се справят.

– Навярно някакви микроорганизми от морето на Mare Infinitum – каза А. Бетик. – Медицинският пакет не може да ги диагностицира съвсем. Ще разберем, когато ви откараме в болница. Предполагаме, че този участък от Тетида ще ни отведе в някой голям град на Хеброн...

– Нови Йерусалим – прошепнах аз.

– Да – съгласи се андроидът. – Дори след Падането градът е бил известен с медицинския си център „Синай“.

Понечих да поклатя глава, но спрях, когато усетих болката и замайването.

– Но прокудените...

Енея прокара по челото ми влажна кърпа.

– Отиваме да търсим помощ за теб – каза тя. – Прокудени или не, трябва ни помощ.

От объркания ми мозък се опитваше да си пробие път една мисъл.

– Хеброн... не е имал... не мисля, че има...

– Да, сър – рече А. Бетик и потупа малката книга в ръката си. – Според пътеводителя Хеброн не е бил част от Тетида и е позволил съществуването на един-единствен телепортаторен терминал в Нови Йерусалим, дори по време на разцвета на Мрежата. На посетителите от другите светове се забранявало да напускат столицата. Тук са ценели

самостоятелността и независимостта си.

Погледнах встрани. Тъкмо излизахме извън високите стени и плавахме между високи дюни и сгрени от слънце скали. Жегата беше ужасна.

– Но пътеводителят трябва да греши – рече Енея и отново изтри челото ми. – Телепорталът бе там... а ние сме тук.

– Сигурна ли си... че това е... Хеброн? – прошепнах аз.

Енея кимна. А. Бетик вдигна гривната на инфотерма.

Бях забравил за него.

– Нашият механичен приятел засече сигурна звезда рече той. – На Хеброн сме и... предполагам... само на часове от Нови Йерусалим.

В този момент болката разкъса плътта ми и независимо колко се опитвах да я скрия, трябва да съм се сгърчил. Енея извади ултраморфиновия инжектор.

– Не – казах аз през пропуканите си устни.

– Това е последната доза засега – прошепна тя. Чух изсъскването и почувствах как благодатната вцепененост плъзва по тялото ми. „Ако има Бог – помислих си, – това е болкоуспокоителното.“

Когато отново се събудих, сенките се бяха издължили и се намирахме в основата на ниска сграда. А. Бетик ме отнасяше от сала. Всяко полюшване пращаше мъчителна болка по тялото ми. Не издадох звук.

Енея вървеше напред. Улицата беше широка и прашна, сградите ниски – не повече от три етажа – и направени от нещо като кирпич. Не се виждаше жива душа.

– Хей! – извика детето, вдигнало шепи пред устата си. Викът отекна по пустата улица.

Чувствах се глупаво да ме носят като дете, но изглежда, А. Бетик нямаше нищо против, пък и знаех, че не бих могъл да застана на крака дори животът ми да зависеше от това.

Енея мина зад нас, видя отворените ми очи и каза:

– Това е Нови Йерусалим. Няма съмнение. Според пътеводителя в дните на Мрежата тук са живели три милиона души, а А. Бетик казва, че според последната му информация все още имало поне милион.

– Прокудените... – успях да промълвя аз. Енея напрегнато кимна.

– Магазините и сградите покрай канала бяха празни, но изглеждаха така, сякаш доскоро са били обитаеми.

– Според предаванията, които следяхме на Хиперион – рече А. Бетик, – планетата трябва да е била завладяна от прокудените приблизително преди три стандартни години. Но тук има много по-скорошни

следи от живот.

– Енергийната решетка все още е включена – каза Енея. – Цялата оставена навън храна беше развалена, но хладилните камери продължават да замразяват. В някои къщи масите са сложени, холоянките пращат от статично електричество, радиоапаратите съскат. Но няма хора.

– Но няма и следи от насилие – рече андроидът и внимателно ме остави в задното отделение на един земеход с плоско метално легло зад кабината. Енея бе постлала одеяло, за да предпази кожата ми от горещия метал. От болката в страната ми в очите ми плуваха петна.

Енея потри ръце една в друга. Беше настръхнала въпреки изгарящата жегата.

– Но тук се е случило нещо ужасно – каза тя. – Усещам го.

Признавам, че не усещах нищо друго освен болка и трескавост. Мислите ми бяха като живак – постоянно се изплъзваха, преди да успее да ги подреда.

Енея скочи върху леглото на земехода и приклепна до мен, а А. Бетик отвори вратата на кабината и се качи вътре. Удивително – машината запали с първото докосване на стартерната пластина.

– Мога да го карам – рече андроидът и превключи на скорост.

„Аз също – помислих. – Карах подобен земеход на Урсус. Това е едно от малкото неща във вселената, които мога да управлявам. Едно от малкото неща, които мога да върша правилно.“

Потеглихме по главната улица. Въпреки всичките ми усилия, болката на няколко пъти ме накара да изкрещя.

Здраво стиснах зъби.

Енея ме държеше за ръка. Пръстите ѝ бяха толкова студени, че почти ме караха да треперя. Разбрах, че всъщност гори собствената ми кожа.

– ...това е от проклетата инфекция – казваше момичето. – Иначе вече трябваше да оздравяваш. Нещо в онзи океан.

– Или по ножа му – прошепнах аз. Затворих очи и видях лейтенанта да се разлита на парчета, когато облакът от иглички го разкъса. Отворих очи, за да избягам от видението. Сградите тук бяха по-високи, поне десететажни, и хвърляха по-дълбоки сенки. Но жегата бе ужасна.

– ...един приятел на майка ми от последното поклонничество на Хиперион е живял тук известно време – казваше Енея. Гласът ѝ като че ли се приближаваше и отдалечаваше.

– Сол Уайнтрауб – изхриптях аз. – Ученият от „Песните“ на стария поет. Енея потупа ръката ми.

– Забравих, че всичко, което е преживяла мама, се е превърнало в зърно за мелницата за легенди на чичо Мартин.

Подскочихме над някаква неравност. Силно стиснах зъби, за да не изкрещя. Енея хвана ръката ми по-здраво.

– Да – рече тя. – Иска ми се да бях срещнала стария учен и дъщеря му.

– Те са влезли... в... Сфинкса – успях да изхриптя аз. – Като... самата... теб.

Енея се наведе към мен, навлажни устните ми от манерката и кимна.

– Да. Но аз си спомням разказите на мама за Хеброн и за кибуца тук.

– Евреи – прошепнах аз и после престанах да говоря. Отнемаше ми прекалено много от енергията, която ми трябваше, за да се боря с болката.

– Избягали са от втория Холокост – продължи тя и погледна напред, когато земеходът зави покрай някакъв ъгъл. – Наричали са своя Хеджир „Диаспората“.

Затворих очи. Лейтенантът се разлетя на части, дрехите и плътта му се преплетоха в дълги ленти, които бавно се запускаха по спирала към лилавото море...

Изведнъж А. Бетик ме носеше. Влязахме в някаква сграда, по-голяма от другите, цялата от извисяваща се пластомана и калено стъкло.

– Медицинският център – съобщи андроидът. Автоматичната врата с шепот се отвори пред нас. – Има електричество... дано само медицинската апаратура да е непокътната.

Трябва да съм задрямал за кратко, защото когато отново отворих очи, ужасен, тъй като двете гръбни перки кръжаха все по-близо и по-близо, бях върху болнична количка, която се плъзгаше в продълговатия цилиндър на някакъв диагностичен автохирург.

– Ще се видим по-късно – казваше ми Енея. – Когато излезеш от другата страна.

Останахме на Хеброн тринайсет местни дни – всеки с около двадесет и девет стандартни часа. През първите три дни автохирургът ме подлагаше на процедурите си: не по-малко от осем хирургични операции и още десетина терапии според окончателната цифра на датчика.

Наистина се оказа, че някакъв микроорганизъм от онзи отвратителен океан на *Mare Infinitum* беше решил да ме убие, макар че когато видях екраните на магнитния резонанс и дълбочинния биорадар разбрах,

че в края на краищата организмът изобщо не е микроскопичен. Каквото и да представляваше – автодиагностичната апаратура се колебаеше, – той бе проникнал през раната на ребрата ми, беше започнал да расте като блатна плесен и да се разклонява към вътрешните ми органи. Още един стандартен ден без лечение, съобщи по-късно автохирургът, и след като ме отворел, щял да открие само лишеи и втечнени вътрешности.

Дълбоката рана на ръката ми не беше засегнала – както се опасявах – сухожилията, но бе прекъснала достатъчно важни мускули и нерви, за да наложи операции номер две и три. Тъй като когато пристигнахме, в болницата все още имаше електричество, хирургът по собствената си силиконова инициатива беше накарал резервоарите за органи в мазето, да развият нервите, които трябваше да ми бъдат заменени. На осмия ден, когато Енея седна до леглото и ми разказа как автохирургът непрекъснато искал съвети и разрешения от човешките си надзиратели, аз дори успях да се засмея – „д-р Бетик“ бе давал разрешение за всяка критична операция, трансплантация и терапия.

Кракът ми, който пъстрата акула се беше опитала да отхапе, се оказа най-болезнената част от изпитанието. След като микроскопичната плесен бе почистена от оголения от зъбите на рибата участък, пласт по пласт ми присадиха нова кожа и мускулна тъкан.

Към осмия ден, когато вече можех да сядам в леглото и да ям истинска храна – макар и само лека, възпроизведена в цистерна болнична храна – разговарях с Енея за краткия ми урок като Герой.

– През последната нощ на Хиперион се напихме със стария поет и му обещах да изпълня някои неща по време на това пътуване – казах аз.

– Какви неща? – попита момичето, потопило лъжицата си в чинията ми със зелено желе.

– Нищо особено – отвърнах аз. – Да те закрилям, да те отведе у дома, да намеря Старата Земя и да я върна, така че той отново да може да я види преди да умре...

Енея спря да яде от желето и високо вдигна тъмните си вежди.

– Казал ти е да върнеш Старата Земя? Интересно.

– Това не е всичко – продължих аз. – По пътя трябва да разговарям с прокудените, да унищожа Мира, да разбия Църквата и – цитирам – „да разбере какво готви шибаният Техноцентър и да му попреча“.

Енея остави лъжицата в чинията и избърса устните си със салфетката ми.

– Това ли е всичко?

– Не съм се – отвърнах аз и се отпуснах на възглавницата. – Иска

също да попреча на Шрайка да те нарани или да унищожи човечеството.

Тя кимна.

– Това ли е?

Изтрих потното си чело със здравата си лява ръка.

– Струва ми се, че да. Поне това е всичко, което си спомням. Бях пиян, както ти казах. Обаче се справям страхотно, нали?

– Не е зле. Спомни си, изтекли са само няколко стандартни месеца... всъщност по-малко от три.

– Ясно де. Ще се науча – казах аз. После попитах: – Къде е А. Бетик?

– Намери едно съвсем заредено ЕМПС и проверява кибуците по пътя към Великото солено море.

– Празни ли са?

– До един. Няма останало дори куче или котка. Знаех, че не се шегува. Когато се евакуират набързо или се случи някакво бедствие, хората често забравят домашните си животни. По време на въстанието на Южния нокът на Аквила глутниците подивели кучета бяха сериозен проблем. Планетарната гвардия трябваше да стреля, когато зърнеше някогашните домашни любимци.

– Това означава, че са имали време да вземат животните със себе си – казах аз.

– И да оставят дрехите си? А също компютрите, инфотермите, личните си дневници, семейните холоси... всичките си лични боклуци?

– Те не подсказват ли какво се е случило? Може би последната бележка в някой дневник?

– Не – отвърна момичето. – Отначало не исках да пипам личните им инфотерми и прочее. Но после... През последната седмица са предавали обичайните новини за сраженията. Великата стена е била на по-малко от една светлинна година и системата е била претърпана с кораби на Мира. Не са слизали често на планетата, но е било очевидно, че след като всичко свърши Хеброн ще трябва да се присъедини към мирския протекторат. После са излъчили няколко последни съобщения за проби на прокудените през позициите... и сетне нищо. Предполагаме, че Мирът е евакуирал цялото население и после са пристигнали прокудените, но в новинарските холоси, компютрите и изобщо никъде не се споменава за евакуация. Сякаш хората просто са изчезнали. – Тя потри ръце. – Взела съм няколко холодиска, ако искаш да ги погледнеш.

– Може би по-късно – отвърнах аз. Бях много уморен.

– А. Бетик ще се върне на сутринта – рече Енея и придърпа тънкото

одеяло до брадичката ми. Зад прозореца слънцето беше залязло, но хълмовете буквално пламтяха от акумулираната светлина. Мислех си, че никога няма да се уморя да гледам залезния ефект на камъните на тази планета. Но точно в този момент не можех да държа очите си отворени.

– При теб ли е оръжието? – измърморих аз. – Плазмената пушка? Бетик го няма... тук сме съвсем сами...

– На сала са – отвърна Енея. – Заспивай сега.

На десетия ден се опитах да се изправа. Победата ми беше краткотрайна, но все пак победа. На дванайсетия ден извървявах цялата дължина на коридора до тоалетната в дъното. Това бе голяма победа. На тринайсетия ден електричеството в целия град спря.

Включиха се аварийните генератори в мазето на болницата, но знаехме, че времето им е ограничено.

– Ех, ако можехме да вземем с нас автохирурга – казах аз, когато последната вечер седяхме на терасата на деветия етаж и гледахме надолу към потъналите в сенки булеварди.

– Ще се помести на сала – рече А. Бетик, – но ще имаме проблеми със захранването.

– Сериозно – настоях аз, като се опитвах да не изглеждам като параноичния, окаян и деморализиран пациент, какъвто бях. – Трябва да потърсим в аптеките нещата, които ще ни трябват.

– Вече е свършено – отвърна Енея. – Три нови и усъвършенствани медицински пакета. Цяла торбичка с плазмени ампули. Преносим диагностикатор. Ултраморфин... но недей да искаш, няма да ти дам.

Протегнах лявата си ръка.

– Виждаш ли това? Спря да трепери точно днес следобед. Скоро няма да ти поискам.

Енея кимна. Пухкавите облаци над главите ни отразяваха последната привечерна светлина.

– Колко мислиш ще издържат тези генератори? – попитах андроида. Болницата беше една от малкото сгради, които все още светеха.

– Навярно няколко седмици – отвърна А. Бетик. – Енергийната решетка се ремонтира и задейства сама от месеци, но планетата е сурова – забелязали сте прашните бури, които се носят откъм пустинята всяка сутрин – и въпреки че техниката е доста развита за свят извън Мира, нужни са хора, за да я поддържат.

– Ентропията е голяма мръсница – казах аз.

– Хайде, хайде – рече Енея, облегнала се на стената на терасата. – Ентропията може да е наш приятел.

– Кога? – попитах аз.

Тя се обърна. Сградата зад нея беше тъмен правоъгълник, който подчертаваше блясъка на почернялата ѝ от слънцето кожа.

– Тя събаря империи – рече момичето. – И унищожава деспотизма.

– Прекалено сложна дума, за да я казваш толкова бързо – отвърнах аз. – За какъв деспотизъм говорим?

Енея направи онзи пренебрежителен жест и за миг си помислих, че ще премълчи, но тя каза:

– За хуните, скитите, вестготите, остготите, египтяните, македонците, римляните и асирийците.

– Да – отвърнах аз, – но...

– За аварите и северните уеи¹⁵ – продължи тя, – мамелюците, персите, арабите, абасидите и селджуките.

– Добре – казах аз, – но не разбирам...

– За кюрдите и газнавидите – вече усмихната продължи тя. – Да не споменаваме монголите, Сюй, Тан¹⁶, буминидите, кръстоносците, казаците, прусаците, нацистите, Съветите, японците, яванците, северноамериканците, великокитайците, колум-перуанците и антарктическите националисти.

Вдигнах ръка. Тя замълча. Погледнах към А. Бетик и казах:

– Дори не съм чувал за тези планети, а ти? Изражението на андроида беше неутрално.

– Струва ми се, че всички тези имена са свързани със Старата Земя, господин ЕНДИМИОН.

– Майната му – казах аз.

– „Майната му“, струва ми се, е съвсем на място в този контекст – безстрастно отвърна А. Бетик.

Отново погледнах към момичето.

– Значи това е планът ни да съборим Мира, както иска старият поет? Да се скрием някъде и да чакаме ентропията да вземе своята дан?

– Не – каза Енея. – Обаче иначе е добър план – просто да повисим няколко хилядолетия и да оставим времето да вземе своето. Но тези проклети кръстоиди усложняват уравнението.

– Какво искаш да кажеш? – сериозно попитах аз.

– Дори да искахме да съборим Мира – отвърна тя, – което – между другото – не искам. Това е твоя работа. Но дори да го искахме,

15. Династия в Северен Китай. – Б.п.

16. Китайски династии. – Б.п.

ентропията вече не е на наша страна с този паразит, който може да направи хората почти безсмъртни.

– Почти безсмъртни – измърморих аз. – Когато умирах, трябва да призная, че си мислех за кръстоида. Би било много по-лесно... да не споменавам, че би било по-безболезнено от всички операции, терапии... просто да умра и да оставя това нещо да ме възкреси.

Енея ме гледаше. После рече:

– Точно затова тази планета е имала най-доброто медицинско обслужване в или извън Мира.

– Защо? – попитах аз. Главата ми все още тежеше от лекарства и умора.

– Те са били... те са... евреи – тихо отвърна момичето. – Съвсем малко от тях са приели кръста. Имали са само по един шанс на живот.

Известно време поседяхме, без да разговаряме – сенките се спускаха над градските каньони на Нови Йерусалим и болницата бръмчеше от електрически живот, докато все още можеше.

На следващата сутрин отидох пеш чак до стария земеход, с който преди тринайсет дни ме бяха докарали до болницата, но сега – седнал отзад, където бяха поставили за мен дюшек – наредих да открием магазин за оръжие.

След един час обикаляне стана очевидно, че в Нови Йерусалим няма оръжейни магазини.

– Добре – казах аз. – Към някое полицейско управление. Такива имаше няколко. Влязох с накуцване в първия участък, който срещнахме по пътя си, след като отклоних предложенията и на момичето, и на андроида да играят ролята на патерици, и открих колко невъоръжено и мирно може да е едно общество. Тук нямаше шкафове за оръжие нито дори средства за борба с масовите безредици или зашеметители.

– Предполагам, Хеброн не е имал армия или планетарна гвардия? – попитах аз.

– Мисля, че не – отвърна А. Бетик. – До нахлуването на прокудени-те преди три стандартни години на планетата не е имало враждебни хора или опасни животни.

Изсумтах и продължих да разглеждам. Накрая разбих тройно заключеното най-долно чекмедже в бюрото на някакъв полицейски началник и открих нещо.

– „Щайнер-Гин“, струва ми се – рече андроидът. – Пистолет, изстрелващ плазмени мълнии с редуциран заряд.

– Знам какво е – отвърнах. В чекмеджето имаше два пълнителя,

което означаваше шейсетина мълнии. Излязох навън, прицелих се към далечния хълм и натиснах спусъка. Пистолетът прокашля и една точка на склона леко проблесна. – Добре – казах аз и го прибрах в празния си кобур. Страхувах се да не се окаже персонален – тоест с него да може да стреля единствено собственикът му. През вековете тези оръжия постоянно бяха идвали и излизали от мода.

– На сала имаме игления пистолет – започна А. Бетик.

Поклатих глава. Не исках да имам нищо общо с тези неща за доста време.

Докато аз се възстановявах, А. Бетик и Енея бяха намерили вода и храна и когато се дотържих до кея при канала и погледнах към поправения и излъскан сал, видях новите кутии.

– Един въпрос – казах. – Защо да продължаваме напред с този плаващ наръч дърва, когато хей там са завързани удобни малки и безстопанствени лодки? Можем също да вземем някое ЕМПС и да пътуваме в удобствата на климатичната му инсталация.

Момичето и синьокожият мъж размениха погледи.

– Докато ти оздравяваше, проведохме гласуване – отвърна Енея. – Продължаваме със сала.

– Аз нямам ли право на глас? – изръмжах.

– Естествено – рече момичето, застанало разкрячено на кея и с ръце на хълбоците. – Гласувай.

– Гласувам да вземем някое ЕМПС и да пътуваме в Удобства – отвърнах аз, долових спривавата нотка в интонацията си и продължих, макар да ми стана неприятно: – Или пък някоя от онези лодки. Гласувам да оставим тези трупии тук.

– Гласът ти е отчетен – каза момичето. – С А. Бетик гласувахме да продължим със сала. Енергията му няма да се изчерпи и може да плава. Някоя от онези лодки щеше да бъде засечена от радара на Mage Infinitum, а едно ЕМПС не би могло да пътува на някои светове. Два гласа за сала и един против. Продължаваме с него.

– И това ми било демокрация! – казах. Признавам, че ми се дощя да я напляскам.

– А какво друго? – отвърна момичето.

През цялото време А. Бетик стоеше на ръба на кея, играеше си с някакво въже и на лицето му се беше изписало онова смутено изражение, типично за повечето хора, когато пред тях се карат членовете на друго семейство. Носеше свободна туника и торбести шорти от жълт лен. На главата му имаше широкопола жълта шапка.

Енея се качи на сала и отвърза въжето на кърмата.

– Щом искаш лодка или ЕМПС... или плаващ диван, ако щеш... вземи си го, Рол. С А. Бетик тръгваме с това.

Понечих да закуцукам към една чудесна малка ладия, завързана за кей, после изведнъж спрях и казах:

– Почакай... Телепортаторът няма да работи, ако опитам да мина през него сам, нали?

– Точно така – отвърна момичето. А. Бетик се беше качил на сала и сега Енея го отблъскваше от брега.

– Чакайте! – викнах. – По дяволите, чакайте! – Закуцуках, прескочих еднометровото разстояние и плъснах на сала по корем.

Енея ми подаде ръка, но не й обърна внимание и се изправих сам.

– Господи, какво упорито изчадийце си – казах аз.

– Кой да го каже – отвърна момичето.

Извън сянката на сградите слънцето на Хеброн бе още по-жестоко. Нахлувих триъгълната си шапка за малко сянка и заставах до кормилния прът заедно с А. Бетик.

– Естествено ти си на нейна страна – казах, когато излязохме в голата пустиня и реката отново се стесни в канал.

– Аз съм съвсем неутрален, господин Ендимион – отвърна синьокожият мъж.

– Ха! – казах аз. – Та ти си гласувал да продължим със сала.

– Досега ни е служил добре, сър – рече андроидът и отстъпи назад, когато докуцуках по-близо и поех кормилото.

Погледнах новите кутии с провизии, подредени под сянката на палатката, погледнах огнището с нагревателния куб, тенджерите и тиганите, видях огнестрелната и плазмената пушка – прясно смазани и поставени под брезентово покривало, видях раниците, спалните чували, медицинските комплекти и така нататък. Бяха вдигнали мачтата и една от белите ризи на А. Бетик се развяват от нея като плющящ флаг.

– Е – казах, – заеби.

– Абсолютно сте прав, сър – съгласи се андроидът. Следващият телепортатор бе само на пет клика от града. Когато минавахме през тънката сянка на арката, присвих очи към изгарящото слънце на Хеброн, а после и към очертанятия на самия портал. Както и при другите телепортали, имаше миг, в който въздухът вътре заискряваше и се променяше, давайки ни възможност да видим онова, което лежеше пред нас.

Тук имаше само абсолютна чернота. И когато продължихме нататък, чернотата не се промени. Температурата падна поне със седемдесет

градуса по стоградусовата скала. В същия момент се промени гравитацията – внезапно ми се стори, че нося на гърба си някой със същото тегло като мен.

– Фенерите! – извиках аз, все още стиснал кормилото във внезапно засиленото се течение. Борех се с мощното теглене на усилената се гравитация, като се опитвах да се задържа на крака. Съчетанието от вледеняващ студ, абсолютен мрак и непосилна тежест беше ужасно.

Двамата бяха заредили фенерите, които бяха открили в Нови Йерусалим, но Енея успя да запали първо старата ръчна лампа. Лъчът ѝ преряза ледената мъгла, падна върху черна вода и се вдигна, за да освети покрив от твърд лед на петнайсетина метра над нас. Сталактити от лед висяха почти до водата. Ледени пики стърчаха от черното течение от двете ни страни и пред нас.

– По дяволите – казах аз, застопорих кормилния прът и закуцуках към раниците. Едва се държах изправен с болния си крак и осемдесетте килограма на гърба ми. А. Бетик и момичето вече бяха там и ровеха, за да извадят топли дрехи.

Изведнъж се разнесе силно изпращяване. Вдигнах поглед, като очаквах да видя, че върху нас пада някой от сталактитите или че покривът е хлътнал под тази ужасна тежест, но това бе само нашата мачта, ударила се в ниско надвиснал леден ръб. Мачтата падна много по-бързо, отколкото би станало при хиперионската гравитация – устремена към сала, сякаш някой бе включил холос на бързи обороти. Във въздуха полетяха трески. Ризата на А. Бетик се блъсна в сала с ясно доловим трясък. Беше замръзнала и се бе покрила с тънък пласт скреж.

– По дяволите – повторих аз и като траках със зъби, разрових раницата за вълненото си бельо.

35.

Отец-капитан де Соя използва силата на папския диск по нови начини.

Станция три-двойсет-шест по централното течение на Mare Infinitum, където са открили Хокинговото килимче, е обявена за зона на престъпление и поставена под военновременни закони. Де Соя докарва войници и кораби на Мира от плаващия град Света Тереза и поставя целия бивш мирски гарнизон и рибарите под домашен арест. Когато управляващият прелат на Света Тереза епископ Меландриано възразява срещу тази арогантност и оспорва границите на папските му пълномощия, де Соя отива при планетарния губернатор архиепископ Джейн Кели. Архиепископът се покланя пред папския диск и принуждава Меландриано да млъкне под заплаха от отлъчване.

Де Соя назначава младия лейтенант Спроул за свой адютант и свързка по време на разследването и довежда от Света Тереза и другите големи градски платформи съдебни експерти и квалифицирани следователи, за да проучат местопрестъплението. Капитан С. Добс Пауъл, който е под арест в карцера на станцията, останалите членове на бившия мирски гарнизон и присъстващите там рибари са подложени на наркотика на истината и други опии.

След няколко дни става ясно, че капитан Пауъл, покойният лейтенант Белиъс и мнозина от другите офицери и войници на тази отдалечена платформа са се договорили с браконьерите от района да позволяват нелегален улов на местна риба, да откраднат екипировка на Мира – включително една подводница, за която са съобщили, че е потопена от бунтовнически обстрел – и да изнудват за пари гостуващите рибари. Това изобщо не интересува отец-капитан де Соя. Той иска да разбере какво точно е станало през онази вечер преди два стандартни месеца.

Съдебните доказателства се натрупват. Кръвта и тъканта по Хокинговото килимче са тествани за ДНК и резултатът е пратен в архивната секция на Мира в Света Тереза и на орбиталната мирска база. Открити са две различни групи кръв: повечето е идентифицирана като ДНК-модела на лейтенант Белиъс; втората отсъства в Мирските архиви на Mare Infinitum въпреки факта, че в него фигурират всички мирски граждани на морския свят.

– Как се е оказала върху летящия килим кръвта на Белиъс? – пита

сержант Грегориъс. – Според показанията на всички, подложени на наркотика на истината, Белиъс е бил блъснат в морето много преди онзи тип, когото са хванали, да се опита да избяга с килимчето.

Де Соя кимва. Той е превърнал кабинета на бившия директор в свой команден център и сега платформата е съвсем претъпкана, с три пъти повече от предишните си обитатели. Три големи морски фрегати на Мира са закотвени до нея. Две от тях са бойни подводници. Бившата площадка за плъзгачи е пълна със самолети. Доведени са инженери, за да ремонтират и разширят площадката за топтери. Точно тази сутрин де Соя е заповядал в района да пристигнат още три кораба. Поне два пъти дневно епископ Меландриано праща писменото си възражение срещу растящите разходи. Отец-капитан де Соя не му обръща внимание.

– Според мен нашият непознат е спрял, за да измъкне лейтенанта от морето. Сбили са се. Непознатият е бил ранен или убит. Белиъс се е опитал да се върне в станцията. Пауъл и другите са го застреляли по погрешка.

– Да – съгласява се Грегориъс, – това е най-добрият сценарий, който чух досега. – През дългите часове, откакто ДНК-резултатите са пристигнали от Света Тереза, те са развили много други – заговори с браконieri, конспирации между непознатия и лейтенант Белиъс, убийство на бившите съзаклятници от капитан Пауъл. Тази хипотеза е най-проста.

– Това означава, че нашият непознат е един от онези, които пътуват с момичето – казва де Соя. – И че е милостив – ако не глупав.

– Може да е бил браконьер – казва Грегориъс. – Никога няма да разберам.

– Защо не, сержант? – пита де Соя.

– Ами, капитане, всички доказателства са там долу, нали? Той посочва вълнуващото се лилаво море зад прозорците. – Флотските момчета казват, че е дълбоко десет хиляди клафтера или повече – това са почти двайсет хиляди метра вода, сър. Каквито и трупове да е имало, вече са изядени от рибите. А ако избягалият е бил браконьер... е, Мирът няма централен ДНК-архив... ще трябва да търсим на неколкостотин планети. Никога няма да го открием.

Отец-капитан де Соя отпуска ръце и леко се усмихва.

– Това е един от онези редки случаи, в които грешите, сержант. Само гледайте.

През следващата седмица де Соя събира всички браконieri в радиус от хиляда километра и ги подлага на разпит с наркотика на истината. В процеса участват двайсет и четири морски кораба и над осем хиляди

мирски служители. Разходите са огромни. Епископ Меландриано едва не получава удар и отлита на станция три-двайсет-шест по централното течение, за да сложи край на това безумие. Отец-капитан де Соя арестува свещеника и го праща в един отдалечен манастир, на девет хиляди километра, близо до полярната ледена шапка.

И решава да претърси океанското дъно.

– Няма да намерите нищо, сър – казва лейтенант Спроул. – Там долу има толкова много хищни риби, че нищо органично не може да стигне и на сто клафтера дълбочина, без да бъде изядено, та какво остава за дъното... а според измерванията ни през тази седмица, това са дванайсет хиляди клафтера. Освен това на Mare Infinitum има само две подводници, които могат да се спускат на такава дълбочина.

– Знам – отвръща де Соя. – Заповядах да ги пратят тук. Ще пристигнат утре с фрегатата „Страсти Христови“.

По изключение лейтенант Спроул остава безмълвен.

Де Соя се усмихва.

– Нали знаете, синко, че лейтенант Белиъс е бил прероден християнин? И че кръстоидът му не е бил намерен?

За миг устата на Спроул увисва отворена.

– Да, сър... Искам да кажа... да, но... сър, за да бъде възкресен, искам да кажа... не трябва ли да намерят тялото непокътнато, сър?

– Няма такова нещо, лейтенант – отвръща отец-капитан де Соя. – Само сравнително голямо парче от кръста, който всички ние носим. Мнозина добри католици са били възкресени само от няколко сантиметра непокътнат кръстоид и парченце плът, което може да бъде ДНК-тестувано и нормално развито. Спроул поклаща глава.

– Но, сър... това е било преди повече от девет Големи прилива. Не е останал нито квадратен милиметър от лейтенант Белиъс или от кръстоида му.

Де Соя се приближава до прозореца.

– Навярно, лейтенант. Навярно. Но ние дължим на нашия брат християнин да положим всички усилия, нали? Освен това, ако на лейтенант Белиъс бъде дарено чудото на възкресението, той трябва да бъде обвинен в кражба, предателство и опит за убийство, нали?

Като използват най-съвършените налични методи, местните съдебни експерти са в състояние да свалят неидентифицирани отпечатьци от пръсти от една чаша за кафе от столовата, въпреки многобройните измивания, които тя е претърпяла през последните два месеца. С едно изключение всички хиляди невидими отпечатьци са идентифицирани като

принадлежащи на гарнизонните войници или гостуващите рибари. Изключението е отделено заедно с неидентифицирания ДНК-модел.

– В дните на Мрежата – казва главният съдебен експерт доктор Холмър Риум – мегаинфосферата би ни свързала с централния архив на Хегемонията за секунди посредством векторната връзка. Щяхме да получим информацията почти мигновено.

– Ако имахме малко сирене, бихме могли да си направим сандвич с шунка и сирене – отвръща отец-капитан де Соя. – Стига да имахме шунка и хляб.

– Какво? – пита доктор Риум.

– Няма значение – отвръща де Соя. – Очаквам да получим информацията след няколко дни. Доктор Риум е озадачен.

– Как? Проверихме планетарните инфобанки. Проверихме всички браконieri, които заловихте... и трябва да кажа, че на Mare Infinitum никога досега не е имало толкова масови арести. Нарушавате деликатното равновесие на корупцията, съществувало тук от векове.

– Не се интересувам от деликатните равновесия на корупцията, докторе.

– Разбирам – казва Риум. – Но не мога да разбера как очаквате информацията след дни. Нито Църквата, нито Мирът има централен архив на всички граждани на различните светове от Мира, още по-малко от Периферията и районите на прокудените...

– Всички мирски светове имат свои собствени архиви – тихо отвръща де Соя. – На кръщенията и тайнствата на кръста. На браковете и смъртите. Военни и полицейски архиви.

Доктор Риум безпомощно разперва ръце.

– Но откъде ще започнете?

– Оттам, където има най-голям шанс да го открием – отвръща отец-капитан де Соя.

Междувременно в шестстотинте клафтера на морската бездна, до които се съгласяват да се спуснат двете подводници, не е открито нищо от бедния лейтенант Белиъс. На повърхността са зашеметени стотици дългови акули и съдържанието на стомасите им е подложено на анализ. Отново нито Белиъс, нито останки от него или от кръстоида му. Събрани са хиляди други морски боклукчии в радиус от двеста клика и в хранопроводите им са открити парчета от двама браконieri, но нито следа от Белиъс или непознатия. На станция три-двайсет-шест по централното течение е отслужена погребална литургия за лейтенанта, за когото казват, че е умрял от истинската смърт и е намерил истинското безсмъртие.

Де Соя заповядва на капитаните на подводниците да се спуснат по-надълбоко. Капитаните отказват.

– Защо? – пита йезуитът. – Докарах ви тук, защото корабите ви могат да се спускат до дъното. Защо не искате да го сторите?

– Заради светлоустите – отвръща по-старшият от двамата капитани. – За да претърсваме, трябва да използваме прожектори. До шестстотин клафтера сонарът и дълбочинният ни радар могат да ги засекат и ние можем да ги убием на повърхността. Под тази дълбочина няма да имаме никакъв шанс. Няма да се спуснем по-надълбоко.

– Ще се спуснете – отвръща отец-капитан де Соя и папският диск проблясва на черния фон на расото му. Старшият капитан прави крачка към него.

– Можете да ме арестувате, да ме разстреляте, да ме отлъчите... Аз няма да отведа хората си и кораба долу на сигурна смърт. Вие не сте виждали Светлоустия, отче.

Де Соя приятелски поставя ръка на рамото на капитана.

– Няма да ви арестувам, разстрелям или отлъча, капитане. И скоро ще видя Светлоустия. Навярно повече от един.

Капитанът не го разбира.

– Заповядах да пристигнат още три шурмови подводници от океанския флот – пояснява де Соя. – Ще открием и убием всеки светлоуст или каквото и да е друго представляващо опасност същество в радиус от петстотин клика. Когато се спуснете, районът ще е напълно безопасен.

Старшият капитан поглежда колегата си и после връща очи към де Соя.

– Знаете ли колко струва един светлоуст? Чуждопланетните рибари и големите фабрики в Тереза...

– Петнайсетина хиляди сейдона – отвръща де Соя. – Това е около трийсет и пет хиляди мирски флорина. Почти петдесет хиляди търговски марки. Парчето. – Йезуитът се усмихва. – И тъй като вие ще получите трийсет процента за откриването на светлоустите, за да могат корабите да ги убият, пожелавам ви успешен лов.

Двамата капитани припряно излизат.

Де Соя за първи път праща някой друг с „Рафаил“ да изпълнява задачите му. Сержант Григориъс заминава сам с „архангела“ и носи със себе си информацията за ДНК-моделите и отпечатъците от пръстите, както и нишки от Хокинговото килимче.

– Запомнете – казва де Соя по теснолъчевия канал от платформата няколко минути преди „Рафаил“ да се прехвърли в квантовото

пространство. – На Хиперион все още има сериозно мирско присъствие и поне два фотонни кораба постоянно в системата. Те ще ви откарат в столицата за възкресението ви.

Завързан в ускорителната си кушетка, сержант Грегориъс само изсумтява. Лицето му изглежда на екрана отпуснато и спокойно, въпреки предстоящата смърт.

– Ще изгубите три дни за това, разбира се – продължава де Соя, – и – струва ми се – не повече от един ден, за да проверите архива. И после се връщате.

– Ясно, капитане – отвръща Грегориъс. – Няма да си губя времето по баровете в Джактаун.

– Джактаун ли? – пита де Соя. – А, да... старият прякор на столицата. Е, сержант, ако искате да прекарате една истинска вечер на Хиперион в бар, пийте на моя сметка. Прекарайте достатъчно месеци на сухо с мен.

Грегориъс се ухилва. Часовникът показва трийсет секунди до квантовия скок и болезнената смърт.

– Не се оплаквам, капитане.

– Много добре – казва де Соя. – Приятно пътуване. А... и още нещо, сержант.

– Да, сър? – Десет секунди.

– Благодаря ви, сержант.

Отговор няма. Изведнъж от другия край на кохерентния тахийонов тесен лъч няма нищо. „Рафаил“ е извършил квантовия скок.

Пет светлоусти са засечени и убити от корабите. С командния си топтер де Соя отлита до всеки от труповете.

– Мили Боже, та те са по-големи, отколкото си ги представях – казва той на лейтенант Спроул, когато стигат над първата от рибите.

Мръснобелият звяр е над три пъти по-голям от платформата на станцията: маса от прикрепени на стълбчета очи, зейнали усти, свиващи се хриле, пулсиращи пипала, простиращи се на стотици метри, люлеещи се антени, на всяка от които има „фенер“, излъчващ студена светлина с огромна яркост – дори под слънчевите лъчи на повърхността – и усти, много усти, всяка достатъчно голяма, за да погълне подводница. Докато де Соя наблюдава, екипите вече се събират над взривилия се от налягането труп, сечат пипала и очни стълбчета и режат бялото месо преди горещото слънце да го развали.

Успокоени, че районът е прочистен от светлоусти и други смъртоносни риби, двамата капитани на подводниците спускат корабите си на

дълбочина от дванайсет хиляди клафтера. Там, сред гори от тръбни червеи, големи колкото секвои от Старата Земя, те откриват удивително количество потънали съдове – браконьерски подводници, смалили се до размера на малки куфарчета от налягането, една морска фрегата, която липсва повече от век. Откриват също и обувки – десетки обувки.

– Това се дължи на дъбилния процес – казва лейтенант Спроул на де Соя, докато двамата гледат екраните. – Странно е, но на Старата Земя също е било така. При някои от най-старите подводни спасителни операции – например по изваждането на един потънал кораб, наречен „Титаник“ – изобщо не са били открити трупове, морето е прекалено гладно за тях, а само много обувки. Нещо в дъбенето на кожата обезсърчава морските създания там... и тук.

– Извадете ги – заповядва де Соя.

– Обувките ли? – разнася се гласът на капитана на подводницата. – Всичките ли?

– Всичките – отвърща де Соя.

Мониторите показват огромното количество боклуци по морското дъно: неща, загубени от екипажа на платформата в продължение на повече от два века небрежност, лични вещи на удавили се браконieri и моряци, метални и пластмасови отпадъци, хвърлени от рибари и прочее. Повечето предмети са ръждясали и повредени от придънните ракообразни, както и от невъобразимото налягане, но няколко от тях са достатъчно нови и здрави, за да бъдат разпознати.

– Натоварете ги и ги пратете горе – заповядва де Соя, когато виждат блестящи предмети, които могат да са нож, вилица, тока от колан...

– Какво е онова там? – пита отец-капитанът.

– Кое? – казва капитанът на спусналата се най-дълбоко подводница. Той гледа повече към дистанционно управляемите оператори, отколкото към мониторите си.

– Онова блестящо нещо... Прилича на пистолет. Картината на монитора се променя, когато подводницата се завърта. Мощните прожектори проследяват, връщат се и осветяват предмета и камерата го увеличава.

– Пистолет е – разнася се гласът на капитана. – Още е чист. Повреден е малко от налягането, но като цяло е непокътнат. Ще го прибера.

Де Соя иска да прибави „внимателно“, но премълчава.

Годините му като капитан на фотонен кораб са го научили да оставя хората да си вършат работата. Той наблюдава захващащата ръка, която се появява на монитора.

– Може да е игленият пистолет на лейтенант Белиъс – казва Спроул. – Паднал е заедно с него и досега не е намерен.

– Доста е далеч – замислено отвръща де Соя, като гледа местещия се образ.

– Теченията тук са силни и странни – казва младият офицер. – Но трябва да призная, че не ми прилича на иглен пистолет. Прекалено... не знам... квадратно е.

– Да – съгласява се отец-капитанът. Подводните прожектори премигват над ръждясалия корпус на подводница, погребана на дъното от десетилетия. Де Соя си мисли за годините си в космоса и колко е пуст и различен от океаните на която и да било планета. Мисли си за прокудените и странния им опит да се приспособят към космоса така, както тези тръбни червеи, риби и придънни създания са се приспособили към вечния мрак и ужасното налягане. Навярно, мисли си той, прокудените разбират нещо за бъдещето на човечеството, което ние в Мира само отричаме.

„Ерес.“ Де Соя се отърсва от мислите си и поглежда към младия си офицер за свръзка.

– Ще разберем какво е съвсем скоро – казва той. – След час ще извадят всичко на повърхността.

Грегориъс се връща след четири дни. Мъртъв е. „Рафаил“ излъчва тъжния си светлинен сигнал, един фотонен кораб го пресреща на двадесет светлинни минути разстояние и тялото на сержанта е отнесено във възкресителния параклис в Света Тереза. Де Соя не чака съживяването на сержанта, а заповядва куриерската чанта да му бъде донесена незабавно.

Мирският архив на Хиперион е идентифицирал взетия от Хокинговото килимче ДНК-модел, както и частичните отпечатъци от чашата. И двете принадлежат на един и същ човек: Рол Ендимион, роден 3099 г. сл. Хр. на планетата Хиперион, некръстен; служил в хиперионската планетарна гвардия през месец Тома на 3115 г. сл. Хр., сражавал се в 23-ти механизирани полк по време на уруското въстание – три грамоти за храброст, включително една за спасяването на войник от неговия взвод под вражески обстрел – базиран във Форт Бенджинг в района на Южния нокът в континента Аквила в продължение на осем стандартни месеца, дослужил остатъка от времето в станция 9 на р. Канс на Аквила, като патрул в джунглата, охраняващ от бунтовнически терористични акции в района на плантациите за фибропластмаса. Последен чин: сержант. Уволнил се (почетно уволнение) на 15-ия ден от месец Велики пости

3119 г. сл. Хр., местонахождение неизвестно допреди по-малко от десет стандартни месеца, 23-тия ден от месец Възнесение 3126 г. сл. Хр., когато е бил арестуван, съден и осъден в Порт Романс (континент Аквила) за убийството на господин Дабил Хериг, прероден християнин от Ренесанс Вектор. Документите показваха, че Рол Ендимион отказал предложението да приеме кръста и бил екзекутиран с жезъл на смъртта седмица след арестуването му, на 30-ия ден от месец Възнесение 3126 г. сл. Хр. Тялото му било погребано в морето. Смъртният акт и докладът за аутопсията били нотариално заверени от местния мирски генерален инспектор.

На следващия ден отпечатъците върху сплескания древен автоматичен пистолет, изваден от океанското дъно, са идентифицирани: на Рол Ендимион.

Късчетата нишки от Хокинговото килимче не са идентифицирани от Мирския архив на Хиперион толкова лесно, но чиновникът човек, извършил справка, е включил ръкописна бележка, че такова килимче заема важно място в легендарните „Песни“, съчинени от поет, живял на Хиперион преди векове.

След възкресението си сержант Грегориъс почива няколко часа и отлита на станция три-двайсет-шест по централното течение, за да докладва. Де Соя му разказва за различните открития. Освен това съобщава на сержанта, че двасти и четиримата мирски инженери, занимавали се с телепортала в продължение на три седмици, са докладвали само, че няма признаци древната арка да е била активирана, въпреки съобщенията на неколцина рибари от платформата за ярки проблясъци през онази нощ. Инженерите също докладват, че няма начин да се проникне в древната, построена от Техноцентъра арка, нито пък да се каже къде може да се е прехвърлил някой през нея.

– Същото като на Ренесанс В, – казва Грегориъс. – Но поне полухте някаква представа кой е помогнал на момичето да избяга.

– Вероятно – съгласява се де Соя.

– Изминал е дълъг път, за да умре тук – продължава сержантът.

Отец-капитан де Соя се отпуска на стола си и пита:

– Наистина ли е умрял тук, сержант?

Грегориъс не може да отговори.

– Мисля, че свършихме работата си на Mare Infinitum – казва де Соя. – Или поне ще свършим след ден-два.

Сержантът кимва. През дългата редица прозорци тук, в кабинета на директора, той може да види яркия блясък, който предшества изгрева на

луните.

– Сега накъде, капитане? Обратно към стария ред на претърсване ли?

Де Соя също гледа на изток и чака гигантският оранжев диск да се появи над притъмнелия хоризонт.

– Не съм сигурен, сержант. Хайде да оправим нещата тук, да предадем капитан Пауъл на мирското правосъдие в Орбита седем и да позагладим перушината на епископ Меландриано...

– Ако можем – казва сержант Грегориъс.

– Ако можем – съгласява се де Соя. – После ще изразим почитание то си на архиепископ Кели, ще се върнем на „Рафаил“ и ще решим къде да се прехвърлим. Може би е време да разработим някаква хипотеза за това накъде се е насочило това дете и да се опитаме да стигнем първи там, а не просто да следваме обиколката на „Рафаил“

– Да, сър – казва Грегориъс, отдава чест, тръгва до вратата и за миг се поколебава. – А вие наистина ли имате хипотеза, сър? Основана само на няколко неща, които сме намерили тук?

Де Соя гледа изгрева на трите луни и не се обръща към сержанта. Казва единствено:

– Навярно. Само навярно.

36.

Наблегнахме на коловете и спряхме движението на сала напред преди да се разбие в ледената стена. Сега бяхме запалили всичките си фенери – електрическите лампи хвърляха лъчите си към студения мрак на ледената пещера. От черната вода се надигаше мъгла и увисваше под назъбения таван като зловещи духове на удавници. Кристални ръбове пречупваха и отразяваха лъчите на слабата светлина, правейки заобикалящия ни мрак още по-дълбок.

– Защо реката е още течна? – попита Енея, като стисна длани под мишниците си и затропа с крака. Беше се навлякла с всички дрехи, които носеше, но това не бе достатъчно. Студът беше ужасен.

Застанах на едно коляно на ръба на сала, загребях шепа вода, вдигнах я към устните си и я опитах.

– Солена е – казах аз. – Толкова солена, колкото морето на *Mare Infinitum*.

А. Бетик освети с фенера си ледената стена на десет метра пред нас.

– Спуска се чак до повърхността на водата – рече той. – И продължава малко под нея. Но течението продължава нататък.

За миг усетих надежда.

– Загасете фенерите – казах аз и чух гласа си да отеква в мъгливата кухня на пещерата.

Надявах се, че ще видя проблясък на светлина през или под ледената стена – знак за спасение, указание, че ледената пещера свършва.

Мракът беше пълен. Никакво чакане не приспособи очите ни към него. Изругах и ми се прииска да не бях загубил очилата за нощно виждане на *Mare Infinitum*: ако работеха тук, това би означавало, че светлината се процежда отнякъде. Почакахме още минута в слепота. Можех да чуя треперенето на Енея, наистина да почувствам парата от дишането ни.

– Запалете фенерите – казах накрая. Нямаше нито проблясък надежда.

Осветихме стените, тавана и отново реката. Влагата продължаваше да се издига и кондензира горе. В димящата вода постоянно падаха ледени шушулки.

– Къде... сме? – попита Енея. Зъбите й тракаха.

Порових в раницата си, намерих термоодеялото, което бях взел от

кулата на Мартин Силенъс толкова отдавна, и я завих.

– Това ще запазва топлината. Не... ще я усилва.

– Можем да я споделим – предложи момичето.

Приклекнах до нагревателния куб и включих проводящата му енергия на максимум. Пет от шестте керамични лица започнаха да греят.

– Ще я споделим, когато се наложи – отвърнах аз. После осветих ледената стена, която запречваше пътя ни. – За да отговоря на въпроса ти, предполагам, че сме на Сол Дракони Септем. Някои от по-богатите ми... и по-яки клиенти в блатата разправяха как били ловували арктически духове.

– Съгласен съм – рече А. Бетик. – Тази планета има гравитационно поле едно-точка-седем g – продължи андроидът. – Твърди се, че след Падането и прекратяването на хегемонийския проект за тераформиране, по-голямата част от нея се е върнала в хиперледниковото си състояние.

– Хиперледниково? – повтори Енея. – Какво означава това? – Страните й донякъде бяха възвърнали цвета си, откакто термоодеялото запазваше топлината й.

– Означава, че по-голямата част от атмосферата на Сол Дракони Септем е твърда – поясни андроидът. – Замръзнала.

Енея се огледа.

– Струва ми се си спомням, че майка ми разказваше за това място. Веднъж преследвала тук някого. Беше лусусианка, нали знаете, така че бе свикнала със стандартна гравитация едно-точка-пет g, но дори тя си спомняше, че този свят е неприятен. Изненадана съм, че Тетида минава оттук.

А. Бетик се изправи, за да освети отново с фенера си наоколо, после приклекна близо до нагревателния куб. Дори неговият як гръб се беше изгърбил от силната гравитация.

– Какво пише в пътеводителя? – попитах. Той извади малкото томче.

– Много кратки бележки, сър. Тетида е била продължена до Сол Дракони Септем съвсем малко преди да публикуват книгата. Тече в северното полукълбо, точно зад района, който Хегемонията се опитвала да тераформира. Изглежда, основната атракция в този участък на реката е била възможността да се види арктически дух.

– Онова нещо, което ловували приятелите ти ли? – попита ме Енея. Кимнах.

– Бяло е. Живее на повърхността. Много е бързо. Много смъртоносно. Било е почти напълно изчезнало по време на Мрежата, но след

Падането броят му се увеличил, според разказите на ловците. Очевидно се храни с човешките обитатели на Сол Дракони Септем... с каквото е останало от тях. След Падането оцелели само местните – хеджирските колонисти, заселили се тук преди векове. Предполага се, че са примитивни. Ловците казваха, че единственото животно, което местните могат да ловуват тук, било духът. А местните мразят Мира. Имаше слухове, че убивали мисионери... използвали сухожилията им за тетиви, точно както и на духовете.

– Тази планета никога не е приемала властите на Хегемонията – рече андроидът. – Според легендата местните останали много доволни от Падането на телепортаторите. До чумата, разбира се.

– Чума ли? – попита Енея.

– Ретровирус – отвърна аз. – Той намалил хегемонийското човешко население от неколкостотин милиона на по-малко от милион. Повечето от оцелелите били убити от няколко хиляди местни. Другите били евакуирани през първите дни на Мира. – Замълчах и погледнах към момичето. Завита в термоодеялото, Енея приличаше на рисунка на малка мадона. Кожата ѝ блестеше на светлината на фенера и куба. – Времето след Падането било сурово за старата Мрежа.

– Знам – сухо отвърна тя. – Но не беше толкова лошо, когато бях дете на Хиперион. – Момичето погледна към черната вода, която се плискаше в сала, после вдигна очи към ледените сталактити. – Чудя се защо са си направили целия този труд. Само за да имат в маршрута си няколко километра ледена пещера ли?

– Точно това е странното – казах аз и кимнах към малкия пътеводител. – Тук пише, че основната атракция е възможността да се види арктически дух. Но духовете... поне според онова, което съм чувал от ловците... не си пробиват дупки в леда. Те живеят на повърхността.

– Значи някога това не е било пещера...

– Мисля, че не – потвърди А. Бетик и посочи ледения равнинен петнайсет метра над нас. – Опитът за тераформиране в онези дни се е съсредоточил върху създаването на достатъчна температура и повърхностно налягане в някои ниски райони, което да позволи преминаването на Състоящата се предимно от въглероден двуокис и кислород атмосфера от замръзнало в газообразно състояние.

– Успели ли са? – попита момичето.

– В ограничени райони – отвърна андроидът. – Предполагам, че в дните, когато туристите по Тетида са минавали през този къс участък, той е бил съвсем открит. Или би трябвало да кажа открит, освен

сдържащото поле, което спомагало за задържането на атмосферата вътре и на по-суровите климатични условия вън. Смя да кажа, че тези полета са изчезнали.

– А ние сме заключени под масата на онова, което туристите някога са дишали – допълних аз. Погледнах към тавана и после към плазмената пушка. – Колко ли дебел може да е този...

– Най-вероятно поне неколкостотин метра – отвърна А. Бетик. – Навярно вертикален километър от лед. Както разбрах, такава е била дебелината на атмосферното залежаване право на север от тераформираниите райони.

– Знаеш много за това място – казах аз.

– Напротив, сър – възрази андроидът. – Вече напълно изчерпахме познанията ми за екологията, геологията и историята на Сол Драconi Септем.

– Можем да попитаме инфотерма – предложих аз и кимнах към раницата си, където вече държах гривната. Тримата разменихме погледи.

– Нее – провлачи Енея.

– Съгласен съм – отвърна А. Бетик.

– Може би по-късно – заключих аз, макар да признавам, че още докато изричах думите, си мислех за някои от нещата, които би трябвало да настоя да вземем от ЕВА-шкафа: костюмите за неблагоприятни условия, които имаха мощни нагреватели, аквалангите, дори някой космически костюм би бил за предпочитане в сравнение с недостатъчното облекло, в което сега треперехме.

– Мислех си да стрелям по тавана и да се опитам да го пробия – казах аз, – но рискът да се срути върху нас изглежда по-голям от възможността да се измъкнем оттам.

А. Бетик кимна. Беше нахлупил на главата си странна вълнена шапка с дълги наушници. Иначе слабият на вид андроид сега изглеждаше направо дебел с всичките си пластове дрехи.

– В чантата за експлозивни имате малко пластичен взрив, господин Ендимион.

– Да. Тъкмо си мислех за това. Останало е достатъчно за пет-шест средно големи заряда... но имам само четири детонатора. Така че можем да се опитаме да взривим тавана, стените или онази ледена стена, която препречва пътя ни. Но само с четири взрива.

Треперещата малка мадона погледна към мен.

– Къде си се учил да работиш с експлозивни, Рол? В хиперионската планетарна гвардия ли?

– Първоначално – отвърнах аз. – Но наистина се научих как да използвам старомодния пластичен експлозив, докато разчиствах дънери и камъни на работа при Аврол Хюм, когато оформяхме именията в Ключна... – Изправих се, разбрал, че е твърде студено да седя неподвижно прекалено дълго. – Можем да опитаме да тръгнем срещу течението – казах аз, като затропах с крака и започнах да свивам пръстите си.

Енея се намръщи.

– Следващите работещи телепортатори са винаги по течението на реката...

– Наистина – съгласих се аз, – но може би срещу течението има изход. Ще се постопим, ще се измъкнем от тази пещера, ще открием място, където да поостанем малко, и после ще се тревожим за преминаването през следващия портал.

Енея кимна.

– Добра идея, сър – рече андроидът и се насочи към пръта от дясната страна на сала.

Преди да се отгласнем, оправих предната мачта – отрязах около метър от нея, така че да не се блъска в най-долните сталактити – и закачих на нея фенер. Нагласихме по още една лампа във всеки ъгъл на сала и се отблъснахме срещу течението. Светлината ни обгръщаше като бледо-жълт ореол в замръзващата мъгла.

Реката бе съвсем плитка – нямаше и три метра дълбочина – и прътовете се опираха здраво в дъното. Но течението беше много силно и трябваше да напрегнем всички сили, за да движим тежкия сал.

Това ужасно усилие бързо ни затопли – дори започвах да лея пот, която замръзваше по дрехите ми, – но трийсет минути на бутане и почиване, почиване и бутане ни накара отново да замръзнем и то само на стотина метра от мястото, откъдето бяхме започнали.

– Вижте – рече Енея, остави пръта си и взе най-силната лампа.

С А. Бетик се облегнахме на прътовете си и задържахме сала на място, докато гледахме. Едва се виждаше единият край на огромен телепортал, който се издаваше от гигантските ледени блокове като колело от някакъв стар земеход, заключено в парче лед. Зад все още оголената мъничка част от портала реката се стесняваше в канал и после отново се стесняваше, превръщаше се в широка едва около метър цепнатина и накрая съвсем изчезваше под друга ледена стена.

– Реката трябва да е била пет-шест пъти по-широка, отколкото сега – рече андроидът.

– Да – изтощен и обезверен се съгласих аз. – Хайде да се връщаме.

– Вдигнахме прътовете и бързо се понесохме по ледената галерия, като изминахме за две минути разстоянието, отнело ни цели трийсет срещу течението.

– Е – рече Енея, – пак сме тук. – Тя освети с фенера си вертикалните ледени скали. – Бихме могли да тръгнем по брега, ако имаше бряг. Но няма.

– Можем да си направим с пластичния взрив – казах аз. – Да издълбаем някаква ледена пещера.

– По-топло ли ще ни е в нея? – попита момичето. Беше свалила термоодеялото и отново трепереше. Имаше толкова малко телесна тлъстина, че топлината просто изтичаше от нея.

– Не – честно отвърнах аз. За двайсети път отидох до палатката и порових вятре, за да намеря нещо, което би могло да ни спаси. Взривове. Пластичен експлозив. Оръжията – сега калъфите им бяха покрити със скреж. Едно термоодеяло. Храна. Нагревателният куб още светеше и сега момичето и синьокожият мъж отново бяха приклекли до него. На тази мощност зарядът му щеше да се изчерпи след около сто часа. Ако имахме подходящ изолационен материал, бихме могли да направим ледената пещера достатъчно уютна, за да ни поддържа живи тричетири пъти по-дълго при по-ниска мощност...

Нямахме изолационен материал. Микроплатът беше здрав, но нямаше изолационни качества. А и мисълта да се свием в ледената гробница, когато лампите и фенерите ни угаснеха – а в този студ те бързо щяха да угаснат, – и просто да гледаме как нагревателният куб изстива, и да чакаме смъртта... е, от нея ме пробуждаше стомахът.

Отидох в предната част на сала, за последен път прокарах ръка на фенера по млечнобелия лед и черната вода и казах:

– Добре, ето какво ще направим. Енея и А. Бетик погледнаха към мен от малкия светъл кръг до нагревателния куб. Всички треперехме.

– Ще взема малко пластичен експлозив, детонаторите, целия фитил, който имаме, въжето, комуникатор, лазерното си фенерче и – поех си дъх, – и ще се гмурна под проклетата стена, ще оставя течението да ме отнесе надолу, и адски се надявам това просто да е срутване, а реката нататък да се отваря. Ако е така, ще изплувам на повърхността и ще поставя зарядите там, където ще имат най-добър резултат. Навярно можем да пробием отвор за сала. В противен случай ще го оставим и всички ще заплуваме по течението...

– Ще умреш – безизразно рече Енея. – Ще изпаднеш в хипотермия за десет секунди. А и как ще плуваш срещу това течение, за да се

върнеш?

– Точно затова взимам въжето. Ако има място да се скрия от взрива, ще остана от другата страна, докато не пробием отвора, но ако няма, ще ви дам сигнал с дърпане на въжето и вие двамата ще ме изтеглите. Когато се кача на сала, ще се съблека и ще се завия с термоодеялото. То изолира сто процента. Ако изобщо в мен е останала някаква телесна топлина, ще оцелея.

– Ами ако се наложи да плуваме всички? – попита Енея със същия съмняващ се глас. – Термоодеялото не е достатъчно голямо и за трима ни.

– Ще вземем нагревателния куб – отвърнах аз. – Ще използваме одеялото като палатка, докато не се стоплим.

– Върху какво ще се топлим? – тихо попита момичето. – Тук няма бряг... защо там да има?

– Точно затова се опитваме да взривим отвор за сала – търпеливо поясних аз. – Ако не успеем, ще използвам пластичния експлозив, за да съборя част от ледената стена. Ще плаваме върху свое собствено парче лед. Само и само да се доберем до следващия телепортал.

– Ами ако използваме целия пластичен експлозив, за да изминем още двайсет метра и да стигнем до нова ледена стена? – рече Енея. – Ами ако телепортаторът е на цели петдесет клика през леда?

– Тогава ще умрем от другата страна на тази стена – отвърнах аз. Парата от дъха, ми увисна пред мен. – По-добре е, отколкото да умрем тук.

След миг мълчание А. Бетик рече:

– Планът ви ми изглежда единственият ни шанс, господин ЕНДИМИОН, но – трябва да разберете, това е логично – аз би трябвало да се гмурна във водата. Вие се възстановявате, още сте слаб от неотдашните си рани. Бил съм биопроизведен, за да издържам на екстремни температури.

– Не чак толкова екстремни – възразих аз, – Виждам, че трепериш. Освен това не знаеш къде да поставиш зарядите.

– Можете да ми обясните, господин ЕНДИМИОН. По комуникатора.

– Не знаем дали ще работи през този лед – настоях аз. – Освен това ще е сложно. Зарядите трябва да се поставят точно на необходимите места.

– Все пак единственото разумно...

– Може и да е разумно – прекъснах го аз, – но няма да стане. Това е

моя работа. Ако аз... се проваля, опитай ти. Освен това ще имам нужда от някой много силен, който да ме изтегли обратно срещу течението, успял или неуспял. – Приближих се до него и поставих ръка на рамото му. – Този път ще използвам старшинството си над теб, А. Бетик.

Енея отметна термоодеялото, въпреки че трепереше.

– Какво старшинство? – попита тя. Изпънах се в целия си ръст и заех пародийно героична поза.

– Трябва да ти съобщя, че в хиперионската планетарна гвардия бях сержант-копиеносец трети клас. – Заявлението, ми беше провалено съвсем малко от тракането на зъбите ми.

– Сержант – каза детето.

– Трети клас – допълних аз.

Енея обви ръцете си около мен. Прегръдката ме изненада и аз спуснах ръце, за да я потупам несръчно.

– Първи клас – тихо каза тя. После отстъпи назад, затропа с крака, подушна в шепите си и рече: – Добре... какво да правим ние?

– Ще взема каквото ми трябва. Защо не донесеш онова стометрово въже, което сте използвали за котва на *Mare Infinitum*? Би трябвало да е достатъчно. А. Бетик, моля те, остави сала да се придвижи към ледената стена.

За момента и тримата имахме работа. Когато отново се събрахме в предната част на сала под скъсената мачта с отслабващия фенер, аз се обърнах към Енея:

– Все още ли смяташ, че някой или нещо ни праща точно на определени светове по Тетида?

Няколко секунди момичето се оглеждаше в мрака. В реката някъде зад нас с кукх плясък падна сталактит.

– Да – отвърна тя.

– И каква е причината за тази задънена улица?

– Изкушение – отвърна тя. Не я разбрах.

– Изкушение за какво?

– Мразя студа и мрака – отвърна момичето. – Винаги съм ги мразила. Навярно някой ме изкушава да използвам определени... способности... които още не съм изпитала както трябва. Някои сили, които не съм заслужила.

Погледнах надолу към вихрещите се черни води, в които щях да плувам след по-малко от минута.

– Е, детенце, ако притежаваш сили или способности, които биха могли да ни измъкнат оттук, предлагам да ги изпробваш и използваш,

независимо дали си ги заслужила.

Дланта ѝ докосна ръката ми. Носеше резервния ми чифт вълнени чорапи вместо ръкавици.

– Прав си – рече тя и парата от дъха ѝ замръзна по ръба на смачканата ѝ нахлупена до носа шапка. – Но сега нищо от онова, което някога ще науча, не може да измъкне трима ни оттук. Знам, че е вярно. Навярно изкушението е... Няма значение, Рол. Хайде просто да видим дали ще успеем да се измъкнем.

Кимнах, поех си дъх и съблякох всичко освен бельото си. Студът беше ужасен. Докато завързвах въжето около кръста си, забелязах, че пръстите ми вече започват да се вцепеняват. Взех раницата с пластичния взрив от А. Бетик и казах:

– Речната вода може да е достатъчно студена, за да спре сърцето ми. Ако не дръпна силно въжето един път през първите трийсет секунди, изтеглете ме.

Андройдът кимна. Вече се бяхме уговорили за другите сигнали, които щях да използвам.

– А ако ме изтеглите и съм в кома или мъртъв – допълних аз, като се опитвах да говоря небрежно, – не забравяйте, че можете да ме съживите дори няколко минути след спирането на сърдечната ми дейност. Тази студена вода би трябвало да забавя смъртта на мозъка.

И се плъзнах през борда в черната вода.

37.

Идеята на де Соя е да изостави бавната обиколка на „Рафаил“ и да се прехвърли направо в първата от завладените от прокудените системи.

– Каква полза от това, сър? – пита капрал Кий.

– Навярно никаква – признава отец-капитан де Соя. – Но ако прокудените са намесени във всичко това, можем да открием някаква следа.

Сержант Грегориъс потърква челюстта си и казва:

– Да, и може да попаднем в плен на някой рояк. Корабът не е най-добре въоръженият във флотата на Негово светейшество, ако не възразявате, че го казвам, сър.

Де Соя кимва.

– Но е бърз. Навярно можем да изпреварим повечето кораби на рояците. А пък и те може вече да са изоставили системата... обикновено правят така, удрят, бягат, отблъскват назад Великата стена на Мира, после оставят системата само със символичен отбранителен периметър, след като нанесат колкото могат повече щети на планетата и население-то... – Де Соя млъква. Той лично е видял само един ограбен от прокудените свят – Свобода, – но се надява никога да не му се налага да види друг. – Във всеки случай – продължава йезуитът, – на този кораб за нас е все същото. Нормално квантовият скок отвъд Великата стена би бил осем-девет месеца корабно време, единайсет или повече години времедълг. За нас това ще е обичайният мигновен скок и тридневно възкресение.

Копиеносец Ретиг вдига ръка, както често прави при такива обсъждания.

– Трябва да се има предвид и друго, сър.

– Какво?

– Прокудените никога не са залавяли архангелски куриер, сър. Съмнявам се дали знаят, че такъв вид кораб изобщо съществува. Ами че дори повечето в мирския флот си нямат и представа за съществуването на архангелската технология.

Де Соя незабавно разбира какво иска да му каже Ретиг, но той продължава:

– Така че бихме поели сериозен риск, сър. Не само за себе си, но и за Мира.

Следва дълго мълчание. Накрая де Соя казва:

– Това е основателно възражение, копиеносец. Но мирското командване е построило този кораб с автоматичната му възкресителна ясла, точно за да можем да излизаме извън космоса на Мира. Струва ми се е разбираемо, че можем да проследим нишката в Периферията... в територията на прокудените, ако се налага. – Отец-капитанът си поема дъх. – Бил съм там, господа. Горил съм орбиталните им гори и съм се измъквал с бой от рояците. Прокудените са... странни. Опитите им да се адаптират към специфични условия... дори към космоса... са... богоухлествени. Възможно е вече да не са човеци. Но корабите им не са бързи. „Рафаил“ би трябвало да е в състояние да се прехвърли към квантова скорост, ако има опасност да попаднем в техен плен. А можем и да го програмираме да се самоунищожи преди да бъде заловен.

Никой от тримата швейцарски гвардейци не отвръща. Изглежда, всички си мислят за смъртта в смъртта, която ще последва – унищожението без предупреждение за унищожение. Както винаги, щяха да заспят на ускорителните си кушетки/възкресителни ясли и просто никога нямаше да се събудят... поне не в този живот. Тайнството на кръстоида е наистина чудотворно – може да върне разкъсани и взривени тела към живот, да върне формата и душата на преродените християни, които са били застреляни, изгорени, умрели от глад, удавени, удушени, пронизани, смазани или покосени от болест – но това има своите граници: прекалено дългото време на разлагане го побеждава, както и термоядрената експлозия на вътрешносистемния корабен двигател.

– Идваме с вас – казва накрая сержант Григориъс, като знае, че отец-капитан де Соя е поискал това обсъждане, защото мрази просто да заповядва на хората си да се излагат на опасност от истинска смърт.

Кий и Ретиг само кимват.

– Добре – казва де Соя. – Ще програмирам „Рафаил“ така, че ако няма шанс да избяга преди да бъдем възкресени, трябва да запали ядрените си двигатели. Много ще внимавам при определяне параметрите на това какво означава „не може да избяга“. Но не смятам, че има голяма вероятност това да се случи. Ще се събудим в... Боже мой, дори не съм проверил в коя система е първата окупирана от прокудените планета по Тетида. Да не е Тай Дзйн?

– Не, сър – отвръща Григориъс и се навежда над звездната карта, приготвена от „Рафаил“ за претърсването. Дългият му пръст посочва очертан с кръг район извън Мира. – Това е Хеброн. Еврейският свят.

– Не знаех, че все още има евреи – казва капрал Кий.

– Има – казва де Соя.

Когато се събужда, отец-капитанът незабавно разбира, че нещо не е наред. В по-буйните си дни като младеж Фредерико де Соя няколко пъти се е напивал с приятелите си семинаристи и след един от тези гуляи се е събудил на непознато легло – сам, слава Богу, но на непознато легло, в непознатата част на града, без спомен чие може да е леглото или как се е озовал там. Сегашното му събуждане е подобно.

Вместо да види затворените автоматични яслени кушетки на „Рафаил“ и да усети мириса на озон и рециклирана пот, да почувства ужаса от нулевата гравитация, де Соя се оказва на удобно легло в прекрасна стая в сравнително нормално гравитационно поле. На стената има религиозни икони – Дева Мария, голямо разпятие с вдигнатите към небесата очи на страдащия Христос и картина, изобразяваща мъченичеството на свети Павел. През дантелените завеси се процежда слаба слънчева светлина.

Всичко това е смъртно познато на слисания де Соя, както и любезното лице на дребния топчест свещеник, който му носи супа. Накрая възстановяващите се синапси на отец-капитан де Соя правят връзката: това е отец Баджо, възкресителният капелан, когото за последен път е видял във ватиканските градини и е бил сигурен, че няма да види отново. Докато отпива от бульона, йезуитът поглежда през прозореца към бледосиньото небе и си мисли:

„Пацем“. Опитва се да си спомни събитията, които са го довели тук, но последното нещо, което помни, е разговорът с Грегориъс, Кий и Ретиг, дългото изкачване от гравитационния кладенец на Mare Infinitum и 70 Офиучи А, после разтърсването на прехвърлянето.

– Как? – промълвява той и хваща любезния свещеник за ръкава. – Защо?... Как?

– Хайде, хайде – казва отец Баджо, – просто почивайте, синко. Ще имате време да обсъждате всичко по-късно. Има време за всичко.

Приспан от мекия глас, приятната светлина и богатия на кислород въздух, де Соя затваря очи и заспива. Сънищата му са зловещи.

До обедното хранене – пак бульон – за де Соя става ясно, че любезният, закръглен отец Баджо няма да отговори на никой от въпросите му: няма да отговори как е стигнал на Пацем, няма да отговори къде и как са хората му, няма да отговори и защо няма да отговори.

– Скоро ще дойде отец Фарел – казва капеланът, сякаш това обяснява всичко. Де Соя събира сили, изкъпва се и се облича, опитва се да се съсредоточи и чака отец Фарел.

Отец Фарел пристига към средата на следобеда. Той е висок, слаб,

аскетичен свещеник – командир от Легионите на Христа, бързо и с лека изненада научава де Соя – и гласът му, макар и тих, е отсечен и делови. Очите на Фарел са сиви и студени.

– Любопитството ви е разбираемо – казва отец Фарел.

– И несъмнено сте все още малко объркан. Това е нормално за току-що преродените.

– Страничните ефекти са ми познати – с леко иронична усмивка отвръща де Соя. – Но съм любопитен. Как така се събудих на Пацем? Какво се случи в системата на Хеброн? И как са хората ми?

Докато говори, сивите очи на Фарел не премигват.

– Първо последният въпрос, отец-капитан. Вашите сержант Грегориъс и капрал Кий са добре... докато разговаряме, те се възстановяват след възкресението си във възкресителния параклис на швейцарската гвардия.

– А копиеносец Ретиг? – пита де Соя. Предчувствието, надвиснало над него, откакто се е събудил, размахва тъмните си криле.

– Страхувам се, че е мъртъв – отвръща Фарел. – От истинската смърт. Бяха отслужени последните обреди и тялото му е предадено на дълбините на космоса.

– Как е умрял... от истинската смърт, искам да кажа? – успява да промълви де Соя. Плаче му се, но устоява, защото не е сигурен дали е от скръб, или от ефектите от възкресението.

– Не знам подробностите – казва високият мъж. Двамата са в малката всекидневна в енорийското жилище, използвано за срещи и важни обсъждания. Сами са, ако не се броят очите на светци, мъченици, Христос и майка Му. – Изглежда, след връщането на „Рафаил“ от системата на Хеброн е имало повреда в автоматичната възкресителна ясла – продължава Фарел.

– Връщане от Хеброн? – повтаря де Соя. – Страхувам се, че не разбирам, отче. Програмирах кораба да остане там, освен ако не го преследват силите на прокудените. Така ли е станало?

– Очевидно – отвръща легионерът. – Както казах, не съм запознат с техническите подробности... нито пък съм компетентен в техническите въпроси... но доколкото разбрах, вие сте програмирали архангелския си куриер да проникне в контролирания от прокудените космос...

– Трябваше да изпълним мисията си на Хеброн – прекъсва го де Соя.

Фарел не възразява срещу прекъсването, нито пък променя неутралното си изражение, но де Соя се вира в студените му сиви очи и не

го прекъсва отново.

– Както казвах, отец-капитан, доколкото разбрах, вие сте програмирали кораба си да проникне в космоса на прокудените и – ако не му попречат – да влезе в орбита около планетата Хеброн.

Отец-капитанът потвърждава думите му с мълчанието си. Тъмните му очи отвръщат на сивия поглед – засега без враждебност, но той е готов да се защитава от всякакви обвинения.

– Куриерският ви кораб се казва „Рафаил“, нали? Де Соя кимва и изведнъж разбира, че внимателно подбраните изрази, зададените въпроси, въпреки че отговорите са известни – всичко това издава почерка на юрист. Църквата има много юридически консултанти. И инквизитори.

– Изглежда, „Рафаил“ е изпълнил програмирането ви, след прехвърлянето не е срещнал незабавна съпротива и е влязъл в орбита около Хеброн – продължава Фарел.

– Тогава ли се е повредила възкресителната ясла? – пита де Соя.

– Доколкото разбирам, не – отвръща Фарел. Сивият му поглед се откъсва за миг от отец-капитана, обикаля помещението, сякаш преценява стойността на мебелите и предметите на изкуството, очевидно не открива нищо интересно и се връща към йезуита. – Доколкото разбирам – казва той, – когато корабът е трябвало да избяга от системата, и четиримата на борда сте били близо до окончателно възкресение. Шокът от прехвърлянето, разбира се, е бил фатален. Вторичният процес след незавършено възкресение е – сигурен съм, че знаете това – много по-труден от първичния. Тайнството е било провалено от механична повреда едва тук.

Настъпва тишина. Потънал в мисли, де Соя съвсем смътно съзнава шума от движението на наземни коли по тясната улица навън, тътена на излитащи машини от недалечния космодрум. Накрая казва:

– Яслите бяха прегледани и ремонтирани, докато се намирахме в орбита около Ренесанс Вектор, отец Фарел. Другият свещеник кимва почти недоловимо.

– Прегледахме записите. Струва ми се, че автоматичната ясла на копиеносец Ретиг е допуснала грешка в изчисленията. Разследването в гарнизона на системата Ренесанс продължава. Освен това разширихме границите на разследването до системата на Mare Infinitum, Епсилон Еридани и Епсилон Инди, света на Неизбежна милост в системата Лакайл 9352, Света на Бърнард, NGCes2629-4BIV, системата на Вега и Тау Сети.

Де Соя може само да премигне.

– Действали сте много сериозно – накрая казва той. И си мисли: „Сигурно използват и двата други архангелски куриера, за да провеждат такава разследване. Защо?“

После казва:

– Значи са ни открили в системата на Свобода и не са успели да възкресят копиеносец Ретиг...

Тънките устни на Фарел съвсем леко се извиват надолу.

– Системата на Свобода ли? Не. Доколкото разбрах, куриерският ви кораб е бил открит в системата на Седемдесет Офиучи-А, докато сте се прехвърляли към океанския свят Mare Infinitum.

– Не разбирам. Бях програмирал „Рафаил“ да се прехвърли в следващата система от Мира според първоначалната си последователност на претърсване в случай, че се наложи преждевременно да напусне системата на Хеброн. Следващата планета би трябвало да е Свобода.

– Навярно преследването му от вражески кораб в системата на Хеброн е изключвало такава последователност на прехвърляне – безизразно отвърща Фарел. – После корабният компютър може да е решил да се върне в отправната си точка.

– Навярно – казва де Соя и се опитва да разчете изражението на другия. Безполезно е. – Казвате „може да е решил“, отец Фарел. Не знаете ли със сигурност? Не сте ли проверили черната кутия на кораба?

Мълчанието на Фарел може да означава потвърждение или пък съвсем нищо.

– И ако сме се върнали на Mare Infinitum – продължава де Соя, – защо се събуждаме тук на Пацем? Какво е станало в системата на Седемдесет Офиучи А?

Сега Фарел наистина се усмихва. Тънките му устни се разтеглят съвсем леко.

– Когато сте се прехвърлили, архангелският куриер „Михаил“ случайно се оказал в гарнизонното пространство на Mare Infinitum. Капитан Уу е била на борда му...

– Марджит Уу? – пита де Соя, без да го е грижа, че прекъсването може да раздразни другия.

– Точно така. – Фарел изтупва въображаема пращинка от острия ръб на колосаните си черни панталони. – Като се има предвид... хм... ужасът, предизвикан на Mare Infinitum от предишното ви посещение...

– Имате предвид преместването на епископ Меландриано в манастир, за да го отстраня от пътя си – казва де Соя. – И арестуването на няколко предателски и корумпирани мирски офицери, които почти

сигурно извършваха кражбите си и заговорничеха под ръководството на Меландриано... Фарел вдига ръка, за да го спре.

– Тези събития не се отнасят към моята част от разследването. Просто отговарях на въпроса ви. Мога ли да продължа?

Де Соя зяпва и усеща, че гневът му се смесва с мъката от смъртта на Ретиг и всичко това се вихри сред наркотичната лекота на възкресението.

– Значи възкресението ни е било повторно прекъснато? – пита той.

– Не. – В гласа на Фарел не се долавя раздражение. – Възкресителният процес още не е бил започнал в системата на Седемдесет Офиучи А, когато е било взето решение да ви върнат в мирското командване и Ватикана.

Де Соя поглежда пръстите на ръцете си. Те треперят. Мислено си представя „Рафаил“, натоварен с трупове, включително собственият му. Първо смъртоносно пътуване до системата на Хеброн, после прехвърляне към Mare Infinitum, а след това и към Пацем. Той бързо вдига очи.

– Колко време сме били мъртви, отче?

– Трийсет и два дни – отвръща Фарел.

Де Соя едва не скача от стола. Накрая се отпуска обратно и казва с най-овладения си глас:

– Щом капитан Уу е решила да върне кораба обратно тук преди да е започнало възкресението в космоса на Mare Infinitum, отче, и щом процесът в космоса на Хеброн не е бил завършил, би трябвало да сме били мъртви по-малко от седемдесет и два часа. Като се прибавят и трите дни тук... къде сме прекарвали другите двайсет и шест дни, отче?

Фарел прокарва пръсти по ръба на панталона си.

– Имало е забавяне в пространството на Mare Infinitum – студено отвръща той. – Първоначалното разследване вече е било започнало. Получили са се възражения. Копиеносец Ретиг е бил погребан в космоса с всички почести. Били са... изпълнявани... и други... задачи. „Рафаил“ се е върнал заедно с „Михаил“.

Фарел рязко се изправя и де Соя също става.

– Отец-капитан де Соя – официално произнася свещеникът, – тук съм, за да ви предам поздравите на кардинал-министър Лурдъсами, желанието му за пълното възстановяване на здравето и живота ви в ръцете Христови и да помоля за присъствието ви утре сутринта в нула-седем-сто часа във ватиканските канцеларии на Светата конгрегация за доктрината на вярата, където ще се срещнете с монсиньор Лукас Оди и други членове на Светата конгрегация.

Де Соя е зашеметен. Може само да тракне с токове и покорно да сведе глава. Той е йезуит и офицер от мирската флота. Научен е на дисциплина.

Отец Фарел се сбогува.

След излизането на легионера на Христос отец-капитан де Соя остава няколко минути във фойето на дневната. Като обикновен духовник и редови офицер, той до голяма степен си е спестил църковната политика и вътрешните борби, но всеки свещеник или войн знае основната структура и цел на Ватикана.

Под папата има две главни административни категории – Римската курия и така наречените Свети конгрегации. Де Соя знае, че Курията е тровава и заплетена административна структура – „модерната“ ѝ форма е установена от Сикст V през 1588 г. сл. Хр. Курията включва Министерството на външните работи, източника на властта на кардинал Лурдъсами, в който той изпълнява ролята на премиер-министър с подвеждащата титла кардинал-министър на външните работи. Министерството е основната част от онова, което често се нарича „Старата курия“, – използвана от папите още от XVI в. Освен това има „Нова курия“, започнала съществуването си като шестнайсет по-малки структури, създадени от Втория ватикански събор – все още известен повече като Ватикан II, – състоял се през 1965 г. сл. Хр. По време на 260 годишното управление на папа Юлий тези шестнайсет. структури са се увеличили до трийсет и една взаимосвързани служби.

Но не Курията е извикала де Соя, а една от Светите конгрегации. По-конкретно, на отец-капитана е заповядано да се яви пред така наречената Света конгрегация за доктрината на вярата, организация, която през последните два века е придобила – или по-точно си е възвърнала – огромна власт. При управлението на папа Юлий Светата конгрегация за доктрината на вярата отново е посрещнала папата като свой префект – промяна в структурата, която ѝ вдъхнала нов живот. През дванайсетте века преди избирането на папа Юлий тази Света конгрегация – известна от 1183 г. сл. Хр. като Светата инквизиция – била сведена почти до рудиментарен орган. Но сега, при управлението на Юлий, властта на Светата инквизиция се усеща из петстотинте светлинни години пространство и трите хиляди години история.

Де Соя се връща в дневната и се обляга на стола, на който доскоро е седял. Мислите му препускат. Вече знае, че няма да му позволят да види Грегориъс и Кий преди срещата в Светата инквизиция на следващата сутрин. Възможно е никога повече да не ги види. Де Соя се опитва да

проследи нишката, която го е довела до тази среща, но тя се губи в ръмженето на църковната политика и във вихъра на собствения му объркан, прероден мозък.

Той знае едно: че Светата конгрегация за доктрината на вярата е била известна по-рано като Светата конгрегация на инквизицията.

И именно при управлението на папа Юлий XIV Инквизицията отново бе започнала да възвръща първоначалното си име и да всява чувство на ужас. И без подготовка, съвет или информация какви обвинения могат да бъдат повдигнати срещу него, де Соя трябва да се яви пред тях в нула-седем-сто часа на следващата сутрин.

Отец Баджо влиза припряно. Херувимското му лице е усмихнато.

– Добре ли си поговорихте с отец Фарел, синко?

– Да – разсеяно отвърща де Соя. – Много добре.

– Хубаво, хубаво – казва отец Баджо. – Но мисля, че е време за малко бульон, малко молитви – сега е ред на „Благовещението“, струва ми се – и после ще си легнем раничко. Трябва да сме свежи за онова, което ще ни донесе утрото, нали?

38.

Когато като дете слушах безкрайните стихове на Баба, все исках да ми повтаря един кратък откъс: „Някои казват, че светът ще свърши в пожари, други пък казват – във лед“¹⁷. Баба не знаеше името на поета – смяташе, че може да е някакъв дохеджирски автор на име Фрост¹⁷, макар още като съвсем малък да си мислех, че това е прекалено съвпадение, за да е истина, когато в поемата ставаше дума за пожари и лед – но идеята, че светът ще свърши или от пожар, или от лед, задълго остана в мислите ми, толкова трайно, колкото и напевният ритъм на простия стих.

Моят свят, изглежда, свършваше в лед.

Въжето бе завързано под мишниците ми и мощното течение скоро ме понесе с краката напред по черния улей с вдигнати над лицето ми ръце, за да го предпазя от обърнатите наопаки гребени на твърдия като скала лед.

Освен безумието ми, единствената причина да се оставя да ме понесе тази подводна река бяха оскъдните знания от обучението ми в планетарната гвардия на Ледения шелф на континента Урсус. Там, до Леденото море на Мечата лапа, където през краткото арктическо лято ледът замръзваше и се разтапяше почти ежедневно, рискът от пропадане през тънкия повърхностен лед бе много голям. Бяха ни научили, че дори да попаднем под най-дебелия лед, между водата и ледения таван винаги има тънък пласт въздух. Та трябваше да се издигнем до този тънък пласт, да извадим устата си в него дори това да означава, че останалата част от лицето ни е под водата, и да се движим по леда, докато не стигнем до отвор или достатъчно тънък участък, че да можем да си пробием път навън.

Това беше теоретичната част. Бях я видял прилагана на практика само веднъж, като участник в групата за издирване на шофьора на един скарабей. Човекът излязъл от машината си и пропаднал на по-малко от два метра от нея, тъй като ледът поддал под четирилонната ѝ тежест. Шофьорът изчезнал. Намерих го именно аз, почти на шестстотин метра от скарабея и безопасния за движение лед. Беше използвал въпросната техника на дишане. Когато го открих, носът му все още бе здраво притиснат до прекалено дебелия лед, но устата му беше отворена под

17. Игра на думи: на английски „frost“ означава „мраз“ и същевременно е името на известен американски поет (Робърт Лий Фрост (1874–1963)). – Б.пр.

водата, лицето му бе бяло като снега, който навяваше по глетчера, а очите му бяха замръзнали като стоманени лагери. Опитах се да не мисля за случая, докато се мъчех да изплувам на повърхността, дръпнах въжето, за да дам знак на А. Бетик да ме спре, и притиснах лице към парчетата лед, за да намеря въздух.

Между водата и леда имаше неколкосантиметрово пространство – по-голямо там, където в глетчера от замръзнала атмосфера минаваха цепнатини. Поех студения въздух в дробовете си, осветих с лазерното фенерче цепнатините и после започнах да мествя червения лъч назад-напред по тесния леден тунел.

– Ще си почина малко – задъхано съобщих по микрофона. – Добре съм. Колко далеч съм стигнал?

– На около осем метра – прошепна гласът на А. Бетик в ухото ми.

– Майната му – промърморих аз, като забравих, че на сала ще ме чуят. Струваше ми се, че съм изминал поне двайсет-трийсет. После казах: – Добре. Ще поставя първия заряд тук.

Пръстите ми все още можеха да се свиват достатъчно, за да включат лазерното фенерче на максимална мощност, да прогорят малък отвор и да пхна пластичния експлозив.

Тъй като знаех точно накъде искам да насоча силата на взрива, оформянето на зарядите ми отне по-малко от четирийсет и пет секунди и не изискваше много сръчност. И все пак, когато малките детонатори бяха поставени на място, аз треперех и почти се бях вкочанил. Знаех, че комуникаторите не могат да проникнат през такова количество лед, така че настроих детонаторите на предварително установения код, без да използвам фитила.

– Добре – казах аз, като се отпуснах по-дълбоко във водата, – отпусни ме.

Дивото препускане отново започна, течението ме затегли по-дълбоко в чернотата, после ме блъсна в кристалния таван. Последва отчаяното търсене на въздух, задъханите команди, опитите да гледам и работя, докато от тялото ми не се е оттекла и последната топлинка.

Ледът продължаваше още трийсет метра – точно към външните граници на онова, с което си мислех, че ще може да се справи експлозивът. Поставих заряди в още две цепнатини и последния – в тесен отвор, който прогорих в твърдия леден таван. Накрая ръцете ми бяха съвсем вкочанени – сякаш носех дебели ръкавици от лед, – но успях приблизително да насоча зарядите нагоре и по течението. Ако краят на тази ледена стена не беше близо, всичко щеше да е напразно. С А. Бетик бяхме

обмисляли да сечем стената с брадва, но нямаше начин да си пробием път през толкова много метри лед.

На четирийсет и първия метър отново изплувах на повърхността. Отначало се страхувах, че това просто е друга цепнатина, но когато насочих лазерното фенерче, червеният лъч освети пространство, по-дълго и по-широко от онова, в което бях оставил сала. Бяхме обсъждали и решили, че няма да взривим експлозивите, ако видя края на евентуалното второ празно пространство, но когато спуснах лъча по дължината на черната река и осветих същата мъгла и сталактити, открих, че реката – широка на това място трийсетина метра – завива и се скрива от поглед неколкостотин метра нататък. Тук също нямаше брегове или тунели, но поне изглеждаше, че реката продължава напред.

Исках да видя как продължава реката след завоя, но нито имах достатъчно въже, нито телесна топлина, така че задъхано казах:

– Изтеглете ме!

През следващите две минути се държах – или поне се опитвах да се държа, тъй като вече не можех да движа ръцете си, – докато андройдът ме теглеше срещу ужасното течение, като от време на време спираше и аз се отпусках по гръб, за да подишам в ледения въздух на цепнатините. После черното препускане отново започваше. А. Бетик наистина беше невероятно силен.

Когато видях сиянието на фенерите и фигурите на двамата ми навели се към мен спътници, вече няхах сила да вдигна ръце, за да се кача на сала. А. Бетик ме подхвана под мишниците и ме изтегли от водата. Енея грабна краката ми, от които се стичаше вода, и двамата ме отнесоха на кърмата. Признавам, че това напомни на замъгления ми мозък за католическата черква, в която от време на време спирахме – намираше се в Латмос, градче в северната част на полетата, от което се снабдявахме с храна и прости пастирски стоки – и за една от големите религиозни картини на южната ѝ стена, представяща свалянето на Христос от кръста: един от учениците му го е подхванал под отпуснатите ръце, а Дева Мария държи босите му осакатени крака.

„Недей да се ласкаеш така“ – донесе се сред мъглата неканената мисъл. Говореше с гласа на Енея.

Отнесоха ме до превърналата се в скреж палатка, където върху двата спални чувала и едно тънко килимче ме очакваше термоодеялото. Нагревателният куб грееше наблизо. А. Бетик свали подгизналото ми бельо, раницата и комуникатора, изключи лазерното фенерче, внимателно го прибра в раницата ми, зави ме в термоодеялото, натика ме в

горния спален чувал и отвори един от медицинските пакети. Като залепи биомониторните контакти за гърдите ми, вътрешната страна на бедрото, лявата ми китка и слепоочието ми, той погледна датчиците за миг и после ми инжектира ампула адренонитроталин, както бяхме планирали.

Беше ми толкова студено, че дори не треперех. Съзнанието бе тънка нишка, свързваща ме със светлината, и трептеше на студения вятър, който вееше в мен.

А. Бетик се наведе към мен и попита:

– Господин Ендимион, поставени ли са зарядите? Успях да кимна. Това беше единственото, което можех да направя.

Енея застана на колене до мен. После се обърна към А. Бетик:

– Аз ще го гледам. Ти ни измъкни оттук.

Андроидът излезе от палатката, за да ни оттласне от ледената стена и да ни придвижи срещу течението. След толкова усилия да ме извлече срещу течението, не можех да повярвам, че може да избута целия сал на необходимото разстояние.

Бях много, много далеч, когато мъгляво усетих тялото до мен. Детето Енея се бе промъкнало под термоодеялото и лежеше до мен в спалния чувал. Отначало топлината на слабото ѝ тяло не проникна през пластове вечен лед, които ме изпълваха, но усещах дъха ѝ и ръбестите ѝ лакти и колене.

„Не, не – помислих. – Аз съм закрилникът тук... силният, който се е наел да те спаси.“ Ледената дрямка не ми позволи да го кажа на глас.

Не помня дали ме прегърна. Знам, че вече бях безчувствен като замръзнал пън.

Постепенно започнах да усещам топлината на дребничкото ѝ тяло. Бе едва доловима, но кожата ми започна да изтръпва от болезнените иглички, забиващи се там, където течеше към мен. Искаше ми се да мога да говоря, само за да ѝ кажа да се отмести, за да мога да подремна в безсилен покой.

Малко по-късно – може да е било след петнайсет минути или два часа – А. Бетик се върна в палатката. Бях достатъчно в съзнание, за да разбера, че андроидът е изпълнил плана ни: да „закотви“ сала с допълнителните прътове и кормилния кол някъде в тясната горна половина на ледената пещера под видимата част на телепортала. Предполагахме, че когато зарядите се взривят, металната арка може да ни защити от свличания на лед.

„Взриви зарядите“ – исках да му кажа. Вместо да включи

комуникаторния канал обаче, андроидът се съблече по шорти и пропъзла под термоодеялото при момичето и мен.

Трябва да е било комично – поне за вас може да звучи комично, докато четете тези редове, – но нищо в живота ми не ме е трогвало толкова дълбоко, колкото тази постъпка, това споделяне на топлина от двамата ми спътници. Не се бях трогнал толкова дори когато смело и безразсъдно ме бяха спасили в лилавото море. Лежахме тримата – Енея от лявата ми страна, прегърнала ме с лявата си ръка, А. Бетик отдясно, свил се на топка от студа, който проникваше под края на термоодеялото; След няколко минути щях да заплача от болката, предизвикана от възстановилото ми се кръвообращение, от агонията на размразяващата се плът, но в този момент плачех от съкровения дар на топлотата им, докато топлината на живота течеше от детето и синьокожия мъж, течеше от тяхната кръв и плът към моята.

Сега, когато разказвам за това, плача.

Не мога да кажа колко дълго сме останали така. Никога не ги попитах и те никога не споменаха за това. Трябва да е било поне час. На мен ми се струваше цял живот от топлина, болка и смайваща радост от връщането на живота.

Постепенно започнах да треперя, после леко да се разтърсвам и накрая яростно се тресях, сякаш имах гърчове. Приятелите ми ме хванаха и не ми дадоха да избягам от топлината. Мисля, че в този момент Енея също плачеше, макар никога да не я попитах, а по-късно момичето никога не говореше за това.

Накрая, след като болката и конвулсиите общо взето преминаха, А. Бетик се измъкна изпод общата ни завивка, консултира се с медицинския пакет и тихо каза на детето:

– Всичко е в границите на зеленото. Няма сериозни измръзвания. Никакви трайни увреждания.

Енея се изплъзна изпод одеялото и ми помогна да седна, като постави две от покритите със скреж раници зад гърба и главата ми. Кипна вода върху куба, напълни чаши с вдигащ пара чай и поднесе една от тях към устните ми. Вече можех да движа ръцете си, дори да свивам пръстите си, но болката бе прекалено силна, за да мога да държа нещо.

– Господин ЕНДИМИОН – приклепнал точно пред палатката, рече А. Бетик, – готов съм да излъча детонационния код.

Кимнах.

– Може да има падащи отломки – добави той. Отново кимнах. Вече бяхме обсъждали тази опасност. Насочените заряди би трябвало да

разбият само ледената стена пред нас, но последвалите сеизмични вибрации в леда спокойно можеха да стоварят около нас целия глетчер от замръзнала атмосфера, като потопят сала и ни затрупат там. Бяхме преценили, че рискът си струва. Кимнах за трети път, за да му дам знак да действа.

Звукът от експлозията беше по-приглушен, отколкото очаквах, далеч по-слаб от съпътстващия го тътен на ледени блокове и сталактити и бясното вълнение на самата река. За секунда си помислих, че ще се издигнем и разбием в тавана на пещерата, докато вълна след вълна от задвижената от налягането и изместването на леда речна вода бушуваше под сала.

После вълнението и тътенът се успокоиха. Бясното подмятане беше счупило кормилния ни прът, бе откъснало един от страничните колове, беше ни изкарало от безопасното ни убежище и сега се носехме по течението към ледената стена.

Натам, където преди бе ледената стена.

Зарядите бяха свършили работата си точно, както го бяхме планирали.: дупката, отворена от тях, бе ниска и назъбена, но след като я осветихме с лазерното фенерче се оказа, че води право към канала зад стената. Енея ликуваше. А. Бетик ме потупа по гърба. Срамувам се да призная, но отново заплаках.

Победата ни не беше толкова лесна, колкото ни се стори отначало. Паднали ледени блокове и оцелели колони от лед все още запречваха части от прохода и дори след като първоначалният напор на леда към пробива се забави малко, това означаваше тежко напредване и чести спирания, докато А. Бетик разбие с брадвата ледените препятствия.

А после пред нас се изпречи втора ледена стена.

39.

Главният център за разпити на Светата инквизиция на Пацем не е на територията на Ватикана, а в огромна купчина камъни, наречена замък Сант Анджело, масивна кръгла крепост, започната през 135 г. сл. Хр. като гробница на Адриан¹⁸ свързана през 271 г. сл. Хр. със стената на Аврелиан¹⁹, за да се превърне в най-важния бастион в Рим и в една от малкото римски сгради, преместени заедно с Ватикана, когато Църквата евакуирала канцелариите си от Старата Земя през последните дни преди попадането на планетата в лакомата черна дупка. Замъкът – всъщност коничен монолит с крепостна стена – станал важен за Църквата по време на чумата от 587 г. сл. Хр., когато Григорий Велики, водейки молитвена процесия, умоляваща Господ да сложи край на чумата, имал видение на архангел Михаил на върха на гробницата. По-късно замъкът Сант Анджело подслонявал папите от разгневените тълпи, предлагал усойните си килии и помещения за мъчения на такива отявлени врагове на Църквата като Бенвенуто Челини и през близо трите хилядолетия на съществуването си доказал непоклатимостта си и от варварски нашествия, и от ядрени експлозии. Сега той стои като ниска сива планина в центъра на единствената открита земя, останала в оживения триъгълник от магистрали, сгради и административни центрове между Ватикана, административната столица на Мира и космодрума.

Отец-капитан де Соя се представя дващест минути преди определената му за 0730 ч. среща и му дават емблема, която ще го преведе през влажните проходи и коридори на замъка. Фреските, поръчвани от папите през Средновековието, отдавна са избледнели и изпопадали. Замъкът Сант Анджело отново е придобил характера на гробница и крепост. Де Соя знае, че укрепеният проход от Ватикана до замъка също е бил донесен от Старата Земя и че една от целите на Светата инквизиция през миналите два века е била да снабди замъка с модерни оръжия и отбранителни системи, така че пак да може да предлага спешно убежище на папата в случай, че Пацем бъде сполетян от междузвездна война.

Пътят му отнема дващест минути и отец-капитанът трябва да минава през многобройни проверки и врати, охранявани не от пременените в ярки одежди швейцарски гвардейци, а от облечените в черно-сребристи

18. Публий Елий Адриан (76–138 г.) – римски император. – Б.пр.

19. Луций Домиций Аврелиан (212–275) – римски император. – Б.пр.

униформи сили за сигурност на Светата инквизиция.

Самата килия за разпит далеч не е толкова мрачна, колкото древните коридори и стълбища, които водят към нея: две от трите вътрешни стени са осветени от плотове еластично стъкло и блещат в меко жълто; два слънцеглобуса разпръскват слънчевата светлина от колекторите си на покрива, който е на трийсет метра над тях; спартанската стая е мебелирана с модерна заседателна маса – столът на де Соя е срещу онези на петимата инквизитори, но е същият като техните по украса и удобства – до едната стена стои стандартен кабинетен работен център с клавиатури, инфоекрани, дисков процеп и виртуални щекери. Има и шкаф с машина за кафе и закуски.

Де Соя трябва да почака само минута преди да пристигнат инквизиторите. Кардиналите – един йезуит, един доминиканец и трима легионери на Христос – се представят и здрависват. Де Соя носи своята черна униформа от мирския флот с римската си ячичка и облеклото му контрастира с тъмночервените инквизиторски туники с техните черни петлици. Разменят си обичайните любезности – кратко разговарят за здравето и успешното възкресение на отец-капитана, предлагат му храна и кафе и той приема кафето, – след което заемат местата си.

Според традицията от първите дни на Светата инквизиция и обичая на Подновената Църква, когато обект на разпит са свещеници, разговорът се води на латински. Всъщност само един от петимата кардинали може да говори на древния език. Въпросите са любезни, официални и неизбежно отправени в трето лице. Накрая на обекта на разпита се дават преписи на латински и хегемонийски английски.

ИНКВИЗИТОР: Докладвал ли е отец-капитан де Соя за успех в откриването и задържането на детето, известно като Енея?

О.К. ДЕ СОЯ: Имах контакт с детето. Не успях да го задържа.

ИНКВИЗИТОР: Нека каже какво е значението на „контакт“ в този контекст.

О.К. ДЕ СОЯ: Два пъти засякох кораба, който отнесе детето от Хиперион. Веднъж в системата на Парвати и втори път близо до и на Ренесанс Вектор.

ИНКВИЗИТОР: Тези неуспешни опити за пленяване на детето са документирани и надлежно приложени към дело. Твърди ли той, че детето е щяло да загине от собствената си ръка в системата на Парвати преди специално обучените швейцарски гвардейци на борда на кораба да успеят да проникнат и да вземат детето под охраната си?

О.К. ДЕ СОЯ: Тогава смятах така. Мислех, че рискът е прекалено

голям.

ИНКВИЗИТОР: А доколкото му е известно, старшият по чин швейцарски гвардеец, отговарящ за действителната абордажна операция – сержант Грегориъс – бил ли е съгласен с отец-капитана, че операцията трябва да се прекрати?

О.К. ДЕ СОЯ: Не съм сигурен за мнението на сержант Грегориъс след отмяната на абордажната операция. Тогава настояваше да продължи.

ИНКВИЗИТОР: А знае ли той мнението на другите двама войници, участвали в абордажната операция?

О.К. ДЕ СОЯ: Тогава искаха да продължат. Бяха тренирали усилено и бяха готови. -Моето мнение обаче беше, че рискът детето да се нарани само е прекалено голям.

ИНКВИЗИТОР: Поради същата причина ли той не залови кораба беглец преди да навлезе в атмосферата на планетата, известна като Ренесанс Вектор?

О.К. ДЕ СОЯ: Не. В този случай момичето каза, че се приземява на планетата. Струваше ми се по-безопасно за всички да му позволя да го стори преди да го заловя.

ИНКВИЗИТОР: И все пак, когато гореспоменатият кораб се е приближил до нефункциониращия телепортал на Ренесанс Вектор, отец-капитанът е наредил на различни кораби от флотата и въздушните сили да стрелят по кораба на детето... Така ли е?

О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: Тогава твърди ли той, че тази заповед не е представлявала опасност за момичето?

О.К. ДЕ СОЯ: Не. Знаех, че има риск. Обаче когато осъзнах, че корабът на момичето се е насочил към телепортала, твърдото ми убеждение беше, че ще я изпуснем, ако не се опитаме да обезвредим космическия й кораб.

ИНКВИЗИТОР: Имал ли е той някаква информация, че телепорталът по реката ще се активира след почти три века сън?

О.К. ДЕ СОЯ: Никаква информация. Внезапна интуиция. Предчувствие.

ИНКВИЗИТОР: Има ли той навика да излага на риск успеха на мисиите си – в случая мисия, чийто приоритет е определен като върховен от самия Свети отец – заради предчувствията си?

О.К. ДЕ СОЯ: Нямам навика Светият отец да ме праща на мисии с върховен приоритет. В някои случаи, когато корабите ми са участвали в

сражение, съм взимал решения за заповеди на основата на интуиция, не напълно логична извън контекста на опита и обучението ми.

ИНКВИЗИТОР: Твърди ли той, че информацията за възобновената активност на телепортала двеста седемдесет и четири години след Падаването на Мрежата, която ги е поддържала, е в контекста на опита и обучението му?

О.К. ДЕ СОЯ: Не... Това беше... предчувствие.

ИНКВИЗИТОР: Съзнава ли той стойността на обединената операция на флота в системата на Ренесанс?

О.К. ДЕ СОЯ: Знам, че беше значителна.

ИНКВИЗИТОР: Съзнава ли той, че това е забавило няколко редови кораба при изпълнението на заповедта на мирското флотско командване – заповеди, които са ги пращали в жизненоважни проблемни точки по така наречената Велика стена на нашия защитен периметър срещу нахлуващите прокудени?

О.К. ДЕ СОЯ: Съзнавах, че корабите са се забавили в системата на Ренесанс по моя заповед. Да.

ИНКВИЗИТОР: На планетата Mare Infinitum отец-капитанът е сметнал за уместно да арестува няколко мирски офицери.

О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: И да подложи тези офицери на наркотика на истината и други ограничени психотропни опии без съответния процес или съвет от мирските и църковните власти на Mare Infinitum?

О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: Твърди ли той, че папският диск, който е бил удостоен да носи по време на своята мисия за откриването на детето, също го упълномощава да арестува мирски офицери и да провежда такива разпити без съответния военен процес или осигурен защитник?

О.К. ДЕ СОЯ: Да. Моето разбиране беше и е, че папският диск ми дава... ми даваше... неограничени пълномощия за всякакви разпореждания, които сметна за необходими за изпълнението на тази мисия.

ИНКВИЗИТОР: Тогава твърди ли той, че арестуването на тези мирски офицери ще доведе до успешното залавяне на детето на име Енея?

О.К. ДЕ СОЯ: Моето разследване беше необходимо, за да откроя истината за събитията, съпътствали вероятното преминаване на това дете от телепортатор на телепортатор на Mare Infinitum. В хода на разследването стана ясно, че директорът на платформата, на която са станали събитията, лъже своите началници, прикрива части от инцидента, в който е участвал спътникът на момичето, и освен това е замесен в

предателски сделки с браконьерите от онези морета. На края на разследването прехвърлих замесените офицери и цивилни в мирския гарнизон за съответния процес според флотския кодекс на военното правосъдие.

ИНКВИЗИТОР: А смята ли той, че поведението му спрямо епископ Меландриано също е оправдано от изискванията на... разследването?

О.К. ДЕ СОЯ: Въпреки обясненията за необходимостта от бързи действия епископ Меландриано възрази срещу нашето разследване на платформа станция три-двайсет-шест по централното течение. Опита се да спре разследването от разстояние – въпреки пряката заповед да оказва сътрудничество от началника му, архиепископ Джейн Кели.

ИНКВИЗИТОР: Твърди ли отец-капитанът, че архиепископ Кели е предложила помощта си да ходатайства за сътрудничеството на епископ Меландриано? О.К. ДЕ СОЯ: Не. Аз потърсих помощта ѝ. ИНКВИЗИТОР: Всъщност отец-капитанът позова ли се на пълномощията на папския диск, за да принуди архиепископ Кели да се намеси на страната на разследването?

О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: Може ли той да изложи събитията, случили се след като епископ Меландриано лично е дошъл на станция три-двайсет-шест по централното течение?

О.К. ДЕ СОЯ: Епископ Меландриано беше разярен. Той нареди на мирските войници, охраняващи моите затворници...

ИНКВИЗИТОР: Когато отец-капитанът казва „моите затворници“, има ли предвид бившия директор и мирските офицери на платформата? О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: Той може да продължи. О.К. ДЕ СОЯ: Епископ Меландриано нареди на мирските войници, които бях довел, да освободят капитан Пауъл и другите. Аз отмених заповедта му. Епископ Меландриано отказа да признае пълномощията ми, делегирани от папския диск. Заповядах да поставят епископа под временен арест и го прехвърлих в йезуитския манастир на една платформа на шестстотин километра от южния полюс на планетата. Бури и други случайности попречиха на епископа да тръгне още няколко дни. До заминаването му разследването ми беше приключило.

ИНКВИЗИТОР: И какво е целяло да покаже това разследване?

О.К. ДЕ СОЯ: Освен всичко останало, то показа, че епископ Меландриано е получавал големи суми от браконьерите под юрисдикцията на платформа станция три-двайсет-шест по централното течение. То също показа, че директорът на платформата Пауъл е действал под

ръководството на епископ Меландриано при извършването на незаконни действия с браконьерите и е изнудвал за пари чуждопланетните рибари.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът запозна ли епископ Меландриано с тези обвинения?

О.К. ДЕ СОЯ: Не.

ИНКВИЗИТОР: Той представи ли ги на вниманието на архиепископ Кели?

О.К. ДЕ СОЯ: Не.

ИНКВИЗИТОР: Той представи ли ги на вниманието на командира на мирския гарнизон?

О.К. ДЕ СОЯ: Не.

ИНКВИЗИТОР: Може ли той да обясни тези пропуски за действия, изискващи се от кодекса за поведение на мирския флот и правилата на Църквата и Обществото на Исус?

О.К. ДЕ СОЯ: Участието на епископа в тези престъпления не беше центърът на разследването ми. Предадох капитан Пауъл и другите на гарнизонния командир, защото знаех, че процесите им ще бъдат проведени бързо и справедливо според флотския кодекс на военното правосъдие. Освен това знаех, че всякакви оплаквания срещу епископ Меландриано, независимо дали подлежат на мирските граждански или на църковните съдебни процедури, ще изискват присъствието ми на *Mare Infinitum* в продължение на седмици и месеци. Мисията не можеше да чака дотогава. Сметнах корумпираността на епископа за по-маловажна от преследването на момичето.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът разбира ли сериозността на тези недоказани и недокументирани обвинения срещу един епископ на Римската католическа църква? О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: И какво го е накарало да изостави първоначалната си последователност на търсене и да отведе архангелския куриер „Рафаил“ в контролираната от прокудените система на Хеброн?

О.К. ДЕ СОЯ: Отново предчувствие. ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът да се доизясни. О.К. ДЕ СОЯ: Не знаех къде се е телепортирало момичето след Ренесанс Вектор. Логиката подсказваше, че корабът е бил оставен някъде и че те са продължили по река Тетида по друг начин... например с Хокингово килимче, най-вероятно с лодка или сал. Някои доказателства, събрани при разследването на полета на момичето преди и по време на пресичането на *Mare Infinitum*, предполагаха връзка с прокудените.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът да се доизясни. О.К. ДЕ СОЯ: Първо, космическият кораб... той беше от хегемонийски модел... частен междузвезден космически кораб, ако може да се повярва в такова нещо. През цялата история на Хегемонията са били създадени само няколко такива. Онзи, който най-много напомня кораба на момичето, е бил подарен на консул на Хегемонията няколко десетилетия преди Падането. Този консул по-късно бил обезсмъртен в епическата поема „Cantos“, съчинена от бившия хиперионски поклонник Мартин Силеънс. В „Песните“ консултът разказва как предал Хегемонията, като шпионирал в полза на прокудените. ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът да продължи. О.К. ДЕ СОЯ: Имаше и други връзки. Сержант Грегориъс бе пратен на планетата Хиперион с конкретни съдебни доказателства, идентифицирали мъжа, за когото се смята, че пътува с момичето. Това е някой си Рол Ендимион, местен жител на Хиперион и бивш войник от хиперионската планетарна гвардия. Има някои връзки между името Ендимион и творбите на... бащата... на момичето – мерзкият киборг на Кийтс. Отново стигаме до „Песните“.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът да продължи.

О.К. ДЕ СОЯ: Ами, има още една връзка. Летящото средство, заловено след бягството и евентуалното застрелване на Рол Ендимион на Mare Infinitum...

ИНКВИЗИТОР: Защо отец-капитанът казва „евентуалното застрелване“? Съобщенията на всички свидетели на платформата твърдят, че заподозреният е бил застрелян и е паднал в морето.

О.К. ДЕ СОЯ: Лейтенант Белиъс е паднал в океана преди това и все пак по Хокинговото килимче бяха открити неговата кръв и фрагменти от тъкан. По Хокинговото килимче беше открита съвсем малко кръв, идентифицирана като идентична с ДНК-модела на Рол Ендимион. Моята хипотеза е, че Ендимион или се е опитал да спаси лейтенант Белиъс от морето, или някак си е бил изненадан от него, двамата са се били върху килимчето, истинският заподозрян – Рол Ендимион – е бил ранен и е паднал от килимчето преди стражите да започнат да стрелят. Смятам, че от игления обстрел е загинал лейтенант Белиъс.

ИНКВИЗИТОР: Има ли отец-капитанът някакви доказателства освен кръвта и тъканните проби, които също толкова спокойно могат да се дължат на това, че Рол Ендимион е спрял за достатъчно време, за да убие лейтенант Белиъс?

О.К. ДЕ СОЯ: Не.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът да продължи.

О.К. ДЕ СОЯ: Другата причина, поради която заподозрях връзката с прокудените, беше Хокинговото килимче. Съдебните изследвания показват, че е много старо – навярно достатъчно, че да е прочутото килимче, използвано от Мерин Аспик и Сайри на планетата Мауи-обетована. Отново се появява връзка с хиперионското поклонничество и историите, предадени в „Песните“ на Силенъс.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът да продължи.

О.К. ДЕ СОЯ: Това е всичко. Мислех, че бихме могли да се доберем до Хеброн, без да се сблъскаме с рояка на прокудените. Те често изоставят системите, които са спечелили в битка. Очевидно този път предчувствието ми се е оказало грешно. То струва живота на копиеносец Ретиг. Дълбоко и искрено съжалявам за това.

ИНКВИЗИТОР: Значи отец-капитанът твърди, че разследванията, които е провел на такава стойност и които са донесли такива страдания и срам на епископ Меландриано, са били успешни, защото е изглеждало, че се открива някаква връзка с поемата, наречена „Cantos“, която на свой ред представлява слаба връзка с прокудените?

О.К. ДЕ СОЯ: Общо взето... да.

ИНКВИЗИТОР: Съзнава ли отец-капитанът, че поемата, наречена „Cantos“, повече от век и половина е в Показалеца на забранените книги?

О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: Признава ли той, че е чел тази книга?

О.К. ДЕ СОЯ: Да.

ИНКВИЗИТОР: Спомня ли си той наказанието, което налага Обществото на Исус за съзнателно нарушаване на Показалеца на забранените книги?

О.К. ДЕ СОЯ: Да. Изгонване от Обществото.

ИНКВИЗИТОР: А спомня ли си той максималното наказание, налагано от Църковния канон за Мира и Справедливостта на онези в Тялото Христово, които съзнателно нарушават ограниченията, изложени в Показалеца на забранените книги?

О.К. ДЕ СОЯ: Отлъчване.

ИНКВИЗИТОР: Отец-капитанът е свободен да се върне във ватиканската квартира на легионерите на Христос и е помолен да остане там, докато не бъде повикан отново за нови показания пред присъстващите тук или докато не получи други заповеди. Ние заклеваме, задължаваме и обвързваме нашия брат во Христe; с властта на Светата католическа и апостолическа римска църква те принуждаваме и от името

Христово.

О.К. ДЕ СОЯ: Благодаря ви, високопочитаеми кардинали инквизитори. Ще чакам да ме повикате.

40.

Прекарахме с читчатуките три седмици на тяхната ледена планета Сол Дракони Септем и през това време почивахме, възстановявахме се, бродехме заедно с тях по ледените тунели на замръзналата им атмосфера, научихме няколко думи и изрази на трудния им език, посетихме отец Главк в погребания под леда град, преследвахме и бяхме преследвани от арктически духове и направихме онова последно, ужасно пътуване по течението на реката.

Но аз изпреварвам събитията. Лесно е да го сторя, да скоча напред, особено когато вероятността да погълна цианида нараства с всяко следващо вдишване. Но стига:

тази история ще свърши внезапно заедно с мен, не по-рано, и едва ли има значение дали ще е тук, там или по средата. Ще разказвам така, все едно че ще мога да я довърша докрай.

Първата ни среща с читчатуките едва не завърши трагично и за двете страни. Стояхме на сала пред втората ледена стена, когато отнякъде се появиха съвсем слаби светлини и после се показаха някакви фигури. Включих фенера си и мътно-студеният му лъч освети ужасяваща гледка: три-четири големи звяра – бяла козина, черни лапи с дължината на ръката ми, бели зъби, които бяха още по-дълги, червеникави пламтящи очи...

– Не стреляй! – извика Енея. – Това са хора!

И тогава видях бледите лица в зъбатите пасти на арктическите духове – широки лица с къси сбърчени носове, светли почти като на албиноси, но прекалено човешки на вид, както и очите, които проблясваха към нас.

Читчатуките бяха набити и мускулести – добре адаптирани към жестоката гравитация от 1.7 g на Сол Дракони Септем – и изглеждаха още по-набити и силни в пластове кожи от духове, с които се бяха обвили. Скоро щяхме да научим, че всеки от тях носи предната половина от кожата на животното, включително главата, така че черните лапи висяха под ръцете им, а зъбите покриваха лицата им. Научихме също, че черните очни лещи на духа, които позволяват на чудовищата да виждат в почти пълния мрак, продължават да функционират и след убиването на звяра. Всичко, с което бяха облечени и носеха читчатуките, идваше от духовете: кестени копия, ремъци, направени от червата и

сухожилията на духа, водни торби от вътрешностите му, ношници и розки, дори двата артефакта, които носеха със себе си – подобните им на митри мангали, направени от кости на духове, носени върху ремъци, в които тлееха осветяващите пътя им въглени, и по-сложното костено огнище и комин, с които стопяваха леда на вода над мангала. Едва по-късно научихме, че и без това широките им тела изглеждат още по-широки и тромави поради водните торби, които носеха под дрехите си, използвайки телесната си топлина, за да държат водата течна.

Вцепеняването сигурно продължи цяла минута, преди Енея да пристъпи напред от наша страна, а читчатукът, когото по-късно познавахме като Кучиат, пристъпи към нас. Първи заговори Кучиат – порой от дрезгави звуци, които напомняха на ледени шушулки, разбиващи се в твърда повърхност.

– Съжалявам – рече Енея, – Не разбирам. Погледнах А. Бетик.

– Можеш ли да разпознаеш този диалект? – Хегемонийският английски беше стандартен от толкова векове, че се смаях да чуя думи, които не ми говореха нищо. Дори три века след Падането, според чуждопланетяните, които бяха минавали през Хиперион, повечето планетарни и регионални диалекти все още били разбираеми.

– Не – отвърна андроидът. – Господин ЕНДИМИОН, ако мога да предложа... инфотермът...

Кимнах и извадих гривната от раницата си. Читчатуките предпазливо наблюдаваха, продължаваха да разговарят помежду си и бяха готови да реагират в случай, че извадя оръжие.

– Активиран съм и очаквам вашите въпроси или команди – изцвъртя покритата със скреж гривна.

– Слушай – казах аз, когато Кучиат заговори отново.

– Каж ми дали можеш да преведеш това.

Облеченият в кожа на дух воин произнесе кратка, дрезгава реч.

– Е? – попитах инфотерма.

– Този език или диалект не ми е познат – съобщи гласът на кораба от гривната. – Познавам няколко езика от Старата Земя, включително дохегемонийски английски, немски, френски, холандски, японски...

– Няма значение – прекъснах го аз. Читчатуките гледаха към бъбрекия инфотерм, но в тъмните им очи, нямаше страх или суеверие – само любопитство.

– Бих предложил – продължи инфотермът – да ме оставите активиран в продължение на няколко седмици или месеци, докато започна да говоря на този език. После мога да събера база данни, от които да

съставя прост речник. Може би е препоръчително също...

– Благодаря ти – казах аз и го изключих. Енея пристъпи към Кучиат и със знаци му показа, че ни е студено и сме уморени. Тя направи жестове за храна, дърпане на одеяло над нас и спане.

Кучиат изсумтя, обърна се към другите и след кратък разговор с тях ни направи знак да ги последваме.

Те бяха щедри хора. Дадоха ни широки роби от духове, одеяла от духове, бульон от дух, затоплен върху малкия им мангал, вода от затоплените от телата им торби и доверието си. Читчатуките, както скоро научихме, не воюваха помежду си. Мисълта да убият друг човек им беше чужда. Като цяло читчатуките – местни, които се бяха адаптирали към леда в продължение почти на хиляда години – бяха единствените оцелели от Падането, вирусите и духовете. Те взимаха всичко, което им трябваше, от чудовищните духове, а храната на духовете – от онова, което успяхме да разберем – зависеше единствено от читчатуките. Всички други форми на живот – винаги периферни – бяха паднали под прага на оцеляването след Падането и провала на тераформирането.

Прекарахме първите си два дни с тях в спане, ядене и опити за общуване. Читчатуките нямаха постоянни селища в леда: те спяха по няколко часа, съгваха робите си и продължаваха напред през лабиринта от тунели. Когато топяха лед на вода – единствената употреба на огън, тъй като въглените не бяха достатъчни, за да ги топят, и те ядяха месото сурово – те закачаха мангала на ледения таван с три ремъка от сухожилия на дух, така че да не оставят стопени следи в леда.

Племето, групата, кланът – наречете ги както желаете – се състоеше от двайсет и трима души и отначало не можех да разбера дали сред тях има жени. Читчатуките, изглежда, носеха робите си непрекъснато, само ги повдигаха, за да не ги изцапат, когато ходеха по малка или голяма нужда в някоя от ледените цепнатини. Уверихме се, че в групата има жени, едва когато видяхме жената на име Чатчия да се съвкупява с Кучиат през третия ни период за сън.

Докато през следващите два дни вървахме с тях във вечния сумрак на тунелите, ние бавно започнахме да научаваме лицата и имената им. Вождът Кучиат беше – въпреки строгия си глас – нежен човек, който се усмихваше и с тънките си устни, и с черните си очи, Чиаку, вторият по старшинство, бе най-високият в групата и носеше роба от дух с кърваво петно, което, както разбрахме по-късно, беше почетен белег. Айчакут бе гневливият, който често ни се мръщеше и винаги се държеше на разстояние.

Кучту бе нещо като лечител и работата му беше да обикаля ледената ниша или тунел, където спяхме, мърморейки заклинания и сваляйки ръкавиците си от кожа на дух, за да допре голите си длани до леда. Аз предположих, че гони лоши духове. Енея иронично възрази, че може би просто върши същото като нас – опитва се да намери изход от този леден лабиринт.

Чичтику беше носителят на огъня и очевидно се гордееше, че е постигнал тази чест. Въглените оставаха мистерия за нас – те продължаваха да тлеят и да отделят топлина и светлина в продължение на дни и седмици, макар че никога не ги подновявах. Едва когато се срещнахме с отец Главк, успяхме да разгадаем тази загадка.

Салът ни за тях бе истинско чудо. Възбудата им бе очевидна и аз разбрах, че за едно общество, в което единственият източник на строителен материал, оръжие и облекло произхожда от едно-единствено животно – при това изкусен хищник, – салът трябва да е безценно съкровище от суровини.

Отначало се чудех защо не ни убиха, за да вземат това богатство, но после разбрах, че са честен народ и дори алчността не може да промени възгледа им, че всички хора са съюзници, точно както всички духове са врагове и плячка.

Енея успя да им обясни за нашето плаване по течението на реката през арката и когато я разбраха, те възбудено заговориха помежду си. После Кучиат пристъпи напред и заповтаря думата „главк“, като ни канеше настоятелно да вървим нанякъде. Съгласихме се.

И така, увити в роби от кожа на дух, с гърбове, превити под тежестта на раниците и изтощителната гравитация, с крака, стържещи по твърдия като скала лед, ние се отпавихме към погребания в леда град, за да се срещнем със свещеника.

41.

Призовката, която най-сетне освобождава отец-капитан де Соя от фактически домашен арест в квартирата на легионерите на Христос, е пратена не от Светата инквизиция, а лично от монсиньор Лукас Оди, заместник на министъра на външните работи Негово високопреосвещенство Саймън Аугустино кардинал Лурдъсами.

Разходката в града и през ватиканските градини поражда де Соя. Всичко, което вижда и чува – бледосините небеса на Пацем, пърхането на птичките в крушовите овошки, тихите удари на камбаните за вечерня – го изпълва с толкова силно възмущение, че той с усилие сдържа сълзите си. Докато вървят, монсиньор Оди бърби за какво ли не.

Излизат от градината и се качват на един от външните асансьори, който се издига към галериите на ватиканския дворец. Швейцарски гвардейци, бляскави в своите древни униформи на червени, сини и оранжеви райета, застават мирно, когато двамата влизат и после излизат от телената клетка на асансьора. Войниците тук носят дълги копия, но де Соя знае, че те могат да се използват и като пулсови пушки.

– Спомнете си, че по време на първото си възкресение Негово светейшество реши да заеме този етаж поради пристрастията си към своя съименник Юлий Втори – казва монсиньор Оди и леко замахва с ръка към дългия коридор.

– Да – отвръща де Соя. Сърцето му бие бясно. Папа Юлий II – прочутият папа-воин, поръчал живописването на Сикстинската капела по време на управлението си от 1503 до 1513 г. сл. Хр., първи е живял в тези стаи. Новият папа Юлий – през всичките си прераждания от Юлий VI до Юлий XIV – е живял и управлявал тук почти двайсет и седем пъти по-дълго. Определено не е възможно да отива на среща със Светия отец! Когато тръгват по дългия коридор, де Соя успява да запази външно спокойствие, но дланите му са потни и дишането му е ускорено.

– Ще се срещнем с министъра, разбира се – казва Оди и се усмихва, – но ако не сте виждали папските апартаменти, разходката ще ви хареса. Негово светейшество има среща с Междузвездния синод на епископите в по-малката зала на сграда Нерви и ще отсъства цял ден.

Де Соя учтиво кимва, но всъщност вниманието му е съсредоточено върху фреската на Рафаел, която зърва мимоходом през отворената порта на папския апартамент. Той знае общите линии на историята: папа

Юлий II се уморил от „старомодните“ фрески на такива второстепенни гении като Пиеро дела Франческа и Андреа дел Кастаньо, затова през есента на 1508 г. довел двайсет и шест годишния гений от Урбино Рафаело Санцио – известен също като Рафаел. В една от стаите де Соя може да види „Stanza della Segnatura“, изумителна фреска, изобразяваща Триумфа на Религиозната истина, на който се противопоставя Триумфът на Философската и Научна истина.

– Ааа – казва монсиньор Оди и спира, така че де Соя да може да погледа. – Харесва ви, а? Виждате ли Платон сред философите?

– Да – отвръща де Соя.

– Знаете ли на кого всъщност прилича? Кой е бил моделът?

– Не – отвръща де Соя.

– Леонардо да Винчи – казва монсиньор с намек за усмивка. – А Хераклит²⁰ – виждате ли го? Знаете ли кого всъщност е изобразил Рафаел?

Отец-капитанът може само да поклати глава. Той си спомня мъничкия кирпичен марияистки параклис на родната си планета, пясъка, който постоянно навява под вратите и се натрупва под простата статуя на Девата.

– Хераклит е бил Микеланджело – казва монсиньор Оди. – А Евклид там... виждате ли го... това е бил Браманте²¹. Влезте, влезте по-близо.

Де Соя едва дръзва да постави крак върху богатия гоблен, който служи за килим. Фреските, статуите, позлатата по стените и високите прозорци на стаята сякаш започват да се въртят около него.

– Виждате ли онези букви върху яката на Браманте? Елате, наведете се по-близо. Можете ли да ги прочетете, синко?

– R-U-S-M – чете де Соя.

– Да, да – подсмивва се монсиньор Лукас Оди. – Rafael Urbinus Sua Manu. Хайде, хайде синко... преведете го заради стареца. Тази седмица, струва ми се, имахте преговорен урок по латински.

– Рафаел от Урбино – превежда де Соя, като по-скоро шепне на себе си, отколкото на по-високия мъж, – със собствената си ръка.

– Да. Елате насам. Ще слезем с папския асансьор до апартаментите. Не трябва да карае министъра да ни чака.

Кардинал Лурдъсами чака зад дълго ниско бюро в Стая VI, Sala dei

20. Хераклит Ефески (ок. 533–483 г. пр. Хр.) – древногръцки философ от йонийската школа, наречен Тъмния. – Б.пр.

21. Донато д'Аньолю Браманте (1444–1514) – италиански архитект и художник. – Б.пр.

Pontifici – така наречената „Зала на папите“. Огромният мъж не се изправя, а се завърта странично на стола си, когато съобщават за отец-капитан де Соя. Де Соя пада на едно коляно и целува пръстена на кардинала. Лурдъсами потупва отец-капитана по главата и оста във всякакви официалности.

– Седни, синко. Настани се удобно. Уверявам те, че малкият стол е по-удобен от този трон с права облегалка, който ми намериха.

– Фредерико – изгътва кардиналът, – не можеш да си представиш колко съм доволен и щастлив, че си преживял толкова много смърти и неприятности невредим. Изглеждаш добре, синко. Уморен, но добре.

– Благодаря ви, Ваше високопреосвещенство – отвърща де Соя. Монсињор Оди е седнал отляво на отец-капитана, малко по-далеч от бюрото на кардинала.

– Разбрах също, че вчера си бил изправен пред трибунала на Светата инквизиция – пронизвайки с очи де Соя, казва кардинал Лурдъсами.

– Да, Ваше високопреосвещенство.

– И е минало без смазване на пръсти, надявам се? Без железни девственици и нагорещени жезла. Или са те поставили на дибата? – Хихикането на кардинала сякаш отеква в огромната му гръд.

– Не, Ваше високопреосвещенство – успява да се усмихне де Соя.

– Добре, добре – казва кардиналът. Светлината на лампата на десет метра над тях се отразява по пръстена му. Той се навежда по-близо и се усмихва. – Когато Негово светейшество заповяда Светата инквизиция да възвърне старото си название, някои от невярващите си помислиха, че дните на безумие и насилие в Църквата са се върнали. Но сега знаят, че не е така, Фредерико. Единствените правомощия на Светата инквизиция се състоят в ролята ѝ да съветва Ордена на Църквата, а единственото наказание, което може да наложи, е да препоръча отлъчване.

Де Соя облизва устните си.

– Но това е ужасно наказание, Ваше високопреосвещенство.

– Да – съгласява се кардинал Лурдъсами. Добродушието е изчезнало от гласа му. – Ужасно. Но не трябва да се тревожиш за това, синко. Този инцидент е приключен. Името и репутацията ти са напълно реабилитирани. Докладът, който трибуналът ще прати на Негово светейшество, те очисти от всякакви петна по-големи от... как да кажем... от известна безчувственост към емоциите на един провинциален епископ с достатъчно приятели в Курията, за да изиска този разпит.

Де Соя не смее да въздъхне от облекчение.

– Епископ Меландриано е крадец, Ваше високопреосвещенство.

Приятните очи на Лурдъсами рязко поглеждат към монсиньор Оди и после се връщат към лицето на отец-капитана.

– Да, да, Фредерико. Знаем това. Знаем го от известно време насам. Ще дойде и редът на добрия епископ от далечния му плаващ град на онзи воден свят да се изправи пред кардиналите от Инквизицията, бъди сигурен в това. Бъди сигурен също, че в неговия случай препоръките няма да са толкова снизходителни. – Кардиналтът се отпуска назад на стола с високата облегалка. Старото дърво проскързва. – Но сега трябва да разговаряме за други неща, синко. Готов ли си да подновиш мисията си?

– Да, Ваше високопреосвещенство. – Де Соя е изненадан от бързината и искреността на отговора си. До този момент си е мислил, че би било най-добре тази част от живота и службата му да е приключила.

Изражението на кардинал Лурдъсами става по-сериозно. Огромните челюсти като че ли се стискат по-твърдо.

– Отлично. А сега, разбрах, че един от войниците ти е загинал по време на експедицията на Хеброн.

– Инцидент по време на възкресение, Ваше високопреосвещенство – отвърща де Соя. Лурдъсами поклаща глава.

– Ужасно. Ужасно.

– Копиеносец Ретиг – прибавя отец-капитан де Соя, като чувства, че трябва да изрече името на мъжа. – Беше добър войник.

Малките очички на кардинала проблесват, сякаш от сълзи. Той поглежда право към де Соя и казва:

– Ще се погрижат за родителите и сестра му. Копиеносец Ретиг имаше брат, който е повишен в чин отец-командир на Бреша. Знаехте ли това, синко?

– Не, Ваше високопреосвещенство – отвърща де Соя.

– Огромна загуба. – Кардиналт въздъхва и поставя закръглената си ръка върху празния плот на бюрото. Йезуитът вижда трапчинките по опакото на дланта му и гледа към нея, сякаш е отделно същество, някакво безгръбначно създание от морето.

– Фредерико – изтътва. Лурдъсами, – имаме предложение за човек, който да попълни овакантеното след смъртта на копиеносец Ретиг място на кораба ти. Но първо трябва да обсъдим причината за тази мисия. Знаеш ли защо трябва да намерим и задържим това малко момиче?

Де Соя се изпъва на стола си.

– Ваше високопреосвещенство ми обясни, че момичето е дете на мерзък киборг – отвърща той. – Че представлява заплаха за самата Църква. Че е много вероятно да е агент на ИИ Техноцентър.

Лурдъсами кимва.

– Съвсем вярно, Фредерико. Съвсем вярно. Но не ти казахме как точно заплашва... не само Църквата и Мира, но и цялото човечество. Ако ще те прашае обратно на тази мисия, синко, имаш правото да знаеш.

42.

Пътуването по ледените тунели до отец Главк и погребания град ни отне малко повече от един ден, но през това време имаше три кратки периода за сън и самото пътуване – мрак, студ, тесни проходи в леда – щеше да е напълно безинтересно, ако духът не беше отнесъл един от групата ни.

Както във всички действителни случаи на насилие, това се случи прекалено бързо, за да успеем да го видим. С Енея и андроида се влачехме зад напредващите в колона по един читчатуки, когато ненадейно избухна експлозия от лед и движения – аз замръзнах, като си помислих, че се е взривила мина – и облечената в роба фигура на двама души разстояние пред Енея изчезна дори без да извика.

Все още бях замръзнал, стиснал плазмената пушка – в момента безполезна, тъй като предпазителят беше вдигнат, когато най-близкият читчатук започна да вие от ярост и безпомощност, а двамата ловци до него се хвърлиха по новия коридор, отворил се там, където допреди секунда бе имало само стена.

Читчатуките продължиха да вият, дори след като преследвачите се върнаха с празни ръце. Разбрах, че не са видели нито духа, нито жертвата му, с изключение на кръв, разкъсана на парчета роба и кутрето от дясната ѝ ръка. Кучту, онзи, когото смятахме за лечител, коленичи, целуна откъснатия пръст, прокара костения си нож по ръката си, докато собствената му кръв не закапа по кървавото кутре, и после внимателно, почти благоговейно го прибра в кожената си торба. Воят незабавно престана. Чиаку – високият мъж с оцапана с кръв роба, който вече беше повторно оцапан с кръв, тъй като бе един от втурналите се надолу по шахтата – се обърна към нас и сериозно заговори, докато другите нарамираха раници, отпуснаха копията си отстрани и възобновиха пътуването.

Докато продължавахме по ледения тунел, не можах да се въздържа и погледнах назад. Знаех, че животните обитават повърхността и слизат долу главно, за да ловуват, и досега не бях нервен. Но сега самият лед на пода ми се струваше коварен, виждах ледените ръбове и гребени на стените и таваните единствено като ловно прикритие на следващия дух. Открих, че се опитвам да вървя леко, сякаш това щеше да ме предпази от пропадането през шахтата, където чакаше звярът убиец. На Сол Дракони Септем не бе лесно да се стъпва леко.

– Госпожице Енея – рече увитата в роба фигура на А. Бетик, – не можах да разбера какво казваше господин Чиаку. Нещо за числата?

Лицето на Енея се губеше съвсем под зъбите на духа. Бях научил, че всички тези роби са от малки зверчета – от бебетата на духовете, – но мимолетното зърване на бели ръце с дебелината на тялото ми, появили се през ледената стена, на черни нокти с дължината на ръката ми, ме накара да разбера колко големи трябва да са тези създания.

– ...та струва ми се, той говореше за факта, че групата вече не възлиза на просто число – казваше на А. Бетик Енея. – Докато тя не бе... отнесена... бяхме двайсет и шестима, което беше горе-долу добре, но сега скоро трябва да направят нещо или... не знам... нови нещастия.

Когато пристигнахме в града, забравих съвсем за проблемите на читчатуките с числата.

Първо видяхме светлината. След тези няколко дни очите ни бяха толкова привикнали с тлеещите въгленчета на „чучкитук“ – приличащи-ят на митра костен мангал, – че дори случайният проблясък на фенерите ни се струваше ослепителен. А светлината от замръзалия град беше чак болезнена.

Горните етажи на небостъргача навярно още стърчаха в почти черния вакуум над повърхността на глетчера. И сигурно също бяха осветени.

Заслонили очи от блясъка, читчатуките спряха на входа и нададоха вой, по-различен от предишния им траурен стон в тунела, когато беше отвлечена жената. Това бе зов. Докато стояхме и чакахме, аз надзърнах в открития стоманено-стъклен скелет на това място – тук светеха десетки и десетки лампи, етаж след етаж, така че можехме да погледнем през прозрачния лед под краката си и да видим продължаващата надолу сграда с ярко осветени прозорци.

Отец Главк се приближи към нас през пространство, което бе наполовина ледена пещера, наполовина помещение от административна сграда. Носеше дълго черно расо и разпятие, които свързвах с йезуитите от манастира до Порт Романс. Беше очевидно, че старецът е спял – очите му бяха покрити с млечнобели пердета, – но това не бе първото нещо, което ме поразя в него: той беше стар, дъвен, побелял, брадат като патриарх и когато Кучиат го извика, лицето му оживя и той се пробуди, сякаш от транс, снежнобелите му вежди се извиха нагоре и набраздиха с дълбоки бръчки голямото му чело. Напуканите устни се усмигнаха. Може да звучи гротескно, но нищо в отец Главк не бе странно – нито слепотата, нито ослепително бялата брада, нито изпъстрената с петна

старческа кожа или напуканите устни. Той беше толкова... самият себе си... че не му подхождаха никакви сравнения.

Бях имал много опасения относно срещата с този човек – страхувах се, че може да има някаква връзка с Мира, от които бягахме – а сега, след като вече бях видял, че е свещеник, би трябвало да грабна момичето и А. Бетик и да тръгна обратно с читчатуките. Но никой от трима ни не изпита такова желание. Този старец не беше Мира... той бе просто отец Главк. Това научихме само минути след първата ни среща.

Но отначало, преди някой от нас да каже нещо, слепият свещеник като че ли усети присъствието ни. След като поговори с Кучиат и Чичитисия на собствения им език, той изведнъж се обърна към нас, вдигнал високо едната си ръка, сякаш дланта му можеше да почувства топлината ни – на Енея, А. Бетик и моята. После пристъпи право към мен, постави костеливата си ръка на рамото ми и високо и ясно каза на хегемонийски английски:

– Ти си човекът!

Отне ми известно време – години – да поставя тези думи в подходящата перспектива. Тогава просто си помислих, че освен сляп, старият свещеник е и луд.

Уговорихме се да останем няколко дни с отец Главк в неговия подледников небостъргач, докато читчатуките вършат важните си читчатуцки дела – с Енея предположихме, че уреждането на проблема с простото число е основният им приоритет, – а после групата да се върне и да ни вземе. С Енея успяхме да предадем чрез жестове, че искаме да разглобим сала и да го пренесем надолу по реката до следващия телепортал. Читчатуките, изглежда, разбраха – или поне кимнаха и използват думата си за съгласие „чия“, – когато изобразихме с мимики втората арка и преминаващия през нея сал. Ако правилно бях разбрал жестомимичния им и словесен отговор, пътуването до втория телепортатор щеше да изисква излизане на повърхността, да отнеме няколко дни и да минава през район с много арктически духове. Бях сигурен, че казаха, че ще обсъдим въпроса отново, след като удовлетворят неотложната си необходимост да отидат и „потърсят неразтворимо равновесие“ – което, предполагаме ние, означаваше да намерят нов член за групата – или да загубят още някого. Последната мисъл ни накара да се замислим.

Във всеки случай ние щяхме да останем с отец Главк, докато не се върнеше групата на Кучиат. Няколко минути слепият свещеник оживено бърби с ловците и после остана на отвора на ледената пещера, очевидно заслущан, докато светлината на костения им мангал не изчезна.

После отец Главк отново ни поздравя, като прокара ръце по лицата, раменете, ръцете и дланите ни. Признавам, че никога не бях проживявал подобно представяне. Когато обхвана лицето на Енея в костеливите си шепи, старецът рече:

– Човешко дете. Никога не съм очаквал да видя отново лицето на човешко дете. Не го разбрах и попитах:

– Ами читчатуките? Те са хора. Трябва да имат деца. Преди да се „представим“ отец Главк ни бе отвел по-надълбоко в небостъргача си и после нагоре по едно стълбище до по-топла стая. Това очевидно беше жилището му – във фенерите и мангалите ярко светеха същите тлеещи топчета, каквито използваша читчатуките, само че тук имаше стотици. Наоколо бяха разположени удобни мебели, имаше дъвен грамофон и стените бяха покрити с книги – което ми се стори нелепо в дома на един слепец.

– Читчатуките имат деца – рече старият свещеник, – но не им позволяват да идват с групите толкова на север.

– Защо? – попитах аз.

– Заради духовете – отвърна отец Главк. – На север от старата граница на тераформиране има много духове.

– Мислех си, че читчатуките зависят от духовете за всичко – казах аз.

Старецът кимна и поглади брадата си. Тя бе голяма, бяла и достатъчно дълга, че да скрива римската му якичка. Расото му беше грижливо закъпнено, но все пак изтъркано и разнищено.

– Моите приятели читчатуките зависят от малките на духовете за всичко – отвърна той. – Метаболизмът на възрастните прави кожата и костите им безполезни за нуждите на групите...

Не разбрах това, но го оставих да продължи, без да го прекъсвам.

– ...духовете, от друга страна, не обичат нищо повече от читчатукуки деца – каза той. – Затова читчатуките и другите са много озадачени от присъствието на малката ти приятелка толкова на север.

– Къде са децата им? – попита Енея.

– На стотици километри на юг – рече свещеникът. – С групите за отглеждане на деца. Там са... тропици. Ледът е дебел само трийсет-четрийсет метра и атмосферата е почти годна за дишане.

– Защо духовете не ходят на лов за децата дотам? – попитах аз.

– Районът е лош за тях... прекалено е топло.

– Тогава защо всички читчатуки не се преместят на юг за по-безопасно... – започнах аз и замълчах. Тежкия товар на гравитацията и

студът трябва да ме бяха направили по-глупав от обикновено.

– Точно така – каза отец Главк, като долови разбиране в мълчанието ми. – Читчатуките изцяло зависят от духовете. Ловните групи – като тази на нашия приятел Кучиат – се излагат на огромен риск, за да осигурят групите за отглеждане на деца с месо, кожи и оръдия. Децата пък са изложени на риск от гладна смърт преди да им бъде осигурена храната. Читчатуките имат малко деца, но за тях те са безценни. Или, както биха казали самите те, „Утчай тук айчит чакуткучит“.

– По-... свещени, струва ми се това е думата... от топлината – преведе Енея.

– Точно така – потвърди старият свещеник. – Но аз забравям добрите обноски. Ще ви покажа стаите ви – поддържам няколко, допълнителни стаи обзаведени и отоплени, макар вие да сте първите ми нечитчатукски гости от... хм... пет стандартни десетилетия, струва ми се. Докато се настаните, ще стопля вечерята.

43.

Насред обяснението си за истинската причина за мисията на де Соя кардинал Лурдъсами се отпуска назад на трона си и маха със закръглената си ръка към високия таван.

– Какво мислиш за тази стая, Фредерико?

Пригответил се да чуе нещо жизненоважно, отец-капитан де Соя може само да премигне и да вдигне лице. Тази огромна зала е богато украсена, също като другите... не, по-украсена, защото багрите са по-живи, по-жизнени – и после открива разликата: тези гоблени и фрески са по-нови и изобразяват папа Юлий VI, който получава кръстоида от ангел Господен, други представят Бог, протегнал надолу ръка като във фреската на тавана на Сикстинската капела, нарисувана от Микеланджело, – за да удостои Юлий с тайнството на Възкресението. Де Соя вижда злия антипапа Тейлхард I – един архангел с пламтящ меч го прогонва. Други изображения и гоблени възвестяват славата на първия велик век от възкресението на самата Църква и експанзията на Мира.

– Оригиналният таван се е срутил през 1500 г. сл. Хр. – изтътва кардинал Лурдъсами, – като едва не убил папа Александър. По-голямата част от първоначалната украса е била унищожена. След смъртта на Юлий II Лъв X наредил да я възстановят, но работата била много подлокачествена от оригинала. Негово светейшество поръча новата украса преди сто и трийсет стандартни години. Обърни внимание на централната фреска – тя е от Халаман Гена от Ренесанс Вектор. Гобленът „Възходът на Мира“ – ето там – е от Широку. Реставрирането на архитектурата е дело на каймака на пацемските майстори, включително Питър Бейнс Корт-Билгрут.

Де Соя учтиво кимва, без да се досеща каква е връзката с обсъждания от тях въпрос. Навярно кардиналът, подобно на много облечени с власт мъже и жени, е свикнал да се отклонява когато си поиска, тъй като подчинените му никога не протестирали срещу изместването на темата.

Сякаш прочел мислите на отец-капитана, Лурдъсами се подсмива и поставя меката си ръка върху кожената повърхност на бюрото.

– Нарочно споменах това, Фредерико. Не си ли съгласен, че Църквата и Мирът донесоха на човечеството епоха на безпрецедентен мир и просперитет?

Де Соя не отговаря веднага. Той е чел история, но не е сигурен

дали тази епоха е безпрецедентна. А що се отнася до „мира“... споменът за горящите орбитални гори и опустошените светове все още го преследва в сънищата му.

– Църквата и нейните мирски съюзници определено са подобрили положението на повечето от бившите планети в Мрежата, които съм посещавал, Ваше високопреосвещенство – отвръща той. – И никой не може да отрече безпрецедентния дар на възкресението. Гърлото на Лурдъсами изгътва в смях.

– Господи помилуй... какъв дипломат! – Кардиналът потърква тънката си горна устна. – Да, да, ти си свършено прав, Фредерико. Всяка епоха има своите недостатъци и сред нашите са постоянните сражения с прокудените и още по-неотложната битка за установяване на Царството на нашия Господ и Спасител в сърцата на всички мъже и жени. Но както виждаш – ръката му отново посочва фреските и гоблените, – ние сме сред Ренесанс, също толкова истински и проникнат от духа на първия Ренесанс, който ни даде параклиса на Николай V и другите чудеса, които си видял по пътя за насам. А този Ренесанс наистина е духовен, Фредерико...

Де Соя чака.

– Тази... мерзост... ще унищожи всичко това – казва Лурдъсами, вече със съвсем сериозен глас. – Както ти казах преди година, ние не търсим дете, а вирус. И вече знаем откъде идва той.

Де Соя слуша.

– Негово светейшество имаше видение – продължава кардиналът с толкова тих глас, че почти шепне. – Ти знаеш, Фредерико, че Светият отец често е посещаван от сънища, дарени му от Бог, нали?

– Чувал съм, Ваше високопреосвещенство. – Този магически аспект на Църквата винаги е бил неприятен за де Соя. Той чака.

Лурдъсами маха с ръка, сякаш отхвърля по-наивните слухове.

– Вярно е, че Негово светейшество е получавал жизненоважни откровения след много молитви, пости и крайно смирение. Такова откровение беше и източникът на нашата информация за това кога и къде на Хиперион ще се появи детето. Негово светейшество се оказа прав тогава, нали?

Де Соя свежда глава в знак на съгласие.

– И едно от тези свети откровения подказа на Светия отец да поиска от теб тази услуга, Фредерико. Той видял, че твоята съдба и спасението на Църквата и обществото са неразривно свързани.

Отец-капитан де Соя разтваря широко очи.

– А сега – изтътва кардинал Лурдъсами, – заплахата за бъдещето на човечеството му е била разкрита много по-подробно. Това наистина е най-големият опит на ИИ Техноцентър да ни унищожи, Фредерико. Същото механично зло, което е унищожило Старата Земя, което е използвало мозъците и душите на човечеството чрез паразитните си телепортори и което е предизвикало нападението на прокудените, предшествашо Падането... тук е замесено същото Зло. Детето на киборга, тази... Енея... е техен инструмент. Затова телепорторите са работили за нея, когато не признават никои друг. Затова демонът Шрайк е убил хиляди от хората ни и скоро може да убие милиони – навярно милиарди. Ако не бъде спрян, този... сукуб²²... ще успее да ни върне към Царството на Машината. От откровението – продължава Лурдъсами – Негово светейшество знае къде са в този момент изчадията на киборга и нейните жертви. Де Соя се навежда напред.

– Къде, Ваше високопреосвещенство?

– На изоставената ледена планета Сол Драconi Септем – казва кардиналът. – Негово светейшество е съвсем сигурен. Освен това е съвсем сигурен за последствията, ако тя не бъде спряна. Сега тя бяга, за да си намери съюзници. Съюзници, които да ѝ помогнат да унищожи Мира и да оскверни Църквата. До този момент тя бе като смъртоносен вирус в необитаем район – потенциална опасност, но преодолима. Ако сега успее да ни избяга, тя скоро ще постигне зрелост и пълна мощ... пълната мощ на Злия.

Над блестящото рамо на кардинала де Соя може да види гърчещите се фигури на фреската.

– Всички стари телепортали ще се отворят едновременно – почти вика червената фигура. – Демонът Шрайк... в милиони повторения... ще мине през тях, за да изтребва християни. Прокудените ще добият мощ от оръжията на Техноцентъра и ужасните ИИ технологии. Те вече са използвали подклетъчна машина, за да се превърнат в нещо повече и по-малко от човечи. Те вече са продали безсмъртните си души за машината, която ще ги адаптира към космоса, да ядат слънчева светлина, да съществуват като... като растения в мрак. Техните бойни способности ще нараснат хиляди пъти от тайните машини на Техноцентъра. Ужасната им сила няма да бъде отблъсната, дори и от Църквата. Милиарди ще загинат от истинската смърт, кръстоидите ще бъдат откъснати от тях, душите ще бъдат изтръгнати от телата им като биещи сърца от жива

22. Зъл дух в женски, облик, който се съвкупява със спящи мъже. – Б.пр.

гърд. Десетки милиарди ще загинат. Прокудените ще се понесат с огън из Мира, оставяйки зад себе си развалини като вандалите и вестготите, ще унищожат Пацем, Ватикана и всичко, което познаваме. Те ще унищожат мира. Те ще отхвърлят живота и ще осквернят нашия принцип на достойнство на индивида. Де Соя седи и чака.

– Това не трябва да се случи – казва кардинал Лурдъсами. – Негово светейшество се моли всеки ден да не се случи. Но времената са опасни, Фредерико... за Църквата, за Мира, за бъдещето на човешката раса. Той е видял какво може да стане и е посветил живота и свещената чест на всички ни като принцове на Църквата на предотвратяването на такава ужасна действителност.

Де Соя вдига поглед, когато кардиналът се навежда към него.

– Сега трябва да ти разкрия нещо, Фредерико, което милиарди вярващи няма да научат още месеци... Днес, в този час, на Междузвездния синод на епископите... Негово светейшество обявява Кръстоносен поход.

– Кръстоносен поход? – повтаря де Соя. Дори невъзмутимият монсиъор Оди издава тих гърлен ВЪЗКЛИК.

– Кръстоносен поход срещу заплахата от прокудените – гордо заявява кардинал Лурдъсами. – От векове само сме се защитавали – Великата стена е отбранителна стратегема, поставяща християнски тела, кораби и животи на пътя на агресията на прокудените, – но от днес, по Божия милост, Църквата и Мирът преминават в настъпление.

– Как? – пита де Соя. Той знае, че в ничията земя от сив космос между Мира и прокудените вече бушуват сражения, че хилядите парсеци са пълни с кораби, които нанасят удари и парират, нападат и се отдръпват. Но при наличието на време-дълга – максималното пътуване от Пацем до най-отдалечените райони на Великата стена е две години корабно време, повече от двайсет години време-дълг – почти или изобщо не може да има координиране нито на напредване, нито на отбрана.

Лурдъсами мрачно се усмихва и отвърща:

– Дори докато разговаряме, към всички планети в Мира и Протектората е отправена молба... заповед... да посветят ресурсите си на изграждането на един огромен кораб... по един кораб за всеки свят.

– Имаме хиляди кораби... – започва отец-капитанът и млъква.

– Да – потвърждава кардиналът. – Тези кораби ще използват новата архангелска технология. Но те няма да са като твоя „Рафаил“ – леко въоръжен куриер, – а най-смъртоносните бойни крайцери, които някога е виждал спиралният ръкав. Способни да се прехвърлят навсякъде в

галактиката за по-малко време, отколкото е нужно на спускателна совалка да влезе в орбита. Всеки кораб ще бъде наречен на родния си свят, всеки ще има екипаж от предани офицери като теб – мъже и жени, желаещи да понесат смъртта и да получат възкресението – и ще е в състояние да унищожи цели рояци.

– Това ли е отговорът на Негово светейшество на откровението за опасността от детето, Ваше високопреосвещенство?

– Отчасти, Фредерико. Отчасти. Тези нови кораби ще започнат да се строят през следващото стандартно десетилетие. Технологията е сложна... много сложна. Междувременно киборгът сукуб продължава да предава заразата като разпространяващ се вирус. Тази част зависи от теб – от теб и от подсиления ти екипаж от търсачи на вируси.

– Подсилен ли? – повтаря де Соя. – Може ли сержант Грегориъс и капрал Кий да продължат да пътуват заедно с мен?

– Да – казва кардиналът. – Те вече са получили назначението си.

– Откъде идва подсилването? – пита отец-капитанът, като се опасява от възможността към мисията му да бъде придаден някой кардинал от Светата инквизиция.

Кардинал Лурдъсами разперва тлъстите си пръсти, сякаш вдига капак от кутия за скъпоценности.

– Само едно допълнение към екипажа ти, Фредерико.

– Служител на Църквата? – пита йезуитът и се чуди дали папският диск няма да бъде предаден на друг командир.

Лурдъсами поклаща глава. Огромните му челюсти се раздвижват.

– Обикновен боец, отец-капитан де Соя. Нова порода боец, отглеждана за подновената армия Христова.

Де Соя не разбира. Звучи му така, сякаш Църквата отговаря на нанотехнологията на прокудените със свои собствени биомодификации. Това би противоречало на цялата църковна доктрина, на която е бил учен той.

Кардиналът за пореден път като че ли прочита мислите на отец-капитана.

– Нищо подобно, Фредерико. Някои... добавки... и много уникално обучение в нов клон на мирската армия, но все пак съвсем човешки... и християнски.

– Един войник ли? – объркан пита де Соя.

– Един боец – отвръща Лурдъсами. – Не от командната верига на мирския флот. Първият представител на елитните легиони, които ще предвождат кръстоносния поход, който Негово светейшество ще обяви

днес.

Де Соя потърква брадичката си.

– А ще бъде ли под моето пряко командване, както Григориус и Кий?

– Разбира се, разбира се. – Лурдсами скръства ръце върху дебелия си корем. – Ще има само една промяна – така сметна за необходимо Негово светейшество след съвещание със Светата инквизиция. Тя ще има свой собствен папски диск за персонални пълномощия при взимане на военни решения и за онези действия, които са преценени като необходими за съхраняването на Църквата.

– Тя – повтаря де Соя и напрегнато се опитва да разбере това. Ако и той, и този тайнствен „боец“ имат еднакви папски пълномощия, как изобщо ще могат да взимат решения? Всяка част от търсенето на детето досега е имала своите военни страни. Всяко решение, което е взимал, е било посветено на съхраняването на Църквата. Би било по-добре, ако просто го освободят и заменят, вместо това измамно споделяне на власт.

Преди да може да изрече мислите си гласно, кардинал Лурдсами се навежда напред и заговаря толкова тихо, колкото позволява басовият му тътен:

– Фредерико, Негово светейшество все още те смята за важен за това... и за носещ главната отговорност. Но нашият Бог му е разкрил една ужасна необходимост, от която Светият отец се опитва да те освободи, тъй като познава абсолютната ти съзнателност.

– Ужасна необходимост? – пита де Соя, внезапно разбирайки точно какво означава това.

Лицето на Лурдсами е цялото в ярка светлина и дълбока сянка, когато се навежда през бюрото.

– Изчаднето на киборга трябва да бъде унищожено. Ликвидирано. Да се премахне вирусът от тялото Христово като първа стъпка към предстоящата оздравителна операция.

Де Соя брои до десет преди да заговори.

– Аз откривам детето – казва той. – Този... боец... го убива.

– Да – отвръща Лурдсами. Не се обсъжда възможността отец-капитан де Соя да не приеме промяната в мисията си. Преродените християни, свещеници, особено йезуити и офицери от мирския флот не отказват, когато Светият отец и Светата Майка Църквата им поставят задача.

– Кога ще се срещна с този боец, Ваше високопреосвещенство? – пита де Соя.

– „Рафаил“ ще се прехвърли в системата на Сол Дракони Септем още днес следобед – съобщава монсиньор Оди. – Новият член на екипажа ви вече е на борда.

– Мога ли да попитам за името и чина ѝ?

Отговаря му кардинал Саймън Аугустино Лурдъсами.

– Тя още няма официален чин, отец-капитан де Соя. Накрая ще бъде произведена в офицер от новосформираните легиони на кръстоносния поход. Засега вие и войниците ви можете да се обръщате към нея по име.

Де Соя чака.

– Което е Немес – изтътва кардиналът. – Радамант²³ Немес. – Малките му очички се преместват към Лукас Оди. Монсиньор се изправя. Де Соя също побързва да стане. Аудиенцията очевидно е приключила.

Ръката на Лурдъсами се вдига в трипръста благословия. Де Соя навежда глава.

– Нека нашият Бог и Спасител те пази и закриля, и те дари с успех на това най-важно пътуване. В името на Иисус ние молим това.

– Амин – промълвява монсиньор Лукас Оди.

– Амин – казва де Соя.

23. Син на Зевс и Европа, един от тримата съдници в подземния свят. – Б.пр.

44.

В леда не беше замръзнала само една сграда. Тук, в отново втвърдилата се атмосфера на Сол Дракони Септем, бе погребан цял град, малко късче от надменността на старата Хегемония, замръзнало като древно насекомо в кехлибар.

Отец Главк беше внимателен, забавен, щедър човек. Скоро научихме, че е бил заточен на Сол Дракони Септем като наказание за принадлежността му към един от последните Тейлхардиански ордени в Църквата. Макар че орденът му се отказал от основните догми на Тейлхард след като Юлий VI публикувал була, обявяваща философията на антипапата за богохулство, орденът бил разпуснат и членовете му или били отлъчени, или пратени в най-загътените райони от владенията на Мира. Отец Главк не говореше за петдесет и седемте си стандартни години в тази ледена гробница като за изгнание – той ги наричаше своя мисия.

Макар да признаваше, че нито един от читчатуките не е проявил ни най-малък интерес към покръстване, отец Главк изповяда, че той пък изобщо не проявява желание да ги покръства. Възхищаваше се на куража им, уважаваше честността им и бе очарован от трудно създадената им култура. Преди да ослепее – снежна слепота, така я наричаше той, а не просто перде... съчетание от студ, вакуум и силна радиация на повърхността – свещеникът пътувал с многобройни читчатуцки групи.

– Тогава бяха повече – каза старецът, докато седяхме в ярко осветения му кабинет. – Изтощението взе своята дан. Докато преди петдесет години в този район имаше десетки хиляди читчатуки, днес са оцелели само неколкостотин.

През първите един-два дни, докато Енея, А. Бетик и слепият свещеник разговаряха, аз прекарвах повечето си време в разглеждане на замръзналия град.

Отец Главк осветяваше четири етажа от една висока сграда с фенери, които работеха с горивните топчета.

– За да държа духовете на разстояние – каза той. – Те мразят светлината. – Намерих стълбище и се спуснах в мрака с фенерче и готов да използвам пушката си. Двайсетина етажа по-надолу открих лабиринт от ледени тунели, които водеха към другите сгради в града. Преди десетилетия отец Главк беше означил входовете към тези погребани здания със светлинна писалка – СКЛАД, СЪД, КОМУНИКАЦИОНЕН

ЦЕНТЪР, ХЕГЕМОНИЙСКИ КУПОЛ, ХОТЕЛ и така нататък. Проучих някои от тях и намерих следи от по-скорошни посещения на свещеника. При третото си проучване попаднах на дълбоки изби, в които бяха складирани високоенергийните горивни топчета. Те бяха източник и на топлина, и на светлина за стария свещеник, а освен това бяха и основната стока, която караше читчатуките да го посещават.

– Духовете им дават всичко освен горивни материали – бе казал той. – Топчетата им дават светлина и мъничко топлина. Сделката е изгодна и за двете страни – те ми дават месо и кожи от духове, аз им давам светлина, топлина и оживен разговор. Мисля, че те първи започнаха да разговарят с мен, защото моята група се състоеше от най-изящното просто число... едно! В началото криех местонахождението на склада. Сега знам, че читчатуките никога не биха ме окрали. Дори от това да зависи животът им. Дори от това да зависи животът на децата им.

Нямаше какво друго да видя в погребания град. Мракът долу беше абсолютен и фенерът ми не можеше да го разпръсне. Дори да бях имал надежди да намеря някакъв лесен начин да се измъкнем по течението до втората арка – навярно гигантски взривофакел или ядрена сонда – тези надежди скоро се разсеяха. С изключение на четирите етаж с мебели, книги, светлина, храна, топлина и разговори на отец Главк, градът бе студен и мъртъв като деветия кръг на ада.

На третия или четвъртия ден, точно преди времето за хранене, аз се присъединих към останалите в кабинета на стария свещеник. Вече бях прегледал книгите по лавиците: томове философия и теология, мистерии, астрономия, етнографски изследвания, книги по новоантропология, приключенски романи, наръчници по дърводелство, медицински проучвания, зоологически текстове...

– Най-голямата ми мъка от ослепяването ми преди трийсет години – беше казал отец Главк онзи първи ден, докато гордо ни показваше библиотеката си, – бе, че вече не мога да чета скъпите си книги. Аз съм заточеният Просперо²⁴. Не можете да си представите времето, което ми отне да домъкна тези три хиляди тома от библиотеката на петдесет етаж надолу!

През следобедите, докато аз разглеждах, а А. Бетик отиваше да чете сам, Енея четеше на глас на слепия свещеник. Веднъж, когато влязох в стаята, без да почукам, видях сълзи по страните на стария мисионер.

Когато се присъединих към тях, отец Главк тъкмо говореше за

24. Герой от Шекспировата „Буря“ – пратеният в изгнание херцог на Милано. – Б.пр.

Тейлхард – древния йезуит, а не антипапата, когото Юлий VI беше наследил.

– Той е бил санитар през Първата световна война – казваше отец Главк. – Можел е да бъде военен свещеник и да остане далеч от огневата линия, но е предпочел да бъде санитар. Наградили са го с медали за храброст, включително един, наречен „Почетен легион“.

А. Бетик учтиво прочисти гърлото си.

– Извинете ме, отче – тихо рече той. – Прав ли съм като смятам, че Първата световна война е бил доходжирски конфликт, ограничен на Старата Земя?

Братият свещеник се усмихна.

– Точно така, точно така, скъпи ми приятелю. В началото на двайсети век. Ужасен конфликт. Ужасен. А Тейлхард – името му всъщност се е произнасяло Теяр – е бил в сърцето му. Омразата му към войната е продължила през целия му живот.

Отец Главк седеше в люлеещия се стол до подклаждания с горивни топчета огън в грубо изградената камина. Златистите въгленчета хвърляха дълги сенки.

– Тейлхард е бил геолог и палеонтолог. Бил е в Китай – национална държава на Старата Земя, приятели мои, – когато през 30-те години на двайсети век разработил теорията си, че еволюцията е незавършен процес и все пак има основен замисъл. Той възприемал вселената като план на Господ да обедини Христос на Еволюцията, Личното и Универсалното в едно-единствено съзнателно същество. Тейлхард – Теяр дьо Шарден – възприемал всяка стъпка от еволюцията като знак за надежда – дори масовите унищожения като причина за радост. Космогенезата – измислена от него дума – щяла да се осъществи тогава, когато човечеството станело основно за вселената, ноогенезата приемал за постоянната еволюция на човешкия ум, а хоминизирането и ултрахоминизирането обяснявал като етапи от еволюцията на Homo sapiens към истинската човечност.

– Извинете ме, отче – чух се да казвам, съвсем слабо съзнавайки нелепостта на тази абстрактна дискусия наред замръзвания град, – но ереста на Тейлхард не се ли състоеше в това, че човечеството можело да еволюира в Бог?

Слепият свещеник поклати глава, с все още добродушно изражение.

– По време на живота си, синко, Тейлхард никога не е бил обявяван за еретик. През 1962 година Светата инквизиция – тогава тя е била

съвсем различна от днес, уверявам ви – издала монитум...

– Какво? – попита Енея, която седеше на килима до огъня.

– Монитум е предупреждение срещу безкритично приемане на неговите идеи – отвърна отец Главк. – А и Тейлхард не е твърдял, че човешките същества ще се превърнат в Бог... той смятал, че цялата съзнателна вселена е част от процеса на еволюиране към деня – той го наричал точката Омега, – когато цялото творение, включително човечеството, щяло да се слее с Божествеността.

– Би ли включил Тейлхард в тази еволюция Техноцентъра? – тихо попита Енея.

Слепият свещеник спря да се люлее и прокара пръсти през брадата си.

– Учените, последователи на Тейлхард, са се мъчили с този въпрос в продължение на векове, мила моя. Аз не съм учен, но съм сигурен, че той би включил Техноцентъра в оптимизма си.

– Но те са произлезли от машини – рече А. Бетик. – И концепцията им за Абсолютния Интелект е съвсем различна от християнската – студен, безстрастен ум, предвиждаща сила, способна да включи всички променливи.

Отец Главк кимна.

– Но те мислят, синко. Първите им съзнателни прародители са били създадени от жива ДНК...

– Създадени от ДНК, за да изчисляват – прекъснах го аз, ужасен от мисълта, че на машините от Техноцентъра може да бъде дадена възможността да се съмняват, когато се стигне до душите.

– А за какво е била създадена нашата ДНК през първите неколкостотин милиона години, синко? Да ядем? Да убиваме? Да се възпроизведеме? Нима в началото не сме били толкова подли, колкото основаните на дохеджирски силикон и ДНК ИИ? Както би казал Тейлхард, Господ е създал съзнанието, за да ускори самоосъзнаването на вселената като начин за разбиране на волята Му.

– Техноцентърът е искал да използва човечеството като част от проекта си за създаване на АИ – казах аз, – и после да ни унищожи.

– Но не го е сторил – възрази отец Главк.

– Но е искал да го стори – казах аз.

– Човечеството е еволюирало – доколкото е еволюирало – продължи старият свещеник, – без да благодари на предците си или на самото себе си. Еволюцията създава човешките същества. Човешките същества – чрез дълъг и болезнен процес – създават човечеството.

– Състрадание – тихо рече Енея.

Отец Главк обърна слепите си очи към нея.

– Точно така, мила моя. Но ние не сме единствените аватари на човечеството. Щом нашите изчислителни машини са постигнали самосъзнанието, те са се превърнали в част от този план. Те могат да му се съпротивляват. Могат да се опитват да го променят за собствените си сложни цели. Но вселената продължава да тъче собствения си замисъл.

– Говорите така, сякаш вселената и процесите ѝ са машина – казах аз. – Програмирана, непреустановима, неизбежна.

Старецът бавно поклати глава.

– Не, не... в никакъв случай машина. И в никакъв случай неизбежна. Ако идването на Христос ни е научило на нещо, това е, че нищо не е неизбежно. Резултатът винаги е съмнителен. Решенията за светлина или мрак винаги зависят от нас – от нас и от всяко съзнателно същество.

– Но Тейлхард е смятал, че съзнанието и състраданието ще победят? – рече Енея.

Отец Главк махна с костеливата си ръка към шкафа с книги зад нея.

– Там би трябвало да има една книга... на третата лавица... вътре има синя отметка, когато я видях за последен път преди трийсетина години. Видя ли я?

– „Дневниците, тетрадките и кореспонденцията на Теяр дьо Шарден“? – попита Енея.

– Да, да. Отвори я там, където е отметката. Виждаш ли откъса, който съм коментирал? Това е едно от последните неща, които старите ми очи видяха преди мракът да ме погълне...

– Записките от 12 декември 1919 година ли? – рече Енея.

– Да. Прочети ги, моля те.

Енея приближи книгата до светлината на огъня.

– „Отбележете това добре – прочете тя. – Аз не приписвам определена и абсолютна стойност на различните неща, създадени от човека. Смятам, че те ще изчезнат, Ще се претопят в ново цяло, което все още не могат да разберат. В същото време признавам, че те имат същностна временна роля – че са необходими, неизбежни фази, през които ние (ние или расата) трябва да преминем в хода на метаморфозата си. Онова, което харесвам в тях, не е конкретната им форма, а тяхната функция, която е да изградят по някакъв тайнствен начин първото обожествимо нещо – и после, по милостта на Христос, който просветли нашите усилия, нещо божествено.“

Последва миг на мълчание, нарушавано единствено от тихото

съскане на горивните топчета в огъня и прашенето и стоновете на десетките милиони тонове лед над и около нас. Накрая отец Главк каза:

– В очите на настоящия папа тази надежда представлява ереста на Тейлхард. Вярата в тази надежда беше най-големият ми грях. Това – той посочи към външната стена, където ледът и мракът притискаха стъклото, – това е моето наказание.

В продължение на още един миг никой от нас не каза нищо.

Отец Главк се засмя и постави костеливите си ръце върху коленете си.

– Но майка ми ме научи, че там, където има приятели, храна и разговори, не съществува наказание или болка. А ние имаме всичко това. Господин Бетик! Казвам „господин“, защото твоята буква „А“ не ти прави чест. Тя те отделя от човечеството като измамно измисля измамни категории. Господин Бетик!

– Да, господине?

– Ще направиш ли на стареца услугата да отидеш в кухнята и да донесеш кафето, което би трябвало вече да е готово? Аз ще се погрижа за задушното и хляба, които вече се подгряват. Господин ЕНДИМИОН?

– Да, отче?

– Бихте ли слезли до избата, за да изберете най-доброто вино, което имаме?

Усмихнах се, като знаех, че старият свещеник не може да ме види.

– И колко етажа трябва да извървя, докато намеря избата, отче? Не петдесет и девет, надявам се? Зъбите на стареца проблеснаха през брадата му.

– Аз пия вино с всяко хранене, синко, така че щях да съм в много по-добра физическа форма, ако случаят беше такъв. Не, какъвто съм си стар мързеливец, аз държа виното в килера един етаж по-долу. До стълбището.

– Ще го намеря – казах аз.

– Ще подреда масата – рече Енея. – А утре вечер ще сготвя аз.

Всички се пръснахме по задачите си.

45.

„Рафаил“ се прехвърля в системата на Сол Дракони. Обратно на обясненията, получени от отец-капитан де Соя и другите, които пътуват на архангелския кораб, неговият двигателен механизъм не е модификация на древния Хокингов двигател, преодолял бариерата на скоростта на светлината още преди Хеджира. Двигателят на „Рафаил“ е предимно заблуда: когато стига Олизо квантова скорост, той включва сигнал към среда, някога наричана Празнотата, която обвързва. Енергиен източник отдругаде задейства дистанционно устройство, което разделя една от субравнините на тази среда и разкъсва тъканта на пространството и самото време. Това разкъсване е мигновено фатално за човешкия екипаж, който умира в агония – клетките се разкъсват, костите се смилат на прах, синапсите засичат, червата се изпускат, органите се втечняват. Хората изобщо не разбират подробностите: всички спомени за последните микросекунди на ужас и смърт се изтриват по време на кръстоидното възстановяване и възкресение.

Сега „Рафаил“ започва своята спирална траектория към Сол Дракони Септем, съвсем истинският му ядрен двигател забавя скоростта на кораба под двеста гравитации. В своите ускорителни кушетки/възкресителни ясли отец-капитан де Соя, сержант Грегориъс и капрал Кий лежат мъртви, разкъсаните им тела се пулверизират повторно, тъй като корабът автоматично запазва енергията си като не включва вътрешните полета до напредването на възкресението. Освен тримата мъртви човеци на борда има още две очи. Радамант Немес е отворила капака на възкресителната си ясла и сега лежи върху откритата кушетка – набитото ѝ тяло е притиснато от ужасното забавяне на скоростта, но е невредимо. Що се отнася до стандартната програма, животоподдържащата система в главната кабина е изключена: там няма кислород, атмосферното налягане е прекалено ниско, за да позволи на човек да оцелее без космически костюм, и температурата е минус трийсет градуса по стогорадусовата скала. Немес е безразлична. В тъмночервения си скоков костюм тя лежи на кушетката и наблюдава мониторите, от време на време задава въпроси на кораба и получава отговор по фибровлакнестата инфовръзка.

Шест часа по-късно, преди да се включат вътрешните полета и да започне възстановяването на телата в сложните им саркофази, докато в кабината все още на практика цари вакуум, Немес се изправя, поема

върху раменете си гравитацията от 200 g, без да трепне, и отива в помещението за съвещания, където е чертожната маса. Извиква на екрана карта на Сол Дракони Септем и бързо открива някогашния маршрут на река Тетида. Намира атмосферния глетчер, от който се издига върхът на сградата. Немес отново проверява картата: сградата е на трийсет километра от погребаната река.

След единайсет часа намаляване на скоростта „Рафаил“ навлиза в орбита около блестящата бяла снежна топка на Сол Дракони Септем. Вътрешните полета отдавна са се включили, животоподдържащите системи действат пълноценно, но Радамант Немес не обръща на това повече внимание, отколкото на тежестта и вакуума по-рано. Преди да напусне кораба, тя проверява мониторите на възкресителната ясла. Има още два дни преди де Соя и войниците му да се размърдат в яслите си.

Когато се настанява в спускателната совалка, Немес прокарва фибро-оптична връзка от китката си до пулта, заповядва отделяне от кораба и насочва совалката през линията между деня и нощта в атмосферата, без да се консултира с уредите за управление. Осемнайсет минути по-късно спускателната совалка се приземява на повърхността на двеста метра от ниската, покрита с лед кула.

Слънчевата светлина върху терасирания глетчер е ослепителна, но небето е съвсем черно. Не се виждат звезди. Макар че атмосферата тук е незначителна, масивните термосистеми на планетата предизвикват постоянни „ветрове“ от полюс до полюс, като влачат ледени кристали със скорост до четиристотин километра в час. Без да обръща внимание на космическите костюми и костюмите за неблагоприятни условия, които висят в херметичната камера, Радамант Немес отваря вратите. Без да чака стълбата да се спусне, тя скача от три метра височина и се приземява изправена в полето от едно-точка-седем g. Ледени иглички се удрят в нея със скоростта на изстрел от иглена пушка.

Немес задейства вътрешен източник, който активира биоморфно поле в точка-осем милиметра от тялото ѝ. За външен наблюдател наби-тата жена с къса черна коса и безстрастни черни очи изведнъж се превръща в живачна скулптура с човешка форма, която отразява светлината. Фигурата се затичва по наъбения лед с трийсет клика в час, спира до сградата, не открива вход и разбива пластоманената плоскост с юмрук. Вмъква се в отвора и по блестящия лед лесно стига до върха на асансьорната шахта и разбива хлътналите врати. Асансьорите отдавна са паднали в мазето на осемдесет етаж по-долу.

Радамант Немес стъпва в отворената шахта и пада в мрака с 33.1

метра в секунда. Когато вижда проблесналата покрай нея светлина, тя се хваща за една стоманена греда. Вече е стигнала крайната си скорост от над петстотин клика в час и намалява скоростта до нула за по малко от три стотни от секундата.

Немес влиза от асансьора в стаята, оглежда мебелите, фенерите, шкафовете за книги. Старецът е в кухнята. Той подава глава, когато чува бързите стъпки.

– Рол? – пита той. – Енея?

– Точно – отвръща Радамант Немес, като вкарва два пръста в ключицата на стария свещеник и го вдига от земята. – Къде е момичето Енея? – тихо пита тя. – Къде са всички те?

Удивително – слепият свещеник не вика от болка. Изхабените му зъби са стиснати и слепите му очи гледат към тавана, но той казва само:

– Не знам.

Немес кимва и пуска стареца на пода. Възседнала гърдите му, тя допира показалец до окото му и изстрелва търсещо микровлакно в мозъка му. Търсещата сонда намира пътя си до точното място в мозъчната му кора.

– А сега, отче – казва тя, – да опитаме отново. Къде е момичето? Кой е с него? Къде са те?

Отговорите започват да текат по микровлакното като кодирани взривове от умираща неврална енергия.

46.

Дните ни с отец Главк запомнихме с удобствата им, със забавения им ход след толкова много седмици на бързана насам-натам и с разговорите. Най-вече, струва ми се, си спомням разговорите.

Малко преди да се върнат читчатуките научих една от причините за това защо А. Бетик е тръгнал на това пътуване заедно с мен.

– Имаш ли братя и сестри, господин Бетик? – попита отец Главк.

За мое удивление А. Бетик отвърна:

– Да. – Как беше възможно това? Андроидите бяха биопроизведени, монтирани от генетични елементи и развити в цистерни... като органи, развити от трансплантанти, поне така бях смятал винаги.

– По време на биопроизводството ни – продължи А. Бетик след на сърчението на стария свещеник – андроидите традиционно се клонираха в колонии от по петима – обикновено четирима мъжки и една женска.

– Петима близнаци – рече отец Главк от люлеещия се стол. – Имаш трима братя и една сестра.

– Да – потвърди синьокожият мъж.

– Но сигурно не си бил... – започнах аз и замълчах. Потърках брадичката си. Бях се обръснал в странния дом на отец Главк – беше ми се сторило цивилизовано да го сторя – и усещането на гладка кожа почти ме стресна. – Но сигурно не сте израснали заедно – довърших аз. – Искам да кажа, андроидите не се ли...

– Биопроизвеждат като възрастни? – рече А. Бетик със същата лека усмивка. – Не. Процесът на растежа ни бе ускорен – стигнахме зрелост на около осем стандартни години, – но има период на бебешка и детска възраст. Това забавяне бе една от причините биопроизводството на андроиди да се окаже неизгодно скъпо.

– Как се казват братята и сестра ти? – попита отец Главк.

А. Бетик затвори книгата, която прелистваше.

– Според традицията членовете на групата се наименоваха по азбучен ред – отвърна той. – Братята и сестра ми се казваха А. Антиб, А. Коресън, А. Дария и А. Евик²⁵.

– Коя беше сестра ти? – попита Енея. – Дария ли?

– Да.

– Какво бе детството ви? – попита момичето.

25. Според поредността на английската азбука. – Б.пр.

– Основната цел беше да ни образуват, да ни обучат да изпълняваме задълженията си и да се подчиняваме на определените параметри – отвърна А. Бетик.

Енея лежеше на килима, подпряла брадичка на ръцете си.

– Ходехте ли на училище? Играехте ли си?

– Обучаваха ни във фабриката, макар че основната част от познанията ни се дължи на трансфер на РНК. – Плешивият мъж погледна към Енея. – А ако под „игра“ имате предвид да намираме време за отмора с братята и сестра ми, отговорът е „да“.

– Какво стана с тях? – попита Енея. А. Бетик бавно поклати глава.

– Първоначално ни прехвърлиха на служба заедно, но малко по-късно бяхме разделени. Аз бях купен от кралство Монако в изгнание и откаран на Аскуит. Тогава смятах, че всеки от нас трябва да служи в различни части на Мрежата или Периферията.

– И никога повече не си се свързвал с никой от тях? – попитах аз.

– Не – отвърна А. Бетик. – Макар че за построяването на Града на поетите по време на прехвърлянето на колонията на крал Уилям XXIII на онази планета бяха внесени, голям брой работници андроиди, повечето служеха на Аскуит отпреди мен и не бяха виждали братята и сестрите ми по време на периодите на прехвърляне.

– През дните на Мрежата – казах аз – сигурно е било лесно да намериш някого на други планети посредством телепортаторите и инфосферата.

– Да – отвърна А. Бетик, – освен факта, че законът и РНК-катализаторите забраняваха на андроидите да пътуват с телепортатори или пряко да влизат в инфосферата. И разбира се, малко след създаването ми в Хегемонията бе забранено биопроизводството на собствени андроиди.

– Значи си бил използван в Периферията – казах аз. – На далечни планети като Хиперион.

– Точна така, господин ЕНДИМИОН. Поех си дъх.

– Това ли е причината, поради която искаше да направиш това пътуване? Да откриеш някой от братята или сестра си?

А. Бетик се усмихна.

– Шансът да попадна на някой от клонираните си братя наистина е нищожен, господин ЕНДИМИОН. Не само че съвпадението би било невероятно, но възможността някой от тях да е оцелял след унищожаването на андроиди, последвало Падането, е съвсем малка. Но... – А. Бетик замълча и разпери ръце, сякаш обясняваше глупости.

За първи път чух Енея да осъжда теорията си за любовта през онази

последна вечер преди да се върне групата. Отначало момичето започна да ни разпитва за „Песните“ на Мартин Силенъс.

– Добре – рече тя, – разбирам, че поемата е влязла в Показалеца на забранените книги веднага, щом Мирът се е разпространил навсякъде, но каква е била оценката на онези планети, които той още не е бил погълнал, когато се е появила книгата? Получила ли е одобрението на критиката, за което копнееше чичо Мартин?

– Спомням си, че обсъждахме „Песните“ в семинарията – подсмихна се отец Главк. – Знаехме, че са забранени, но това само правеше изкушението още по-силно. Големи глупости.

– Наистина ли са глупости? – попита Енея. – Винаги съм си мислила, че чичо Мартин е велик поет, но само защото той твърдеше, че е такъв. Майка ми винаги ми е казвала, че е отвратителен.

– Поетите могат да са и двете – рече отец Главк и отново се подсмихна. – Всъщност изглежда, че често е така. Доколкото си спомням, повечето критици отхвърляха „Песните“. Някои го приемаха на сериозно... като поет, не като хронист на онова, което в действителност се е случило на Хиперион точно преди Падането. Но повечето се забавляваха с неговия апотеоз на любовта в края на втория му том...

– Помня това – казах аз. – Героят Сол – старият учен, чиято дъщеря растяла в обратна посока – открива, че любовта е отговор на онова, което нарича „Авраамовата дилема“.

– Спомням си един гаден критик, който публикува рецензия на поемата в столицата ни – подсмихна се отец Главк. – Цитираше някакъв надпис, намерен на стена по време на разкопките на един град на Старата Земя отпреди Хеджира – „Ако любовта е отговорът, какъв е въпросът?“

Енея въпросително ме погледна.

– В „Песните“ – поясних аз, – ученият, изглежда, открива, че нещо, което ИИ Техноцентър нарича Празнотата, която обвързва, е любовта. Че любовта е основна сила на вселената, подобно на гравитацията и електромагнетизма, подобно на силната и слабата ядрена сила. В поемата Сол разбира, че Абсолютният Интелект на Техноцентъра никога няма да е способен да разбере, че състраданието е неотделимо от онзи източник... от любовта. Старият поет описва любовта като „субквантовата невъзможност, която носи информация от фотон на фотон“...

– Тейлхард би се съгласил с него – рече отец Главк, – макар че би се изразил по-различно.

– Така или иначе – продължих аз, – почти навсякъде реакцията към

поемата – според Баба – е била, че тази сантименталност я прави по-слаба. Енея поклати глава.

– Чичо Мартин е бил прав – каза тя. – Любовта е една от основните сили на вселената. Знам, че Сол Уайнтрауб наистина е вярвал, че е открил това. Така е казал на мама преди да изчезне с дъщеря си в Сфинкса, който ги е отвел в бъдещето на детето.

Слепият свещеник престана да се люлее и се наведе напред, опрял лакти върху кокалестите си колене. Орфаното му расо би изглеждало комично, ако осанката му не беше толкова величествена.

– Това не е ли просто по-сложен начин да се каже, че Бог е любов? – попита той.

– Да! – отвърна Енея и се изправи пред огъня. В този момент ми се стори по-голяма, сякаш бе пораснала и съзряла през тези няколко месеца. – Гърците са разбирали действието на гравитацията, но са я обяснявали като един от четирите елемента – земя, – „устремил се назад към семейството си“. Онова, което е зърнал Сол Уайнтрауб, е било късче от физиката на любовта... мястото, което обитава, как функционира, как човек може да я разбере и впрегне. Разликата между „Бог е любов“ и онова, което е видял Сол Уайнтрауб – и което чичо Мартин се е опитал да обясни – е разликата между гръцкото обяснение на гравитацията и уравненията на Исак Нютон. Едното е изкусен израз. Другият разбира самото нещо.

Отец Главк поклати глава.

– Правиш го да звучи измеримо и механично, мила моя.

– Не – възрази Енея може би с най-силния глас, с който я бях чувал да говори. – Просто както ти ни обясни разбирането на Тейлхард, че развиващата се към по-голямо съзнание вселена никога не може да е чисто механична... че силите не са безстрастни, както винаги е смятала науката, а произлизат от абсолютната страст на божествеността... е, така и разбирането за любовта като част от Празнотата, която обвързва никога не може да е механично. В известен смисъл това е същината на човечността.

– Значи казваш, че трябва да се появи нов Исак Нютон, който да обясни физиката на любовта? – попитах аз насмешливо. – Да ни даде нейните закони на термодинамиката, правилата на ентропията й? Да ни покаже уравнението на любовта?

– Да! – отвърна момичето. Тъмните му очи блестяха.

– Ти ли си този човек, малка Енея от Хиперион? – попита отец Главк.

Енея бързо се извърна. По миглите ѝ имаше сълзи. Гласът ѝ бе тих, почти треперещ.

– Да – рече тя. – Страхувам се, че съм аз. Не искам да е така. Но съм аз. Или бих могла да бъда... ако оцелея.

Побиха ме тръпки. Съжалявах, че изобщо бяхме започнали този разговор.

– Ще ни кажеш ли сега? – попита отец Главк. В гласа му се долавяше настойчивата молба на дете. Енея вдигна лице и после бавно поклати глава.

– Не мога. Не съм готова. Съжалявам, отче. Слепият отец се отпусна назад на стола си и изведнъж ми се стори много стар.

– Няма нищо, детето ми. Аз те срещнах. Това ми стига.

Енея се приближи до стареца в люлеещия се стол и го прегърна.

Кучиат и групата му се върнаха на следващата сутрин още преди да сме се събудили.

Групата отново възлизаше на простото число двайсет и три, макар че откъде бяха намерили новия си член – една жена – отец Главк не попита и ние никога нямаше да научим. Когато влязох в стаята, отец Главк клечеше и бърбеше с Кучиат.

Отдавна бяхме помолили отец Главк да преведе молбата ни за помощ и сега старецът питаше облечените в бели роби фигури дали биха искали да ни помогнат да пренесем сала си по течението на реката. Читчатуките се съгласиха, но казаха, че пътуването нямало да е лесно, защото в един участък от около двайсет и осем километра нямало тунели.

– Какви са тези тунели? – попита Енея. – Прекалено са кръгли и правилни, за да са обикновени пукнатини. Читчатуките ли са ги направили някога?

Отец Главк каза нещо и всички читчатуки се разсмяха.

– Духовете, мила моя – рече старият свещеник. – Не се сърди, но това просто е такава даденост за Неделимия народ, че наистина е смешно някой да не го знае.

– Неделимия народ ли? – попита А. Бетик.

– Читчатуките – отвърна отец Главк. – Това означава „неделим“ или по-точно „неспособен да бъде направен по-съвършен“.

– Как така духовете? – пак попита Енея.

– Струва ми се, че досега не сме виждали възрастните – обадих се аз.

– Точно така, точно така – закима старецът. – Рол е прав, мила моя. Когато могат, читчатуките преследват най-малките бебета на духовете.

По-възрастните преследват читчатуките. Но големите зверове, макар тази дума обикновено да се използва за бозайници, преминават през три метаморфози и стават по петнайсетина метра и...

– Но на повърхността общо взето няма въздух – прекъснах го аз. – Как...

– Читчатуките имат всичко, което ще ви трябва за пътуването, Рол, синко – каза отец Главк.

Сбогуването беше болезнено. Мисълта за стареца, отново сам в леда, ни потискаше. Енея плачеше. Когато А. Бетик отиде да стисне ръката на стария свещеник, отец Главк силно прегърна сепнатия андроид.

– Твоят ден ще настъпи, приятелю мой, господин Бетик. Чувствам го. Чувствам го ясно.

47.

Невралният пробив на Радамант Немес изследва мозъка на отец Главк за по-малко от минута. В съчетание от визуални образи, език и необработени синаптични химически данни Немес получава пълна представа за посещението на Енея в замръзвания град.

Енея, нейният човешки спътник Рол и андроидът са тръгнали заедно преди три и половина стандартни дни, но поне един от дните ще е преминал в разглобяване на сала им. Вторият телепортатор е почти трийсет клика на север и читчатуките ще ги изведат на повърхността, която е опасна и трудна за преход. Немес знае, че има голяма възможност Енея да загине на повърхността – в ума на стария свещеник Немес е видяла първобитните средства, с помощта на които Неделимият народ се опитва да се справи с условията там.

Радамант Немес леко се усмихва. Тя няма да остави това на случайността.

Отец Главк немощно простенва.

Немес го убива. Не бива да поема никакви рискове.

После пробива леда като снаряд и излиза на повърхността при спускателната совалка.

Три несъзрели духчета разглеждат кораба. Немес за миг определя създанията – небозайници; бялата „козина“ всъщност са тръбовидни люспи, способни да задържат газообразна атмосфера, което пък задържа телесната им температура; очите им функционират на дълбочинно инфрачервено равнище; огромен капацитет на дробовете, което им позволява да прекарат дванайсет или повече часа без кислород; всяко от животните е над пет метра дълго, с невероятно мощни предмишници; задните им крака са предназначени за ровене и изкормяне; всички зверчета са изключително бързи.

Докато тича към тях, те се обръщат към нея. На черния фон духовете приличат на огромни бели невестулки. Издължените им тела се движат с невероятна скорост.

Немес решава да ги заобиколи. Но пък ако нападнат кораба, могат да предизвикат усложнения по време на отлитането. Тя превключва полето на бързо време. Духовете замръзват наред движението си. Навяващите ледени кристали увисват на фона на черното небе.

Работейки ефикасно, само с помощта на дясната си ръка и

диамантено твърдото острие на фазоизместената си предмишница, тя заковла грите животни. Леко я изненадват две неща: всеки дух има две огромни петкамерни сърца и изглежда, зверовете са в състояние да се бият дори, когато едно от тях не функционира; всеки от тях носи огърлица от малки човешки черепи. Навярно от човешки деца. Интересно.

Немес активира спускателната совалка и отлита на север. На екрана на дълбочинния радар металната арка на телепортала изпква като ярка светлина в тъмна мъгла.

Тя приземява кораба точно над телепортала, намира вход на пещера и бегом влиза в глетчера.

Лабиринтът е ужасен, но тя се насочва по огромната метална маса на портала една трета километра под нея и след час приближава до равнището на реката. Тук долу е прекалено близо до абсолютния мрак, за да гледа със светлоусилвател или инфрачервен визьор, но устата ѝ е отворена и ярък лъч жълта светлина осветява тунела и ледената мъгла пред нея.

Чува приближаването им много преди бледите въгленови фенери да се появят по дългия, спускащ се надолу коридор. Радамант Немес изключва светлината, застава в тунела и чака. Когато завиват зад ъгъла, те приличат повече на стадо смалени духове, отколкото на група човешки същества, но тя ги разпознава от спомена на отец Главк: Кучиатовата група. Те изненадано спират при вида на самотната жена, застанала в ледения тунел без роба или външна изолация. Кучиат пристъпва напред и бързо заговаря:

– Неделимият народ поздравява боеца/ловец/търсач, който е избрал да пътува в светлината на почти съвършената невидимост. Ако имаш нужда от топлина, храна, оръжия или приятели, кажи ни, защото нашата група обича всички онези, които ходят на два крака и уважават пътя на простото число.

На езика на читчатуките, който е научила от стария свещеник, Радамант Немес отвръща:

– Търся моите приятели – Енея, Рол и синия човек. Минали ли са вече през металната арка?

Двайсет и тримата читчатуки обсъждат помежду си странното владеене на езика им от жената. Те решават, че трябва да е приятел или роднина на отец Главк, защото тази личност говори абсолютно по същия начин като слепеца в черно, който споделя своята топлина с гости-те си. И все пак Кучиат казва с нещо като подозрителност:

– Те минаха под леда и изчезнаха от поглед през арката. Желаета

ни доброто и ни поднесоха дарове. Ние ти желаем доброто и ти предлагаме дарове. Искаш да пътуваш в почти съвършената невидимост по магическата река със своите приятели ли?

– След малко – отвръща Радамант Немес с леката си усмивка. Тази среща представлява същото уравнение като проблема какво да прави със стария свещеник. Тя пристъпва напред. Двайсет и тримата читчатуки възкликват от почти детинско възхищение, когато тя се фазоизмества в безлика живачна фигура. Жената знае, че въгленовата им светлина, отразяваща се от хилядите ледени ръбове, сега се оглежда по повърхността ѝ. Като превключва полето на бързо време, тя убива двайсет и трима мъже и жени, без да изразходва излишни движения или усилия.

После се изключва от бързото време, избира най-близкия труп и изстрелва неврална сонда през ъгълчето на окоото на мъжа. Сред хаос от образи улавя избледняващото видение на детето, високия мъж и андроида, които отблъскват сала си и навеждат глави, когато минават под ниския лед на арката.

Тя се затичва, за да измине последния километър до равнището на реката.

Тук има малък участък открита вода и телепорталът е само загатване за метал в назъбения лед. Ледена мъгла и влага се вият около нея. Жената застава на ниската, широка издатина от лед там, където топлините следи показват как читчатуките са се събрали, за да се сбогуват с приятелите си.

Немес се изкатерва до арката и осъществява контакт с интерфейсният модул, който я свързва с истинския телепортатор. Докосващият се пряко до слуховия ѝ нерв шепот ѝ казва, че Трите Сектора на Съзнанието я наблюдават и обсъждат събитията.

През всички векове на Хегемонията на Човека всички са знаели, че съществуват стотици хиляди, навярно милиони създадени от Техноцентъра телепортали – от най-малките врати до по-големите арки по река Тетида и до огромните космически портали. Глупаци. Има само един телепортал. Но е навсякъде.

Като използва интерфейсният модул, Радамант Немес разпитва пулсиращата, жива топлина на истинския телепортатор в камуфлажното му прикритие от метал, електроника и ядрен щит. В продължение на векове хората, прехвърляли се с телепортатор в Мрежата, са служили на Абсолютните, онези елементи на Техноцентъра, които съществували, за да създадат по-съвършен ИИ... Абсолютният Интелект, чието съзнание щяло да погълне галактиката, а навярно и вселената. Всеки път, когато

през дните на Мрежата във векторно свързаните инфосфери или телепортатори влизал човек, синапсите му и неговият ДНК-модел усилвали изчислителната мощ на обхващащата Мрежата неврална мрежа, построена от Техноцентъра. Той не се интересувал от стремежа на човечеството да пътува без разход на енергия или време – телепортаторната Мрежа представлявала съвършена примамка, за да втъкат самата тъкан на стотиците милиони примитивни мозъци в нещо полезно.

Сега, след като скривалището му в промеждутъците на време/пространството е било открито от Мейна Гладстоун и проклетите ѝ хиперионски поклонници, след като неговата мрежа в Мрежата е била атакувана от жезъла на смъртта, който Техноцентърът е помогнал на човечеството да построи, след като векторните му връзки са унищожени от сили, дошли извън познатия кръг на мегасферата, всички страни на единственния, вездесъщ телепортал са мъртви и безполезни.

Освен този. Той току-що е бил използван. Интерфейсният модул съобщава на Немес онова, което тя и всички Сектори вече знаят – тази страна е била активирана от нещо друго. От някъде другаде.

Порталът все още регистрира точките си на връзка в реалното пространство/време в своята мехурена памет от модулирани неутрино-частици. Немес прониква в тази памет.

Енея и другите са се прехвърлили на Ком-Рияд. Немес трябва да реши още една дилема. Тя може да вдигне спускателната совалка до архангела „Рафаил“ и да стигне в системата на Ком-Рияд за няколко минути. Но за да го стори, ще трябва да прекъсне възкресителния цикъл на де Соя и другите, както и да измисли правдоподобно обяснение за причината за тази промяна. Освен това Ком-Рияд е система, поставена под карантина от Мира: официално водена като опустошена от прокудените, тя е един от първите проекти за Справедливост и Мир, Също като в случая с Хеброн, нито Мирът, нито неговите съветници могат да позволят на де Соя и хората му да видят истината, която разкрива планетата. Накрая, Немес знае, че Тетида тече само няколко километра, пресича червената скалиста пустиня в южното полукълбо и минава покрай Великата джамия в Машхад. Ако остави възкресителния цикъл на „Рафаил“ да продължи докрай, де Соя и другите няма да са трудоспособни в продължение на три стандартни дни, което ще даде на Енея и сала ѝ с опасни хора време, за да измени дължината на участъка от Тетида. Уравнението за пореден път изисква Немес да убие де Соя и другите и да продължи сама. Но заповедта е да избягва тази възможност, освен ако не е абсолютно наложителна. Участието на де Соя в окончателното залавяне на

Онази, която учи, на Заплахата Енея, е регистрирано в прекалено много пълни симулации, документирано е в прекалено много Пълносекторни прогнози, за да бъде пренебрегнато.

Немес си позволява няколко секунди, за да обмисли въпроса. Накрая вкарва влакната на невралната мрежа по-дълбоко в синапсите на интерфейския модул. Там е целият активностен маршрут на телепортатора – минал и настоящ. Моделът на паметта на Енея и спътниците ѝ е бързо клокочеща памет, но Немес лесно вижда неотдавнашното минало и бъдещите възможности. В предвидимото бъдеще има само още две алтернативи за движение по реката. След Ком-Рияд онова Нещо друго е направило така, че да се отворят само порталите на Божия горичка и после...

Но всичко ще се подреди. Немес може да остави де Соя и хората му живи, докато продължава напред към системата на Божия горичка. Вече е измислила правдоподобно обяснение. Като предвиди два дни за прехвърляне на Ком-Рияд и още цял ден по Речната система на Божия горичка, тя пак ще е в състояние да пресрещне сала и да стори онова, което трябва да стори преди възкресението на де Соя. Дори ще ѝ останат час-два да пооправи след себе си, така че когато се спусне на Божия горичка с отец-капитана и командосите му от швейцарската гвардия, няма да се вижда нищо друго освен следите, че детето и приятелите му са минали по този път и са се телепортирали нататък.

Немес изтегля сондата си, изтичва до повърхността, откарва спускателния кораб на „Рафаил“, изтрива всички записи в корабния компютър, че се е събуджала или че е използвала совалката, вкарва в него фалшиво съобщение и пропълзва във възкресителната си ясла.

Преди да „заспи“, тя активира фазоизместващата ръкавица и докосва гърдите си, зачервява и преподрежда кожата така, че да симулира кръстоид. Тя не носи такъв паразит, разбира се, но мъжете в кораба могат да я зърнат гола, а Немес няма намерение да се разкрива само поради глупавото си невнимание към подробностите.

48.

Пътуването по повърхността на замръзналата атмосфера на Сол Дракони Септем криеше в себе си сурова, но незабравима красота. Нобето беше вакуум, а повърхността на луната почерняваше, когато изгрееше слънцето, но миг след залеза сякаш експлодираха много хиляди звезди. Дрехите от вътрешна кожа на дух, които читчатуките ни бяха дали да облечем под дебелите роби, се справяха с почти космическата височина и ниските температури през целия ден, но бе очевидно, че дори читчатуките не могат да издържат на нощния студ. За щастие се придвижвахме достатъчно бързо по повърхността, така че ни оставяше да се подслоним само за шестчасов период мрак; читчатуките бяха планирали заминаването ни така, че преди падането на нощта да се възползваме от цял ден слънчева светлина.

Читчатуките се движеха в стегнат отбранителен строй. Носачът на огъня и лечителят бяха по средата, войните с пригответни копия по фланговете, Кучиат начело, а Чиаку – очевидно втори по старшинство – най-отзад.

През първия ден не видяхме духове, но пък прекарахме нощта в бърлога на дух. Спахме скупчени един до друг, двајсет и тримата от Неделимия народ и тримата Неразделни пътешественици, все още облечени в робите – и вакуумните мембрани, но със свалени маски. Една подробност от последната ни нощ с читчатуките – бърлогата на духа беше облицована, изцяло облицована с човешки черепи и кости, всички поставени в ледената стена на леговището с нещо като старание на художник.

Не видяхме духове – бебета или пробиващи леда възрастни – и на следващия ден. Малко преди залез влязохме в ледените тунели над втория телепортатор. Когато стигнахме достатъчно дълбоко, за да сме отново в атмосферата, свалихме маските и мембранните костюми и малко неохотно ги върнахме на Чатчия. Сякаш предавахме емблемите си за принадлежност към Неделимия народ.

Кучиат произнесе кратка реч. Не можех да следя бързите срички, но Нenea ни превеждаше:

– Имахме късмет... казва колко необичайно е, че не се е наложило да се бием с духове, когато сме пресичали повърхността... но, казва той, късметът днес почти винаги води до лош късмет утре.

– Предай му, че се надявам да греша – казах аз. За около два часа сглобихме сала и се оттласнахме по течението. Помахахме на читчату-ките за последно, после телепорталът и ледената стена се приближиха към нас, ние се наведохме под все по-ниската ледена издатина и извед-нъж бяхме... другаде.

Плавахме под изгряващо слънце. Реката тук бе широка и спокойна. Бреговете бяха от червена скала, нататък се виждаше пустиня. Огромно червено слънце се издигаше от лявата ни страна. Температурата вече бе сто градуса над онази в ледената пещера. Засенчихме очи и съблякохме робите си. Пластовете лед по трупите заблестяха и бързо се стопиха.

Решихме, че сме на Ком-Рияд, още преди да се консултираме с инфотерма или пътеводителя по Тетида. Подказа ни пустинята от червена скала – мостове от яркочервен пясъчник, източени колони, издигащи се на фона на розовото небе, изящни червени арки, в сравнение с които отдалечаващият се телепортал бе съвсем мъничък.

Към обяд навлязохме в по-плодородна долина. От реката се отклоняваха напоителни канали и по бреговете им растяха ниски жълти палми и пурпурни бутилкови храсти. Скоро се появиха малки сгради, а след това и цяло село. Но нямаше никакви хора.

– Прилича на Хеброн – прошепна Енея. Наистина, нямаше и намек от хора или домашни животни. На два пъти спирахме сала до брега – веднъж, за да изтеглим вода от артезиански кладенец, а втория път, за да разгледаме малко селце, от което долитаха някакви звуци. Оказа се скъсан навес, развяван от пустинния вятър.

Изведнъж Енея се присви с болезнен вик. Вдигнах плазмената пушка към пустата улица, а А. Бетик изтича към нея. Нямаше никого. Зад прозорците не се забелязваше никакво движение.

– Всичко е наред – задъхано рече тя, когато андроидът я прегърна. – Внезапна болка...

– Какво има, детенце? – Тя хълцаше.

– Не... не... знам – успя да прошепне тя през ридания. – Нещо ужасно... не знам. Отнесохме я обратно на сала.

– Моля ви – прошепна Енея. Зъбите й тракаха въпреки жегата. – Да си вървим. Да си вървим отгук.

А. Бетик разпъна микропалатката, издърпахме кожата под сянката, положихме момичето върху тях и му дадохме вода.

– Нещо в това село ли? – попитах аз. – Да не би нещо в него да...

– Не – изхълца Енея. – Не... нещо ужасно... и на този свят, но също... и зад нас.

– Зад нас ли? – Погледнах нагоре по реката, но там нямаше нищо друго освен долината, широкото легло на реката и отдалечаващото се село с разлюлени от вятъра жълти палми.

– Зад нас на ледения свят ли? – тихо попита А. Бетик.

– Да – успя да прошепне Енея преди отново да се превие от болка. – Боли...

Кожата ѝ беше по-гореща, отколкото би трябвало, дори да се отчиташе жегата на долината и слънчевите изгаряния по лицето и ръцете ѝ. Извадихме един от медицинските пакети и аз ѝ залепих диагностичната лепенка. Тя показа силна треска, болка от 6.3 по скалата на долорометъра, мускулни спазми и неравномерна ЕЕГ. Пакетът препоръчваше вода, ибупрофен и лекарски преглед.

– Там има град – рече андроидът, когато реката рязко зави.

Прегледахме пътеводителя и решихме, че градът е Машхад, столицата на южния континент и местонахождение на Великата джамия, чиито минарета можехме да видим ясно, докато реката течеше през все по-често срещашите се села, предградия, промишлени зони и най-после навлезе в границите на града. Енея неспокойно спеше. Температурата ѝ се бе покачила и диагностичните лампички на медицинския пакет мигаха в червено, което предполагаше лекарска намеса.

Машхад беше толкова зловещо пуст, колкото и Нови Йерусалим.

– Системата на Ком-Рияд не беше ли завладяна от прокудените приблизително по същото време, по което превзеха Въглищния чувал? – попитах. А. Бетик се съгласи, като отвърна, че са следили мирските радиопредавания по този въпрос от университетския град.

Завързахме сала за нисък кей и аз пренесох момичето в сянката на градските улици. Тук беше същото като на Хеброн, само че този път аз бях здравият, а момичето бе в безсъзнание.

По улиците цареше по-голямо безредие, отколкото в Нови Йерусалим: земеходи, паркирани под странен ъгъл, боклуци, носени от вятъра, отворени за червения пясък врати и прозорци и странни малки килимчета по тротоари, улици и загиващи морави. Спрях до първата група килимчета, която видяхме, мислейки си, че може да са Хокингови. Бяха си най-обикновени. И всички бяха ориентирани в една и съща посока.

– Молитвени килимчета – рече А. Бетик, когато се върнахме в сянката на градската улица. Дори най-големите сгради не бяха прекалено високи – не по-високи от минаретата, които се извисяваха от парковата зона с тропически дървета. – Населението на Ком-Рияд е било почти сто процента мюсюлманско – продължи той. – Заявили на Мира, че няма да

намери почва тук въпреки обещанието за възкресение. Не искали да имат нищо общо с Протектората.

– Струва ми се, че това място е описано в „Песните“ – казах аз. Детето като че ли нямаше никаква тежест. А. Бетик кимна.

– Господин Силенъс описва победата на полковник Касад над така наречения Нов пророк тук преди около триста години.

– Шиитите отново са станали силни след падането на Мрежата, нали? – попитах аз. Погледнахме по друга улица. Търсех червен полумесяц вместо универсалния знак за медицинска помощ – червен кръст.

– Да – отвърна А. Бетик, – и яростно се съпротивлявали на Мира. Предполагаше се, че са посрещнали радостно прокудените, когато мирският флот се оттегли от този сектор.

– Е, като че ли прокудените не са оценили посрещането. Тук е като на Хеброн. Къде според теб са отишли всички? Възможно ли е да открат цялото население на една планета като заложници?

След два квартала открихме нещо като частна клиника и автохирургът регистрира изтощение, обезводняване и необикновен ЕЕГ-модел, което можело да се дължи на сериозен удар в главата. С А. Бетик се спогледахме. Енея не бе получавала удар в главата.

Дадохме разрешение за лечение на изтощението и обезводняването и отстъпихме, когато от таблите на леглото се протегнаха пенопренови изолатори, псевдопръсти потърсиха вената на Енея и започнаха интравенозно преливане на успокоителни и солни разтвори.

След минути детето спеше спокойно. Диагностичният апарат съобщи, че пациентът трябва да се наспи и на сутринта ще е по-добре.

Свалих плазмената пушка от гърба си и казах, че ще поразгледам града преди да мръкне. За да се уверя, че сме сами.

А. Бетик скръсти ръце и се загледа към огромното червено слънце, което докосваше покривите на сградите от отсрещната страна на улицата.

– Струва ми се, че сме прекалено сами – рече той. – Тук е отнело малко повече време, това е всичко.

– Какво е отнело повече време?

– Онова, което е отнесло хората. На Хеброн нямаше и следа от паника или битки. Тук хората са имали време да изоставят колите си. Но молитвените килимчета са най-сигурният признак. – За първи път забелязах, че по синьото чело и около очите и устата на андроида има фини бръчки.

– Най-сигурен признак за какво?

– Те са знаели, че нещо ще им се случи – отвърна А. Бетик, – и са прекарвали последните си минути в молитва.

– Все пак ще отида да хвърля един поглед – казах аз. – Ти остани с нея в случай, че се събуди, нали? – Извадих двата комуникатора от раницата си, подхвърлих единия на андроида и закачих другия на яката си. Ще ти се обадя. Извикай ме, ако има някакъв проблем.

А. Бетик стоеше до леглото ѝ. Голямата му ръка нежно докосна челото на спящото момиче.

– Ще бъда тук, когато се събуди, господин ЕНДИМИОН.

Машхад бе странна смесица от съвременен град и пазар от „Хиляда и една нощ“, прелестна поредица от истории, които Баба често ми разказваше под звездното небе на Хиперион. На съседния ъгъл имаше вестникарска будка и банков автомат и щом свърнах зад завоя, видях по средата на улицата сергия с навес на ярки райета и купчини гниещи в шайги плодове. Можеш да си представя врявата и оживлението тук – камили, коне или някакви други дохеджирски животни, които тропат насамнатам, лаещи кучета, крещящи търговци и пазарящи се купувачи, жени в черни фереджета и дантелени воали, и странните, неефикасни земеходи от двете страни на улицата, които ръмжат и бълват мръсен въглероден окис, кетони и така нататък...

Тръгнах по захладняващите и смрачаващи се улици и открих обточен с палми булевард. От двете му страни в ръчни колички имаше храна и играчки. Спрях до една от сергиите и подуших един геврек. Беше преживял доста лоши дни, дори седмици или месеци.

Булевардът излизаше на реката и аз завих наляво и тръгнах по крайбрежната улица към пътя, който отново щеше да ме отведе до клиниката. От време на време се свързвах с А. Бетик. Енея все още спяла дълбоко.

Нощта се спусна над града. Светеха само някои от сградите в центъра – каквото и да бе отвлякло населението, трябва да го бе направило през деня, – но величествените стари улични лампи обточваха цялата крайбрежна улица и светеха с газ. Ако не беше една от тези лампи в края на улицата до кея, където бяхме завързали сала, навярно щях да завия към клиниката, без да го видя. Но светлината на лампата ми позволи да го забележа от повече от сто метра.

Някой стоеше на нашия сал. Фигурата бе неподвижна, много висока и изглежда, носеше сребрист костюм. Светдината на лампата се отразяваше от повърхността на фигурата, сякаш тя беше в хромиран космически костюм.

Прошепнах на А. Бетик да пази момичето и че на сала има натрапник, извадих пистолета от кобура си и бинокъла от калъфа на колана. В мига, в който фокусирах окуляра, блестящата сребърна фигура обърна глава към мен.

49.

Отец-капитан де Соя се събужда в яслата на „Рафаил“. След първите няколко мига на неизбежно объркване той се измъква от нея и гол отива до командния пулт.

Всичко е както би трябвало да е: в орбита около Сол Дракони Септем – светът е ослепително бяла сфера, скоростта се понижава максимално, другите три ясли приближават до събуждане ценния си човешки товар, вътрешното поле е настроено на нулева гравитация, докато всички не възстановят силата си, вътрешната температура и атмосфера са оптимални за възстановяването, корабът е в съответната геосинхронна орбита. Отец-капитанът дава първата си заповед в този нов живот – нарежда корабът да приготви кафе за всички в каюткомпанията. Обикновено първата му мисъл след възкресение е за чашата му с кафе, поставена в дупката на чертожната маса, която се пълни с горещото черно питие.

И изведнъж де Соя забелязва, че корабният компютър мига със светлината за приоритетно съобщение. Никакво съобщение не е пристигало, докато е бил в съзнание в системата на Пацем, и изглежда малко вероятно някой да ги е открил тук в толкова отдалечена бивша колониална система. В системата на Сол Дракони няма мирско присъствие – най-много прехвърлящите се фотонни кораби да използват трите газови гиганта за презареждане на водородните си резервоари – и краткото запитване на корабния компютър потвърждава, че през трите дни на спиране и влизане в орбита никакъв друг кораб не се е свързвал с тях. Същият въпрос изяснява факта, че на планетата под тях няма църковна мисия, а връзката с последния мисионер е била загубена преди повече от петдесет стандартни години.

Де Соя включва съобщението. Според кодовете на екрана то е пристигнало само стотни от секундата преди „Рафаил“ да премине към квантови скорости в космоса на Пацем. Съобщението включва само текст и е кратко:

НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ОТМЕНЯ МИСИЯТА ДО СОЛ ДРАКОНИ СЕПТЕМ. НОВ РАЙОН НА ТЪРСЕНЕ: БОЖИЯ ГОРИЧКА. ОТПРАВЕТЕ СЕ НАТАМ НЕЗАБАВНО. КРАЙ.

Де Соя въздъхва. Това пътуване, тези смърти и възкресявания са били за нищо. За миг отец-капитанът не се помръдва, а седи гол на

командната кушетка и съзерцава блестящия бял лимб на ледената планета, която изпълва кръглият прозорец. После отново въздъхва и се насочва към душа, спирайки в каюткомпанията да изпие първата си глътка кафе. Автоматично се пресяга към чашата, докато набира команди на пулта в банята – иглен душ, толкова горещ, колкото може да издържи. Отбелязва си да намери отнякъде халати. Това вече не е само мъжка съблекалня.

Изведнъж де Соя замръзва. Ръката му не напипва чашата за кафе. Някой я е преместил.

Новият член на екипажа капрал Радамант Немес последна напуска яслата си. И тримата мъже из връщат очи, докато тя излиза от яслата и изтичва до душа/каюткомпания, но в тясната командна кабина на „Рафаил“ има достатъчно отразяващи повърхности, за да могат всички да зърнат здравето тяло на дребната жена, бледата ѝ кожа и синкавия кръстид между малките ѝ гърди.

Капрал Немес се присъединява към тях във взимането на причастието и изглежда объркана и уязвима, докато пият кафе и позволяват на вътрешните полета да се повишат до едно-шест g.

– Това първото ви възкресение ли е? – любезно пита де Соя.

Капралът кимва. Косата ѝ е много черна и късо подстригана и по бледото ѝ чело висят кичури.

– Иска ми се да кажа, че ще свикнете – продължава отец-капитанът, – но истината е, че всяко събуждане е като първото... трудно и ободряващо.

Немес отпива от кафето си. Изглежда неуверена. Тъмночервено-черната ѝ униформа прави кожата ѝ да изглежда още по-бледа.

– Не трябва ли незабавно да се отправим към системата на Божия горичка? – неуверено пита тя.

– Съвсем скоро – отвръща отец-капитан де Соя. – Заповядах на „Рафаил“ да преустанови орбитирането тук след петнайсет минути. Ще ускорим към най-близката точка на прехвърляне при две g, така че да можем да се възстановим за няколко часа, преди да се наложи отново да се върнем в яслите.

Капрал Немес като че ли потръпва леко при мисълта за ново възкресение. Сякаш копнееща да промени темата, тя поглежда към ослепителния лимб на планетата, която изпълва прозорците и видеоекрана.

– Как е възможно някой да пътува по река през всичкия този лед?

– Под него, преодолагам – отвръща сержант Грегориъс. Гигантският войник внимателно наблюдава Немес. – Ледът всъщност е атмосферата,

отново замръзнала след Падането. Тетида трябва да тече под него.

Капрал Немес изненадано вдига тъмните си вежди.

– А как изглежда Божия горичка?

– Не я ли познавате? – пита сержант Григориъс. – Мислех си, че всички в Мира са чували за Божия горичка.

Немес поклаща глава.

– Израснах на Есперанс. Това е предимно земеделски и риболовен свят. Хората не обръщат внимание на другите места. Никакви други планети в Мира... никакви стари разкази за Мрежата. Прекалено са заети да изкарват прехраната си.

– Божия горичка е старият храмерски свят – пояснява отец-капитан де Соя и оставя чашата си с кафе в дупката ѝ в чертожната маса. – Била е ужасно опожарена по време на нашествието на прокудените преди Падането. Навремето е била красива.

– Да – кимва сержант Григориъс, – храмерското братство на Муир било своего рода култ към природата. Те превърнали Божия горичка в свят-гора – дървета, по-високи и по-красиви от секвоите на Старата Земя. Храмерите живеели там – всичките двайсетина милиона – в градове и платформи по тези прекрасни дървета. Но избрали погрешната страна във войната.

Капрал Немес невярващо вдига поглед от чашата си.

– Искате да кажете, че са били на страната на прокудените ли?

– Точно така, момиче – казва Григориъс. – Навярно, защото в онези дни са имали пътуващи в космоса дървета...

Немес се засмива. Смехът ѝ е кратък е крехък.

– Той говори сериозно – казва капрал Кий. – Храмерите са използвали ергове – енергийни хранители от Алдебаран, – които са затваряли дърветата в съдържашо поле клас девет и са им осигурявали вътрешно-системен ядрен двигател. Дори са имали нормални Хокингови двигатели за междузвездни полети.

– Летящи дървета – казва капрал Немес и отново дрезгаво се засмива.

– Някои от тях са отлетели с такива дървета, когато прокудените са се отплатили за верността им с нападение срещу Божия горичка – продължава Григориъс, – но повечето изгорели... точно както изгоряла и по-голямата част от планетата. Казват, че цял век всичко било в пепелища. Облаците и димът предизвикали ефект на ядрена зима.

– Ядрена зима ли? – повтаря Немес.

Де Соя внимателно наблюдава младата жена и се чуди защо

толкова наивен човек е избран да носи папския диск. Дали простодушието ѝ не е част от силата ѝ като убиец, в случай че се наложи?

– Капрал – казва той на жената, – казвате, че сте израснали на Есперанс... Служили ли сте в планетарната гвардия там?

Тя поклаща глава.

– Отидох направо в мирската армия. Имаше картофен глад... вербовчиците предлагаха пътуване на други планети... и, хм...

– Къде сте служили? – пита Грегориъс.

– Само съм се обучавала на Фрийхолм – отвръща Немес.

– В коя бригада?

– В двацет и трета – отвръща жената. – Шести полк.

– Пищящите орли – казва капрал Кий. – Имах една приятелка, която се прехвърли там. Командир Колман ли беше командващият ви офицер?

Немес отново поклаща глава.

– Командир Дийринг, докато аз бях там. Прекарах само няколко местни месеца... около осем и половина стандартни. Обучиха ме като специалист по обикновен бой. После потърсиха доброволци за Първия легион... – Тя замълчава, сякаш информацията е секретна.

Грегориъс се почесва по брадичката.

– Странно е, че не съм чувал за такова формиране. В армията нищо не остава скрито за дълго. Откога казвате, че се обучавате в този... легион?

Немес го поглежда право в очите.

– От две стандартни години, сержант. И това наистина беше секретно... досега. По-голямата част от обучението си прекарахме на Лий Три и в териториите на Ламбъртовия пръстен.

– Ламбъртовия пръстен – замислено повтаря едрият сержант. – Значи сте получили полагащия ви се дял от обучение при ниска и нулева гравитация.

– Повече, отколкото ни се полагаше – съгласява се капрал Радамант Немес с лека усмивка. – Докато бяхме в Ламбъртовия пръстен, прекарахме пет месеца в Перегриновия троянски куп.

Отец-капитан де Соя усеща, че разговорът се превръща в разпит. Той не иска новият член на екипажа им да се чувства засегнат от въпросите им, но е толкова любопитен, колкото са Кий и Грегориъс. Освен това усеща, че нещо... не е наред.

– Значи работата на легионите ще прилича много на тази на морските пехотинци? – пита той. – Директен бой между кораби?

– Да – отговаря Немес. – Но не само бойна тактика при нулева гравитация. Легионите се сформират, за да пренесат войната при врага.

– Какво означава това, капрал? – тихо пита отец-капитанът. – През всичките ми години във флота деветдесет процента от битките ни бяха на територията на прокудените.

– Да – съгласява се Немес и на устните ѝ отново се връща леката усмивка, – но сте удряли и сте бягали... А легионите ще окупират.

– Но повечето от владенията на прокудените са във вакуум! – възкликва Кий. – Астероиди, орбитални гори, самият дълбок космос...

– Точно така – без да престава да се усмихва, отвръща Немес. – Легионите ще ги победят на собствената им земя... или вакуум, както се наложи.

Грегориъс улавя погледа на де Соя, който заповядва „Никакви въпроси повече“, но поклаща глава и продължава:

– Е, не разбирам на какво са се научили тези прехвалени легиони, което швейцарската гвардия да не прави – и то добре – от шестнайсет века насам.

– Ускорението започва след две минути – казва де Соя и става. – Да вървим в яслите си. Ще разговаряме още за Божия горичка и за мисията ни там по време на пътуването до точката на прехвърляне.

През последните няколко минути преди прехвърляне са свикнали да затварят яслите си. Само капитанът остава на пост.

През няколкото минути, докато е сам на командния пулт, де Соя бързо преглежда записите от неуспешното им навлизане и бягство от системата Хеброн. Преглеждал ги е и преди заминаването им от системата на Пацем, но сега отново ги прехвърля на бързи обороти. Всичко изглежда както трябва, всичко е логично. Но де Соя има съмнения.

Отец-капитанът не е сигурен защо е толкова скептично настроен. Фалшифицирането на корабните записи би изисквало гигантски усилия – цял технически заговор. Защо да не вярва на паметта на „Рафаил“?

До прехвърлянето остават само няколко минути и де Соя извиква записите от последното им спускане в системата на Сол Драconi. Той поглежда през рамо от командната кушетка – и трите ясли са затворени и тихи, а датчиците им светят в зелено. Грегориъс, Кий и Немес все още са будни и чакат прехвърлянето и смъртта. Де Соя знае, че през тези последни минути сержантът се моли, Кий обикновено чете книга на монитора на яслата... но няма представа какво прави жената в удобния ковчег.

Знае, че проявява признаци на параноя. „Чашата ми за кафе не беше

на мястото си.“ През часовете след събуждането си де Соя се е опитвал да си спомни дали някой може да е бил в каюткомпанията и да е бутнал чашата в системата на Пацем. Не – невъзможно. Той е сигурен в това. Бил е последният, който е влизал, точно както винаги.

Отец-капитан де Соя е потомък на хилядолетен род моряци, морски и космически, станали фанатици по отношение на намирането на място за всичко и поставянето на всичко на място. Той е космонавт. Почти двете десетилетия служба на фрегати, унищожители и фотонни кораби са го научили, че всяко нещо, което не постави на мястото му, ще полети буквално в лицето му веднага щом корабът премине към нулева гравитация. Нещо по-важно, той изпитва потребността на стария моряк да може да протегне ръка и да намери всяко нещо, което търси, в мрак или буря.

Някой е изместил дръжката на чашата му. Параноично? Определено.

Освен това стои и проблемът с тревожните новини, прошепнати му от сержант Грегориъс в минутите между излизането на войника от възкресителната ясла и събуждането на капрал Немес.

– Един мой приятел от швейцарската гвардия във Ватикана, капитан. Пийнахме с него в нощта преди да тръгнем. Той ни познаваше всичките – мен, Кии и Ретиг – и се закле, че е видял как носят изпадналия в безсъзнание копиеносец Ретиг на носилка до една линейка пред лазарета на Ватикана.

– Невъзможно – отвърнал е де Соя. – Копиеносец Ретиг е загинал от усложнения по време на възкресението и е погребан в космоса на *Mare Infinitum*.

– Да – изръмжал е Грегориъс, – но приятелят ми беше сигурен... почти сигурен... че в линейката е бил Ретиг. В безсъзнание, включен на животоподдържащи системи, с кислородна маска и прочее, но Ретиг.

– Това е безсмислено – казал е де Соя. Винаги се е отнасял с подозрителност към теориите за конспирации, знаейки от личен опит, че тайните, споделени от повече от двама души, рядко остават тайни за дълго. – Защо мирският флот и Църквата ще ни лъжат за Ретиг? И къде е той, ако е бил жив на Пацем?

– Може и да не е бил той, капитане. Точно това си казвам и аз. Но линейката...

– Какво линейката?

– Насочила се е към замъка Сант Анджело, сър. Щабквартирата на Светата инквизиция.

Параноя.

Записите от единайсетте часа намаляване на скоростта са нормални – спиране при висока гравитация, обичайният тридневен възкресителен цикъл. Де Соя поглежда към изчисленията за влизане в орбита.

– Три минути до прехвърлянето – разнася се грубият синтезиран глас на „Рафаил“. – Целият екипаж трябва да е във възкресителните ясли.

Де Соя не обръща внимание на предупреждението и извиква инфо-файловете за двата дни и половина, които корабът е прекарал в орбита около Сол Дракони Септем преди той и другите да бъдат възкресени. Не е сигурен какво търси... никакви записи за напускане на спускателна совалка... никакви следи по преждевременно активиране на животоподдържащите системи... мониторите на всички ясли показват нормален цикъл, първите искрици живот през последните часове на третия ден... всички орбитални корабни записи са нормални... почакай!

– Две минути до прехвърлянето – казва безстрастният глас на кораба.

През първия ден, малко след установяването на стандартна геосинхронна орбита... и отново около четири часа по-късно. Всичко е нормално освен сухите подробности на четири малки изхвърляния на гориво от ядрения реактор. Две двойки – първо една и след четири часа и осем минути още една.

– Една минута до прехвърлянето – предупреждава „Рафаил“.

Де Соя може да чуе огромните полеви генератори, започнали да вият в подготовка за прехвърлянето към модифицираната Хокингова система, която ще го убие след петдесет и шест секунди. Той не им обръща внимание. Командното кресло ще отнесе мъртвото му тяло в яслата след прехвърлянето, ако сега не отиде сам.

Спускателната совалка се е отделяла от кораба!

– Трийсет секунди до прехвърлянето.

Де Соя няма време да стигне до възкресителната си ясла. Но има време да извика специална командна последователност за операциите на кораба, да набере своя приоритетен код, да го потвърди, да промени мониторните параметри и да направи това още два пъти. Току-що е чул потвърдението на третия си приоритетен код, когато архангелът извършва квантовия скок и преминава към свръхсветлинна скорост.

Прехвърлянето буквално разкъсва де Соя на части. Той умира с яростна усмивка.

50.

– Рол!

Беше поне час преди изгрева на Ком-Рияд. И А. Бетик, и аз седяхме на столове в стаята, в която спеше Енея.

– Тук съм, детенце. – Взех дясната ѝ ръка в своята. Пръстите ѝ вече не бяха трескави.

– Шрайка ли видя?

Това ме изненада, но след миг разбрах, че не става дума за пророчество или телепатия. Бях съобщил по комуникатора на А. Бетик за онава, което видях. Той сигурно е бил оставил високोगоворителите включени, а Енея е чула.

– Да – отвърнах аз. – Но всичко е наред. Той не е тук.

– Но си го видял?

– Да.

Тя стисна дланта ми с двете си ръце и седна в леглото.

– Къде, Рол? Къде го видя?

– На сала. – Бутнах я обратно върху възглавниците. Калъфката и бельото ѝ бяха мокри от пот. – Всичко е наред, детенце. Той не правеше нищо. Просто си стоеше.

– Той обърна ли си главата, Рол? Погледна ли към теб?

– Ами, да, но... – Замълчах. Тя тихо стенеше и мятеше глава върху възглавницата. – Детенце... Енея... всичко е наред.

– Не, не е – отвърна момичето. – О, Господи, Рол. Помолих го да дойде с мен. През онази последна нощ. Ти знаеше ли, че го помолих да дойде? Той каза „не“...

– Кой е казал „не“? – попитах аз. – Шрайка ли? – А. Бетик се изправи зад мен.

– Не, не, не – рече Енея. Страните ѝ бяха мокри, макар да не знаех дали от сълзи, или от изпотяването след треската. – Отец Главк – каза тя и вятърът почти заглуши гласа ѝ. – През онази последна нощ... помолих отец Главк да дойде с нас. Не трябваше да го правя, Рол... той не беше част от моите... от моите сънища... но аз го помолих... и трябваше да настоя...

– Всичко е наред – казах аз и отметнах от челото ѝ влажен кичур коса. – Отец Главк е добре.

– Не, не е – отвърна момичето и тихо простена. – Той е мъртъв.

Нещото, което ни преследва, го уби. Него и всички читчатуки.

– Искаш да кажеш, че Шрайка го е убил? – попитах аз.

– Не, не Шрайка – тихо отвърна тя и вдигна китка пред устните си.

После изведнъж сграбчи китката ми с двете си ръце. – Рол, обичаш ли ме?

– Естествено, детенце. Искам да кажа... Енея като че ли ме погледна истински за първи път, откакто се беше събудила и извикала името ми.

– Не, замълчи – каза тя. После тихо се засмя. – Съжالياвам. За миг се откъснах от времето. Разбира се, че не ме обичаш. Забравих кога сме... кои сме сега един за ДРУГ.

– Не, всичко е наред – отвърнах аз, без да разбирам. Потупах я по ръката. – Наистина те обичам, детенце. А. Бетик също. Ние ще...

– Шт – рече Енея, пусна ме и допря пръст до устните ми. – Шт. За миг се обърках. Мислех си, че сме... ние. Така, както щяхме да... – Тя се отпусна по-дълбоко във възглавниците и въздъхна. – Боже мой, това е нощта преди Божия горичка. Последната нощ от пътуването ни...

Не бях сигурен дали не бълнува. Продължих да чакам.

А. Бетик попита:

– Госпожице Енея, Божия горичка ли е следващата ни цел по реката?

– Така ми се струва – отвърна момичето и сега ми заприлича повече на детето, което познавах. – Да. Не зная. Всичко избледнява... – Тя отново седна на леглото. – Шрайка не е този, който ни преследва, нали знаете. Нито пък Мирът.

– Разбира се, че е Мирът – казах аз. – Те са след нас, откакто...

Енея твърдо поклати глава. Косата ѝ висеше на влажни кичури.

– Не – тихо, но много твърдо рече тя. – Мирът ни преследва, защото Техноцентърът му казва, че сме опасни за тях.

– Техноцентърът ли? – попитах аз. – Но той е... още от Падането е...

– Жив и опасен – довърши Енея. – След като Гладстоун и другите унищожили телепортаторната система, която осигурявала на Техноцентъра невралната му мрежа, той се оттеглил... но никога не е отишъл надалеч, Рол. Не го ли разбираш?

– Не – отвърнах аз. – Не разбирам. Къде е бил, ако не е отишъл надалеч?

– В Мира – просто рече момичето. – Баща ми – неговата личност в Шрьоновата верига на мама – ми го обясни преди да се родя.

Техноцентърът изчакваше, докато Църквата започне да се съживява под управлението на Пол Дюре... папа Тейлхард I. Дюре е бил добър човек, Рол. Майка ми и чичо Мартин са го познавали. Той е носил два кръстоида... собствения си и на отец Ленар Хойт. Но Хойт е бил... слаб.

Потупах я по ръката.

– Но какво общо има това с...

– Слушай! – прекъсна ме момичето и дръпна ръката си. – Утре на Божия горичка може да се случи всичко. Възможно е и тримата да загинем. Бъдещето никога не е записано... а само нахвърлено. Ако аз умра, но ти оцелееш, искам да обясниш на чичо Мартин... на когото и да е, стига да те изслуша...

– Ти няма да умреш, Енея...

– Само слушай! – помоли момичето. В очите му отново имаше сълзи.

Кимнах и зачаках. Дори воят на вятъра като че ли стихна.

– Тейлхард е бил убит на деветата година от управлението си. Баща ми го предсказа. Не знам дали са го сторили агенти на Техноцентъра... те използват киборги... или са били просто някакви ватикански интриги, но когато Ленар Хойт бил възкресен от общите им кръстоиди, Техноцентърът започнал да действа. Именно Техноцентърът осигурил технологията, позволяваща кръстоидът да възкресява хората без характерната за племето на бикурите от Хиперион безполовост или идиотизъм...

– Но как? – попитах аз. – Откъде знаят ИИ от Техноцентъра как да въздействат върху кръстоидните симбионти?

– Те са създали кръстоидите – отвърна Енея. – Не сегашният Техноцентър, а ИИ, които той ще създаде в бъдещето. Пратили са симбионтите обратно във времето на Хиперион точно както Гробниците на времето. Изпитали са ги върху изчезналото племе... бикурите... отстранили са проблемите...

– Незначителни проблеми – прекъснах я аз, – като това, че възкресението унищожава възпроизводствените органи и разума.

– Да – рече Енея и хвана ръката ми, – Техноцентърът е бил в състояние да коригира тези проблеми с технологията си. Технологията, която са дали на Църквата под управлението на новия й папа... на Ленар Хойт. Юлий VI.

– Фаустовска сделка – казах аз.

– Да – съгласи се момичето. – Единственото, което е трябвало да стори Църквата, за да спечели вселената, е било да продаде душата си.

– И така се е родил Мирският протекторат – тихо каза А. Бетик. –

Политическа власт чрез бъчва с паразити...

– Така че ни преследва Техноцентърът... преследва мен – продължи момичето. – Аз представлявам заплаха за тях, а не само за Църквата.

Бавно поклатих глава.

– Как така представляваш заплаха за Техноцентъра? Та ти си само дете...

– Дете, което е било във връзка с киборг ренегат преди да се роди – прошепна тя. – Баща ми беше свободен, Рол. Не само в инфосферата или в мегасферата... а в метасферата. Свободен в по-широка мрежа, от която се е ужасявал дори Техноцентърът...

– Лъвовете, тигри и мечки – промълви А. Бетик.

– Точно така – отвърна Енея. – Когато личността на баща ми проникнала в мегасферата на Техноцентъра, той попитал ЙИ Ъмон от какво се страхува Техноцентърът. Отговорили му, че не стигат по-надалеч в метасферата, защото е пълна с лъвовете, тигри и мечки.

– Не разбирам, детенце – казах аз. – Съвсем се обърках.

Тя се надигна. Усещах топлия ѝ сладък дъх до бузата си.

– Рол, ти знаеш „Песните“ на чичо Мартин. Какво се е случило със Земята?

– Старата Земя ли? – глупаво попитах аз. – В „Песните“ ЙИ Ъмон казва, че трите елемента на Техноцентъра са във война... Вече разговаряхме за това.

– Разкажи ми го пак.

– Ъмон е казал на личността на Кийтс... на баща ти... че Променивите искат да унищожат човечеството. Устойчивите... неговата група... искали да го спасят. Те фалшифицирали унищожаването на Старата Земя от черна дупка и я преместили или в Магелановите облаци, или в Херакловия куп. Абсолютните, третата група, не давали и пукната пара какво става със Старата Земя или човечеството, стига да се осъществи проектът им за създаване на Абсолютен Интелект.

Енея чакаше.

– Църквата се съгласява с онова, в което вярват всички – малко неуверено продължих аз. – Че Старата Земя е била погълната от черната дупка и е загинала.

– В коя версия вярваш ти, Рол?

– Не знам – отвърнах аз. – Искане ми се Старата Земя все още да съществува, но това някак си не ми изглежда чак толкова важно.

– Ами ако има и трета възможност? – рече Енея.

– Трета възможност ли?

– Ъмон е излъгал – рече Енея. – ИИ са излъгали баща ми. Никой елемент от Техноцентъра не е премествал Земята... нито Стабилните, нито Променливите, нито Абсолютните.

– Значи наистина е била унищожена – казах аз.

– Не – отвърна Енея. – Баща ми тогава не го е разбрал. Открил го е по-късно. Старата Земя е била преместена в Магелановите облаци, да, но не от който и да е елемент на Техноцентъра. Не са разполагали с технологията, енергийните източници или нужното равнище на контрол на Празнотата, която обвързва. Техноцентърът не може дори да пътува до Магелановия облак. Прекалено далеч е... невъобразимо далеч.

– Кой тогава? – попитах аз. – Кой е откраднал Старата Земя?

Енея се отпусна върху възглавниците си.

– Не знам. Не мисля, че знае и Техноцентърът. Но те не искат да разберат – и се ужасяват от мисълта, че ние можем да го открием.

– Значи не Техноцентърът активира телепортаторите по пътя ни? – попита А. Бетик.

– Не – отвърна Енея.

– Ще открием ли кой го прави? – попитах аз.

– Ако сме живи – рече момичето. – Ако сме живи. – Очите й вече изглеждаха просто уморени, а не трескави. – Те ще ни чакат утре, Рол. И нямам предвид отец-капитана и хората му. Ще ни чака някой... нещо от Техноцентъра.

– Нещото, което смяташ, че е убило отец Главк, Кучиат и другите ли?

– Да.

– За някакво видение ли става дума? – предположих аз. – От което си разбрала за отец Главк, искам да кажа.

– Не е видение – с празен глас отвърна момичето. – Само спомен от бъдещето.

Погледнах навън към отслабващата буря.

– Можем да останем тук – казах аз. – Можем да се скрием. Не е нужно да играем тяхната игра и да минаваме през телепортала утре.

– Нужно е – каза Енея. – Трябва. Понечих да възразя, но се отказах. След малко попитах:

– А какво е мястото на Шрайка?

– Не знам – каза момичето. – Зависи кой го праща този път. Или дали е възможно да действа самостоятелно. Не знам.

– Самостоятелно ли? – попитах аз. – Мислех си, че е просто машина.

– О, не – отвърна Енея. – Не е просто машина. Потърках бузата си.

– Не разбирам. Възможно ли е да е приятел?

– В никакъв случай приятел – каза тя. После седна и постави ръка на бузата, която преди секунда бях потъркал. – Съжалявам, Рол, не искам разговорът да зацikle така. Просто не знам. Нищо не е предопределено. Всичко се променя... И извинявай, че преди малко се откъснах от времето...

– Откъснала си се? – повторих аз.

– Като те попитах, дали ме обичаш – с печална усмивка отвърна тя.
– Забравих къде и кога сме.

– Няма значение, детенце – казах. – Аз наистина те обичам. И ще умра преди да оставя някой да те нарани утре – нито Църквата, нито Техноцентъра, никой.

– Аз също ще се стремя да предотвратя подобна възможност, госпожице Енея – рече А. Бетик.

51.

Когато корабът навлиза в орбита около Божия горичка, Немес отваря вратата на ковчега си и се оттласква към каюткомпанията, за да облече костюма си. Преди да излезе от командния отсек и да се насочи към шлюза на спускателната совалка, тя проверява мониторите на яслите и директно прониква в операционната система на куриера. Другите три ясли функционират нормално и са програмирани за номиналния тридневен възкресителен период. Немес знае, че когато де Соя и хората му се събудят, въпросът вече ще е решен. Тя използва микровлакното, за да се свърже с главния корабен компютър, и вкарва същите програмни директиви и записни приоритети, които е използвала в системата на Сол Дракони. Корабът потвърждава програмата за преобръщане по време на отделянето на совалката и се приготвя да забрави това.

Преди да се оттласне по шлюза към спускателната совалка, Немес набира комбинацията на личния си шкаф. Единственото нещо в шкафа освен няколко чифта дрехи и някои фалшиви лични вещи – холоси на „семейството й“ и измислени писма от измисления й брат – е допълнителният колан с обичайните калъфчета. Ако някой ги провери, ще открие само компютър за игра на карти от тези, които могат да се купят от всеки магазин за развлечения за няколко флорина, макара с конец, три шишенца с хапчета и пакет тампони. Тя закопчава колана на кръста си и се насочва към спускателната совалка.

Дори от орбита на разстояние от трийсет хиляди километра Божия горичка – там, където се вижда през тежките слоеве облаци – се разкрива като опустошен свят. Вместо разделена на отделни континенти и океани, планетата се е развила тектонично като един-единствен материк с хиляди продълговати солени „езера“, които разчленяват терена като следи от нокти върху зеленото сукно на билиардна маса. Освен езерата и безбройните им разклонения по разседите през зелените масиви, по повърхността се виждат хиляди кафяви белези там, където преди почти триста години нашествието на прокудените – на онова, което хората все още мислят за нашествие на прокудените – е пронизвало с лазерите си мирната земя.

Немес открива първия телепортал и увисва над него. Отваря панела за достъп, открива интерфейския модул и сваля човешката плът на дясната си китка. Внимателно запазва кожата за връщането си на „Рафаил“,

включва се директно в модула и преглежда данните. Този портал не е бил активиран след Падането. Групата на Енея все още не е минала отгук.

Връща се на совалката, полита по течението на реката и открива идеалното място само на петнайсет клика по течението. Тук Тетида навлиза в скалиста клисура, обрасла с млади дървета. Преминаването по суша е почти невъзможно и всеки, който насочи сала си към бързеите, ще трябва да го управлява във вихреното течение, без да има много време да наблюдава скалите или бреговете.

Тя приземява совалката един клик на юг и бързо се затичва към реката.

Изважда макарата, отпуска конеца и изпъва неколкостотин метра невидима мононишка, като я прокаква назад-напред по реката над бързеите като невидима паяжина. Мононишката може да разреже дори „Рафайл“, ако се опита да мине отгук.

След като изтъкава многоvlakнестия капан, Немес тръгва срещу течението на реката по единствената равна ивица земя, отваря шишенцата с таблетки и пръсва по земята и сред дърветата неколкостотин минимеца. Обвитите в хамелеонов полимер микроексплозивни незабавно се сливат с повърхността, върху която са попаднали. Всеки меч ще скочи към вървящата или тичаща цел преди да се взриви. Мечовете се задействат от близост на сърдечен пулс, издишан въглероден двуокис и телесна топлина, както и от натиск на стъпки на разстояние от десет метра.

Немес преценява терена. Този равен бряг е единственият участък край бързеите, по който може да се мине пеш, а пръснатите тук мечове няма да оставят живо нищо, придвижващо се по земята. Затичва се обратно до скалистото поле и с кодиран сигнал активира сензорите им.

За да попречи на някой да избяга с плуване срещу течението, тя отваря кутиите с тампони и посипва речното дъно със затворени в керамични яйца щипалки. Те лежат на дъното точно като заоблените от водата камъчета около тях. Когато едно или повече живи същества минат отгоре им, те се активират. Ако някой се опита да се обърне срещу течението, големите колкото комари щипалки ще разбият керамичните си обвивки и ще се понесат във водата или въздуха, за да се впият в черепа на целта си, експлодирайки в маса от бодливи влакна едва когато осъществят контакт с мозъчната тъкан.

Докато чака върху един от камъните на десет метра над бързеите, Радамонт Немес се отпуска назад. На колана ѝ са останали само компютърът за игра на карти и торбичката за образци.

„Компютърът“ е най-съвършената вещ, която е взела на този лов. Наречен „сфинксов капан“ от онези същества, които са го създали за нея, по името на гробницата Сфинкс на Хиперион, която е била създадена от същите ИИ, той е в състояние да създаде свой собствен петметров мехур от антиентропийни или хиперентропийни приливи. Енергията, необходима за създаването му, може да захванва пренаселена планета като Ренесанс Вектор в продължение на едно десетилетие, но Немес се нуждае само от три минути. Немес се усмихва. По-добре би било да го нарекат „Шрайков капан“.

Ниската жена с оголена от кожа ръка поглежда нагоре по реката. Вече могат да се появят всеки момент. Въпреки че порталът е на петнайсет клика разстояние, тя ще бъде предупредена: Немес е чувствителна към телепортаторното изкривяване. Жената очаква Шрайка да е с тях и предполага, че той ще се отнася с нея като с враг. Всъщност ще е разочарована, ако Шрайка не е на сала и не е враждебно настроен.

Леко усмихната, Немес се отпуска по гръб върху черната лава, намества се така, че следобедното слънце да грее лицето ѝ, покрива очи с китка и си позволява кратка дрямка. Всичко е готово.

52.

Признавам, че когато стигнахме крайбрежната улица точно преди разсъмване през онзи последен, съдбовен ден, очаквах Шрайка да е изчезнал. Не беше изчезнал.

Всички се заковахме на място при вида на триметровата скулптура от хром и остриета върху малкия ни сал. Нещото стоеше точно така, както го бях видял предишната вечер. Тогава предпазливо бях отстъпил назад, вдигнал пушката си в ръка, а сега отново я вдигнах и презпазливо пристъпих напред.

– Спокойно – каза Енея и ме хвана за ръката.

– Какво иска от нас, по дяволите? – попитах аз, вдигнах предпазителя на пушката и вкарах плазмения заряд в затвора.

– Не знам – отвърна Енея. – Но пушката ти няма да му стори нищо.

Облизах устните си и погледнах детето. Искаше ми се да му кажа, че плазмената мълния би унищожила всичко, стига да не е покрито с двайсетсантиметрова бойна броня от епохата на Мрежата. Енея изглеждаше бледа и измъчена. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Не казах нищо.

– Е – малко по-късно продължих аз, като леко отпуснах пушката, – не можем да се качим на сала, докато това нещо е там.

– Трябва – каза тя. И тръгна към бетонния кей.

Погледнах А. Бетик, който не изглеждаше по-щастлив от положението, отколкото бях аз, после и двамата се затичахме, за да догоним момичето.

Отблизо Шрайка бе още по-ужасен, отколкото от разстояние. Порано използвах думата „скулптура“ и в това създание наистина имаше нещо изваяно – ако човек може да си представи скулптура, направена от хромирани шипове, бръсначи, тръни и гладка метална черупка. Беше голямо – над метър по-високо от мен, а аз не съм нисък. Действителната фигура на нещото бе сложна – яки крака със стави, покрити с трънени ленти; плоско стъпало с извити остриета там, където би трябвало да са пръстите на краката му, с дълго, подобно на лъжица острие на петата, което можеше да се използва като съвършен прибор за изкормяне; сложна горна черупка с гладка хромирана повърхност, по която бяха пръснати ленти с бръсначи; ръце, които бяха прекалено дълги, с прекалено много стави и прекалено много – под по-дългия горен чифт имаше и

още един; и четири огромни, обсипани с шипове длани, които отпуснато висяха край тялото му.

Черепът му бе предимно гладък и странно издължен, с уста като пещ на парен локомотив, пълна с ред след ред метални зъби. На челото на създанието имаше изкривен шип и още един високо върху бронираното му теме. Очите му бяха огромни, хлътнали и мътночервени.

– Искаш да се качим на сала с това... нещо? – прошепнах аз на Енея. Докато приближавахме, Шрайка не беше обърнал главата си, за да ни погледне, и очите му изглеждаха мъртви като стъквени рефлектори, но желанието ми да отстъпя, да се обърна и да избягам беше почти неопреодолимо.

– Трябва да се качим на сала – прошепна в отговор момичето. – Трябва да тръгнем оттук днес. Днес е последният ден.

И бързо слезе по железната стълба от кея и се качи на очукания сал. Побързах да я настигна, като с едната си ръка стисках пушката, прицелена в хромирания кошмар, а с другата се държах за старата стълба. А. Бетик ни последва, без да каже нито дума.

Оставихме раниците си и застанахме нерешително, наблюдавайки гърба на Шрайка и очаквайки някакво движение – три мишлета, пропълзели върху килимчето на спяща котка.

Шрайка не се обърна. Гърбът му не действаше по-успокоително от предната част на тялото му, освен че мътночервените му очи вече не ни наблюдаваха.

Енея въздъхна, излезе пред нещото и вдигна малката си ръка, но без да докосва осяяното с шипове и бръсначи рамо. После каза:

– Всичко е наред. Можем да тръгваме.

– Как може всичко да е наред? – яростно й прошепнах аз. Не знам защо шепнех... но поради някаква причина беше почти невъзможно да говоря нормално.

– Ако искаше да ни убие днес, вече щяхме да сме мъртви – безстрастно отвърна момичето и вдигна един от прътовете. – Отвържи сала, моля – каза Енея на А. Бетик. – Трябва да тръгваме.

Андроидът не трепна, когато мина в обсега на чудовищната ръка на Шрайка, за да отвърже и навие въжето. Аз отвързах второто с една ръка – с другата държах пушката.

Салът се понесе потънал по-дълбоко във водата под масата на създанието отпред: вълничките почти обливаха палубата.

– Къде отиваме? – попитах Енея.

– Не знам – каза тя. – Но днес е последният ден. И ако... ако не

оцелея... а ти успееш... моля те, върни се и разкажи на чичо Мартин за онова, което ти съобщих. За лъвовете, тигрите и мечките... и за онова, което се готви да направи Техноцентърът.

Стиснах слабичкото й рамо.

– Не говори така. Всички ще оцелеем. Ти ще разкажеш на Мартин, когато го видиш.

Надолу по течението земята ставаше все по-плодородна, навсякъде имаше овощни градини и бостани, всичко бе грижливо поддържано – истински рай. Нямахме само хора.

– Къде ли са хората? – зачудихме се на глас.

– Питай Мира – рече Енея.

– Какво? – не разбрах аз. – Тези светове... Хеброн, Ком-Рияд... са били под контрола на прокудените, когато е изчезнало населението.

– Според твърдението на Мира – каза Енея. Замислих се над думите й.

– Какво е общото между двата свята, Рол? – попита тя. Не ми трябваше време, за да отговоря на този въпрос.

– И двата са били нехристиянски – отвърнах. – Отказали са да приемат кръста. Евреи и мюсюлмани. Енея не каза нищо.

– Това е ужасна мисъл – продължих аз. Стомахът ме заболя. – Църквата може да е била подведена... Мирът може да е арогантен с властта си... но... – Изтрих потта от очите си. – Боже мой... Геноцид?

Енея се обърна и ме погледна. Точно до нея покритите с шипове крака на Шрайка проблесваха на светлината.

– Не знаем това – съвсем тихо каза тя. – Но в Църквата и в Мира има елементи, които биха го сторили, Рол. Спомни си, Ватиканът почти изцяло зависи от Техноцентъра, за да поддържа контрола над възкресението – а чрез него и контрола над всички хора на всички светове.

Поклатих глава.

– Но... геноцид? Не мога да повярвам. – Тази концепция принадлежеше на легендите за Хорас Гленън-Хайт и Адолф Хитлер, а не на хората и институциите, които бях виждал през живота си.

– Става нещо ужасно – продължи Енея. – Сигурно затова се движим по този маршрут... през Хеброн и Ком-Рияд.

– Вече спомена това – казах аз. – Определен маршрут. Но определен не от Техноцентъра. Тогава от кого? – Погледнах гърба на Шрайка. Обливах се в пот от дневната жега. Извисяващата се фигура бе цялата в хладни остриета и тръни.

– Не знам – отвърна Енея, обърна се напред и после каза:

– Ето го телепортатора.

53.

Отец-капитан де Соя се събужда от крясък. Едва няколко минути по-късно разбира, че това е собственият му глас.

Той отваря капака на ковчега и се надига. Светлините на монитора премигват в червено и кехлибарено, макар че всички основни функции светят в зелено. Стенейки от болка, де Соя започва да се изправя.

И изведнъж се сеца какво е направил.

Шестчасов период на възкресяване за него, Григориъс и Кий – тридневен за жената. Трябваше да провери съмненията си.

Яслата на капрал Кий свети в зелено и показва, че до възкресяването остават секунди. По ковчега на Григориъс премигват предупредителни светлини. Де Соя тихо проклина и се смъква до монитора на сержанта. Възкресителният цикъл се е провалил. Припряното прераждане е неуспешно.

Кий се възкресява безопасно, макар че е объркан и изпитва болка. Де Соя го изкарва навън, отгласква се с него и го отнася в каюткомпанията, за да изтрие с мокра гъба горящата кожа на войника и да му предложи чаша портокалов сок. След минути Кий може да възприема.

– Нещо не е както трябва – обяснява де Соя. – Трябваше да поема риска, за да разбере какво възнамерява да прави капрал Немес.

Кий кимва разбиращо. Макар че е облечен и температурата в каютата е висока, капралът силно трепери.

Де Соя го връща в командната кабина. Сега всички лампички по яслата на сержант Григориъс светят в кехлибарено – цикълът отново предава едрия мъж на смъртта. По яслата на капрал Немес светят зелените светлини на нормалното тридневно възкресяване. Мониторните екрани показват, че тя е вътре, че е безжизнена и е подложена на тайнството на възкресението. Де Соя намира кода за отваряне на яслата.

Премигват предупредителни светлини.

– Отварянето на яслата по време на възкресителния цикъл е забранено – разнася се безстрастният глас на „Рафаил“. – Всеки опит за отварянето ѝ сега може да доведе до истинска смърт.

Де Соя не обръща внимание на светлините и предупредителните сигнали и дръпва капака. Алармени сигнали изпълват кораба.

Яслата е празна.

– Къде е капрал Немес? – пита кораба де Соя.

– Всички уреди и сензори показват, че е в яслата си – съобщава корабният компютър.

– Хайде – казва де Соя на капрала и двамата се оттласкват обратно в каюткомпанията. Нишата на душа е празна. В общото помещение няма място за криене. Де Соя се оттласква към командния си стол, а Кий се насочва към шлюза и след секунди докладва:

– Спускателната совалка липсва. Всички съединителни лампи светят в зелено, но ако отворя херметичната камера, ще се окажа във вакуум. През илюминатора се вижда, че совалката я няма.

– Merde – прошепва де Соя и проверява другите уреди. Издайническите двойни изригвания на гориво отново са в двигателния запис... отпреди около три часа. Де Соя извиква картата на екваториалните райони на Божия горичка, включва се в телескопа и прави дълбочинно радарно претърсване на участъка от реката, който се вижда. – Открий първия портал и ми покажи всички участъци от реката между телепортаторите. Докладвай за местоположението на кодовия сигнал на спускателната совалка.

– Уредите показват, че спускателната совалка е скачена към командния отсек – отвърща корабът. – Кодовият сигнал потвърждава информацията.

– Добре – казва де Соя и си представя как удря силиконовите чипове, сякаш са зъби, – игнорирай сигнала на совалката. Просто насочи телескопа и дълбочинния радар и започни претърсване на този район. Докладвай за всички форми на живот и артефакти. Показвай всички данни на главните екрани.

– Прието – отвърща компютърът. Де Соя вижда как екранът се накланя напред, когато започва телескопичното увеличение. Сега той гледа надолу към телепортала само от сто метра над него.

– Покажи нататък по течението на реката – казва той.

– Прието.

Капрал Кий се плъзва в креслото на втория пилот, закопчава ремъците и казва:

– След като совалката я няма, няма начин да се спуснем там.

– В бойни костюми – отвърща де Соя.

– Пробити са – казва капрал Кий.

– Пробити? – глупаво повтаря отец-капитанът. – Така или иначе, ще спусна кораба, капрал.

– Защо, сър? – пита Кий. – Каквото и да става долу, пак ще останат неколкостотин клика разстояние и няма да можем да направим

абсолютно нищо.

Обърканият му мозък допуска няколко грешки – поне една от които ще ги изгори в атмосферата на Божия горичка, – но корабът ги засича. Де Соя променя параметрите.

– Не ви съветвам да се спускате в толкова ниска орбита – казва безполовият корабен глас. – Божия горичка има променлива външна атмосфера, а триста километра не удовлетворяват изискванията за безопасност, изброени в...

– Млъквай и го направи – казва отец-капитан де Соя.

54.

Когато минахме от другата страна на портала, Шрайка беше изчезнал.

Отпуснах пушката и се огледах. Реката тук бе широка и плитка. Небето беше тъмносино, по-тъмно от лазурната синева на Хиперион, и далеч на север се виждаха купести облаци.

По бреговете от двете страни се виждаха скали, бурени и пепелява почва. Самият въздух миришеше на пепел, сякаш плавахме в район, опустошен от горски пожар. Ниската растителност потвърждаваше това впечатление. От дясната ни страна, на много километри разстояние, се издигаше черен вулкан.

– Божия горичка, струва ми се – рече А. Бетик. – Това са останките от Световното дърво.

Отново погледнах към черния вулканичен конус. Никое дърво не можеше да порасне толкова голямо.

– Къде е Шрайка? – попитах аз. Енея се изправи, отиде на мястото, на което допреди миг бе стояло създанието, и прокара ръка през въздуха, сякаш чудовището можеше да е станало невидимо. Не беше. Няваше го.

Течението беше бързо – поне двацет и пет клика в час – и слънцето все още висеше над хоризонта, когато навлязохме в района с черната лава. Речните брегове от двете страни се промениха в скали и ние минахме през няколко бързея, а аз започнах да оглеждам брега за места, където да спрем в случай, че чуя рева на водопад.

И изведнъж горната половина на мачтата с висящия на нея фенер падна на сала като отрязана с нож.

Всеичките ми спомени се върнаха заедно с рефлексите, които мислех за отдавна атрофирали.

С всички сили извиках „Легни!“, пуснах кормилния прът и с главата напред се хвърлих към Енея. Претърколихме се от сала и паднахме в кипящата вода.

А. Бетик беше реагирал почти незабавно, хвърляйки се на кърмата. Моновлакната, които бяха прерязали мачтата като масло, трябва да го бяха пропуснали с милиметри. Дращейки по скалите с ботуши и прегърнал Енея през гърдите, аз изскочих над повърхността точно навреме, за да видя как подводното моновлакно разрязва сала на две. Влакната бяха

невидими, разбира се, но този вид режеща сила можеше да означава само едно и аз се бях сблъскал с него на Урсус. Веднъж цял автобус с трийсет души бе разрязан на две и всичките пътници бяха обезглавени.

Опитах се да извикам на А. Бетик, но водата ревеше и пълнеше устата ми. Протегнах ръка да се хвана за един от камъните, не успях, задраших с крака по дъното и се вкопчих в следващата скала.

Андроидът се хвърли в плитката вода. Течението го погълна и когато главата му потъна под повърхността, лявата му ръка инстинктивно се вдигна нагоре. За миг пръсна мъгла от кръв и ръката му беше отрязана точно под лакътя. Главата му се появи над водата, но той не извика, а с дясната си ръка се вкопчи в една остра скала и увисна там. Лявата му ръка и все още гърчещата се длан бяха отнесени от въртопа.

– О, Господи! – извиках. – По дяволите... по дяволите! Енея показа лице над водата и ме погледна с безумни очи. Но в тях не открих и следа от паника.

– Добре ли си? – извиках над рева на бързеите. Моновлакното разрива толкова чисто, че може да ти липсва някой крак и да не го разбереш в продължение на половин минута.

Тя кимна.

– Прегърни ме през врата! – извиках аз. Трябваше да освободя лявата си ръка. Тя се вкопчи в мен.

– По дяволите, по дяволите, по дяволите – занареждах, докато се мъчех да извадя лазерното фенерче. Пистолетът ми бе в кобура, притиснат под дясното ми бедро в речното дъно. Тук беше плитко... на места по-малко от метър... едва достатъчно, за да се гмурнем под водата за прикритие, когато започнеш снайперистката стрелба. Но това нямаше да помогне – всеки опит да се гмурнем би ни повлякъл надолу, към моновлакната.

Можех да видя А. Бетик, увиснал на няколко метра надолу. Той вдигна лявата си ръка над водата. От нея шуртеше кръв. Видях, че сгърчи лице и почти се изпусна от скалата.

Огледах потоците от лава и каменистите полета, за да зърна отблясъци на метал. После щеше да дойде снайперисткият куршум или мълния. Нямаше да чуем нищо. Красива засада – точно като по учебник. И аз буквално бях нанизал групата ни на нея.

Напипах лазерното фенерче и го захапах със зъби. После разкопчах колана си и го извадих над повърхността. Кимнах безумно на Енея да извади пистолета. Знаех, че никога не би го използвала, но точно сега това нямаше значение. Трябваше ми коланът. Този път затиснах

фенерчето под брадичката си и с лявата си ръка изпънах колана и извиках:

– Бетик!

Андроидът вдигна поглед към нас. В очите му се четеше агония.

– Дръж! – изкрещях аз, вдигнах ръка над главата си и хвърлих кожения колан към него. Едва не изпуснах лазерното фенерче при тази маневра, но го сграбчих точно когато докосваше повърхността.

Андроидът не можеше да пусне дясната си ръка от скалата, а лявата му длан беше отсечена. И все пак той успя някак да задържи колана с лакът. Хвърлянето беше свършено... но имах право само на един опит.

– Стегни ръката! – извиках аз. – Силно!

Не мисля, че ме чу, но не се и налагаше. Той се придърпа към скалата, успя да изпълзи на нея и стегна кожения колан под левия си лакът.

Аз вече бях включил лазерното фенерче, нагласих лъча на най-широко разпръскване и го насочих над реката.

Нишката наистина беше моноvlakно, но не свръхпроводящо – то не би блестяло. Това отразяваше светлината. Бе преплетено в мрежа и светеше в червено като кръстосани лазерни лъчи навсякъде над реката. А. Бетик беше минал под някои от vlakната. Други изчезваха под водата от двете му страни. Първите нишки започваха на метър пред краката на Енея.

Насочих лъча около нас. Нямаше нищо. Vlakната над андроида блестяха в продължение на няколко секунди, докато разпръскваха топлината, и после изчезнаха, сякаш никога не бяха съществували. Отново прокарах лъча през тях и те се появиха. Настроих фенерчето на по-висока мощност. Vlakното се нажежи до бяло, но не се стопи. Не беше свръхпроводник, но нямаше да се разкъса от слабата енергия на лазерното фенерче.

Но къде беше снайперистът? А може би това просто бе пасивен капан, останал тук от години, без никой да чака в засада?

Не повярвах в това нито за миг. Виждах, че пръстите на А. Бетик се изплъзват и течението заплашва да го понесе.

Нагласих ръцете на Енея около камъка, казах й да се държи с всичка сила и тръгнах към А. Бетик, надявайки се, че съм запомнил прохода между режешите нишки.

Водата бучеше и ме блъскаше. Накрая успях да се добера до малката скала на А. Бетик, сграбчих го и се хванах за камъка. Кръв сълзеше от десетината драскотини по синята му кожа, но аз исках да видя ръката му. Той простена, когато я вдигнах над водата.

Турникетът спираше кървенето, но не достатъчно. По осветената от залеза вода се вихреха червени въртопчета. Спомних си за акулите на Mare Infinitum и потръпнах.

– Хайде – казах аз и почти го вдигнах, откъсвайки студената му ръка от скалата. – Тръгваме.

Водата стигаше едва до кръста ми, но имаше силата на няколко пожарникарски маркуча. Въпреки шока и сериозната загуба на кръв, А. Бетик някак си се държеше. Ботушите ни дращеха по острите скали на речното дъно.

„Къде е снайперистката мълния?“ Плешките ми бяха изтръпнали от напрежение.

Най-близкият бряг беше отдясно – равна, тревиста издатина – и бе последното удобно място, доколкото можех да видя надолу по реката. Мамеше ни. Прекалено много ни мамеше.

Освен това Енея все още се държеше за скалата над нас.

Преметнал здравата ръка на андроида през рамото си, аз се препъвах, залитах, почти плувах и почти пълзях към нея. Водата ни блъскаше и се плискаше в лицата ни. Когато стигнахме скалата на Енея, вече бях полуослепял. Пръстите на момичето бяха побелели от студа и стискането.

– Към брега! – извиках аз и ѝ помогнах да се изправи.

И в този момент водата пред нас експлодира. Едва не се преметнах назад. Главата на Енея потъна под повърхността и аз я изтеглих, вкопчил се в подгизналата ѝ риза с обезумелите си пръсти. А. Бетик се беше отпуснал на рамото ми.

Шрайка избухна от водата точно пред нас с пламтящи червени очи и вдигнати ръце. Острите му пръсти прерязаха въздуха.

А. Бетик падна. Сграбчих го под мишница и го издърпах. Изкушението да се предам на течението и да се понеса надолу по реката беше много силно. Енея се спъна, изправи се и посочи към десния бряг. Кимнах и се запрепъвахме нататък.

Зад нас Шрайка стоеше посред реката, вдигнал и четирите си метални ръце, и ги размахваше като метална опашка на скорпион. После изчезна.

И тримата падахме десетина пъти преди да почувствам под краката си тиня вместо скали. Избутах Енея на брега, търколих А. Бетик до нея и изпълзах на тревата. Сложихме турникетния ръкав от медицинския пакет. Той изсъска и се опъна, после отново изсъска, докато инжектираше болкоуспокоително. Мониторните лампички тревожно премигнаха.

– Къде е пистолетът? – попитах Енея. Тя поклати глава. Зъбите ѝ тракаха.

– Загубих... го... когато... Шрайка...

Вдигнах глава и погледнах надолу по реката. Последните отблясъци на деня осветяваха върхарите на дърветата, но каньонът вече тънеше в мрак. По магмените скали към нас се спускаше някаква жена.

Вдигнах лазерното фенерче и се опитах да настроя тесния лъч.

– Няма да използваш това, нали? – весело попита жената.

Енея вдигна поглед от диагностичния монитор на медицинския пакет и я погледна. Жената носеше тъмнорвено-черна униформа, която не ми бе позната. Не беше едра. Косата ѝ бе къса и тъмна; лицето ѝ беше бледо на отслабващата светлина. Дясната ѝ ръка над китката като че ли бе одрана и в нея се виждаха въглеродновлакнести кости.

Енея затрепери, не от страх, а от някакво по-дълбоко чувство. Очите ѝ се присвиха и аз бих описал изражението ѝ в този момент като нещо средно между кръвожадно и безстрашно. Студената ѝ ръка се сви в юмрук.

Жената се засмя.

– Някак си очаквах да е по-интересно – рече тя и скочи от скалата върху тревата.

55.

За Немес следобедът е дълъг и отегчителен. Интересното започва, когато идват хората. Всъщност не точно интересно, а фарс. Тя наблюдава тромавото движение в реката, несръчното спасяване на изкуствения човек – изкуствен човек без една изкуствена ръка – и после, с известно любопитство, странното появяване на Шрайка. Тя знае, че Шрайка е наоколо, разбира се, тъй като изместващите вибрации от движението му през континуума не са по-различни от отварянето на портала. Немес дори се прехвърля в бързо време, за да го види как газии в реката и се прави на плашило за човеците. Това малко я обърква: какво прави старомодното създаване? Предпазва хората от заложения от нея капан с шипалките или просто ги подбира назад към нея, като добро малко овчарско кученце? Немес знае, че отговорът зависи от това какви сили са пратили покритото с шипове чудовище на тази мисия.

Но всичко това почти няма значение. В Техноцентъра се смята, че Шрайка е бил създаден и пратен назад във времето от едно ранно повторение на АИ. Знае се, че Шрайка се е провалил и че отново ще бъде победен в битките на далечното бъдеще между отстъпващия човешки АИ и съзряващия Бог Машина. Така или иначе, Шрайка е бил провал и просто бележка под линия за това пътуване. Немес се интересува от нещото единствено с отслабващата надежда, че може да й осигури миг на възбуда като неин противник.

Сега, наблюдавайки изтощените човеци и изпадналия в безсъзнание, проснат върху тревата андроид, тя все повече започва да се отегчава от пасивността. Като плъзва картата на сфинксовия капан в лентата на китката си, Немес се спуска надолу по скалата и скача на тревистата издатина.

Младият мъж, Рол, е коленичил и настройва нискоенергийния лазер. Немес не може да не се усмихне.

– Няма да използваш това срещу мен, нали? – казва тя.

Мъжът не отговаря, а вдига лазера. Немес си мисли, че ако го използва срещу нея, несъмнено опитвайки се да я ослепи, тя ще се фазоизмести и без да изключва лъча, ще го обърне към дебелото му черво и коrema му.

Енея за първи път вдига поглед към нея. Немес разбира защо Техноцентърът се страхува от потенциала на малкото човешко същество –

около момичето като статично електричество искрят елементи на достъп до Празнотата, която обвързва – но също вижда, че момичето е на години разстояние от това да използва потенциала си в тази област. Цялото бързано и паника са били за нищо. Човешкото момиче не е просто несъзряло по отношение на силите си, то не съзнава истинското им значение.

Немес разбира, че е таяла известна слаба тревога, че в последните секунди самото дете ще представлява проблем – че някак си ще проникне в интерфейса на Празнотата, за да ѝ създаде трудности, и разбира, че тревогата ѝ е била грешка. Странно, тя е разочарована.

– Някак си очаквах да е по-интересно – гласно казва тя и се приближава още една крачка към тях.

– Какво искаш? – пита младият Рол, като с усилие се изправя. Немес вижда, че мъжът се е изтощил просто да изтегли приятелите си от реката.

– Не искам нищо от теб – спокойно отвърща тя. – Нито пък от умирацията ти син приятел. А от Енея ми трябват само няколко секунди разговор. – Немес кимва към съседните дървета, където е пръснала мечовете. – Защо не отведеш своя голем²⁶ при дърветата и не почакаш момичето да дойде при теб? Само ще си кажем няколко думи насаме и после е твоя. – Тя прави още една крачка към тях.

– Не се приближавай – казва Рол и вдига малкото лазерно фенерче.

Немес вдига ръце, сякаш уплашена.

– Хей, не стреляй, приятел – казва тя. Дори лазерът да има десет хиляди пъти по-голям ампераж, тя пак няма да се разтревожи.

– Просто се дръпни – казва Рол. Палецът му е на задействащия бутон. Лазерната играчка е прицелена към очите на Немес.

– Добре, добре – отвърща тя. После прави крачка назад. И се фазоизмества в блестяща хромирана фигура, само грубите очертания на която са човешки.

– Рол! – извиква Енея.

Немес е отегчена. Тя се прехвърля в бързо време. Картината пред нея е замръзнала. Устата на Енея е отворена, все още говореща, но вибрациите във въздуха не се движат. Буйната река е сякаш замръзнала. Във въздуха висят водни пръски.

Немес се приближава и взема лазерното фенерче от ръката на

26. В еврейския фолклор, изкуствено създадено същество с човешка форма и надарено с живот. – Б.пр.

младежа. Изкушава се да премине в бавно време, за да види реакцията им, но с крайчеца на окото си вижда Енея – малката ръчичка на момичето все още е свита в юмрук – и Немес разбира, че има да върши работа преди да се забавлява.

Тя сваля фазоизмествания си слой за достатъчно време, за да извади торбата за образци от колана си и после отново се прехвърля. Приближава се до приклепалото момиче, отваря с лявата си ръка торбата като кош под брадичката на детето и втвърдява ръба на фазоизместената си дясна длан и цялата си предмишница в режешо острие не по-тъпо от моноvlakното, което все още виси над реката.

И се усмихва зад хромираната си маска.

– Довиждане... детенце – казва тя. Подслушвала е разговора им, когато тримата са били на километри нагоре по течението.

После спуска острието на ръката си в смъртоносна дъга.

– Какво става, по дяволите? – вика капрал Кий. – Не мога да виждам.

– Тихо – заповядва де Соя. Двамата мъже са на командните си кресла, наведени над мониторите на телескопа.

– Немес стана... не знам... метална – казва Кий и връща образа, докато наблюдава картината долу. – И после изчезна.

– Радарът не я засича – отвръща де Соя и превключва различните сензори. – Нито пък ИЧ визьорът... макар че температурата в непосредствена близост се е повишила почти с десет градуса. Тежко йонизиране.

– Локална буря? – объркано предполага Кий. Преди де Соя да успее да отговори, капралът посочва към монитора. – Сега пък какво? Момичето е на земята. Нещо става с мъжа...

– Рол ЕНДИМИОН – казва де Соя и се опитва да подобри качеството на образа. Повишилата се температура и атмосферна турбулентност карат картината да се размазва и трепти въпреки всички усилия на компютъра да я стабилизира.

Отец-капитан де Соя е видял достатъчно, за да вземе решение.

– Отклони цялата енергия от корабните функции и остави живото-поддържащите системи на минимално равнище – заповядва той. – Превключи ядрения двигател на сто и петнайсет процента и свали предните пречупващи щитове. Насочи енергията за тактически цели.

– Това не е препоръчително... – започва гласът на кораба.

– Отменям всички гласови реакции и протоколи за безопасност – изръмжава де Соя. – Приоритетен код делта-девет-девет-две-нула. По силата на папския диск... изпълнявай. Сигнализирай потвърждение.

Мониторите се изпълват с колони данни над местещия се образ на земята. Кий наблюдава с разширени очи.

– Мили Боже – прошепва капралът. – Господи!

– Да – прошепва де Соя и гледа как енергията от всички системи, освен мониторините и тактическите, пада под червените линии.

Тогава започват експлозиите на повърхността.

В този момент имах точно толкова време, колкото да доловя с отгласите в ретината си, че жената се превръща в сребристо петно. Премигнах и лазерното фенерче беше изчезнало от ръката ми. Въздухът се нажежаваше. Изведнъж пространството от двете страни на Енея се замъгли и като че ли се изпълни със сражаваща се хромирана фигура – шест ръце, четири крака, размахващи се остриета – а после аз вече се хвърлях към момичето, знаейки, че е невъзможно да направя нещо навреме, но – удивително – успях да стигна до него, да го дръпна и заедно да се претърколим настрани от експлозията от горещ въздух и замъглено движение.

Предупредителният сигнал на медицинския пакет алармираше като почукване на пръсти по плоча – звук, на които е невъзможно да не обръщаш внимание. Губехме А. Бетик. Покрих Енея с тялото си и я изтеглих към андроида. Тогава започнаха експлозиите в гората зад нас.

Немес замахва с ръка, очаквайки да не почувства нищо, когато ръбът разсече мускулите и прешлените, и се смайва от плътния отпор.

Поглежда надолу. Заостреният ръб на фазоизместената ѝ длан е стиснат от два чифта пръсти-остриета. Предмишницата ѝ е хваната от други две остри като скалпел ръце. Грамадата на Шрайка е плътна до нея, остриетата по долната половина от тялото му почти докосват замръзналото лице на момичето. Очите на създанието са яркочервени.

За миг Немес се сепва и сериозно се ядосва, но не се тревожи. Тя дръпва ръката си и отскача назад.

Картината е точно както секунда преди това – реката в замръзнало време, празната длан на Рол Ендимион, протегнатата, сякаш натиска копчето на малкия лазер, андроидът, умиращ на земята, и лампичките на медицинския му пакет, замръзнали по средата на мигането си – само момичето сега е скрито от огромната грамада на Шрайка.

Немес се усмихва под хромираната си маска. Съсредоточила се е върху шията на момичето и не е забелязала приближаването на тромавото нещо в бързото време. Грешка, която няма да допусне повторно.

– Нея ли искаш? – пита Немес. – Ти също ли си пратен да я убиеш? Заповядай... стига да мога да взема главата ѝ.

Шрайка дръпва ръцете си назад и заобикаля момичето – тръните и остриетата по коленете му се разминават с очите ѝ на по-малко от сантиметър. Шрайка застава разкрячен между Немес и Енея.

– Аха – казва Немес, – значи не я искаш? Тогава ще трябва да я взема аз. – Жената се движи по-бързо от бързото време, прави измамно движение наляво, заобикаля отдясно и замахва надолу. Ако пространството около нея не е изкривено от изместването, инфразвуковите кълтежи биха пръснали на парчета всичко на километри разстояние.

Шрайка блокира удара. От хрома се посипват искри и мълнията се разрежда в земята. Създанието разсича въздуха там, където само допреди наносекунда е стояла Немес. Тя заобикаля изотзад и се опитва да ритне момичето с удар, който ще изкара гръбнака и сърцето му през гърдите.

Шрайка отклонява удара и отхвърля Немес във въздуха. Хромираната женска фигура е запратена на трийсет метра сред дърветата и разбива клони и дънери, които увисват във въздуха след преминаването ѝ през тях.

Немес се блъсва в една от скалите и потъва пет сантиметра в твърдия камък. Усеща, че Шрайка се премества в бавно време, докато лети към нея, и проследява обратното изместване към звук и движение. Дърветата се чупят, пращат и избухват в пламъци. Минимечовете не регистрират сърдечен пулс или дишане, но реагират на натиска и скачат към него, стотици верижни експлозии на насочени взривове.

На гърдите си Шрайка има дълъг закривен шип. Немес е чувала всички разкази за жертвите, които създанието е набучило на тръните на своето Дърво на болката. Не е впечатлена. Изместващото ѝ поле извива гърдния шип на Шрайка към самия него. Създанието отваря огнената си паст и изревава на ултразвуково равнище. Немес замахва с острата си ръка към шията му и го запраща на петнайсет метра в реката.

Обръща се към Енея и другите. Рол се е хвърлил върху момичето. „Колко трогателно“ – мисли си Немес и се премества в бързо време, като замразява дори бурните облаци от оранжев пламък, излизаци от сърцето на разцъфващата експлозия, където е застанала.

Скача през полутвърдата стена на ударната вълна и се затичва към Енея и приятеля ѝ. Ще обезглави и двамата и ще запази главата на мъжа за спомен, след като предаде тази на момичето.

Немес е на метър от детето, когато Шрайка се появява от облака пара, който е бил реката, и я заобикаля отляво. Замахналата ѝ ръка пропуска двете човешки глави на сантиметри и двамата с Шрайка се

претъркалят настрани от реката, блъскайки се в друга каменна стена. Черупката на създанието хвърля искри, огромните му челюсти зейват и зъбите му се затварят около гърлото на Немес.

– Ти... сигурно... се... майтапиш... – задъхано изрича тя зад измествачата маска. Да се остави да я изгризе до смърт някакво старомодно времеизместващо се създание не влиза в плановете ѝ за днес. Немес втвърдява дланта си в острие и я забива дълбоко в гърдите на Шрайка. Редиците зъби хвърлят искри и мълнии по покритото ѝ с щит гърло. Тя се ухилва, усещайки как четирите пръста на ръката ѝ проникват през бронята и черупката. Сграбчва в шепата си вътрешностите му и ги дръпва навън, като се надява да извади гадните органи, които поддържат живота на чудовището, но измъква само шепа остри като бръснач сухожилия и парченца от черупката. Но Шрайка залитва назад, размахал четирите си ръце като коси. Масивните му челюсти все още се движат, сякаш създанието не може да повярва, че не гризе части от жертвата си.

– Хайде! – казва Немес и пристъпва към нещото. – Хайде! – Тя иска да го унищожи – кръвта ѝ кипи, както казват хората, – но все още е достатъчно хладнокръвна, за да знае, че не това е целта ѝ. Трябва само да го разсее или обездвижи дотолкова, че да може да обезглави човешкото дете. После Шрайка завинаги ще загуби значение. Навярно Немес и другите като нея ще го запазят в зоопарк, за да се бият с него, когато им доскучее. – Хайде! – подигравателно казва тя и прави нова крачка напред.

Създанието е наранено достатъчно, за да излезе от бързо време, без да сваля измествачното си поле. Немес би могла да го унищожи спокойно, ако не е то – ако сега го заобиколи, чудовището може да се измести в бързо време зад нея. Тя го последва в бавно време, за да спести енергия.

– Господи! – извиках аз, вдигайки поглед от мястото, където се бях хвърлил върху Енея. Тя наблюдаваше изпод закрилата на ръката ми.

Всичко ставаше едновременно. Аларменият сигнал на медицинския пакет на А. Бетик пишеше, въздухът беше горещ като полъх от ядрена пещ, гората зад нас експлодираше в пламъци и тътен, трески от дървета се сипеха от свръхнажежената пара, изпълнила въздуха над нас, реката изригваше в гейзер от пара и изведнъж Шрайка и хромираната женска фигура се биеха на по-малко от три метра от нас.

Енея не обърна внимание на битката и изпълзя от убежището на тялото ми, дращейки по калната земя, за да стигне до А. Бетик. Плъзнах се след нея, наблюдавайки хромираните петна, които се хвърляха и замахваха едно към друго. Статично електричество хвърчеше от двете фигури

и се разреждаше в скалите и опустошената земя.

– Сърдечен масаж! – извика момичето и започна да обдишва А. Бетик. Скочих от другата страна и проверих датчиците на пакета. Андройдът не дишаше. Сърцето му беше спряло преди половин минута. Бе забугил прекалено много кръв.

Нещо сребристо и остро се понесе към гърба на Енея. Понечих да я дръпна, но преди да стигна до нея друга металическа фигура пресрещна първата и въздухът избухна от еката на метал, сблъска се в метал.

– Дай на мен! – извиках аз и я дръпнах край тялото на андроида, опитвайки се да я скрия зад себе си, докато се занимавам с обдишването. Лампичките на медицинския пакет показваха, че усилията ни са постигнали напомпване на кръв към мозъка на А. Бетик. Дробовете му поглъщаха и изхвърляха въздух, макар и не без наша помощ. Продължавах да го масажирам, хвърляйки поглед през рамо към двете фигури, които падаха, търкаляха се и се сливаха с почти свръхзвукова скорост. Въздухът миришеше на озон. Около нас се носеха въгленчета от пламтящата гора, парни облаци се вихреха и съскаха.

– Следващата... година... – надвика тътена Енея, тракайки със зъби въпреки обливащата ни в пот жегата, – ще... прекараме... ваканцията... някъде... другаде.

Вдигнах глава и я погледнах. Помислих си, че е полудяла. Очите ѝ блестяха, но не съвсем безумно. Поне това беше моята диагноза. Медицинският пакет изцвърча тревожно и аз продължих масажа.

Зад нас се разнесе внезапна експлозия, ясно доловима над прашенето на пламъците, съскането на парата и сблъсъка на метал. Обърнах се да погледна през рамо, без да преставам да масажирам А. Бетик.

Въздухът искреше и там, където допреди миг се бяха сражавали двете неясни петна, стоеше само една хромирана фигура. После металическата повърхност се замътни и изчезна. Там стоеше жената от скалата. Беше съвсем спокойна, дори косата ѝ не бе разрешена.

– А сега – рече тя, – докде бяхме стигнали? После спокойно тръгна напред.

В онези последни секунди на битката не е лесно да държи сфинксовия капан на място. Немес използва цялата си енергия, за да отблъсне бръмчащите остриета на Шрайка. Все едно да се бие с няколко въртящи се перки едновременно. Била е на планети, на които въздухолетите се задвижват с перки. Два века преди това е убила Консула на Хегемонията на такъв свят.

Сега тя отблъсква въртящите се ръце, без да откъсва поглед от

пламтящите червени очи. „Твоето време отмина“ – мисли си тя, когато разкъсаните им от изместването ръце и крака се размахват и блокират удари като невидими коси. Пресягайки се през по-слабо фокусираното поле на нещото, тя хваща една от ставите на горния му чифт ръце и разкъсва тръни и шипове. Ръката пада, но петте скалпела на долната му длан се забиват в корема ѝ, опитвайки се да я изкормят през полето.

– Е де, е де – казва Немес и рита десния крак на Шрайка. – Не бързай толкова.

Шрайка залита и в този миг на уязвимост тя измъква сфинксовата карта от лентата на китката си, плъзва я през петнаносекундния отвор в измествачото се поле в дланта си и я забива на един от шиповете, стърчащи от шията на Шрайка.

– Това е всичко – извиква Немес и отскача назад, премества се в бързо време, за да отблъсне опита на чудовището да се освободи от картата, и я активира като си представя червен кръг.

Отскача още назад, когато се задейства хиперентропийното поле, и праща размахващото ръцете си създание пет минути напред в бъдещето. Докато полето съществува, Шрайка не може да се върне.

Радамант Немес излиза от бързото време и сваля полето. Вятърът – макар свръхнажежен и пълен с въглени – приятно я разхлажда.

– А сега – казва тя, наслаждавайки се на гледката на двата чифта човешки очи, – докъде бяхме стигнали?

– Давайте! – извиква капрал Кий.

– Не мога – отвръща де Соя от пулта за управление. Пръстът му е на тактическия омниконтролер. – Повърхностна вода. Парна експлозия. Ще убие всички. – Мониторите на „Рафаил“ показват всеки отклонен ерг енергия, но от това няма никаква полза.

Кий намества ларингофона си, включва го на всички канали и започва да предава по теснолъчевия, като се уверява, че е насочен към мъжа и момичето, а не към напредващата жена.

– Това няма да помогне – казва де Соя. Никога през живота си не е бил толкова разстроен.

– Скалите – вика Кий по ларингофона си. – Скалите!

Докато жената приближаваше към нас, стоях, скрил Енея зад себе си, и ми се искаше да имам някакво оръжие, каквото и да е.

В този момент вътрешната страна на идиотския инфотерм започна да вибрира до кожата ми. Не му обърнах внимание. Гривната започна да забива малки иглички в китката ми. Вдигнах глупавото нещо до ухото си и то ми прошепна:

– Вървете при скалите. Взemi момичето и вървете при магмените скали.

Не разбирах нищо. Погледнах към А. Бетик – докато гледах, светлината на датчиците се промени от зелена в кехлибарена – и започнах да отстъпвам от усмихващата се жена, като заслонявах с тяло Енея.

– Хайде, хайде – рече жената. – Това не е много любезно. Енея, ако дойдеш при мен, приятелчето ти ще остане живо. Изкуственият ти син човек също може да остане жив, ако приятелчето ти успее да му помогне.

Погледнах лицето на Енея, страхувайки се, че може да приеме предложението. Тя се вкопчи в ръката ми. Очите ѝ бяха ужасно напрегнати, но в тях нямаше страх.

– Всичко ще бъде наред, детенце – прошепнах аз, като продължавах да се придвижвам наляво. Зад нас бе реката. Още пет метра наляво и започваха магмените скали.

Жената тръгна надясно, за да препречи пътя ни.

– Това отнема прекалено много време – тихо каза тя. – Имам още само четири минути. Ужасно много време. Цяла вечност.

– Хайде. – Стиснах китката на Енея и се затичах към скалите. Нямах план. Само безсмислените думи, прошепнати ми от глас, който не беше на инфотерма ми.

Не успяхме да стигнем до магмените скали. Разнесе се взрив от нажежен въздух и хромираната женска фигура бе пред нас, застанала върху скалата на три метра височина.

– Чао, Рол Ендимион – каза хромираната маска. Искрящата металическа ръка се вдигна.

Взривът от горещина изгори веждите ми, запали ризата ми и ни отхвърли във въздуха. Строполихме се тежко и се претърколихме настрани от невероятната жега. Косата на Енея тлееше и аз я натиснах с ръце, за да не избухне в пламъци. Медицинският пакет на А. Бетик отново пищеше, но лавинообразният рев на свръхнажежения въздух зад нас удавяше сигнала. Видях, че ръкавът на ризата ми дими, и го откъснах преди да се е запалил. С Енея се обърнахме с гръб към топлината и запълзяхме в противоположна посока, колкото можехме по-бързо. Сякаш бяхме на ръба на вулкан.

Изтеглихме тялото на А. Бетик до речния бряг и без да се колебаем нито за миг, се плъзнахме във вдигащата пара вода. Опитвах се да държа главата на изпадналия в безсъзнание андроид над повърхността, докато Енея се мъчеше да задържи двама ни срещу течението. Точно над

повърхността на водата, там, където лицата ни се притискаха в калния бряг, въздухът беше почти достатъчно хладен, за да става за дишане.

По челото ми се издуха мехури, веждите ми тлееха. Все пак вдигнах глава до ръба на брега и погледнах.

Хромираната фигура стоеше в центъра на триметров кръг оранжева светлина, която се издигаше до небесата. Въздухът се вълнуваше и кипеше, пронизван от лъча от почти твърда енергия.

Металическата женска фигура се опитваше да тръгне към нас, но високоенергийното копие като че ли упражняваше прекалено силен натиск. Тя стоеше неподвижна, а хромираното поле около нея стана червено, после зелено и накрая ослепително бяло. Но фигурата все още стоеше и разтърсваше юмрук към небето. Магмената скала под краката ѝ закипя, стана червена и потече като река от стопен камък. Лавата стигна до реката на няколко метра надолу от нас и от водата със съскане се надигнаха облаци пара. Признавам, че в този момент за първи път в живота си помислих дали да не стана набожен.

Хромираната фигура, изглежда, забеляза опасността секунди преди да е станало прекалено късно. Тя изчезна, отново се появи като петно – разтърсвайки юмрук към небето, – пак изчезна и се появи за последен път, а после потъна в лавата под краката ѝ, където само допреди миг беше имало твърда скала.

Лъчът остана още цяла минута. Не можех повече да гледам директно към него, жегата изгаряше кожата на бузите ми. Отново притиснах лицето си в хладната тиня и задържах андроида и момичето до брега, въпреки че течението се опитваше да ни повлече към парата, лавата и микровлакнестата мрежа.

Вдигнах очи за последен път, видях, че хромираният юмрук изчезва под повърхността на лавата, и после полето като че ли за миг започна да променя цвета си преди да угасне. Лавата веднага започна да изстива. Когато изтеглих Енея и А. Бетик от водата и отново започнахме сърдечния масаж, скалата вече се втвърдяваше и от нея се стичаха съвсем тънки струйки лава.

За мое удивление медицинският пакет все още работеше. Светлините се промениха от червени в кехлибарени, докато продължавахме да напомниме кръв към мозъка и крайниците на А. Бетик и отново да вдъхваме в него живот. Турникетният ръкав бе стегнат. Когато видях, че А. Бетик почва да диша, вдигнах очи към приклеканото от другата му страна момиче и попитах:

– Сега какво?

Зад нас се разнесе тих взрив. Обърнах се и видях как Шрайка изниква във въздуха.

– Мили Боже – прошепнах аз.

Енея поклати глава. Виждах мехурите от изгарянията по устните и челото ѝ. Бяха изгорели кичури от косата ѝ и ризата ѝ бе цялата в сажди. Иначе изглеждаше добре.

– Няма нищо – рече Енея. – Всичко е наред. Изправих се и се обърнах към Шрайка със свити юмруци. Нека мине през мен, по дяволите!

– Всичко е наред – повтори Енея и ме дръпна. – Няма да ни направи нищо. Всичко е наред.

Приклекахме до А, Бетик. Миглите на андроида потрепнаха.

– Пропуснах ли нещо? – дрезгаво прошепна той. Не се засмяхме. Енея докосна синьокожия мъж по бузата и ме погледна. Шрайка стоеше там, където се бе появил – покрай червените му очи се носеха горящи въгленчета и по черупката му се стелеха сажди.

А. Бетик затвори очи и датчиците отново започнаха да премигват.

– Трябва да му осигурим сериозна помощ – прошепнах на Енея, – или ще го загубим.

Тя кимна. Стори ми се, че прошепна нещо в отговор, но не говореше нейният глас.

56.

Отец-капитан де Соя е изненадан, когато те най-после отговарят по общия канал. Не е смятал, че архаичният им инфотерм е способен да предава по тесния лъч, който корабът е насочил към тях. Получава се дори визуален сигнал – размазаното холографско изображение и покритите със сажди лица увисват над главния монитор.

Капрал Кий поглежда към де Соя и възкликва:

– Мамка му, отче!

– Прав си – отвърща йезуитът, после казва на двата образа: – Аз съм отец-капитан де Соя от мирския кораб „Рафаил“...

– Помня те – прекъсва го момичето. Де Соя разбира, че корабът предава холо-изображения и те могат да го видят – несъмнено миниатюрно призрачно лице над римска якичка, висящо над инфотерма на китката на мъжа.

– И аз те помня. – Това е единственото, което може да каже де Соя. Търсенето му е било дълго. Той поглежда към тъмните очи и бледата кожа под саждите и изгарянията. Толкова близо...

Образът на Рол Ендимион заговаря:

– Кой беше това? Какво беше това?

Отец-капитан де Соя поклаща глава.

– Не знам. Името ѝ бе Радамант Немес. Беше назначена при нас само преди няколко дни. Каза, че служела в новия легион, които подготвят... – Йезуитът млъква. Цялата информация е секретна, а той разговаря с врага. Де Соя поглежда към капрал Кий и в леката му усмивка вижда положението им. Така или иначе, те са вече обречени. – Каза, че служела в новия легион от войни на Мира – продължава той, – но мисля, че това не е вярно. Струва ми се, че тя не беше човек.

– Да – отвърща образът на Рол Ендимион. Лицето изчезва за миг от инфотерма и после се връща. – Приятелят ни умира, отец-капитан де Соя. Можете ли да ни помогнете с нещо?

Отец-капитанът поклаща глава.

– Не можем да ви качим тук. Създанието Немес взе спускателния ни кораб и блокира дистанционния автопилот. Не можем дори да се свържем с него. Но ако успеете да стигнете до него, там има автохирург.

– Къде е той? – пита момичето.

Капрал Кий се навежда в холополето.

– Радарът ни показва, че е на около клик и половина на югоизток от вас – казва той. – Сред хълмовете. Замаскиран е с някакви боклуци, но ще го намерите. Ще ви насочваме.

Рол Ендимион казва:

– Вашия глас чух по инфотерма. Вие ни казахте да отидем при скалите, нали?

– Ами да – отвръща Кий. – Бяхме отклонили всичко към корабната тактическа огнева система – тоест около осемдесет гигавата, които можехме да прекараме през атмосферата, – но водата на повърхността би се превърнала в пара и би убила всички ви. Скалите изглеждаха най-добрата възможност.

– Тя ни притисна тук – с крива усмивка казва Рол.

– Такава беше идеята – отвръща капрал Кий.

– Благодаря ви – казва Енея.

Кий кимва и се отдръпва от холополето.

– Както каза капралът – продължава отец-капитан де Соя, – ще ви помогнем да намерите спускателния кораб.

– Защо? – пита размазаният образ на Рол Ендимион.

– И защо убихте собственото си създание?

– Тя не беше мое създание – поклаща глава де Соя.

– Тогава на Църквата – настоява Рол. – Защо?

– Надявам се, че не е била и създание на Църквата – тихо отвръща де Соя. – Ако е така, моята Църква се е превърнала в чудовище.

Настава тишина, нарушавана единствено от съскането на тесния лъч.

– По-добре да тръгвате – казва накрая де Соя. – Смрачава се.

И двете лица в холоса се оглеждат наоколо почти комично, сякаш са забравили къде са.

– Да – отвръща Рол. – Обаче вашето копие или СПБ, или каквото и да беше, превърна фенера ми на шлага.

– Мога да осветявам пътя ви – без да се усмихне, казва де Соя, – но това би означавало отново да активирам главната огнева система.

– Няма значение – казва Рол. – Ще се оправим, Изключвам образа, но ще оставя аудиоканала отворен, докато стигнем до спускателния кораб.

57.

Трябваша ни цели два часа, за да изминем този километър и половина. Магмените хълмове бяха много тежки за преход, а и А. Бетик тежеше. Беше много тъмно – облаци бяха скрили звездите – и ми се струва, че нямаше изобщо да успеем да стигнем, ако Енея не бе намерила лазерното фенерче в тревата, когато се приготвихме да тръгнем.

– Как се е оказало там, по дяволите? – попитах аз. Последното, което си спомнях, беше, че се готвех да задействам малкия лазер срещу очите на онази дяволска жена. „Е – помислих си, – да върви по дяволите.“ Изглежда, бе ден за мистерии. Когато тръгнахме, зад нас остана една последна мистерия – неподвижната фигура на Шрайка, все още замръзнал на мястото, където се беше появил. Не се опита да ни последва.

Намерихме спускателния кораб точно там, където ни казаха. Енея започна да се качва по металната стълба, но аз я хванах за изпокъсаните панталони и я накарах да слезе долу.

– Не искам да идваш на кораба, детенце – казах аз. – Имаме само тяхната дума, че не могат да го задействат дистанционно. Ако се качиш и те го вдигнат, ще те хванат.

Тя се облегна на стълбата. Никога не я бях виждал толкова изтощена.

– Вярвам им – рече тя. – Те казаха...

– Да, но те не могат да те заловят, ако не влезеш вътре. Остани тук, докато пренеса А. Бетик горе и видя дали има автохирург.

Докато се качвах по стълбата, стомахът ми се сви от неочаквана мисъл. Ами ако металната врата над мен се окажеше заключена и ключовете бяха в джоба на дяволската жена?

До вратата имаше осветен дисков плот.

– Шест-девет-девет-две – каза гласът на капрал Кий от инфотерма.

Набрах кода и външният херметичен шлюз се отвори. Внесох А. Бетик и автохирургът се захвана за работа. Данните на мониторите не бяха обещаващи, но надежда имаше. Известно време наблюдавах екрана, после се върнах до отворената херметична камера.

– Можеш да застанеш на стълбата, детенце. Ако корабът се опита да излети, скачай.

Енея се качи на стълбата и изключи лазерното фенерче. Останахме на светлината на автохирурга и на лампите на пулта.

– И после? – попита Енея. – Скачам долу и корабът отнася теб и А. Бетик. Какво ще правя тогава аз?

– Ще тръгнеш към следващия телепортал – отвърнах. Инфотермът се обади:

– Не ви обвинявам, че ни подозирате. – Говореше с гласа на отец-капитан де Соя.

Седнах на откритата площадка, заслушах се в шумоленето на вятъра сред отчупените клони, с които беше покрита голямата колкото самолет совалка, и казах:

– Защо е тази промяна в отношението и програмата ви, отец-капитане? Дошли сте да хванете Енея. Защо променихте решението си? – Спомних си преследването в системата на Парвати и неговата заповед да стрелят по нас на Ренесанс Вектор.

Вместо да отговори, де Соя каза:

– Хокинговото ви килимче е при мен, Рол Ендимион.

– Нима? – уморено попитах аз. Опитах се да си спомня къде го бях видял за последно. Когато отлитах към платформата на Mare Infinitum. – Вселената е малка – казах аз, сякаш това нямаше никакво значение. Вътрешно бих дал всичко, та килимчето да е при мен. Енея се държеше за стълбата и слушаше. От време на време и двамата поглеждахме вътре, за да се уверим, че автохирургът не се е отказал.

– Така е – каза гласът на отец-капитан де Соя. – Знаете ли, започнах малко да разбирам какво мислите, приятели. Навярно някой ден вие ще разберете какво мисля аз.

– Навярно – отвърнах аз. Тогава не знаех, но един ден това щеше да е самата истина. Гласът му стана делови, почти рязък.

– Ние смятаме, че капрал Немес е блокирала автопилота с някаква приоритетна програма, но няма да се опитаме да ви убеждаваме в това. Чувствайте се свободни да използвате совалката, за да продължите пътуването си без страх, че ще се опитаме да заловим Енея.

– Как да направим това? – попитах аз. Изгарянията започваха да ме болят. След минута щях да събера сили, за да прегледам шкафчетата над автохирурга и да видя дали на кораба няма медицински пакет. Бях сигурен, че има.

– Ние ще напуснем системата – рече отец-капитан де Соя.

– Как можем да сме сигурни в това? Инфотермът се засмя.

– Излизането на който и да е кораб с ядрен двигател от гравитационния кладенец на планетата е съвсем очевидно – отвърна де Соя. – Нашият телескоп показва, че в момента над вас има само разкъсани

облаци. Ще ни видите.

– Ще ви видим, че излизате от ниска орбита – настоявах аз. – Как можем да разберем, че се прехвърляте извън системата?

Енея дръпна китката ми надолу и заговори в инфотерма:

– Отче? Къде отивате?

– Връщаме се на Пацем – отвърна де Соя. – Имаме един от трите най-бързи кораба във вселената и заедно с моя приятел капрал мислено сме си представяли, че ще се насочим към... другаде, но когато опира до това, и двамата сме войници. От мирската армия и от армията на Христа. Ще се върнем на Пацем и ще отговорим на въпросите... ще се изправим пред онова, пред което трябва да се изправим.

Светата инквизиция беше хвърлила студената си сянка дори на Хиперион. Потръпнах – не само от студения вятър, който духаше откъм пепелявата купчина на Световното дърво.

– Освен това – продължи де Соя, – тук имаме още един другар, който не беше възкресен успешно. Трябва да се върнем на Пацем за лекарска помощ.

Погледнах към бръмчания автохирург и за първи път през този безкраен ден повярвах, че свещеникът над нас не ни е враг.

Над пращането на инфотерма отново се разнесе смях.

– Ако имаме късмет, ще ни екзекутират и после ще ни отлъчат. Ако нямаме, ще обърнат реда на наказанията. Видях, че Енея не се усмихва.

– Отец-капитан де Соя... капрал Кий... слезте тук и елате с нас. Пратете кораба обратно с приятеля ви и минете заедно с нас през следващия портал.

Мълчанието се проточи дълго и аз почти се уплаших, че връзката е прекъснала. После се разнесе тихият глас на де Соя.

– Изкушаваш ме, моя малка приятелко. И двамата ни изкушаваш. Някой ден бих искал да пътувам с телепортатор и дори нещо повече, би ми било приятно да се запозная с теб. Но ние сме верни слуги на Църквата, мила моя, и ясно разбираме дълга си. Надявам се, че това... отклонение... което бе капрал Немес, е било грешка. Трябва да се върнем, каквото и да стане.

Изведнъж избухна експлозия от светлина. Надвесих се от херметичната камера и двамата погледнахме към синьо-бялата ядрена опашка между разкъсаните облаци.

– Освен това – разнесе се гласът на де Соя, – наистина е невъзможно да слезем при вас без спускателен кораб. Немес е надупчила бойните костюми, така че не съществува дори тази отчаяна възможност.

С Енея седяхме на ръба на отворената херметична камера и гледахме как ядрената опашка става все по-дълга и по-ярка. Като че ли бе изтекъл цял живот, откакто бяхме пътували в собствения си кораб. Изведнъж, като удар в стомаха, ме поразиха неочаквана мисъл и аз вдигнах инфотерма.

– Отец-капитан, тази... Немес... наистина ли е... мъртва? Искам да кажа, че я видяхме да потъва в стопена лава... но възможно ли е да се освободи още сега?

– Нямаме представа – надвика теснолъчевото съскане отец-капитан де Соя. – Препоръчвам ви да се махнете оттам колкото е възможно по-скоро. Спускателният кораб е нашият прощален дар за вас. Дано ви донесе щастие.

– Енея – разнесе се гласът на отец-капитана след миг.

– Да, отче.

– След секунда ще изключим тесния лъч... така или иначе излизаме извън обсега на видимост... но трябва да ти кажа нещо.

– Какво, отче?

– Дете мое, ако ми заповядат отново да те намеря... не да ти наврежда, а да те намеря... е, аз съм покорен слуга на Църквата и офицер от мирския флот...

– Разбирам, отче – рече Енея. Очите й все още бяха насочени към небето, където ядрената опашка избледняваше към източния хоризонт. – Сбогом, отче. Сбогом, капрал Кий. Благодаря ви.

– Сбогом, дъще – каза отец-капитан де Соя. – Бог да те благослови. – И двамата чухме шума от благославящата ни ръка. После тесният лъч се изключи и остана само тишина.

– Хайде да влезем – каза аз. – Тръгваме. Веднага.

– Да – каза Енея. – Към следващия телепортатор.

58.

От другата страна беше ден. Висяхме над потока и бавно се движехме напред. Инфотермът ни бе показал как да използваме контролерите, докато той управляваше останалите системи на кораба и не ни позволяваше да допускаме глупави грешки. С Енея се спогледахме и вдигнахме совалката над върховете на дърветата. Освен ако дяволската жена не можеше да минава през телепортали, бяхме спасени.

Чувствах се странно да минаваме през последния телепортатор без сала, но той така или иначе нямаше да ни е от полза тук. Река Тетида се беше превърнала в малко поточе между дълбоки гористи брегове – водата не можеше да е по-дълбока от педа. Дърветата бяха странни, но в същото време познати, листата бяха яркожълти и блестящо червени и бреговете на потока бяха застлани с цели килими от тях.

Небето бе приятно синьо – не толкова тъмносиньо, колкото на Хи-периион, но по-тъмно от повечето земеподобни планети, които бяхме видели по време на пътуването си. Слънцето беше голямо и ярко, но не прекалено силно. Лъчите му минаваха през противовъгърния щит и падаха в скутовете ни.

– Как ли е там навън – казах аз.

Инфотермът... корабът... каквото и да бе той сега, сигурно си помисли, че говоря на него. Централният монитор премигна и по него започнаха да текат данни.

Атмосфера: 0.77 N₂

0.21 O₂

0.009 Ar

0.0003 CO₂

променлива H₂O (-0.01)

Повърхностно налягане: 0.986 бара

Магнитно поле: 0.318 гауса.

Маса: 5.976 x 10²⁴ кг

Скорост за излизане от орбита: 11.2 км/сек

Повърхностна гравитация: 980 км/сек

Ъгъл на наклон на магнитна ос: 11.5 градуса

Двуполусен момент: 7.9 x 10²⁵ гаус/см³

– Странно – рече корабът. – Невероятно съвпадение.

– Какво? – попитах аз, макар вече да знаех.

– Данните за тази планета почти съвършено съвпадат с база данни-те ми за Старата Земя – отвърна корабът. – Много необичайно е който и да е свят да прилича толкова на...

– Млъкни! – изкрещя Енея и посочи навън през противовятърния щит. – Приземи се! Моля те, веднага.

Щях да се разбия в дърветата, ако корабът не бе поел управлението. Приземихме се без сътресение. Енея набираше комбинацията на херметичната камера, докато аз все още гледах през противовятърния щит към плоския покрив на къщата зад дърветата.

Тя изгърча по стълбата преди да успее да говоря с нея. Спрях, за да погледна автохирурга, с удоволствие забелязах, че няколко от лампичките вече светят в зелено, и казах на кораба:

– Наблюдавай го. Дръж всичко готово за бързо отлитане.

– Ще бъде изпълнено, господин Ендимион.

Приближихме се към къщата, като вървахме срещу течението на потока. Трудно ми е да я опиша, но ще опитам.

Самата къща беше построена над водопадче, което се спускаше от три-четири метра в малък вир. По повърхността на водата плаваха жълти листа. Най-характерните особености на къщата бяха тънкият покрив и правоъгълните тераси, които като че ли висяха над потока и водопада, сякаш противно на гравитацията. Изглежда, къщата бе построена от камък и стъкло, бетон и малко стомана. Отляво на плочите на терасата се издигаше триетажна каменна стена със стъклен прозорец, който обхващаше почти цялата ѝ височина. Металната му рамка беше боядисана в нежнооранжев цвят.

– Свободно носещи греди – рече Енея.

– Какво?

– Така архитектът нарича онези надвиснали тераси – поясни тя. – Свободно носещи греди. Те са продължение на варовиковите первази, които са били тук милиони години.

Спрях и я погледнах. Спускателният кораб се бе скрил зад дърветата.

– Това е твоята къща – казах аз. – Онази, която си сънувала преди да се родиш.

– Да. – Устните ѝ леко трепереха. – Сега дори знам името ѝ, Рол. „Водопадът“.

Кимнах и подуших въздуха. Миришеше на гниещи листа, живи растения, богата почва, вода и още някакъв особен аромат. Беше много

различен от въздуха на Хиперион, но някак си миришеше на дом.

– Старата Земя – прошепнах аз. – Възможно ли е?

– Просто... Земята – рече Енея и докосна ръката ми. – Да влезем.

Пресякохме потока по малък мост над къщата, приближихме се по хрущящата под краката ни чакълена алея и влязохме през терасата и тесния коридор. Беше все едно да си влезеш въщи.

Спряхме в голямата дневна и извикахме, но никой не се обади.

В огнището прашеше буен огън, въпреки топлия и слънчев есенен ден. Отново извиках, но ми отговори само тежката тишина.

– Значи сме на Земята – казах аз и се огледах. – Но къде са всички? Къде е твоят архитект? Момичето поклати глава.

– Не знам. Скоро би трябвало да разберем.

– Колко време ще останем тук, детенце? – Мислех си, че ще се запасим с храна, оръжие и друга екипировка, ще изчакаме А. Бетик да се възстанови и пак ще поемем на път.

– Няколко години – отвърна Енея. – Не повече от шест-седем, струва ми се.

– Години?

– Трябва да уча при този човек, Рол. Трябва да науча нещо.

– За архитектурата ли?

– Да, и за самата себе си.

– А какво ще правя аз, докато ти... учиш за себе си? Вместо да се пошегува, Енея сериозно кимна.

– Зная. Не изглежда справедливо. Но и ти ще трябва да свършиш някои неща, докато аз... раста. Чаках.

– Земята трябва да се проучи – продължи тя. – Майка ми и баща ми са идвали тук. Именно мама е предположила, че... лъвовете, тигрите и мечките – силите, които са откраднали Земята преди Техноцентърът да успее да я унищожи... мама е предположила, че те провеждат тук експерименти.

– Експерименти ли? – попитах аз. – Какви експерименти?

– Експерименти върху гения, най-вече – каза Енея. – Макар че навярно по-точно ще е да се каже експерименти върху човечността.

– Обясни ми.

Енея махна с ръка към къщата около нас.

– Тази сграда е била завършена през 1937 година.

– След Христа ли? – попитах аз.

– Да. Сигурна съм, че е била унищожена по време на северноамериканските класови бунтове през двайсет и първия век, ако не и по-рано.

Който и да е пренесъл Земята тук, той някак си я е възстановил. Точно както е възстановил Рим от деветнайсети век за баща ми.

– Рим ли? – Усетих се, че повтарям всичко, което казва детето.

– Рим, където Джон Кийтс е прекарал последните си дни – каза Енея. – Но това е друга история.

– Да – съгласих се аз. – Знам я от „Песните“ на чичо ти Мартин. Тогава също не я разбрах.

Енея направи онзи жест с ръце, с който вече бях свикнал.

– И аз не я разбирам, Рол. Но който и да е пренесъл Земята тук, връща назад хората, както и стари градове и сгради. Те създават... динамика.

– Чрез възкресяване ли? – подозрително попитах аз.

– Не... по-скоро... е, баща ми беше киборг. Личността му живееше в ИИ матрица, а тялото му бе човешко.

– Но ти не си киборг.

Енея поклати глава.

– Знаеш, че не съм. Но ти... ти ще трябва да вършиш други неща, докато аз... ходя на училище.

– Като например?

– Освен да проучиш цялата Земя и да разбереш точно какво се готвят да правят тук тези... същества... ще трябва да заминеш преди мен и да докараш нашия кораб.

– Нашия кораб ли? Искаш да кажеш да пътувам с телепортатор, докато стигна до кораба на Консула?

– Да.

– И да го докарам тук? Тя поклати глава.

– Това би отнело няколко века. Ще се уговорим да се срещнем някъде в бившата Мрежа.

Потърках бузата си и усетих драскащата си брада.

– Нещо друго? Някоя друга малка десетгодишна одисея, та да се намирам на работа?

– Само пътуването до Периферията, за да се срещнеш с прокудени-те – отвърна тя. – Но аз ще дойда с теб.

– Добре – казах аз. – Надявам се, че това са всички приключения, които ни очакват. Не съм толкова млад, колкото едно време, нали разбираш.

Опитвах се да се шегувам, но очите на Енея бяха дълбоки и сериозни. Тя хвана ръката ми и каза:

– Не разбираш ли, Рол. Това е само началото. Инфотермът

изцвъртя.

– Какво има? – попитах аз, загрижен за А. Бетик.

– Току-що получих координатите по общия канал – разнесе се гласът на инфотерма/кораб. Звучеше озадачено.

– Някакъв глас или видеопредаване? – попитах аз.

– Не, просто пътни координати и оптимална височина. План за полет.

– Докъде?

– Точка на този континент около три хиляди километра на югозапад от сегашната ни позиция – отвърна корабът.

Погледнах Енея. Тя поклати глава.

– Нямах ли някакво предчувствие.

– Имам – отвърна тя. – Но само предчувствие. Хайде да се оставим да бъдем изненадани.

Малката й ръка все още беше в моята. Не я пуснах, докато се връщахме през жълтите листа и утринните лъчи към очаквания ни кораб.

59.

Веднъж ви казах, че не четете това, което трябва. Би трябвало да кажа, че не пиша това, което трябва.

Изпълних тези еднообразни дни и нощи и гладки страници микропергамент със спомени за Енея, Енея като дете, без да спомена нито дума за живота ѝ като месия, който трябва да познавате и навярно по погрешка да почитате. Но аз не пишех тези страници за вас, както открих, нито пък за самия себе си. Оставих Енея детето жива в писанието си, защото искам да е жива Енея жената – въпреки логиката, въпреки фактите, въпреки загубената надежда.

Всяка сутрин – би трябвало да кажа всяко самопрограмирано засилване на светлините – аз се събуждах в три на шестметровата си Шрьодингерова котешка кутия и с удивление откривах, че съм жив. През нощта не се бе разнасял мирисът на горчиви бадеми.

Всяка сутрин се борех с отчаянието и страха да записвам тези спомени върху текстовата си плоча, натрупвайки лист след лист микропергамент. Но устройството за рециклиране в този малък свят е ограничено – то може да произвежда само по десетина листа. Затова когато завършвах всеки десетина страници със спомени, аз вкарвах най-старите листа в устройството, за да излязат оттам свежи и празни и отново да мога да пиша върху тях. Като змията, която поглъща собствената си опашка. Или абсолютната същина на безумието.

Възможно е чипът в плочата да е запазил пълния текст на това, което съм написал тук... което ще напиша през идващите дни, ако съдбата ми ги дари... но истината е, че всъщност не ме интересува. Само десетината микропергаментови страници представляват интерес за мен всеки ден – примитивни, празни страници на сутринта, претъпкани, оцапани с мастило страници, пълни със ситния ми почерк всяка вечер.

Тогава Енея оживява за мен.

Но последната нощ – когато светлините в Шрьодингеровата ми котешка кутия бяха угаснали и нищо не ме отделяше от вселената освен статично-динамичната обвивка от замръзнала енергия и малкото шишенце цианид с цъкащия брояч, – последната нощ аз чух Енея да вика името ми. Седнах в абсолютния мрак, толкова уплашен и изпълнен с надежда, че дори заповядах да се включат светлините, сигурен, че все още сънувам, когато почувствах пръстите ѝ да докосват бузата ми. Бяха

нейните пръсти. Познавах ги, когато беше дете. Целувах ги, когато бе жена. Докосвах ги с устни, когато я отвеждаха от мен за последен път.

Пръстите ѝ докосваха бузата ми. Дъхът ѝ беше топъл и сладък до лицето ми. Устните ѝ бяха топли до ъгълчето на устата ми.

– Тръгваме си оттук, Рол, скъпи мой – прошепна тя в мрака последната нощ. – Не скоро, но веднага щом свършиш историята ни. Веднага щом си я спомниш цялата и я разбереш.

Тогавя протегнах ръка към нея, но топлината ѝ се отдалечаваше. Когато светлините се включиха, яйцевидният ми свят беше пуст.

Признавам, че се разхождах назад-напред, докато не настъпи нормалното ми време за ставане. Най-силният ми страх през онези дни или месеци не беше смъртта – Енея ме бе научила как да поставям смъртта в перспектива, – а лудостта. Безумието щеше да ми открадне яснотата, паметта... Енея.

После видях нещо, което ме спря. Текстовата плоча беше активирана. Перото не лежеше на обичайното си място, а бе пхнато зад кальфа на плочата, точно както Енея държеше писалката в дневника си по време на пътуванията ни след напускането на Земята. С треперещи пръсти рециклирах написаното предишния ден и активирах порта на принтера.

Появи се само една страница, изпълнена с ръкописни редове. Беше почеркът на Енея – познавах го отлично.

Това е повратен момент за мен. Или напълно съм полудял и всичко това няма никакво значение, или съм спасен и всичко има огромно значение.

Чета това, както и вие, с надежда за нормалността и спасението си, не на душата ми, а на съществуването ми в подновената сигурност за нова среща – истинска среща, физическа среща – с онази, която си спомням и обичам повече от всички други.

60.

Рол, смятай това за послепис към спомените, които си написал до днес и които прочетох през нощта. Преди години, преди години... през онези последни три часа от съвместното ни пътуване, когато заедно с теб, скъпи мой Рол, и с милия спящ А. Бетик отлетяхме на югоизток към Талиезин Уест и към дългото ми чиракуване там, през онзи ден аз копнеех да ти разкажа всичко – сънищата, които ни показваха като любовници, за които ще пеят поетите, виденията на ужасни опасности, които ни очакват, сънищата за откриването на приятели, сънищата за смъртта на приятелите, неизбежността на неизразимата мъка, която ще се роди, неизбежността на невъобразимия, все още нероден триумф.

Не ти разказах нищо.

Спомняш ли си? Ние спяхме по време на нашия полет. Колко страшен е в това отношение животът... нашите последни часове насаме, този завършек на един от най-съкровениите периоди от съвместния ни живот, краят на детството ми и началото на времето ни като равни, а ние прекарахме повечето от последните си минути в сън. На отделни кушетки. В това отношение животът е брутален... загубването на невъзвратими мигове сред разсейващи тривиалности.

Но ние бяхме уморени. Последните няколко дни бяха тежки.

Когато корабът започна да се спуска над югозападната пустиня към Талиезин Уест и към моя нов живот, аз взех една страница от изцапания си дневник – беше оцелял от водата и пламъците, докато повечето ми дрехи не можаха – и ти написах необмислено писмо. Ти спеше. Лицето ти бе притиснато до пластмасата на ускорителната кушетка и от устата ти течеше слюнка. Миглите ти бяха изгорели, както и веждите и косата на челото ти, и това те правеше да изглеждаш комично – клоун, изненадан по време на сън. (По-късно разговаряхме за клоуни, помниш ли, Рол? По време на одисеята ни при прокудените. Ти беше виждал клоуни в един цирк в Порт Романс като юноша; аз бях виждала клоуни в Джактаун по време на годишния панаир на Първите заселници.)

Мехлемът срещу изгаряне, с който буквално те бяхме наплескали, приличаше толкова много на грим на клоун – червено и бяло. Ти бе красив. Тогава те обичах. Обичах те и назад, и напред във времето. Обичах те извън границите на времето и пространството.

Написах писъмцето си припряно, натъпках го в онова, което бе

останало от джоба на парцаливата ти риза, и те целунах съвсем леко по ъгълчето на устата, на място, което не беше изгорено или омазано със слюнка. Ти се размърда, но не се събуди. На следващия ден не спомена за писмото – и никога не спомена за него – и аз винаги съм се чудила дали си го намерил, дали е изпаднало от джоба, или е било изхвърлено непочетено, когато си изхвърлял ризата си в Талиезин.

Думите бяха на баща ми. Написал ги е преди векове. После е умрял, бил е прероден – по образец – като личност на киборг и отново е умрял като човек. Но е продължил да живее като същина, личността му е бродила из метапространството и накрая е напуснал Хиперион заедно с Консула, в ДНК-спиралите на корабния ИИ. Последните думи, които е казал на майка ми, никога няма да станат известни, въпреки творческата волност на чичо Мартин в „Песните“. Но тези думи мама открила в текстовата си плоча, когато се събудила на сутринта след като той си тръгнал завинаги и тя пазеше оригиналната разпечатка до кпая на живота си. Аз знам... аз се промъквах в стаята и в Джактаун на Хиперион и четях припрения ръкопис върху пожълтения пергамент поне веднъж седмично от двегодишна възраст.

Това бяха думите, които ти дадох с целувка в онзи последен час от последния ден на първото ни пътуване, мили мой Рол. Това са думите, които ще поискам от теб, когато се върна отново, когато завършиш историята и започне последното ни пътуване.

Красивото носи вечна наслада:
 красотата му расне и никога няма
 в небитие да изчезне, а вечно ще пази
 кът сенчест за нас и сын,
 със сладки сънища изпълнен и със мирен дъх.

И така, Рол Ендимион, докато се срещнем отново в безумен екстаз на твоите страници, аз ти казвам сбогом...

Ти, дете осиновено на тишина и бавно време,
 горски историк, що да обясни не може
 таз цъфтяща приказка, по-сладка от стиха ни:
 Каква осеяна с цветя легенда преследва твоите мисли
 за божества или пък смъртни, или за двете,
 във Храма или в приказките на Аркадия?
 Какви човеци или богове са те? Какви девиси неохотни?
 Каква гонитба луда? Какви усилия за бягство?

Какви дайрета или гайди? Какъв екстаз безумен?

Засега, моя любов, ти желая сладки сънища и мирен дъх.

КРАЙ

© 1996 Дан Симънс
© 1996 Крум Бъчваров, превод от английски

Dan Simmons
Endymion, 1996

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЕНДИМИОН. 1996. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.35.
Роман. Превод: [от англ.] Крум БЪЧВАРОВ [Endymion / Dan SIMMONS]. Формат: 20
см. Страници: 384. Цена: 420.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/160>]